

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

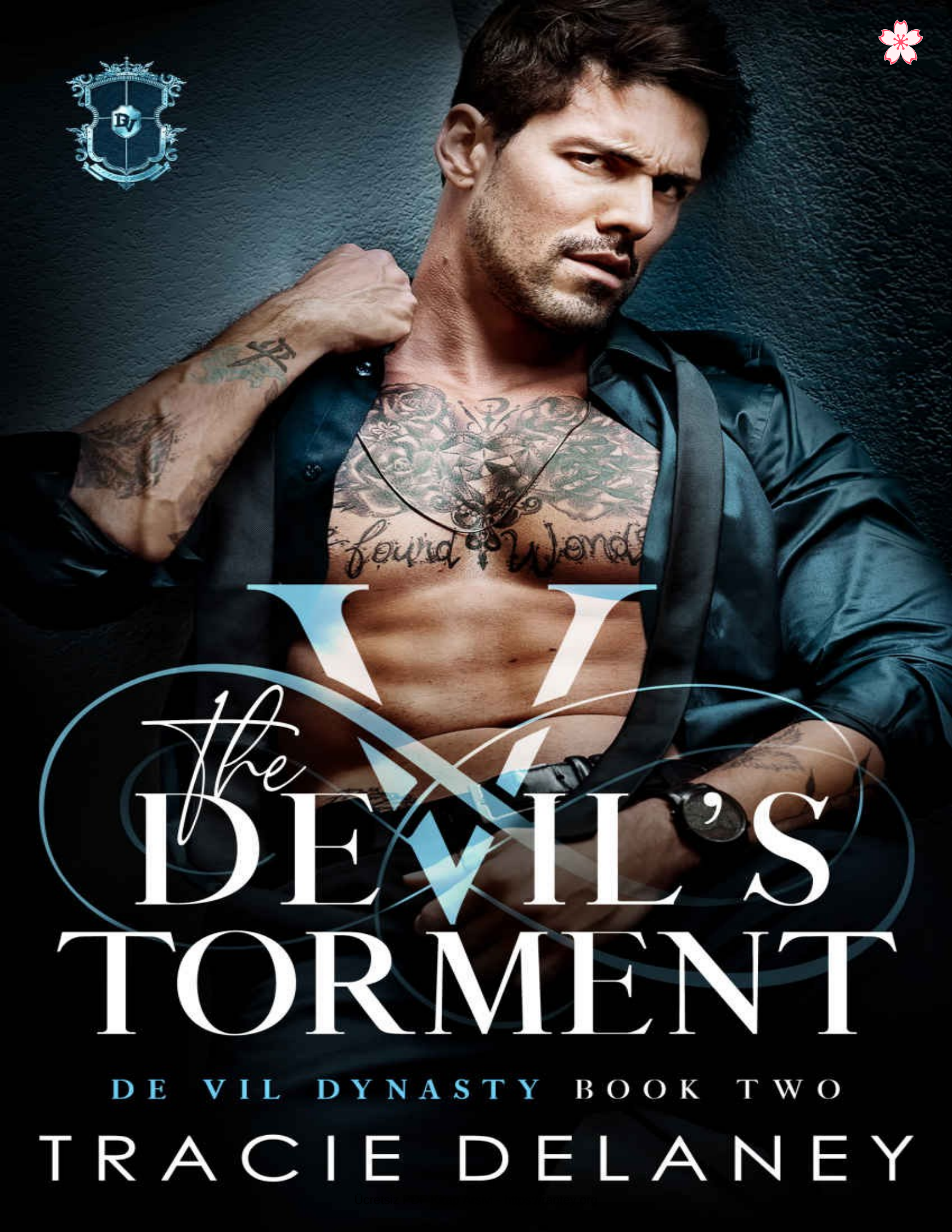
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The DEVIL'S TORMENT

DE VIL DYNASTY BOOK TWO

TRACIE DELANEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

VI *The* DEVIL'S TORMENT

Telif hakkı © 2025 Tracie Delaney

*HEA Author Services'ten Editör Jess tarafından geliştirme
düzenlemesi The Indie Hub'dan Vicki James tarafından satır
düzenlemesi
Katie Schmahl ve Jacqueline Beard tarafından yapılan düzeltme
okuması*

Kapak tasarımı: *CT Cover Creations*

Fotoğrafçı: *Wander Aguiar* Kapak

modeli: *Kaio Q*

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yöntemle, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle, yaşayan ya da ölmüş, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

İthaf

İçerik Uyarısı

Kısa yazar notu

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Şeytanın Aldatmacası](#)

[Teşekkürler Haber](#)

[Bülteni Kaydı](#)

[Tracie Delaney'nin Kitapları](#)

[Tracie Delaney Hakkında](#)

Adanmışlık

Kendini ikinci sınıf hissetmiş tüm kadınlara. Doğru kişi sana, asla öyle olmadığını gösterecektir.

İçerik Uyarısı

Bu kitabın sizin için keyifli bir deneyim olması benim için çok önemli. Ancak, kitabın bazı bölümleri bazı kişilerde rahatsızlık yaratabilir.

Hikayenin gelişmesini keşfetmek isteyenler için spoiler vermemek amacıyla, bu durumdan etkilenebileceğinizi düşünüyorsanız, lütfen yazarın web sitesini ziyaret ederek içerik uyarılarının tam listesine göz atın.

www.authortraciedelaney.com/books/the-devils-torment

Kız kardeşimin cenazesinden birkaç gün sonra, ailem bomba gibi bir haber verdi: Onun nişanlısıyla evlenecektim.

Nicholas De Vil, yıllarca gizlice sevdiğim adamdı, güç ve ayrıcalıklarla örtülü bir hanedanın ulaşılabilir varisiydi. Ama görev onu çağırdığında, kız kardeşimi seçti ve beni bir kez daha ikinci en iyi rolünde bıraktı. Şimdi, o gittiğine göre, ben asla istemediği bir görücü usulü evliliğin yedek gelini oldum.

İlk başta Nicholas, kız kardeşimin cinayetinin ardındaki gerçeği ortaya çıkarmak için amansız bir arayışa kapılır. Ama bir hayatı ve bir evi paylaşmak zorunda kaldıkça, onun ölçülü kontrolü kaymaya başlar ve yoğunluğu ve tutkusu ruhumu ateşe veren ve bir zamanlar kutsal saydığım her inancı yok eden bir adam ortaya çıkar.

bir zamanlar kutsal saydığım tüm inançlarımı yok eden bir adam ortaya çıktı.

Her zaman hayalini kurduğum hayatı kurmaya başlarken, bir Yıkıcı bir gerçek, kırılgan bağımızı parçalamakla tehdit ediyor ve bizi geçmişe bağlayan yalanlar, ihanetler ve sırlarla yüzleşmeye zorluyor.

Sonunda onun kalbini kazanıp "ikinci" konumunu geride bırakabilecek miyim, yoksa gerçeği ortaya çıkarmak istediğim her şeyi kaybetmeme neden olacak mı?

Kısa bir yazar notu

Ve işte böylece, 2. kitaba geldik. Bazen zamanın nereye gittiğini bilmiyorum, sadece her geçen gün daha da hızlı geçtiğini hissediyorum.

The De Vil Dynasty serisine yeniyseniz, bu son kitaba dalmadan önce [The Devil's Pawn'](#)ı okumanızı şiddetle tavsiye ederim. 2. kitapta yeni bir çift tanıtılsa da, serinin genelinde bir ana hikaye var ve serinin 1. kitabını okumamışsanız The Devil's Torment'ın bazı kısımları kafa karıştırıcı gelebilir.

Şimdi bunu hallettik, Nicholas De Vil hakkında ne söyleyebilirim ki (onun benim olduğu ve onu sonsuza kadar saklayacağım dışında 😊). Vay canına, bu adam tam bir sürpriz oldu. The Devil's Pawn'da tanıştığımız adamdan çok farklı çıktı. Onu kesinlikle çok seviyorum. Umarım siz de seversiniz.

Ve kızımız Vicky'ye gelince... O da önceki kitapta olduğu gibi küstah, muhteşem ve harika bir şekilde savunmasız. Onu daha yakından tanımanızı sabırsızlıkla bekliyorum.

Sizi okumaya davet etmeden önce, son bir şey daha belirtmek istiyorum. *The Devil's Torment* Amerikan İngilizcesi ile yazılmıştır, ancak oyuncuların çoğu İngilizdir ve bu nedenle ana dillerine uygun bir dil kullanmaktadırlar. Bunlar yazım hataları veya gramer tutarsızlıkları değil, karakterlerin yaşamlarına sadık kalınmış ifadelerdir.

Okuduğunuz için içtenlikle teşekkür ederim.

Saygılarımla,

Tracie

Birinci Bölüm

VICKY

Kız kardeşimin cenazesinde konuşmamın ilk cümlesini söylemeye hazırlanırken kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Yapmak üzere olduğum şeyin bedelini ağır ödeyeceğim, ama umurumda değil. De Vils'lerden *ya da* ailemden korkmuyorum.

Hayatım boyunca, onların gözünde hep ikinci sırada oldum. Onların her zaman benim için hissettikleri büyük hayal kırıklığını haklı çıkarmam da fena olmaz.

Derin bir nefes alıyorum ve konuşmaya başlıyorum.

"Nicholas De Vil onu almaya gelmeseydi, kız kardeşim bugün hala hayatta olacağına dair hiç şüphem yok."

Cemaatten toplu bir çığlık yükselir, ardından ölümcül bir sessizlik olur. Babamın bakışlarından kasten kaçınırım, Nicholas'a nefret dolu bakışlarımla deli gibi bakmakla meşgulüm. Söylediğimi söyledim ve herkes, Nicholas'ın bir eşe ihtiyacı olduğuna karar verdiği ve onun da seçtiği zavallı, talihsiz kurban olduğu için, dünyadaki en tatlı, en nazik, en güzel ruh olan küçük kız kardeşim öldüğünü bilene kadar bunu tekrar tekrar söyleyeceğim.

Bir zamanlar ona aşık olduğumu sanıyordum, ama hissettiğim her şey kız kardeşimle birlikte öldü.

O da bana bakıyor, pişmanlık duymadan, De Vils'in düşmanı tarafından paramparça edilen hayatları umursamadan. İsteddiği kadar masum rolü oynayabilir, ama o gece Beth'in kulüpten ayrılmasına neden olan bir şey söylediğini veya yaptığını biliyorum. Onu buna iten şey...

Noir'e götüren zırlı araçlardan biri yerine taksiyle gittik. Noir, De Vil ailesine ait birçok kulüpten biriydi. O bunu birkaç kez reddetti, ama yalan söylediğini biliyorum. O kadar bencil ki, sözlerin ve eylemlerin incitme, yok etme gücüne sahip olduğunu muhtemelen anlamıyor.

O gece çok *kavgacıydı*, hiç kendinde değildi. O zaman da şimdi olduğu kadar açıkça, Nicholas'tan uzaklaşmak için çaresiz olduğunu anladım. O kadar çaresizdi ki, onu eve götürme teklifimi reddetti.

Eğer kabul etseydi... eğer kabul etseydi... hala hayatta olurdu, çünkü birkaç adım ötede çok daha güvenli bir ulaşım aracımız varken onu taksiye binmesine izin vermem mümkün değildi.

Nicholas ile evlenmesini hiç istememiş olsam da, onu hayatımda hiç olmamasına tercih ederdim. O olmadan kendimi boş hissediyorum.

Kayb

olmu

ş.

Soğu

k.

Çok soğuk.

Ablası olarak onu korumak benim görevimdi, ama o çok yakışıklı yüzünde tek bir parça suçluluk bile olmayan, bana saldırgan bir şekilde bakan adam yüzünden onu kaybettim.

Sevgili kız kardeşimi De Vil malikanesinde defnetme kararı içimde yeni bir öfke seli uyandırdı. Öldüğünde De Vil değildi, ama ölümünde bile onu çaldılar. Ebeveynlerimle tartıştım. Hem de nasıl tartıştım, ama sonuçta bu onların kararıydı ve onlar verdi. Anlamıyorum ve asla da anlamayacağım.

Bileğim ağrıyor ve onu ovuyorum. Beni bayıltıran patlamanın gücü, bileğimdeki burkulma ve çoğu zaten iyileşmiş olan çeşitli kesik ve çürüklerden çok daha kötü yaralanmalara neden olabilirdi. Kalbim gibi, ki onu bir daha bir araya getirebileceğimden emin değilim.

Nicholas'ın yaraları da iyileşti. Bu açıdan bakıldığında, yaralandığının tek işareti, cam parçası derisini kesen sol kaşının üstündeki ince, kırmızı bir çizgi.

Keşke boğazı olmasaydı.

Gözlerimi ondan ayırıp kartlarıma bakıyorum. Konuşmamı ezbere biliyorum, birçok kez prova yaptım, ama halka açık yerlerde konuşmak

konuşma konusunda pek yetkin değilim. Kartlara bakmak bana rahatlık veriyor.

Çenemi kaldırıp öne doğru uzatarak, bu ailenin beni korkutmadığını bir kez daha açıkça belli ediyorum. Kilise sıralarına sıkışmış olanların çoğu, onlara karşı çıkma cesaretini gösterdiğim ve kız kardeşimin ölümünden birinin sorumlu olduğunu iddia ettiğim için beni darağacına göndermelerini bekliyor olsa da. De Vils'in birçok ölümden sorumlu olduğuna şüphem yok ve Beth'in ölümü, bu ailenin ellerini kanla lekelediği uzun bir kurbanlar listesinin sadece bir parçası.

Cemaat ağzı açık, polis bile yasal ya da başka türlü faaliyetlerine müdahale edemeyecek kadar güçlü bir hanedana daha fazla el bombası atmamı bekliyor. Ama bana ne yaptıkları umurumda değil. Beni zaten olduğumdan daha fazla yok edemezler. En kötüsünü yapsınlar.

"Muhtemelen normal bir cenaze konuşması bekliyorsunuz, kız kardeşimin güzel anılarını anlatmamı, böylece onu tanıyormuş gibi başınızı sallamanızı. Öyleyse, hayal kırıklığına hazır olun."

Kartlarıma bir göz attım, sonra tekrar başımı kaldırdım. Karşımdaki yüzlerde, cesaretime duydukları şaşkınlıktan, bir sonraki sözlerime duydukları hayranlık ve merak duygusuna kadar bir dizi duygu belirliyordu. Eminim ki Oakleigh'de daha önce böyle bir etkinliğe katılmamışlardır. Son anda fikrimi değiştiriyorum. Özenle hazırladığım konuşmaya gerek yok. Ne söylemek istediğimi çok iyi biliyorum. Önüme bakıyorum, dikkatimi kimseye odaklamıyorum.

"Kız kardeşim nazik, düşünceli ve başkalarına karşı saygılıydı. Bu ailenin tam tersi. Nicholas'ın karısı olarak geleceğini kaderci bir kabullenmeyle kabul etti ve onun ihtiyaçlarına uymak, uyum sağlamak, boyun eğmek için elinden geleni yapacağını biliyorum. Ne yazık ki, bu stoik itaat onu öldürdü."

Şapel yine bir çılgınlıklarla doluyor. Her an babamın kürsüye koşup, daha fazla zarar vermeden beni oradan sürükleyip götürmesini bekliyorum. Bakışlarım Alexander'ın karısı ve yakınlaştığım biri olan Imogen'e kayıyor. Onun öfkesini, kızgınlığını hayal ediyorum, ama onun ifadesi empatiyle dolu, başı yana eğik, göz kamaştırıcı yeşil gözleri destek mesajı gönderiyor. Öte yandan, kocası Imogen'in duygularını paylaşmıyor.

Alexander somurtuyor, karısını tutmayan eli sıkıca yumruklanmış, parmak eklemleri neredeyse şeffaflaşmış.

Bakışlarım ön sırayı tarıyor. Ailenin reisi Charles De Vil, gözlerinde acıma ile bana bakıyor, bu da beni daha da kızdırıyor. Onun acımasına ihtiyacım yok. Ben... Ben...

Kız kardeşimi geri getirecek bir yol dışında ne istediğimi bilmiyorum, ki bu, tüm gücü ve nüfuzuna rağmen onun bile gerçekleştiremeyeceği bir şey.

Sonunda gözlerim bir kez daha Nicholas'a takıldı. Burun delikleri genişlemiş, vücudu neredeyse titriyordu, kaynayan öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Güzel. *Güzel.*

Onu etkilemişim.

Kürsüye çıktığımda tam da bunu amaçlamıştım.

"Kız kardeşim bu dünyadan ayrıldığında, dünya değerli bir ruhunu kaybettiğinden başka söylenecek pek bir şey yok." Yukarıya bakıp zorla gülümsüyorum. "Seni seviyorum, Beth. Ve seni sonsuza kadar özleyeceğim."

Çoğunu kullanmadığım kartlarımı toplayarak, yükseltilmiş platformdan iniyorum. Dizlerim titriyor, kilise sırasına doğru ilerlerken, ailem bana şok ve öfke karışımı bir bakışla bakıyor. Ne ceza verirlerse versinler, buna değer. Zamanı geri alabilseydim, hiçbir şeyi değiştirmedim. Bana ceza versinler, evden çıkmamı yasaklasınlar, beni kilitlesinler. En kötüsünü yapsınlar. Artık umurumda değil.

Beş yüz kişilik kalabalık sessizliğe bürünür. Bu insanlar kız kardeşim için değil, De Vil ailesinin davetini kabul ettikleri için buradadırlar ve sadece ölüm arzusunda olan biri bu daveti reddedebilir.

Babam bana doğru eğilir, sıcak nefesi kulağımı okşar. "Sonra konuşuruz, genç bayan."

Sesinde bir tehdit var, ama bana Tanrı korkusu aşılacak istiyorsa, başaramamış. Diğer tarafında ise annem bana bakmıyor bile. Dantelli bir mendille oynuyor — burnunu silmek için değil, gösteriş için kullanılan o işe yaramaz kumaş parçalarından biri. Komik ama, Beth için anne babamın tek bir gözyaşı döktüğünü görmedim.

Belki benim için rol yapıyorlar ve yatak odalarının mahremiyetinde her şeyi dışa vuruyorlardır. Kederin herkesi farklı etkilediğini anlıyorum, ama Tanrı aşkına, *cenazesinde* biraz gözyaşı *dökmelerini* beklerdim. Sabah boyunca ağladım, sadece Nicholas'a onu ve ailesini ne kadar hor gördüğümü göstermek için kendimi toparladım.

Bakan ilk birkaç cümlesini karıştırır ama kısa sürede kapanış konuşmasına girer. Onu dinlemeyi bırakıp ayaklarıma bakarak bu günün bitmesi için dua ederim. Kötü olacağını biliyordum ama duygularım tam bir çöküşün eşiğinde. Yine de biraz daha dayanmam gerekecek. Önce, korkuyla beklediğim cenaze töreni var, sonra da cenaze yemeği ve ardından cenaze arabası bizi evimize götürecektir, doğrudan annemle babamın sorgusuna.

Neden bunu yaptın, Vicky?

Çünkü ondan nefret ediyorum. *Çünkü Beth'i* öldürdü.

Başka ne söylenebilir ki?

Ayak sesleri duyunca başımı kaldırıyorum. Dört takım elbiseli adam Beth'in tabutunu omuzlarına kaldırmak üzereler. Nicholas'ın aralarında olmadığını fark edince bunların tabut taşıyıcıları olduğunu anlıyorum. Aslında, bunların cenaze evi çalışanları olduğundan eminim. Gözlerimi kısıyorum. Yine yapmaya tenezzül etmediği bir şey daha. Vücudu tamamen tahrip olmuş bir kadının tabutunu taşımak ona yakışmazdı. Adli tabip, onu görmememizi tavsiye etti, biz de görmedik ve tabutu kapalı tuttuk.

Sıcak gözyaşları gözlerimin arkasına batıyor, sanki minik iğneler beni defalarca deliyormuş gibi. Hızla gözlerimi kırpiyorum, burada bulunan hiç kimsenin kız kardeşimi kaybetmenin beni ne kadar mahvettiğini görmesine izin vermiyorum. Üzülmek için uygun bir zaman ve yer vardır, ama bu soğuk şapel ve De Vil ailesinin bakışları altında değil. Nicholas gözyaşlarımdan zevk alır, acımı emer ve doğru fırsat geldiğinde bunu bana karşı kullanırdı.

Babam dirseğimi kavrar ve beni ayağa kaldırır. Parmakları bana batar, öfkeli olduğunu sessizce uyarmak için. Onun öfkeli adımlarına yetişmek için çabalarken, tökezlememek için ara sıra zıplamak zorunda kalırım. Çorapsız boyumun 1,57 metre olması daha önce hiç umurumda olmamıştı, ama şu anda Imogen gibi uzun boylu olmak isterdim.

Kırk beş dakikalık ayin sırasında rüzgâr şiddetini artırdı ve saçlarım yüzüme dolanarak bir anlığına görüşümü engelledi. Serbest elimle ceketimin cebinden bir saç tokası çıkarıp saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Soğuk sonbahar rüzgârında titreyerek, babam ve annemi takip ederek De Vil ailesinin ölümlerini gömdüğü şapelin arkasına geçiyorum. Nicholas'ın önde, annemle babamı ve beni Beth'in son dinlenme yerine götürmesi beni öfkeliendiriyor. O, onunla hiç evlenmedi. O bizimdi, onun değildi.

O her zaman bizim olacak. Güzel, sessiz, eğlenceli, şefkatli Beth'imiz.

Boğazıma bir hıçkırık gelir, ama ses çıkarırsam, keskin rüzgâr sırrımı saklar ve onu uzaklara taşır.

Yerdeki çukurun etrafında toplanıp, tabut taşıyıcıların Beth'in tabutunu indirmesini beklerken, sadece biz ve De Vil ailesi olduğumuzu fark ettim. Davetli misafirlerin geri kalanı burada değildi. Gelmediklerine üzülüyorum. Çoğu benim için yabancı olsa da, bir nevi tampon görevi görüyorlardı. Şimdi sadece on ikimiz varız ve öfkem yeni boyutlara ulaşıyor. Nicholas'ın amcası George De Vil'in gözüne bakıyorum ve o bana nazik bir gülümseme atıyor. Onaylamak için çenemi bir santim eğiyorum. Tüm De Vil'ler arasında George muhtemelen en iyisi. Ama o da bir De Vil. Hâlâ o üstünlük kompleksinden, herkesten üstün olduğuna dair içsel inancından etkileniyor. Hepimizin, o hafta seçtikleri kötü amaçlara ulaşmak için oynayabilecekleri piyonlar olduğumuzu düşünüyor.

Bir kez daha, gözlerim anne babamın ve benim karşımda duran Nicholas'a kayıyor. Babam hala dirseğimi ölümcül bir şekilde sıkıyor, ama bakışlarımı kontrol edemiyor. Nicholas'ın yüzünde bir parça bile keder arıyorum, ama bulamıyorum. Bunun için onun sahip olmadığı bir duygu gücü gerekir. Kız kardeşimi sevmediğini hiç gizlemedi. Kız kardeşim onun için bir amaç, bir düzenleme, çocuklarının annesi ve hayatına eskisi gibi devam ederken sikişebileceği bir karıydı.

Beth'in tabutu indirilirken, annem o işe yaramaz mendille gözlerini siler. Bu, Beth'in haberini aldığından beri gösterdiği ilk açık duygu belirtisidir. Babam beni annemi teselli etmem için bırakır

ben de dirseğimi ovuşturarak bir kez daha Nicholas'ı arıyorum. Bu sefer bana doğrudan bakıyor. Bakışlarım kin ve tiksinti dolu.

Bir gün, bir şekilde, Nicholas De Vil'den gerçeği öğreneceğim — Beth'e olanlardan onun sorumlu olduğunu itiraf ettireceğim.

Ve bunu yapana kadar rahat etmeyeceğim.

İkinci Bölüm

NICHOLAS

Lanet olası Victoria Montague.

Bakışlar öldürebilseydi, Elizabeth'in yanına, soğuk ve nemli toprağın altına girmeye çoktan başlamış olurdum. Victoria, duygularını yüzüne yansıtan türden bir kadın ve bana olan nefretini gizlemeye hiç çalışmıyor. Onun gözünde, o gece Elizabeth'i ölüme ben gönderdim.

Siktir et onu.

Gerçeği biliyorum ve suçlu ben değilim. Bombayı yerleştiren piç kurusu suçlu, ama Victoria bunu umursamıyor. Kendi kız kardeşimi kaybettiğim için, onun neden böyle davrandığını anlıyorum. O kadar çok acı çekiyor ki, tüm bu acıyı bir yere dökmek için çaresizce çabalıyor. Ama benim burada oturup onun düşmanlığına karşı koymadan katlanacağımı sanıyorsa, acı bir ders alacak.

Ona olanları anlattığım halde Victoria'yı masum olduğuma ikna edemedim ve o da beni yalancı ilan etti.

Lanet olası bir yalancı.

Benim de sayısız kusurum var, ama yalancı değilim.

Biliyor musun? Artık kendimi savunmak için nefesimi boşa harcamayacağım. Huysuz Victoria Montague'nun benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil.

Dikkatim, Elizabeth'in neden kulüpten tek başına ayrılıp garip bir taksiye bindiğini anlamaya odaklanmış durumda ve öyle de olmalı. O gecenin olaylarını kaç kez gözden geçirirsem geçireyim, hiçbir mantığı yok.

Tek umursadığım şey suçluları bulmak ve onlara ödetmek, kimseye aileme dokunup da hayatta kalamayacağını göstermek. Bizim konumumuzda, zorluklar karşısında güç gösterisi yapmak çok önemlidir. Konsorsiyum'daki yerimizi çalmak için her zaman birileri beklemektedir.

Telefonum titriyor. Victoria ile bakışmamızı kesip ceketimin cebine uzanarak bakıyorum. Xan, muhtemelen yaptığının uygunsuzluğuna dikkat çekmek için beni dürtüyor ama onu görmezden geliyorum. Mesajı okuduğumda, bunu yaptığımı memnun oluyorum.

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum ve Elizabeth'in annesi tabutun üzerine beyaz bir gül atmak için öne çıkarken, çoktan arka dönüyorum.

"Tanrım, şimdi mi?" Xan ağzının köşesinden tıslar. "Tören bitene kadar bekleyemez mi?"

"Hayır."

Bu bir yalan. Cenaze töreninden sonra gidebilirdim, ama doğrusu, uzaklaşmak için bir bahane bulduğuma, soruşturmayı ilerletmek için bir şeyler *yaptığımı* hissetmeye sevindim.

Ayrıca, burada daha fazla kalırsam, Victoria'nın ateşli bakışları yüzümün birkaç katını yakabilir.

Topuklarımın üzerinde dönerek, mezarlığın içinden geçip yüzlerce atamın mezar taşlarının arasından geçiyorum. Babamın Elizabeth'i buraya gömmekte ısrar etmesi beni şaşırtıyor, özellikle de düğünü gerçekleştirmemişken. Ama babam gelenekçi biridir. "Evet" dememiş olsak da Elizabeth'i her zaman aileden biri olarak görecektir.

Koruma görevlim Barron, zırhlı arabamın arka kapısı açık halde, şapelin ön girişinde bekliyor. Şoförüm Sol, motoru çalıştırmış halde hazır bekliyor.

Barron yanıma oturup kapıyı kapattığında Sol'a "Gidelim" diye emrediyorum. Emniyet kemerimi takıp, o gece kulüpte bulunan ve Elizabeth'in ayrıldığını görmüş olabilecek ya da dışarıda olup patlamayı görmüş olabilecek tüm tanıkları bulup sorgulamak için tuttuğum baş dedektifin gönderdiği mesajı tekrar okuyorum.

En son teknoloji ve eski usul soruşturma yöntemlerinin yardımıyla, ekibi örnek bir iş çıkarmıştı

sadece bir kişi kaçımtı ve sonunda o da ortaya çıktı. Görünüşe göre Elizabeth'in öldüğü gün tatil için İngiltere'den ayrılmış ve telefonunu evde bırakıp ortadan kaybolan eksantrik biriydi. Bu nedenle, dün ülkeye dönüp telefonunda bırakılan çok sayıda sesli mesajı dinleyene kadar onu aradığımızdan haberi yoktu.

Ben öyle bir şekilde ortadan kaybolmak istesem bile, bunu yapamazdım. Dünyadaki konumum ve bizimki kadar güçlü bir aileyi çevreleyen tehlikeler göz önüne alındığında, her zaman iletişim halinde olmak işin bir parçası. Güvenliğimiz için her an var olan tehlike, kardeşimin karısına izleme cihazı takmasının ana nedenidir — karısının haberi olmadan, eklemeliyim. Xan her zaman güvenlik konusunda aşırı uçta yer almıştır.

Düğüne kadar gelseydik, Elizabeth için bir takip cihazı ısrar eder miydim? Belki. Bu sorunun cevabını asla bilemeyeceğim, bu yüzden üzerinde durmanın bir anlamı yok.

Telefonum tekrar titriyor. Ekranı bakıyorum. Babam. Önizleme şöyle: **Ne halt ediyorsun...** geri kalanı kesik. Mesajın tamamını görmek için tıklamam gerekiyor, ama ne yazdığını anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Mesajı açtım. Evet. Tahminim doğruydu. **Ne halt ettiğini sanıyorsun? Zavallı kızın cenazesi defnedilmeden mezarın başından ayrılmanın iyi bir nedeni olsa iyi olur.**

İç çekerek cevap veriyorum. **Var. Güven bana. Yakında döneceğim.** Cevabımı bekliyor olmalıydı, çünkü hemen cevap geldi. **Öyle olsa iyi olur. Cenaze törenine katılman gerekiyor.**

Ne şanslıyım. Belki de Victoria ile tekrar yüz yüze gelmeden önce güneş kremi sürmeliyim. Bir milyon faktörlü olan yeterli olur.

Sol'un omzuna hafifçe vuruyorum. "Hızlanabilir misin?" "Tabii ki, Bay DV."

Dudaklarım gülümser. Sol yıllardır şoförüm ve tanıştığımız günden beri bana Bay DV diyor. Ona sık sık şaka yaparım, eğer o harfleri tersine çevirirse sorunumuz olur, o da gülümser ve hiçbir şey söylemez.

Yirmi dakika sonra, araba yeni inşa edilmiş bir sitedeki bir evin önünde durur. Sitedeki evlerin hepsi birbirinin aynısıdır. İnsanların başkalarının oturma odasına girmeden evlerinin yolunu nasıl buldukları benim için bir muamma. Garaj kapıları bile aynı renge, beyaza boyanmış ve ön kapılar da aynı buzlu camdan yapılmış.

Sol arabayı tamamen durdurduğunda, ben dışarı çıktım. Barron benden önce davranmış ve eğitildiği gibi, tehdit var mı diye siteyi taramaya başlamıştı. Onun titizliğini takdir ediyorum... ve takım elbisesinin ceketinin altında taşıdığı silahı.

Birleşik Krallık'ta sivillerin silah taşımak yasaktır, ama biz bu tür kurallara aldırış etmiyoruz. Polis tarafından durdurulsa bile, hiçbir şey olmaz. Diğer Konsorsiyum üyeleri kendi ülkelerinde olduğu gibi, biz de burada yetki sahibiyiz. Hükümetler yönetir, ama biz onların üstündeyiz, kanunların üstündeyiz ve Konsorsiyum konseyinden veya tahtımıza göz dikenlerden gelebilecek olanlar dışında her türlü cezanın üstündeyiz.

Bu yüzden silahlı korumalara ihtiyaç var.

Kapıya doğru ilerlerken Barron sol omzumun hemen arkasında yürüyor. Ona yanıma gelmesini emredebilirdim ve normalde öyle yapardım. Başkalarını kovalamak gibi bir alışkanlığım yoktur. Ancak bu durumda onun rahat olmasını istiyorum. Rahat bir zihin, gergin bir zihinden çok daha fazlasını hatırlar ve ben, düşünceli ve ürkütücü tavırlarımın insanları pek rahatlatmadığının farkındayım.

Kapıyı çalınmadan önce kapı açılır ve saçları kafasına yakın kesilmiş, uzun boylu, sırik gibi bir adam belirir. Bu durum için giyinmiş gibi görünüyor, mavi takım elbise ince yapılı vücuduna biraz büyük geliyor. Bana bir bakış atar ve gömleğinin manşetleriyle oynamaya başlar, parmakları pamuklu kumaşı sinirli bir şekilde çekiştirir.

Onu rahatlatmak için gülümsemeye çalışıyorum, ama bir adım geri çekilip yüzünün rengi solduğuna bakılırsa, bu gülümseme dostça olmaktan çok tehditkar bir izlenim bırakmış olmalı. Tatilini nerede geçirmiş olursa olsun, tüm zamanını kapalı mekanlarda geçirmediyse, güneşli bir yer olmamış.

"Bay Joss. Ben Nicholas..."

"Kim olduğunuzu biliyorum, Bay De Vil." Çenesini göğsüne doğru çekip kapıdan uzaklaşır ve bize işaret eder. "İçeri

içeri gelmeyecek misiniz?"

Bizi, duvarlarında hala taze olan manolya rengi boyanın bulunduğu aydınlık bir oturma odasına götürüyor. Cenaze töreni bitmeden geri dönmem gerekirken, bu adamı rahatlatmak da zor bir durum. Kahve teklifini reddedip kanepeye oturuyorum. O ise sandalyeyi seçiyor ve girişi kapatan Barron'un geniş vücuduna tuhaf bir şekilde yan bakıyor.

"Fazla vaktim yok, Bay Joss. O gece gördüklerinizi, bildiklerinizi bana anlatabilirseniz."

"Tabii ki. Deneyeceğim." Boğazını temizler ve o gece orada ne yaptığını anlatmak için gereksiz bilgiler vermeye başlar. Ona biraz zaman tanırım, ama konuyu özüne getirmesini söylemek üzereyken, umduğum haberi verir. "Sürücüyü gördüm. Bayanınızın arkaya bindiğini gördüm. Sürücü dikkatimi çekti çünkü Arsenal şapkası takıyordu ve ben büyük bir Gunners hayranıyım."

Futbol. Ben daha çok ragbi hayranıyım. Şapka ilginç. Adam açıkça kimliğini gizlemeye çalışıyordu, ama profesyonel olsaydı, tanınabilir bir amblemi olmayan nötr bir şey seçerdi. Herhangi bir şapka kimlik tespitini zorlaştırsa da, bu eskiz için iyi bir detay olacaktır. Şu anda elimde olan tek şey bu. Sürücüyü bulabilirsem, tam olarak kimin sorumlu olduğuna dair bir ipucum olur. Sürücünün operasyonun beyni olma ihtimali yok, daha çok kiralık bir yardımcı ve kötü bir seçim, ama buradan yola çıkarak suikastı emreden kişiyi bulma şansım çok daha yüksek.

Ve onu bitireceğim. Ya da onları. Yavaşça. Acı verici bir şekilde.

"Onu bir çizim sanatçısına tarif edebilir misiniz?"

Sanki susamış gibi dilini dudaklarının üzerinde gezdirir. "Denemekten memnuniyet duyarım." Kaşlarını çatarak kaşlarını içe doğru çeker. "Polise mi tarif edeceğim?"

Kafamı sallarım. "Bu konuyla ailem ilgileniyor. Birini göndereceğim." Ayağa kalkıp kravatımı düzeltir ve ceketimi yeniden iliklerim. Babam bu yolculuğun boşa gittiğini, Joss'u sorgulamak için başka birini gönderebileceğimi düşünebilir, ama ben aynı fikirde değilim. Bizzat buraya gelerek, bu konuyla kişisel olarak ilgilendiğimi ona gösterdim.

Bunu bilmek, zihnini keskinleştirebilir ve ne kadar küçük olursa olsun, mümkün olduğunca fazla ayrıntıyı hatırlamasına yardımcı olabilir.

Barron beni arabaya kadar takip ediyor. Arabaya bindiğimde, hemen Joss'un evine birini göndermeleri için bir telefon açıyorum. Çok fazla zaman kaybettik. Hafızası çoktan bozulmuş olacaktır. Telefonlarımıza cevap vermediğinde onu daha önce aramadığım için kendime çok kızıyorum. Uçuş listesinde adını kontrol etsem bile en azından nerede olduğunu öğrenebilirdim. Neden bunu daha önce düşünemedim ki?

Oakleigh'e geri döndüğümde, cenazeye katılanların yarısından fazlası gitmiş. Babam beni görür ve hoşnutsuzluğunu ve sinirini gizlemeye çalışmadan beni yanına çağırır.

"Elizabeth'in cenazesini terk etmeyi kabul edilebilir bulduğun kadar önemli olan şeyi bana anlatmak ister misin?"

"Bir tanık buldum. Sürücüyü teşhis edebilecek biri. Çizim sanatçısı şu anda onunla birlikte olmalı."

"Cenaze töreni bitene kadar bekleyip onunla konuşamaz mıydın?"

"Zaten üç hafta kaybettik. Hızlı hareket etmek ve ona Elizabeth'e olanları ne kadar ciddiye aldığımızı göstermek için kendim de katılmanın en iyisi olacağını düşündüm."

Babamın keyfi biraz düzelir. Sırtını dikleştirir ve omuzlarını geriye atar. "Haklısın. Umarım bu işin aslını astarını bulursun."

"Oh, bulacağım." On yıl sürse bile, bu pisliği bulacağım.

"Git ve Montague'lara kaba ve saygısız davranışın için özür dile."

Odayı taradım, bakışlarım önce odanın uzak köşesinde sessizce şampanya yudumlayan Laura ve Phillip'e, sonra da beni delip geçen korkutucu, ölümcül bakışlarıyla Victoria'ya takıldı.

Omurgamdan bir titreme geçer, beklenmedik ama garip bir şekilde hoş karşılanır. Belki de Montague kardeşlerin en büyüğüyle, şu anda tek kalan Montague kardeşe tartışmak, bombayı yerleştiren suçluyu bulma baskısından kafamı uzaklaştırır.

Elinden geleni yap, tatlım. Hazırım.

Üçüncü Bölüm

VICKY

Hassas kristal şampanya kadehini daha fazla sıkarsam kırma riski olduğu için, onu geçen bir garsonun tepsisine bırakıp ellerimi yumruk yapıyorum. Nicholas, tören bitmeden nasıl *cesaret eder* de kız kardeşimin cenazesini terk eder? Ve işte burada, çoğu insan çoktan ayrılmışken, sanki bir partiye geç kalmış gibi cenaze törenine giriyor.

Onun Beth'i sevmediğini hep biliyordum, ama en azından ona *saygı duyuyordu*. Sanırım şimdi bunun cevabını buldum.

Babasının yanına gider ve bir şeyler konuşurlar. Yüzündeki deriyi eritecek kadar ateşli bakışlarımı hissettiği için mi, yoksa babası dikkatini bize çeken bir şey söylediği için mi, odanın diğer ucuna bakar. Bakışları önce anne babamın üzerinde dolaşır, sonra bana gelir. Nefretim her zerresini bakışlarıma döküyorum, onu ne kadar hor gördüğümünden hiç şüphe duymamasını sağlıyorum. Tüm kalbimle, kız kardeşim yerine onun soğuk bir mezarda yatmasını diliyorum.

Beth.

Acı göğsümü deliyor, o kadar keskin ki elimi göğüs kemiğime bastırıp ovuyorum. Birkaç saniye sonra acı hafifliyor, ama Nicholas bize doğru ilerlerken tekrar alevleniyor. Bu sefer ovmak bile işe yaramıyor.

"Laura, Phillip, ben..."

"Sen öğrençsin," diye sözünü kestim, onun hain ağzından başka bir kelime daha duymak istemiyordum. "Beth'in cenazesi için

Beth'in cenazesine bile gelmedin. Sen bir..."

"Yeter, Vicky." Babam kolumu morartacak kadar sıkı bir şekilde sıkıyor. "Zaten tüm cemaatin önünde bu aileye saygısızlık ettin. Bir kelime daha duymak istemiyorum, genç bayan."

"Sorun değil, Phillip." Nicholas elini babamın omzuna koydu, ama burun deliklerinin genişlemesi onu ele verdi. Çok kızgındı. İyi. "Duygular çok yoğun," diye ekledi.

Sadece ikimiz olsaydık, bu kadar kibar davranmazdı. Sadece kızlarıyla evlenmek üzere olduğu için aileme saygılı davranıyor. Oysa onun ölümünde parmağı var.

"Senin değil, belli ki," diye ters bir şekilde cevap veriyorum. "Orada ne var?" Parmaklarımla göğsünü işaret ediyorum, kaslarının ne kadar gergin olduğunu, gömleğinin altında nasıl zorlandığını fark etmemeye çalışıyorum. "Sallanan bir tuğla mı?"

"Yeter." Bu sefer babam, bedava yemek ve pahalı şampanya için kalan misafirlerin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle bağırır. Beth için değil. Benim Beth'im için değil. Çoğu onu tanı mıyordu bile. De Vils ailesi, her şeyi kontrol ettiği gibi, misafir listesini de kontrol etmişti, kız kardeşimin cenazesi dahil. Onunla vakit geçirmek için Oakleigh'e gelmek zorunda olduğumu bilmek beni öldürüyor.

"Hemen Nicholas'tan özür dile," diye emreder babam, beni geri gerçekliğe döndürür.

"Phillip, buna gerek yok." Nicholas bakışlarını babamdan bana çevirir, gözlerinde çelik gibi bir sertlik, örtülü bir tehdidin en ufak bir izi vardır. *Şimdi* canavarı görüyoruz.

"Elizabeth'i kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorum, Victoria. Bekleyemeyecek bir ipucum vardı."

"Onu kimin öldürdüğünü biliyoruz. Sen öldürdün."

Babam yanımda titriyor ve annemin gözleri, olanları anlamaya çalışıyormuşçasına iri ve kırpmadan bakıyor. Ya da belki de benim küçümsememin kendisi ve babam için ne anlama geldiğini merak ediyor. Sebep ne olursa olsun, umurumda değil. Kız kardeşim nefes almayı bıraktığı anda umurumda olmaktan çıktı.

Nicholas, ellerini boynuma dolanmamak için zor tutuyormuş gibi ellerini sıkıyor ve keskin elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık beliriyor.

"Bu doğru değil," dişlerini sıkarak söylüyor.

Ben burun kıvırıyorum. "O gece onu üzmeseydin, bizimle eve gelirdi. Soğuk bir mezarda yatmak yerine, sağ salim olurdu."

Derin bir iç çekişi, sabrının sonuna gelen bir adamın hareketidir. Bir parçam onu daha da zorlamak, patladığında ne olacağını görmek istiyor. O kadar gergin bir adam ki, onu bir arada tutan kontrol ipi koparsa ne yapacağını merak ediyorum. Onu çileden çıkaran kişi olmak isterdim.

"Yüzüncü kez tekrarlamak pahasına da olsa," diye tersledi, "Elizabeth'i üzecek hiçbir şey söylemedim. Düğün yüzünden stresliydi, ben de onu sakinleştirdim. Bir de baktım ki ortadan kaybolmuş."

"Senden uzaklaşmak için." Son sözü söylemek istemeden edemiyorum, *hayır, söylemem gerekiyor*.

"Bana bir rahat ver, olur mu?" Her heceyi neredeyse hırslayarak söylüyor, altta yatan intikam tehdidi bana işlemiyor. Küstahlığımın neye mal olacağını umursamıyorum bile. Çok daha ötesindeyim. "Elizabeth'in katilini bulmak, gece gündüz tüm düşüncelerimi meşgul ediyor."

"Oh, donmuş küçük sallanan tuğlanı kutsasın." Her kelimedede alaycılık var. "Senin için ne kadar korkunç olmalı." Babamın mengene gibi sıkı tutuşundan kurtulup, kaderimi daha da kötüleştirdiğimi bilerek öfkeyle uzaklaşıyorum, ama artık umursamıyorum. Muhtemelen Imogen'in malikaneden kaçmasına yardım ettiğimde yaptıkları gibi beni yine uzaklara gönderecekler. Onun kaçırılmasıyla sonuçlanan akılsızca bir eylem.

Tanrım, belki de sorun benim. Belki de ailemin her zaman Beth'i bana tercih etmesinin ya da Nicholas'ın geleneklere göre en büyük çocuk olan beni değil de küçük kız kardeşimi gelin olarak seçmesinin bir nedeni vardır.

Artık tek çocuk.

Parmaklarımla gözlerimi sertçe ovuşturuyorum, muhtemelen yüzüm maskara ile lekeleniyor, ama kimin umurunda? Benim umurumda değil.

"Vicky, bekle."

Imogen bana doğru koşarken durup ona doğru dönüyorum. Beni kucaklıyor ve birkaç saniye boyunca ben de ona sarılıyorum. Alexander'ın karısında alıştığımdan farklı bir şey var. Çoğu İngiliz sarılma konusunda cimri davranır, aristokratlar ve zenginler ise soğuk davranışlarıyla en kötüleridir. Ama Imogen öyle değil. O, içtenlikle, zevk alarak sarılır. Amerika'ya hiç gitmedim, ama anladığım kadarıyla, onlar sevgilerini bizden çok daha açık bir şekilde gösterirler. Onun sessiz desteğinin bana ne kadar rahatlık verdiğini düşünürsek, bu konuda söylenecek çok şey var.

Ancak çok geçmeden İngilizliğim devreye giriyor ve geri çekiliyorum, gözlerim yaşlarla doluyor ama onları dökemiyorum.

Daha sonra, diyorum kendime. Yalnız kaldığında. Yargılanmadan özgürce ağlayabildiğinde.

Imogen ellerimizi birbirine kenetler. "Benimle gel."

"Nereye?" diye sorarım, ama yine de onu takip ederim.

"Bence biraz huzur ve sükunete, sert bir içkiye ve yaslanacak bir omuza ihtiyacın var, çünkü bütün gün boyunca ailenin sana en ufak bir teselli bile vermediğini gördüm."

Görüşüm bulanıklaşıyor, tutmaya söz verdiğim gözyaşları akmak üzere. Imogen beni birkaç kat merdiven çıkıp kütüphaneye götürürken gözlerimi kırıp gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum. Şöminede ateş yanıyor ve havada eski kitapların kokusu var.

"Bu muhteşem." Parmak ucumla güzel kitap sırtlarını okşuyorum. De Vils'leri tanıyorsam, bunlar muhtemelen hepsi ilk baskılar.

"Bu, evdeki en sevdiğim odalardan biri." Cilalı parke zemini geçerek köşede duran içki dolabına doğru yürüdü ve kesme kristal bardağa koyu kehribar rengi bir sıvı döktü. Bana dönerek bardağı havaya kaldırdı. "Beth'e."

O lanet olası gözyaşları yine gözlerime doldu. Kendimi kontrol etmeye çalışırken başımı eğdim, ta ki Imogen "Bırak gitsin, Vicky" diyene kadar, sonra da gözyaşlarım sel gibi akmaya başladı. Bardağı sehpa koydu, sonra beni tekrar kucakladı.

Bu sefer ona sarıldım, ellerimi elbisesinin yumuşak yünlü kumaşına gömdüm. Imogen saçlarımı okşarken ve farkında olmadan özlediğim türden teselli edici sözler fısıldarken, ben hıçkıra hıçkıra ağladım.

Beni nazikçe kanepeye yönlendirerek oturtur ve birkaç dakika önce doldurduğu bardağı bana uzatır. Kokuyu alır, geri çekilir ve burnumu kırıştırırım. "Brendi sevmem."

"Ben de sevmem, ama işe yarayacak. Ayrıca, Alexander'ın en sevdiği içki ve paylaşmayı sevmez." Gülümsüyor. "Bu, içkiyi biraz daha kolay içmene yardımcı olur."

"Biliyor musun, sanırım yardımcı olacak." Hepsini bir yudumda içip, likörün gücü yemek borumu yakarken yüzümü buruşturuyorum. "Tanrım, Alexander böyle bir şey içiyorsa iç organları çürümüş olmalı."

"Ama cinayet işleme isteğin azaldı mı?" Ön kolumu okşayarak göz kırpar ve bir şekilde benden tek sesli bir kahkaha koparır.

"Nicholas'a karşı, hiç de bile." "Onu bir zamanlar sevmiştin."

Keder, pişmanlık ve suçluluk duygusu beni bir tsunami gibi vurdu. Nicholas'a karşı hiçbir şey hissetmeye hakkım yoktu. O Beth'indi. Ona karşı hislerim olduğunu hiç öğrenmemesine seviniyorum. Muhtemelen hak etmediğim bir teselli ama kabul edeceğim. Şu anda, onun yokluğunun hayatımda bıraktığı boşluğu doldurmak için her şeyi kabul ederim.

"Emin değilim. Sanırım daha çok bir tutkuydu. Sonuçta, tanımadığım bir adamı nasıl sevebilirdim ki? Kız kardeşimi ölüme gönderen bir adamı."

Elimi tutarak, acı bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Beni bunun için nefret etme, ama Nicholas ona gitmesini sağlayacak hiçbir şey söylemediğini söylüyorsa, o zaman doğruyu söylüyor demektir."

Evet, onun versiyonu.

"O zaman neden gitti, Imogen? Neden bir yabancıнын taksisine bindi? Aptal değildi. De Vil ailesine bağlı olmanın risklerini biliyordu."

"Bilmiyorum. Keşke sana cevap verebilsem. Ama Nicholas olanları öğrenmek için elinden geleni yapıyor."

Bir homurtu ağzımdan çıkıyor. "Bunu Beth için yapmıyor; kendisi için yapıyor. Ailesi için. Kimse De Vils'lere karşı çıkmaz, nefes almaya devam etmek istiyorsa."

Nefes almaya devam etmek istiyorlarsa. Suçluyu ya da suçluları bu kadar çok arıyor ki, onları ibretlik bir örnek haline getirebilsin."

"Eminim tek neden bu değildir."

"Ana neden bu, sen de biliyorsun."

Bakışlarım ateşe yönelir ve ikimiz de sessizliğe bürünürüz, alevlerin titremesini, sıçramasını ve çitirdamalarını izleriz. Bu, benim hissettiklerimi oldukça sembolik bir şekilde yansıtıyor. Her sabah uyanıyorum ve içimde her gün daha da alevlenen bir öfke var. Aşk ve nefretin aynı madalyonun iki yüzü olduğunu söylerler ve belki de haklıdırlar, "onlar" kim olursa olsun. Nicholas'ı utanmadan ve şiddetle sevdiğimi sanıyordum, uzun zaman önce bunun hiçbir zaman gerçekleşemeyeceğini kabul etmeme rağmen. Ama Beth öldüğünde, o para ters döndü ve o paranın arka yüzünde şiddetli bir intikam arzusu olduğu ortaya çıktı. Nicholas'a karşı, o bombayı yerleştiren kişiye karşı, tüm lanet olası dünyaya karşı.

Hepsini yakın. Artık umurumda değil.

"İşte buradasın."

Aynı anda, Imogen ve ben omuzlarımızdan arkamıza bakıyoruz ve ben inliyorum. Biraz huzur için çok fazla. Alexander kütüphaneyi geçip kanepenin üzerine eğilerek karısının başının üstüne bir öpücük konduruyor. Kıskançlık içimi kemirir. Imogen, Kaliforniya'daki ailesi ve arkadaşlarından uzakta, buradaki yeni hayatına alışmakta zorlanmıştı, ama kocasını görünce yüzünün ışıldaması, göğsümdeki boşluğu daha da büyütür.

"Ailen seni arıyor, Victoria." Alexander bana sert bir bakış atar, sanki çok tatsız bir şey yutmuş gibi görünürken mesajı iletir.

"Gitmek zorunda değilsin," diyor Imogen. "Daha fazla zamana ihtiyacın varsa." "Hayır, en iyisi bu." Ayağa kalkıyorum, o da aynısını yapıyor. "Bir

bir ara bununla yüzleşmek zorundayım. En iyisi şimdi olsun."

"Hepimiz eylemlerimizin sonuçlarıyla yüzleşmek zorundayız," diyor Alexander sert bir şekilde.

Imogen ona kaşlarını çatır, sonra dikkatini bana çevirir. "Bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun."

Alexander'ın kıvrılmış dudağına bir bakış attım ve Imogen ile beni ayırmak için elinden gelen her şeyi yapacağını anladım, bu da ona daha fazla sarılmak istememe neden oldu. Ayrıca, Imogen'in

İngiltere'deki birkaç arkadaşından birini kesen Alexander'a iyi davranacağını hayal edemiyorum. En son bir arkadaşını kovduğunda, onun kaşını ağda ile aldığını çok net hatırlıyorum. O arkadaşı arkadaşımın başka bir şey olduğu ortaya çıksa da, yine de çok komik.

"Bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederim."

Kapıya doğru ilerleyip merdivenlere yönelirken, Nicholas'ın bana doğru geldiğini görünce inledim. Harika. Onu görmezden gelerek yürümeye devam ettim. Elini uzatıp bileğimi yakaladı.

"Bir saniye bekle."

Kurtulmak için çekiyorum ama boşuna. "Neden? Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Benim sana söyleyecek çok şeyim var." Gözünün köşesi seğiriyor ve çenesi o kadar sıkı kilitlenmiş ki, muhtemelen bir iki diş kırılmak üzere. "Aynı şeyi tekrarlamaktan bıktım. Elizabeth'i ben öldürmedim. Ona olanlarla hiçbir ilgim yok."

"Kendine bunu söylemeye devam et, Nicholas. Belki kendini ikna edebilirsin, ama beni asla ikna edemezsin."

Omuzları gerginleşir ve eminim ki, bundan paçayı sıyrabileceğini düşünseydi, korkunç bir sonla karşılaşardım.

"Sen tanıdığım en inatçı kadınlardan birisin. Seninle birlikte olacak adama acıyorum."

"Ve seninle birlikte olacak kadına acıyorum. Gerçi, bir dahaki sefere, ona ve ailesine bir iyilik yap ve o, evlilik törenine çıkmadan önce onu öldürmemeye çalış."

Gözleri cinayet niyetiyle parlıyor. Bir kez daha sertçe çekiyorum ve sonunda kendimi kurtarıyorum. Onun yanından geçip merdivenlere doğru koşuyorum, bakışlarının ısısı kafatasımı yakıyor. Beni durduracağını sanıyorum, ama durdurmuyor.

Sanki sihir gibi, son basamağa ayak bastığımda annemle babam belirir. Babamın yüzü gergin, gözlerinin etrafındaki deri, hoşnutsuz olduğunda olduğu gibi buruşmuştur. Annem biraz daha anlayışlıdır, ama babamın izinden gidecektir. Ve içimden bir ses, istediğim gibi hareket etme özgürlüğünü kazanmamın epey zaman alacağını söylüyor.

Imogen kaçırıldıktan sonra yaptıkları gibi beni yine Sheila teyzenin evine göndereceklerini sanıyorlarsa, bir daha düşünsünler. Gitmeyeceğim. Babam dirseğimi sıkıca tutarak beni, De Vil ailesinden birinin arabamızı evin önüne getirdiği yere doğru itiyor. Babam arabaya binmemi bekliyor, sonra kapıyı çarpıp sürücü koltuğuna oturuyor. Annem yolcu koltuğuna yerleşince, babam motoru çalıştırıyor ve arabayı uzun araba yolundan aşağı doğru sürüyor. Korunan kapılardan geçip

Annen konuşmadan önce yola çık.

"Baban ve ben, bugün yaptığın korkunç davranışını telafi etmek için ne yapabileceğini konuşacağız, Vicky, ve en iyi çözüm yoluna karar verdikten sonra sana haber vereceğiz. O zamana kadar odanda kalacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Çok açık," diye somurarak mırıldanıyorum. İşimi kurup biraz para biriktirir kurmaz buradan gideceğim. O zamana kadar, yirmi üç yaşında birinin ev hapsi cezasını kabul etmesi saçma olsa da, ailemin kurallarına uymak zorundayım.

"Güzel." Bu sefer babam araya giriyor. "Çünkü o aileye ihtiyacımız var ve senin davranışların annenle benim hayatımızı çok daha zor hale getirdi."

Babam dar köy yollarında araba sürerken ikisi de sessizliğe bürünür. Çitler hızla geçerken, beynimde bir soru tekrar tekrar yankılanır:

Beth öldükten sonra ailemin De Vils'lere ne ihtiyacı olabilir ki?

Dördüncü Bölüm

NICHOLAS

Çizim sanatçısı çizimi beş gün önce bana teslim etti ve o zamandan beri çizimi geniş çapta dağıttım, ancak kimse tek bir görgü tanığı bile bildirmemiştir. Bu iş için en iyi adamları görevlendirdim, ama her ipucu sonuçsuz çıkıyor ve bu beni delirtiyor. Elizabeth'in ölümünün üzerinden dört hafta geçti. Bu dava şimdiye kadar çözülmüş olmalıydı ve failer de cehennemin dibine gitmiş olmalıydı. Tabii önce onları işkence ederek, De Vils ailesini avlayabileceğini düşünen herkese açık bir mesaj göndererek.

Konsorsiyumu devreye sokmak istemiyorum. Bu, başarısızlık kokuyor ve bizim çevremizde herhangi bir zayıflık göstermek kötü bir fikir.

Çok sabırlı bir adam değilim, ama bir yerlerden biraz sabır bulmam gerekecek. Bildiğim kadarıyla, gerçeği ortaya çıkarmak bir ay, altı ay, bir yıl, hatta daha uzun sürebilir. Sonunda bir sonuca ulaşmak için bu acı verici yavaş ilerleyişle barışmanın bir yolunu bulmam gerekecek. Sonuç gelecek. Gelek zorunda. Cevapları bulana kadar rahat etmeyeceğim.

"Nicholas, bir dakika." Babam, ben kapıdan çıkarken bana işaret ediyor.

Londra'da bir toplantım var ve şimdiden geç kalıyorum. Bugün Cumartesi ama bu benim için bir şey ifade etmiyor. Ona geç kalacağımı söylediğimde, o çizim odasına doğru ilerlemeye devam ediyor ve bana onu takip etmekten başka seçenek bırakmıyor. Çay teklifini reddediyorum ama onun işaret ettiği koltuğa oturuyorum.

. Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım, ellerimi bacaklarımın arasına sarkıtıp, sabırsızlığımın açık bir göstergesi olan ayağımı sallamamaya çalışarak, onun çayını dökmesini bekledim.

"Soruşturma nasıl gidiyor?"

"Yavaş ilerliyor." Taze bir öfke dalgası, yürüyen ateş karıncaları gibi derimin altında karıncalanıyor. Omuz silkiyorum ve ön kollarımı kaşıyorum. "Ama elimden geleni yapıyorum."

"Biliyorum." Sandalyesine yaslanıp fincandan bir yudum aldı. "Elizabeth'e ne olduğu hakkındaki gerçeği asla öğrenemeyebilirsin. Bu aklına geldi mi?"

"Her lanet gün." Yüzümü buruşturarak tekrar kaşınıyorum ve birdenbire bu malzemeye alerjik mi oldum, yoksa çamaşırhaneden sorumlu personel deterjan mı değiştirdi diye merak ediyorum. Ya da daha olası olanı, bombayı kimin koyduğuna dair hiçbir ilerleme kaydedemememin fiziksel bir tepki olarak kendini göstermesi.

"Peki ya öyle olursa?" Soruyu havada bırakıyor. Babam benim kişiliğimi çok iyi bilir. Ben acımasızım ve

Ne zaman bırakmam gerektiğini bilemiyorum. Xan ve ben bu konuda benzeriz, ancak motivasyonlarımız farklı. O, Imogen'in birkaç hafta önce anneme ait bir kar küresinde bulunduğu anahtarın neyi açtığını bulmaya kararlı, ben ise aptal bir anahtara pek aldırımıyorum. Elizabeth'in ölümü benim için en önemli konu. *Tek* önceliğim.

"O köprüye geldiğimde onu geçerim."

Babam, düşünceli bir şekilde karıştırmadan önce porselen fincana bir kaşık şeker ekliyor. "Ne olduğunu asla öğrenemezsen, hayal kırıklığına hazır ol."

"Annabel'i mi düşünüyorsun?"

Babamın gözleri, zihni geçmişe gittiğinde sık sık olduğu gibi buğulanır. "Hayır. Kardeşinin aksine, bence kız kardeşini kimin öldürdüğünü bulduk ve onlar hak ettikleri cezayı aldılar. Ben anneni kastediyorum ve onun intihar ederken ne düşündüğünü asla bilemeyeceğiz."

Annem intihar notu bırakmamıştı ve bu, yıllardır babamı rahatsız eden bir şeydi. Ben ise onun bunu neden yaptığını çok iyi biliyorum. Annabel'i en çok seviyordu ve hayatının geri kalanını onunla yaşamaya dayanamıyordu.

ilk kızı olmadan. Ama bu düşüncelerimi babamla paylaşmıyorum. Onu zaten yeterince incitmişken, neden daha fazla inciteyim ki? Adam cehennemi yaşadı ve geri döndü, ama hala ayakta, her zamanki gibi güçlü. O benim kahramanım.

"Birkaç gün önce Montague'larla görüştüm."

"Öyle mi?" Elizabeth'in vefatının babamın Montague'larla olan bağını koparacağını düşünmüştüm. Benimkini kopardı. Phillip'i, Laura'yı ve özellikle Victoria'yı bir daha görmeyi düşünmüyorum. En azından kendi isteğimle değil. Imogen'la olan arkadaşlığı nedeniyle ara sıra uğrayabilir. Öyle bir şey olursa, yolundan çekilirim. Cenazede o sözünü söyledi, ben de sözümü söyledim.

Her şeyin bittiğini bilmek çok rahatlatıcı. Victoria Montague kadar sinirlerimi bozan başka birini tanımadım.

Aynı anda.

Sabırsız olabilirim, ama kendimi çok iyi kontrol ederim. Gerçi sinirim patladığında, çok şiddetli olur ve o kadınla birlikteyken, patlayan bir volkan gibi patlama riski vardır.

"Phillip ile kızlarından biriyle evlenmen için anlaşma yaptığının nedenini sana hiç anlattım mı?"

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum." Ve ben de sormaya tenezzül etmemiştim. Bu ailede büyürken, hepimiz bizden ne beklendiğinin farkındayız. Aşk için değil, çıkar için evleniriz, ancak bazen bu evlilikler yürür. Annemle babamınki ve Alexander'ınki gibi. Ama Elizabeth'le evliliğimin aşk evliliği olmayacağını kabul etmiştim, bu benim için sorun değildi. Aşk aramıyordum, sadece sahip olmam beklenen çocuklarım için bir anne ve bana zorluk çıkarmayacak bir eş arıyordum. Bu, benim sabrımın yetmeyeceği bir şeydi.

"Hmm." Fincanını masaya koydu ve parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Uzun zamandır Phillip'i şirketini bana satması için ikna etmeye çalışıyorum, ama o inatla reddediyor."

Kaşlarımı çattım. Bu yeni bir haberdir. "Phillip'in şirketiyle neden ilgileniyorsun ki?" Şirketi oldukça büyük, ona ve ailesine birçok açıdan lüks bir yaşam sağlıyor, ama bizim geniş portföyümüzle karşılaştırıldığında küçük kalıyor.

"Aslında şirketle ilgilenmiyorum. Onun araştırma departmanının yakın zamanda geliştirdiği belirli bir fikri mülkiyet ile ilgileniyorum. Çığır açan bir gözetim yazılımı. Henüz erken aşamalarda ve daha da ilerletmek için ciddi bir yatırım gerekiyor, ama bu bizim ve Konsorsiyum için oyunun kurallarını değiştirebilir."

"Onu tehdit edebilirsin." Yarı şaka yarı ciddi bir şekilde gülümsüyorum, ama babam sadece başını sallıyor.

"Phillip iyi bir adam, Laura da iyi bir kadın. İşlerin çirkinleşmesini istemedim, bu yüzden uzlaşmaya razı oldum. O, Montague Tech'in kontrol hisselerini satın almama izin verecek, karşılığında CEO olarak kalacak ve sen de Victoria ya da Elizabeth ile evleneceksin. Phillip için bunun faydası, araştırmayı bir sonraki seviyeye taşımak için gerekli sermaye enjeksiyonunu elde etmek ve kızlarından birinin yanı sıra kendisinin de geleceğini güvence altına almak olacak. Kayınpederin olarak toplumdaki konumunun bir seviye yükseleceğinden bahsetmiyorum bile."

"Ve Elizabeth ile evlenmeyi kabul ettim."

"Aynen öyle." Kahverengi gözleri benimkilere bakıyor, bir kaşı kalkık, benim anlamamı bekliyor. Tüylerim diken diken oluyor ve ensemden bir sürü tüylerim diken diken oluyor.

Gözlerimi kısarak babamın devam etmesini bekledim. Devam etmediğinde, onu zorlayan soruyu sormak zorunda kaldım. "Ve olanlar yüzünden, anlaşmadan vazgeçiyor mu?" Babamın Phillip Montague'yu ne kadar iyi bir adam olarak gördüğü umurumda değil. Onu paramparça edeceğim. Babam intikam almak için daha sabırlıdır. Ben ise soğukkanlı, hesapçı, keskin nişancı gibi bir adamım. Her iki strateji de işe yarıyor, ama benimki daha hızlı sonuç veriyor.

"Tam olarak değil." Düşünceli bir şekilde, alt dudağını işaret parmağıyla okşayarak beni inceliyor. Tepkimi inceliyor. "Anlaşmanın devam etmesini kabul etti. *Orijinal* anlaşmayı."

Ne demek, orijinal anlaşma? O anlaşma Elizabeth'le birlikte öldü. Anlamıyorum. Gözümden bir şey mi kaçıyor? Sinir bozukluğu beni kemiriyor, sırtımdaki kaslar geriliyor.

"Tamam, baba, beni bilgilendir. Orijinal anlaşmanın nasıl devam edebileceğini anlamıyorum. Elizabeth öldü." Bariz olanı belirtmek genellikle tercih ettiğim bir taktik değildir, ancak bu durumda gerekli görünüyor. Babamın vücut diline odaklandıkça bakışlarım

babamın vücut diline odaklanarak keskinleşiyor. O... endişeli görünüyor. Babam endişeli olmaz. O, tanıdığım en soğukkanlı insanlardan biri, büyük baskı altında bile sakin kalır.

O konuşmadan, ben durumu anlıyorum.

Hayır. Kesinlikle hayır. *Victoria mı? Tanıdığım en asi ve sinir bozucu insan.* Bir hafta önce ona, tanıdığım en inatçı kadın olduğunu ve onunla birlikte olan adama acıyacağımı söyledim. En çılgın kabuslarımda bile o adamın ben olacağımı düşünmemiştim.

"Victoria'yı kastetmiş olamazsın." Kastettiğini bilsem de.

Babam başını sallar. "Victoria."

Kısa, keskin ve inanamama dolu bir kahkaha patlar içimden. "Baba, onun benden nefret ettiğini biliyorsun. Ben de ona tahammül edemiyorum. Elizabeth'i bir nedenden dolayı seçtim. Uysal bir eş istedim, günün her dakikasında sabrımı sınamayı hayatının amacı haline getirmeyecek birini."

"Kardeşin de Imogen hakkında benzer şeyler söylemişti, ama bak şimdi ne kadar mutlu bir çift oldular."

"Ben Xan değilim ve Victoria da Imogen değil."

O da ben de sessiz kalırız. Tanrım, bu bir şaka olmalı. Hepimizin görevleri olduğunu biliyorum, ama bu çok fazla. Bir gözüm açık uyumak zorunda kalacağım. Victoria Montague, en ufak bir fırsatını bulduğunda beni bıçaklayacaktır.

Yine de reddedemem. Bu mümkün değil. Ödeyeceğim bedel çok büyük. Konsorsiyumun kurucu üyelerinden birine bu kadar saygısızlık etmek, babamı imkansız bir duruma sokar. Atalarının kurduğu bir organizasyondan istifa etmek zorunda kalır ve bu organizasyonun sağladığı tüm güç ve ayrıcalıkları kaybeder.

Victoria Montague ile evlenmeyi reddettiğim için babamı bu duruma sokmak mı? Asla olmaz. Bu fikir hoşuma gitmiyor olabilir (yüzyılın en hafif tabiri), ama yapacağım. Babam için, bu aile için yapacağım.

Tabii...

"Ya Christian onunla evlenirse? Ya da Tobias? Sen ve Phillip beni ateşe atmadan da istediğinizi elde edersiniz."

Babamtitiriyor sallar sallar. "Sen hiç olmadın hiç birisi olmadın, Nicholas. Şimdi de başlamayın. Ayrıca, Christian ve

Tobias senden daha genç. Sence de tek bir kadına bağlanmadan önce biraz daha eğlenmeye hakları yok mu?"

Babamın konuşmaya mantık katmasından nefret ediyorum. Xan'dan sonra sıra bende. Küçük kardeşlerimden önce evlenmem mantıklı.

Tek bir kadın. Ve o kadın, benim için Victoria Montague olacak. Bir güç, benim pahasına kahkahalarla gülüyor.

Tanrım, yardım et.

Ne yapabilirim ki, burnumdan soluyorum. "İlk fırsatta beni öldürecek."

Babam gülüyor. "Sen de hiç dramatik biri olmadın. Victoria sana iyi gelecek. Düşündükçe, ilk seferinde yanlış seçim yaptığını daha çok anlıyorum. Elizabeth'e olanlar için çok üzgünüm ve tabii ki onun hala burada olmasını tercih ederdim, ama eğer öyle olsaydı ve sen onunla evlenseydin, bunun yürüyeceğinden emin değilim."

"Her halükarda fark etmezdi. De Vils'ler boşanmaz."

Babam bana anlayışlı bir bakış atar. "Nicholas, bizim için tesadüfi bir karşılaşma yerine görücü usulü evlilikleri tercih etmek geleneksel olsa da, bu mutlu olamayacağımız anlamına gelmez. Evlendiğimiz kişiyle aşk bulamayacağımız anlamına da gelmez. Sana bir eş seçmene izin vermekle hata ettim. Victoria'yı senin gelinin olarak seçmeliydim, öyle yapsaydım Elizabeth hala burada olabilirdi. Bu yanlış karar benim hatam."

"Bunu Victoria'ya söyle," diye mırıldanıyorum. "Beni rahat bırak."

O öne eğilir ve babacan bir tavırla dizime hafifçe vurur. Bu hareketini çocukluğumdan beri sevimli buluyorum. Annemizi çok genç yaşta kaybetmiş olabiliriz, ama babamla büyük bir şans yakaladık. O en iyisi ve birçok konuda anlaşılmazsak da, hiçbirimiz onun hakkında tek bir şeyi bile değiştirmek istemeyiz.

"Reddedeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Babası ona açıklayacak. Başka seçeneği olmayacak."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Benim de başka seçeneğim yok ve hiç de heyecanlı değilim.

Heyecanlanmaktan uzak demek, bir kasırgayı hafif bir esinti olarak nitelemek gibi bir şey.

Ah, lanet olsun. Sabahtan akşama kadar başımın belası olacak. O durmak bilmeyen kaşıntı yine başlıyor ve bu sefer kolumu kaşıdığım da kanıyor.

Elizabeth'in öldüğü gece aklıma gelen düşünceler tekrar zihnime geliyor. Xan ve Imogen'ın satranç oynamasını izliyordum ve onların rekabetçi şakaları aklıma Victoria'yı getirdi, en büyük çocuk olarak onu karım olarak seçmeme nedenlerimi düşündüm. Onu nasıl evcilleştirebileceğimi düşündüm, ama bunu istemiyordum.

Artık bu konuda başka seçeneğim yok. O benim için bir meydan okuma olacak, daha önce üstlenmeye pek istekli olmadığım bir meydan okuma, ama bu konuyu düşündükçe, onu boyun eğdirmeye fikri ilgimi daha da çekiyor.

Bir geyiği boyun eğdirmek bir şey, ama bir dişi aslanı fethetmek bambaşka bir şey.

Biliyor musun, bu konuda çok eğlenebilirim. Bir stratejiye ihtiyacım olacak. Nedense, ateşe ateşle karşılık vermek doğru yol değil gibi geliyor bana. Onun öfkesini körüklemek, onun istediği şey.

Öte yandan, ona istediğini vermemek kafasını karıştıracak, dengesini bozacak ve sonunda galip gelenin ben olduğumu gösterecektir. Kartlarımı doğru oynarsam, inatçı Victoria Montague'yi her zaman istediğim uysal eşe dönüştürebilirim.

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Phillip ona iyi haberi ne zaman verecek?"

"Bugün bir ara. İş bittiğinde beni arayacağını söyledi. Yarın da onu görmeye gidip her şeyin yoluna gireceğini söylemeni istiyorum."

"Ah, yani yalan söylememi istiyorsun."

Babam yüzünü buruşturur. "Nicholas. Kızın durumunu gereksiz yere zorlaştırma. Tek kız kardeşini kaybetti. Yas tutuyor. Biraz empati göster."

"Elimden geleni yapacağım."

Babam gülerek başını sallıyor. "Sen hep inatçıydın. Sen ve Alexander. Birinci olmak için başa baş gidiyorsunuz."

Bu doğru olduğu için gülüyorum, ama adil olmak gerekirse, bu bir De Vil özelliği. Diğer kardeşlerim de inatçılık konusunda ondan çok geride değiller.

"En azından Imogen'e sızlanıp şikayet edebilecek."

"Nicholas." Babamın ses tonunda sabrının sonuna geldiğine dair bir uyarı var.

Ellerimi kaldırıyorum. "*Tamam*. Tamam. Ona bunun, şüphesiz onun inandığı gibi bir ömür boyu hapis cezası olmadığını açıklamak için ne yapabileceğime bakacağım." Sanki bu kadar basitmiş gibi onaylayarak başını sallıyor. Victoria'yı benimle evlenmenin onun en kötü kabusundan daha kötü bir şey olmadığına ikna etmek için bir mucize gerekeceğini anlamak için dahi olmak gerekmiyor. benimle evlenmenin onun en kötü kabusundan başka bir şey olduğuna ikna etmek için bir mucize gerekeceğini anlamak için dahi olmaya gerek yok

Ta ki planımı uygulamaya koyana kadar. Ve en iyi kısmı ne biliyor musun? O bunun farkına bile varmayacak.

Beşinci Bölüm

VICKY

Dün, hapsedilme günümün yedinci günüydü. Eğer bir genç olsaydım, buna "ceza" derdim, ama yirmi üç yaşında olduğum için bu çok saçma geliyor. Benimle aynı çevrelerde bulunmayan insanlar, benim yaşımdaki bir kadının ebeveynlerinin kendisine ceza vermesine izin vermesini sadece eziklik değil, aynı zamanda zayıflık olarak görecektirler.

Çünkü benim dünyamı anlamıyorlar.

Bu, bizim gibilerin bir araya gelme eğiliminde olmasının nedenlerinden biridir. Ebeveynlere karşı gelmek, hele de ülkenin en güçlü ailesine, özellikle de beş yüz hayretle bakan seyircinin önünde, fikrimi söylemek kesinlikle yapılmayacak bir şeydir. Temel olarak, Beth'in cenazesinde Nicholas De Vil'e katil demek, kabul edilebilir sınırların *çok çok* ötesine geçmektir, ancak yine de aynı şeyi yapmam gerekse, hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Beth'in cenazesinden sonra eve döndüğümüzden beri ailem benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Babam, davranışımın utandığını ve gözünün önünden kaybolmamı söyledi, annem ise hayal kırıklığı kartını oynadı. Komik, değil mi? Ebeveynler bağırıp çağırıp eşyaları fırlatabilirler, ama o korkunç "*hayal kırıklığı*" kelimesini kullandıklarında, bu kelime yeni bilenmiş bir neşterin tek bir kağıt yaprağını kesmesi gibi içini parçalar.

Beni yanlış anlamayın. Ailem kötü insanlar değil, ama ben daha az sevilen çocuğum. Kara koyun, itaatsiz olan, inatçı olan. Beth olmayan olan. Büyürken, annemin kaç kez

"Neden kardeşin gibi olamıyorsun?" cümlesini kaç kez söylediğini sayamadım.

Yalan söylemeyeceğim. Bu sözler canımı yakıyordu. Her seferinde. Ama yıllar geçtikçe, ikinci en iyi olduğumu bilmenin ne kadar acı verdiğini saklamayı öğrendim. Yine de bu haksız karşılaştırma, Beth'i daha çok sevmeme neden oldu. O, iliklerine kadar *iyi* bir insandı. Nazik, sevgi dolu ve kendine özgü sessiz ve alçakgönüllü tavırlarıyla eğlenceliydi.

Bir başka gözyaşı seli, durdurmak için çok hızlı bir şekilde üzerime geliyor. Onları akıtıyorum, o öldüğünden beri her gece ağlayarak uykuya daldığım halde hala gözyaşlarımın kalmış olmasına şaşıyorum. Ben güçlü biriyim, ama Beth benim zayıf noktamdı ve onsuz kendimi, karaya ulaşamayacakmışım gibi fırtınalı bir denizde sürükleniyormuş gibi hissediyorum.

Yalnız kalmaktan hoşlanmam ama babam telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı el koydu. Arkadaşlarımın benimle iletişime geçmeye çalışıp çalışmadıklarını ya da babamın benim yerime cevap verip onlara hayatta olduğumu ve iyi olduğumu bildirip bildirmediğini bilmiyorum. En azından kitaplarımı el koymadı. Uzun zamandır okumak istediğim ama hiç zaman bulamadığım romanları okumakla meşgul oldum.

Ancak dizüstü bilgisayarına erişememek biraz can sıkıcı. Kısa bir süre önce iç tasarım işine başladım ve henüz hiçbir müşteri bulamadım, ancak bu süreyi web sitemi geliştirmek ve en iyi arkadaşım Eloise'in babasından gelen bir ipucunu takip etmek için kullanabilirdim. Bu nepotizm olabilir, ama bir kız başlangıçta eline ne geçerse onu almalı ve ben yardım almaktan gurur duymuyorum.

Yatak odamın kapısı açılır ve babam kapıyı çalmadan içeri girer. Yatakta uzanmış olduğum yerden kendimi dikleştiririm ve sessizce bunun o gün olmasını umarım. Serbest bırakılma günü.

"Merhaba, baba." Ona parlak bir gülümsemeyle selam veriyorum, sesimde veya ifademde en ufak bir isyan belirtisi olmadığından emin oluyorum, ancak "Bu şerefi neye borçluyum?" diye eklediğimde neredeyse her şeyi mahvediyordum.

Neyse ki babam alaycı tavrımı fark etmedi. "Aşağı gelebilir misin lütfen? Annen ve ben seninle konuşmamız gerekiyor."

Bu dört duvardan çıkmaktan memnuniyetle yataktan atlıyorum.

"Tabii.

Her şey yolunda mı?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyor. "Daha iyi olamazdı."

Onun peşinden, merdivenlerden aşağı inip oturma odasına giriyorum. Annem kanepenin kenarında dik bir şekilde oturuyor, gülümsemesi gergin, çenesinde gerginlik var. Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarım anne babam arasında gidip geliyor. Düşündüm de, ikisi de gergin görünüyor.

Onlara gözlerimi kısarak, ellerimi belime koyuyorum. "Ne oluyor?"

"Otur." Babamın ses tonu tartışmaya izin vermiyor.

Annemin yanındaki kanepeye oturdum. Bir şeyler ters gidiyordu.

Parmaklarımla oynuyordum.

Babam şöminenin önünde volta atarken, ben tişörtümün eteğini çekiştiriyorum. "Charles De Vil ile konuştum."

Dik oturuyorum, midem düğümleniyor. Tanrım. Yaptığım şey yüzünden babama bir şey mi yaptı? O aileden her şeyi beklerim. Pişmanlık içimi kemiriyor. Beth'e doğru olanı yapmak istedim, ama bunu yaparken aileme yanlış mı yaptım?

"İki aileyi de memnun edecek bir anlaşmaya vardık."

Annem yanımda kıpır kıpır duruyor ve ona baktığımda gözlerime bakmaktan kaçınıyor. Babama dönüyorum.

"Bu ne anlama geliyor?"

Boğazını temizliyor, ama bana baktığında yüzünde ateşli bir kararlılık var. "Nicholas ile evleneceksin."

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve bir an için şoktan dilim tutulur.

Sonra gülüyorum. Bu kesinlikle bir tür kötü şaka olmalı. "Tamam baba, esprinin sonu ne?"

Bana gülümsemeden bakar. "Tarihi belirledik. İki hafta sonra Oakleigh Şapeli'nde evleneceksin."

Şaka yapmadığını anladığımda, bacaklarım titreyerek ayağa fırlıyorum. "Nicholas De Vil ile evlenmeyeceğim. Ne iki hafta sonra, ne iki ay sonra, ne de iki yıl sonra. Bana bunu yapamazsın. Beth daha toprağa gireli iki gün olmadı, şimdi de onun nişanlısıyla evlenmemi mi istiyorsun? Hayır. Bu saçmalık. Bu... bu... ahlaksızlık."

"Vicky." Annem elini uzattı, ama ben onun elinden çekildim.

"O adama verdiğin son kızın öldü. Beni de kaybetmek mi istiyorsun?"

Annem gözle görülür şekilde irkilir. Normal şartlarda, kendimi kötü hisseder, özür diler ya da omzuna sarılırdım, ama bu durum normalden çok uzak.

"Victoria, otur ve beni dinle." Babam nadiren tam adımı kullanır. Ciddi olduğu belli, ama ben de öyleyim.

"Hayır." Tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum. "Bana bunu yapamazsın. Sana izin vermeyeceğim."

"İşlerim kötü gidiyor."

Gözlerimin önünde solup gidiyor, tüm öfkesi ve özgüveni göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyor. En sevdiği koltuğa çöküyor, yüzünde emredici bir ifade yerine kasvetli bir ifade var, benim için takmış olduğu maske yüzünden kayıyor.

"Yaklaşık on sekiz ay önce, şirketim beni çok zengin bir adam yapabilecek bir yazılım geliştirdi. De Vil kadar zengin değil, ama beni ve anneni hayatımızın geri kalanında rahat ettirecek kadar. Sorun, bunun çok fazla yatırım gerektirmesiydi. Sahip olduğumuz tüm varlıkları ipotek ettim, ama yine de gereken miktara ulaşamadım. Sonra faiz oranları yükseldi, enflasyon kontrolden çıktı ve gelirim önemli ölçüde düştü, yani faiz ödemelerini yapamadım."

Kaşlarının arasındaki boşluğu ovuşturur ve burnundan yavaşça, düzenli bir nefes verir. "Charles De Vil bir şekilde bu araştırmayı ve şirketimin içinde bulunduğu zorlukları keşfetti ve bir teklifte bulundu. Yazılımı tamamen geliştirmek ve pazara sunmak için gereken ek yatırımı, şirketimin kontrol hissesi karşılığında bana sağlayacaktı. Anlaşmanın bir parçası olarak, ben de kalıp sıfırdan kurduğum işi yönetmeye devam edecektim."

Derin bir nefes aldıktan sonra, dudaklarını büzerek yavaşça nefesini verdi. "De Vils'in ahlaki açıdan şüpheli itibarının farkındayım ve işi devralır devralmaz beni CEO'luktan kovmayacağından emin değildim, bu yüzden anlaşmanın şartı olarak kızlarımdan birinin onunla evlenmesini istedim. En azından bu şekilde aileyle her zaman bir bağımız olurdu ve beni kendi şirketimden uzaklaştırma olasılığı azalırdı. Düğün gününde sözleşmeyi imzalamama kadar bankanın bana biraz nefes alma süresi tanımasını sağladı. Nicholas Beth ile evlenmeyi seçti, ama şimdi o yok..."

Sesi çatallanıyor, ama ben çok kızgın olduğum için ona teselli edemiyorum. O kendini toparlayıp devam etmesini beklerken ellerimi yumruk yapıyorum.

"Nicholas ile evlenmeyi reddedersen, banka şirketi ve evi haczedip el koyacak. Her şeyi kaybedeceğiz." Gözleri yaşlarla dolmuş, gözlerime bakıyor. "Ailenin iyiliği için bunu yapman gerekiyor. Annene bir bak. Yoksulluk sınırında yaşayarak hayatta kalamaz. Şimdi harekete geçmezsem, işim batacak ve Charles De Vil her şeyi ucuza kapacak. Bu şekilde, şirketi elimizde tutabilir ve hayatının geri kalanında sana bakılmasını sağlayabilirim."

"Bakılmaya ihtiyacım yok! Kendi işimi kuruyorum. Kendime bakabilirim."

Babam saçlarını elleriyle taradı ve annem *hala* bana bakmıyordu.

"Bu aileyi kurtarmak senin elinde, Vicky. Bunu yapmana ihtiyacımız var.

Annen için. Benim için. Bizi sokaklarda, aile adımızın çamurda sürüklendiğini görmek ister misin?"

Oh, harika. *Şimdi* bana ihtiyaçları var. *Şimdi* benim için önemliyim. Beth gittiğinde yeterince iyi olduğum için çok acı verici. Ama bunun bedeli ne olacak?

Beynim saatte bir milyon mil hızla çalışıyor, bir çıkış yolu arıyor. Her yol çıkmaza çıkıyor — Nicholas De Vil'in beni beklediği, gülerek.

"Nicholas buna razı oldu mu?" diye soruyorum boğuk bir sesle. Kesinlikle hayır. Beni görmekten nefret ediyor. Beth'in cenazesindeki tartışmamız aklıma geliyor.

Seninle birlikte olan adama acıyorum.

Ve seninle birlikte olan kadına acıyorum.

O reddedecektir. Edecektir. Hayatını bana bağlamayı kabul etme şansı yok.

"Kabul etti, evet."

Son umut kırıntısı da yok oldu. Nicholas'ın benimle evlenmeyi kabul etmesinin tek bir nedeni olabilir. Beth'in cenazesinde söylediklerim, ona ve ailesine yaşattığım utanç yüzünden bana acı çektirmek istiyor. Güçlü De Vils ailesine karşı çıkmaya *cüret ettiğim* için.

"Lütfen, Vicky." Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışırken, annemin acıklı, hüznü sesi zihnimdeki kaosu yarıp geçer. "Eğer

Çaresiz olmasaydık, bunu istemezdik. Böylece, babanın işi gelişecek ve biz kurtulacağız."

Ben ise solup öleceğim.

"Beth tüm bunları biliyor muydu?"

Babam başını salladı. "Ve bize yardım etmekten mutluluk duyuyordu."

Beni karnıma tekme atmış gibi, gizli anlamı yeni cilalanmış bir ayna kadar açıktı. *Bu yüzden onu en çok seviyorduk. Kavgacı, inatçı, küstah değildi. Kendisine söyleneni yapardı.*

Oturma odası küçülüyor, duvarlar üzerime çöküyor. Başka seçeneğim yok. Onların hayatını kurtarmak için kendi hayatımı feda etmeliyim. Ruhumun son kıvılcımları, yaklaşan kaderimin gölgesinde yok oluyor.

"Tamam, yapacağım."

Annem bayılacakmış gibi görünüyor ve babamın yüzünde rahatlama beliriyor.

"Teşekkürler canım. Doğru olanı yapacağınızı biliyorduk."

Onlar için doğru olanı. Benim için tamamen yanlış olanı.

"Telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı geri alabilir miyim?" Sesim çoktan değişmiş. Sesim donuk ve umutsuz. Son yedi günü hapiste geçirdiğimi ve özgürlüğün ufukta olduğunu düşündüğümde yanılmışım. Meğer hayatımın geri kalanını, intikam peşinde bir müdürün yönetimindeki hapishanede geçireceğim.

"Neden olmasın?" Babam odadan çıkıyor ve birkaç saniye sonra elektronik cihazlarımla geri dönüyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Odama gitmeme izin verir misiniz?"

"Tabii ki." O artık neşeli, endişeleri sona ermiş, benimkiler ise daha yeni başlıyor.

Birkaç dakika önce merdivenlerden aşağı atlayarak inerken bacaklarım, şimdi merdivenleri çıkarken çok daha ağır geliyor. Bu kısa sürede tüm hayatım değişti.

Kapımı kapatıp dizüstü bilgisayarımı masanın üzerine koyuyorum ve yatağıma uzanıyorum. Arkadaşılarımdan bir sürü cevapsız arama var, bu da babamın beni cezalandırdığını ve telefonumu el koyduğunu onlara haber vermediğini gösteriyor. Harika. Beni kayıp kişi olarak bildirmemelerine şaşırdım

"Hayattayım" mesajı gönderiyorum, ama Nicholas'ı onlara anlatmaya cesaret edemiyorum. Henüz değil.

Onun yerine Imogen'ı arıyorum. Üçüncü çalınıştta cevap veriyor, telefona ağır ağır nefes alıyor.

"Lütfen bana özel bir şeyi bölmediğimi söyle."

Gülüyor. "Hayır. Duştan yeni çıktım ve telefonun çaldığını duydum. Her şey yolunda mı? Seni aramak istiyordum ama sana zaman tanımak istedim."

"Biliyor musun?" diye

patladım. "Neyi?"

"Babam beni Nicholas ile evlenmeye zorluyor."

"Ne?" Sesindeki şokun sahte olmadığını ben bile anlayabiliyorum. "Bu ne zaman oldu?"

"Bugün. Az önce." Gözlerimi ellerimle kapattım. "Bu benim en kötü kabusum, Imogen. Ailem beni şantajla bu evliliğe zorladı ve ben hayır diyemem. Beth'e yaptıklarından sonra o adamla nasıl evli kalabilirim?"

"Her şey yoluna girecek, Vicky, söz veriyorum. Sana yardım etmek için buradayım. Belki de ona karşı bir zamanlar hissettiğin şeyler sandığın kadar ölmemiştir."

Burnumdan bir homurtu çıkar. "Oh, inan bana, öldü. Kız kardeşim kadar öldü."

Benim kadar ölü. O aileye gelin gitmek ölümden beter. Araf gibi; şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis cezası. Yaşayan bir kabus. Gerçeklerle yüzleşme zamanı geldi.

Bildiğim hayat sona erdi.

Altıncı Bölüm

VICKY

Gözlerimin altında şiddetli morluklar gibi görünen koyu halkalar, kırmızı göz kapakları ve kan çanağına dönmüş göz beyazları, sanki bütün gece içki içmişim gibi görünüyor. Keşke öyle olsaydı. Oysa gecenin yarısını tavana bakarak, yarısını da ağlayarak geçirdim, bu da beni öfkeliendirdi çünkü zayıflığımı gösteriyordu. Ve bu saçma evlilikten kurtulmak için bir şansım varsa - sonsuza kadar içinde sıkışıp kalacağım bir evlilikten - o zaman sert bir dış kabuk şart.

Umutsuzluk ve yenilgi duygularının yanı sıra öfke de içimi yakıyor.

Beni bu duruma soktukları için aileme ve bu yaşam tarzına o kadar aşılannmış olduğum için reddedemeyecek kadar kendime kızgınım. Nicholas'a bunu kabul ettiğı için kızgınım ve evet, Beth'e de öldüğü için kızgınım. Eğer hala hayatta olsaydı, çoktan bir De Vil olmuştu. Ve sonunda benim de evlenme sıram gelse de, *onlardan* biriyle evlenmeyecektim.

Tanrım, bu ailenin adı çok uygun. Hepsi lanet olası şeytanlar. Tamam, belki hepsi değil. Tobias o kadar da kötü değil ve amcası George, kardeşi kadar korkutucu değil, daha sıcakkanlı görünüyor. Ama Nicholas... O adam bir canavar.

Kollarımı kalın, yünlü bir sabahlığa sokuyorum ve ayaklarımla kabarık pembe terliklerimi giyiyorum. Aşağı kata inerken ev ölümcül bir sessizlik içinde. Pazar sabahı saat sekiz buçuk bile olmamışken ve ailem pazar günleri her zaman geç saatlere kadar yatakta kaldığı için bu pek de şaşırtıcı değil.

Isıtma sadece birkaç dakika önce açıldı. Hava soğuk ama yakında ısınacaktır. Ateş yakmakla uğraşmak istemiyorum.

Ayaklarımın biri en alt basamağa ulaştığında, ön kapının zili çalıyor. *Sabahın bu saatinde kim olabilir?* Postacı olamaz. Hafta sonları posta gelmez. Kapının sağındaki boydan boya camdan dışarı bakıyorum ve inliyorum.

Harika, nişanlım. *Burada ne işi var?*

Sonbahar yağmurunun ilk damlaları yere düşmeye başladı. Çok geçmeden yağmur şiddetini artıracak ve ben onu yağmurda bırakmaya çok az kaldı. O anda başını çevirip beni orada dururken görmeseydi, ben de öyle yapacaktım. Ne şanssızım. Derin bir nefes alarak, sürgüyü geri çekip eski kapının kilidini açtım. Kapı açılırken gıcırdadı.

"Ne istiyorsun?"

"Burada durup ıslanmak. Ne sanıyorsun?"

"Madem sordun, bence böyle bir tavırla, ıslanmak tam da başına gelecek olan şey."

Bir iç çekerek, bir adım öne çıktı. "Buraya tartışmaya gelmedim, Victoria. Konuşmaya geldim."

"Tamamen meşru bir soruya alaycı bir cevap vererek sen başlattın."

Topuklarımın üzerinde dönerek, kapıyı açık bırakarak mutfığa doğru yöneldim. Kapı kapanırken sönük bir ses çıktı.

Parmak uçlarımda yükselerek dolabın arkasına uzanıyorum, parmak uçlarım kahve fincanının kulpuna takılıyor. Onu tezgahın üzerine koyup su ısıtıcısını açıyorum.

"Sade, iki şeker," diyor Nicholas, sanki evin sahibiymiş gibi kapı çerçevesine yaslanarak. Neyse ki, ailemin bana uzattığı kılıcı kabul ettiğim için, ev hala onların.

Bence bana şimdiye kadar gösterdiklerinden çok daha fazla minnettar olmalılar. Ama yine de, ben her zaman ikinci planda kaldım ve onların kışlarını kurtarmış olmama rağmen hiçbir şey değişmedi. Onların hayatlarına devam edebilmeleri için benim hayatımı feda etmemi sorun etmiyorlar. Beth babamın şirketini biliyordu ve Nicholas ile evlenmekten memnundu. Ama ben değilim. Aradaki fark bu.

"Böyle mi olacak?" Buzdolabının kapısını açıp yarısı kullanılmış taze kahve paketini çıkarıyorum. Normalde tembelim ve hazır kahve yaparım, ama bu benim pazar sabahı keyfim. Nişanlımın habersiz gelmesiyle mahvolması ne yazık.

"Ne nasıl olacak?"

"Bana emir veriyorsun."

Onun fazla mükemmel dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve utanç duygusu bir kez daha beni kaplar. Bir zamanlar bu adamı sevdiğimi düşündüğümü düşünmek. Karanlık ve tehlikeli yakışıklılığı bir yana, onda sevicecek hiçbir şey yok ve eğer kendimi zayıf hissedersen, tek yapmam gereken onun kız kardeşimin ölümünde rol oynadığını hatırlamak ve nefret duygusu hemen geri gelecektir.

"Evet, öyle sayılır."

"Bu stratejiyle iyi şanslar."

Dört kaşık dolusu kahveyi demliğe koyup kaynamış suyu üzerine döküyorum. Nicholas'ın yaydığı sessiz tehdit, şimdiye kadar yaşadığım en rahatsız edici atmosferlerden biri, ama bunu boş konuşmalarla doldurmayı reddediyorum.

Kahve demlendikten sonra, pistonu yavaşça bastırarak dibe kadar indiririm. Kahveyi hazırlarım ve, çok huysuz olduğum için, onun kahvesine altı şeker ve bir miktar süt eklerim. Onun fincanını tezgahın üzerinde bırakıp, kendiminkini alıp oturma odasına doğru yavaşça yürürüm. O da peşimden gelir, kaşları uğursuz bir şekilde aşağıya doğru çekilmiş, göz bebekleri büyümüş, koyu kahverengi gözlerinin çoğunu kaplamıştır. Giydiği ceketin fermuarını açar, şömineye en yakın sandalyenin arkasına atar ve oturur, fincanını yanındaki masaya koyar.

"Bak, bir kez olsun bu konuyu açıklığa kavuşturalım, sonra da ileriye dönük bir yol bulabiliriz."

"Neyi açıklığa kavuşturalım?" Eğer bunu onun için kolaylaştıracağımı sanıyorsa, şanssızlık.

Çenesinin kenarındaki kaslar gerildi, sabırsızlığının arttığının işareti. Güzel. Bakalım, sırf eğlence olsun diye birkaç sinirini daha bozabilir miyim?

"Elizabeth'in ölümündeki sözde rolüm."

"Oh, yani bu olayda rolün olduğunu kabul ediyorsun?"

Gözleri kısa bir süre kapanır, bu da onun sinirlendiğinin açık bir işaretidir. "Sözde dedim. Benim bununla hiçbir ilgim yoktu, ama *sen* hala benim yaptığımı düşünüyorsun. Normalde kendimi açıklamaya veya savunmaya meyilli değilim, ancak son zamanlarda değişen koşulları ve akıl sağlığımızı düşünerek, en azından sana söylenenleri ve yapılanları anlatırken beni *dikkatle* dinle."

Bunu daha önce de denemişti, Beth'in öldürülmesinden sonraki gün, hastaneden taburcu olduktan sonra. O zaman dinlemek istememişti, şimdi de dinlemek istemiyorum, ama onun da çok özlü bir şekilde ifade ettiği gibi, koşullarımız değişti. Bu nedenle, ona olayları kendi bakış açısıyla anlatması için bu ilk ve son şansı vereceğim.

Ona sessizce bir işaret yaptım ve kanepeye yaslanarak, rahatlamak için kahvemi yudumladım, fincanı aramızda bir bariyer olarak kullandım.

"Sen ve Imogen dans pistine çıktınız ve Elizabeth'in biraz solgun görüldüğünü düşündüm. Ona iyi olup olmadığını sordum. Bana iyi olduğunu, biraz yorgun olduğunu söyledi, ama hepsi bu kadar. Düşünle ilgili organize edilmesi gereken çok şey olduğunu düşünüyordu ve sanırım biraz bunalmıştı."

"Ama onun organize etmesi gereken pek bir şey yoktu. Düşün organizatörü her şeyi hallediyordu."

Omzunu silkti. "Bu doğru, ama Elizabeth açıkça farklı hissediyordu. Ona yakında her şeyin biteceğini ve sonra rahatlayabileceğini söyledim. O da kabul etti. Xan ve ben sohbet etmeye başladık, ne hakkında konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum. Muhtemelen iş hakkında. Geri döndüğümde, o gitmişti. O zaman sana onu görüp görmediğini sormaya geldik ve, gerisini biliyorsun."

Kahvemi içerken, her konuşma, olay ya da aklımdan geçen bir düşünce beni o geceye geri götürdüğünde olduğu gibi, kemiklerime bir ürperti yerleşiyor. Eğer doğruyu söylüyorsa, Beth hassas bir ruha sahip olsa da, o kadar da üzücü bir şey söylemiş gibi gelmiyor. Alexander'la konuşmak yerine onunla konuşmadığı için kırılmış olabilir. Evet, kesin öyledir.

Ben düşünceli bir şekilde fincanıma bakarken, "Ee?" diye soruyor. "Gördün mü? Onu üzecek hiçbir şey söylemedim."

Bana cadaloz deyin, ama onu bu kadar kolay affetmem. "Doğrudan bir şey söylememiş olabilirsin, ama eminim ki

onu görmezden gelip onun yerine kardeşinle konuşmanı hoş karşılamamıştır."

Parmaklarını uyluğunun yan tarafına vurarak çenesini sıkıca kapattı. "Belki bu doğru, ama bunda kötü niyet yoktu ve Elizabeth beni tanıdığı için bunu bilirdi."

Kıskançlığı andıran rahatsız edici bir his karnımda yayılır. Elimden geldiğince onu bastırıyorum. Beth'in Nicholas ile nişanlanması konusunda kıskançlık, kıskançlık veya başka herhangi bir olumsuz duygu hissetmeye hakkım yok. Hakkım olan şey, bu duyguların bana getirdiği utanç ve onu kaybetmenin yol açtığı yıkıcı keder. Bunlar bana ait.

"Bak, Elizabeth'i severdim. İyi bir eş olurdu."

"Senin gibi değil" demiyor ama bu söz, aramızda havada asılı kalıyor. Hayatım boyunca katlanmak zorunda kaldığım bir dizi reddedilmenin bir yenisi daha. Bir kez olsun, ilk seçilen ben olsam ne güzel olurdu. Herhangi bir şey için. Okulda bile, netbol veya hokey takımları seçilirken en son kalan kız bendim. Tabii ki, topu yakalayamıyorum, atamıyorum ve bir keresinde hokey sopasıyla bir kızın bileğini kırmıştım, ama yine de benimle kalacak kadar şanssız olan takıma doğru ağır adımlarla yürürken duyduğum o umutsuz inilti canımı yakıyordu.

"Sevmek mi? Sevmemek mi?"

Burun delikleri genişleyerek derin bir nefes verdi. "Aptal olma Victoria. Bu sana yakışmıyor. Yaşadığımız dünya böyle. Bu senin için sürpriz olamaz, değil mi? Hayır, Elizabeth'i sevmedim. Klişe gibi gelebilir ama ben aşk yaşamam, en azından romantik aşk, ama ona her zaman saygılı davrandım."

Göğsümü bıçak gibi bir acı deldi. Nicholas evlilikte aşka inanan bir adam değil, bu yüzden Beth'in yerine beni seçmiş olsa bile, benim seilmek istediğim şekilde beni asla sevmezdi. Tutkuyla, delice, derinden. Ve şimdi bu duyguları yaşama şansım asla olmayacak. Ben her zaman ikinci sırada kalan kız olacağım.

Dalgalanan duygularım başımı ağrıttıyor. Bir an kalbim bu adama karşı nefretle dolu. Bir sonraki an ise, aşka inanmadığını itiraf etmesine üzülüyorum. Neyim var benim?

Ancak bir konuda haklı: bu, içinde yaşadığımız dünya ve bu da, söz konusu olan şeyleri düşünürsek, bu evlilikten kaçamayacağım anlamına geliyor.

Ailemin beni sevdiğini biliyorum, ama onlar için en değerli kişi Beth'ti. İngilizler aşırı sevgi göstermezler. Sarılmak ve öpmek konusunda cimriyizdir, sevdiğimizi söylemek konusunda da öyle. Düşündüğümde, ailemin bana sevdiklerini söylediğini hatırlamıyorum, ama bu sevmedikleri anlamına gelmez.

Sanırım, sonunda evleneceğim kocamda özlediğim aşkı bulacağımı düşünmüştüm, ama şimdi bunun olmayacağını biliyorum, bu da yas tutmam gereken bir şey daha. Kendimi ağırlaştırmış hissediyorum, hiç sahip olmadığım ama istediğim bir şeyi kaybetmek, başa çıkmam gereken bir başka yıkıcı darbe daha.

"Beth'i kimin öldürdüğünü bulmaya yaklaştın mı?" Kız kardeşimin bir bomba tarafından parçalandığını düşündüğümde sık sık olduğu gibi, yüzümü buruşturuyorum. Tek tesellim, onun acı çekmemiş olacağı bilgisi. Onun için ışıklar milisaniye içinde sönmüş olmalı. Geriye kalan bizler ise yas tutuyor ve acımızla başa çıkmaya çalışıyoruz.

"Hayır." Kaşlarının arasında iki derin çizgi oluşur ve dudaklarını sıkıca kapatır. Açıklama yapmasını beklerim, ama yapmaz ve ben de daha fazla bilgi almak için onu zorlarım.

"Peki plan nedir?"

Boynunun arkasını ovuşturarak, burnundan derin bir nefes verdi. "Cevapları bulana kadar devam etmek."

"*Biz*, Nicholas. O *benim* kardeşimdi. Ona ne olduğunu öğrenmeye ve suçluyu ya da suçluları bulmaya katılmaya senin kadar hakkım var."

"Haklısın." Elini yüzüne götürdü. "Ve onları bulacağız. Sana garanti ederim."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra mı?" Gözlerinde kötücül bir parıltı belirir ve Nicholas'ı kızdırmanın ne anlama gelebileceğini anlarım. "Sonra kız kardeşinin intikamını alırım. İstedğin bu, değil mi?"

İntikam derken, cinayeti kastediyor. Göze göz. Hak ettiklerinden fazlası değil.

"Benim istediğim tam olarak bu."

"Güzel. En azından bu konuda aynı fikirdeyiz."

Sessizleşerek kahvesine uzanır ve bir yudum alır. İki şeker ve süt istediği halde altı şeker ve süt içtiği için öğürmesini beklerim

ama hiçbir şey söylemez. Ancak, sadece bir yudum aldıktan sonra fincanı masaya geri koyduğunu fark ederim. Küçük bir zafer, ama kabul ediyorum.

İçkimi bitirip fincanımı masaya koyarken, onun ne kadar kalmayı planladığını ve gitmesini istemem gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

"Söylesene, Victoria." Ellerini rahatça kucağına koyar. "Her şey hakkında ne hissediyorsun?"

"Nasıl hissediyorum...?" Bu soruyu sormasına şaşırarak, en iyi nasıl ifade edebileceğimi düşünürüm, sonra vazgeçip gerçekte ne hissettiğimi söylerim. "Kızgıyım. Sanırım babamın işinde yaşadığı sıkıntıları ve nakit kurtarma karşılığında beni teklif etmekten başka seçeneği olmadığını biliyorsunuz, değil mi?"

Nicholas ellerini çenesine götürdü. "Babam bana öyle açıklamamıştı."

"Evet, babam da aynen böyle açıklamıştı, ama kelimelerin anlamları üzerinde durmayalım. Gerçek şu ki, ailemi kurtarmak için seninle evlenmek zorundayım ve bu durumdan oldukça rahatsızım." O cevap vermediğinde, ekledim: "Sen sordun."

"Senden doğrudanlık beklerdim. Dürüstlüğün için teşekkür ederim."

O çok mantıklı davranıyor. Ben, onun fiziksel hareketlerinin onu ne kadar sinirlendirdiğini, kontrolünü ne kadar zorlukla sağladığını göstermesini tercih ederim. Bir zamanlar ona aşık olduğumu düşünsem de, o ve ben hiçbir zaman aynı fikirde olmadık. Beth ile nişanlıyken ondan uzak durmak için elimden geleni yaptım, bu yüzden birlikte çok fazla zaman geçirmedik. Sanırım evlendiğimizde onunla çok daha fazla zaman geçireceğim.

Bir titreme beni sarar, ama bu tiksinti yüzünden değildir. Belki de Imogen haklıydı ve bir zamanlar Nicholas'a duyduğumu sandığım aşkım aslında ölmemişti. Özellikle de sonunda onun hikayesini anlatmasına izin verdiğim için, ve her ne kadar tamamen suçsuz sayılmasa da, Beth'in o gece gitmesinin tamamen onun suçu olduğunu söyleyemeyeceğimi itiraf etmeliyim.

Soru hala cevaplanmamış durumda: Neden yaptı? Bu, sanırım asla çözemeyeceğimiz bir gizem, çünkü bize onun

motivasyonunu açıklayabilecek tek kişi artık aramızda değil.

"Sence izliyorlar mıydı?" diye soruyorum, konuşmayı bir kez daha ondan ve benden uzaklaştırarak. "Bombayı yerleştiren kişiler veya kişi mi? Onu öldürmek için bir fırsat kolluyorlar mıydı?"

Nicholas başını sallar. "O gece Elizabeth'in hedef olduğu konusunda emin değilim. Onun o taksiye bineceğini bilmeleri imkansız, ama enkazda şoförün olmaması, onun da komplonun bir parçası olduğunu gösteriyor." Beynini ağrıtıyormuş gibi alnını ovuşturur. "Bunu defalarca düşündüm, ama ne kadar düşünürsem düşüneyim, mantıklı gelmiyor."

"Eğer birisi cevapları bulabilirse, o da sensin."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir ve tavırları düşünceli olmaktan çıkıp şehvetli bir hal alır. Midem, sanki rollercoaster'ın ilk inişinden aşağı fırlamışım gibi altüst olur. "Bu neredeyse bir iltifat gibi geldi."

"Yakın zamanda bir tane daha bekleme."

Yavaşça gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı. İç cebine uzanıp telefonunu çıkardı. "Soruşturmaya katılmakta ısrarcı olduğuna göre, bu adamı daha önce görmüş müydün acaba?"

Ekranı bana doğru çevirir ve ben telefonu ondan alırım. Parmaklarımız bir anlığına birbirine değdiğinde, aramızda bir elektrik akımı geçer. O da benim hissettiğim aynı şoku hissetmişse de, bunu belli etmez. Ekrana bakarım. Çizim yapmayı bilen biri tarafından yapılmış bir eskizdir. Birkaç saniye bakarım, sonra telefonu ona geri veririm.

"Hayır, görmedim. Kim bu?"

"Elizabeth'in içinde bulunduğu taksinin şoförü." Dik oturuyorum. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Ekibim olayın olduğu gece bir tanık buldu. Elizabeth'in cenazesi olduğu gün onu görmeye gittim ve bir ressamın adamın tarifine göre bir robot resim çizmesini sağladım."

"Demek oraya gitmişsin." Dudaklarımı birbirine sürterim, nereye gittiğini öğrendikten sonra söylediklerimden biraz utanırım. Ama o da en az benim kadar suçlu. Bana söyleyebilirdi ya da söyleyebilirdi.

başka birini göndermiş. Ama yine de Nicholas bana her zaman ipleri elinde tutan türden bir adam gibi geliyor.

"Evet."

"Hmm." Pencereden dışarıya baktım, yağmur hala şiddetli bir şekilde yağıyordu. "Sanırım cenazede söylediklerim için özür dilemem gerektiğini düşünüyorsun."

"Evet, öyle. Ve sadece bana değil, tüm aileme de." Ayağa kalkarak ceketini alır ve kollarını içine sokar. "Benimle evlenmenin seni mutlu etmediğini biliyorum, ve açıkçası benim için de durum aynı, çünkü seçim şansım vardı ve Elizabeth'i seçtim, ama bu, ikimiz için de bunu katlanılabilir hale getirecek bir yol bulamayacağımız anlamına gelmez."

Neden bir bıçak alıp göğsüme saplamıyorsun?

Nicholas, gelişigüzel söylediği sözlerin açık bir yaraya baskı yaptığının farkında olmadan yarı gülümser. Ben de onu aydınlatmaya niyetim yok. Bu benim başa çıkmam gereken bir acı. Onun duygularımı küçümseme ya da bana büyümemi ve bununla başa çıkmamı söyleme riskini almayacağım.

"Belki," diye mırıldanırım. "Bana patronluk taslamayı bırak, o zaman uyurken seni bıçaklamak zorunda kalmam."

O gülümser ve kalbim göğsümde çarpıntı yapar. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Güldüğünde çok farklı görünüyor. Yüzünde hafif bir kaş çatma belirir ve ben bakışlarımı ondan ayırıp sönmüş ateşe odaklarım.

"Ön kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Konuşmadan önce uzun bir sessizlik olur. "Pazar gününün tadını çıkar, Victoria. Seninle iletişime geçeceğim."

Ona sadece kısa bir baş sallama ile cevap veriyorum ve birkaç saniye sonra, kapının kapanmasının sönük sesi kulağıma geliyor. Pencereye doğru sürükleniyorum ve onun yağmurdan kaçmak için arabasına doğru koştuğunu izliyorum. Şoförü arabayı çalıştırıyor ve ben hala aynı yerde dururken, otuz dakika sonra ailem ortaya çıkıyor.

Bu süre zarfında, aklımda saçma bir düşünce belirir ve kök salar. Ya... Ya romantik aşka inanmadığını açıkça söyleyen Nicholas De Vil'i bir şekilde bana aşık etsem? Sadece yapabileceğimi kanıtlamak için.

Nicholas De Vil gibi bir adamı diz çöktürme fikri baş döndürücü,
hiç ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir güç ve intikam karışımı.
Bugüne kadar.

Yedinci Bölüm

NICHOLAS

"Cevap hayır. Kaç kez ve kaç farklı dilde söylemem gerekiyor ki, hepiniz siktirin gidin ve beni rahat bırakın?"

Kardeşlerim benim için bir bekarlığa veda partisi düzenlemem gerektiğini düşünüyorlar ve bu konuyu o kadar uzun süredir dillendiriyorlar ki, sabrımın son damlası da tükenmek üzere.

"Benim vardı," diyor Xan, gözlerinde sadece aşık olduğundan beri görünen bir ışıltıyla. Bu, kahve masasında boş boş duran mektup açacağını alıp onu bıçaklamak istememe neden oluyor.

"Seninki, beşimizin burada brendi içip, puro içip, saçma sapan konuşmalar yaparken geçirdiğimiz zamandı. Ayrıca, sevgilin bize katıldığında öfkeyle dışarı fırladığını da hatırlıyorum."

"Öfkeyle çıkıp gitmedim."

Tobias gülüyor. "Evet, öylesin, ama kendine yalan söylemeye devam et." Dikkatini bana çeviriyor. "Hadi ama Nicholas. Sadece bir kez evleneceksin. The Lair'e gidebiliriz. Seksi seks sahneleri izleyebiliriz. Düğün gecesi için havaya girebilirsin. Sekiz gün kaldı kardeşim. Kim bilir, belki birkaç ipucu kaparsın."

Derin bir nefes alırım. "İpuçlarına ihtiyacım yok."

"Hepimizin gelişime açık yönleri vardır." Tobias göz kırpar.

Gözlerimi devirerek, pes etmeyi düşünüyorum. Beni sıkıştırmayı bırakmayacakları belli, ama bir yere gidersem, bu benim şartlarımla olacak. "Eğer, ve bu büyük bir eğer, buna razı olursam, *biz*

The Lair'e gidiyoruz. Sen onu kaldırmak için yardıma ihtiyacın olabilir, ama ben yok.

The Lair, Tobias'ın bebeği, yaklaşık bir saat uzaklıkta bulunan ve diğer insanların sevişmesini izlemekten zevk aldığı bir seks kulübü. Ben yargılamak için burada değilim. İsteddiği şekilde zevk alabilir, ama bu benim tarzım değil.

"İnan bana kardeşim, benim de o konuda bir sorunum yok."

"Tanrım," diye patlar Saskia. "Seks hayatlarınız hakkında konuşmasak olmaz mı? Hiç ilgilenmiyorum."

"*Teşekkürler*, Saskia," diyor Christian. "Neredeyse akşam yemeğimi çıkaracağım." Başparmağını ve işaret parmağını birleştiriyor, aralarında birkaç milimetre boşluk bırakıyor.

"Neden Noir'a gitmiyoruz?" diye önerir Xan, bana bakarak. "Tabii senin için çok zor olmazsa." Elizabeth'in öldüğü gece gittiğimiz kulüp Noir olduğu için, onun bu soruyu sorması mantıklıdır.

"Noir, The Lair'den daha iyi bir seçim, orası kesin."

"Sert." Bu, Tobias'tan geliyor.

"İstersen Londra'nın merkezine gidebiliriz," diyor Christian.

"Benim *tercihim* hepsini bir kenara bırakmak, ama içimden bir ses bunun olmayacağını söylüyor."

"Doğru." Xan bileğimi tutup beni ayağa kaldırdı. "Giyin. Otuz dakika içinde arabaları dışarıya çıkaracağız."

"Ben Victoria'nın bekarlığa veda partisine gidiyorum," diyor Saskia. "Umarım o, damadın kendi partisine gösterdiğinden daha hevesli olur."

Nedense bundan şüpheliyim, ama bunu söylemiyorum. Victoria'yı geçen Pazar ziyaret ettiğimden beri görmedim ve Saskia partiden bahsedene kadar onun geleneksel buluşmayı planladığından bile haberdar değildim.

Belki de bu evliliğe düşündüğüm kadar karşı değildir.

Benimle evliliğe coşkuyla atılabileceği düşüncesi içimi rahatlatıyor. Hayatımı kolaylaştıracağı kesin. Ne kadar çabuk teslim olursa, benim için o kadar iyi. Tek istediğim huzurlu bir ev hayatıydı. Sürekli bana kafa ağrısı veren bir eş, benim hayallerimde yok.

Xan ile paylaştığımız oturma odasında ağır adımlarla yürüyorum. "En azından Noir yeterince yakın, erken çıkabilirim."

"Kaçmak yok!" Xan, oturma odasının kapısını çarparak kapatırken bağılıyor.

Karısına aşık olduğundan beri keşfettiği bu mutluluk beni sinir ediyor. Sinirimin altında bir parça kıskançlık olduğunu fark edecek kadar kendimi tanıyorum. Xan evlenmeden önce, o ve ben tüm kardeşlerim arasında en yakın olanlardık. Eskiden çok zaman birlikte geçirdik, ama son zamanlarda benimle olmak yerine Imogen'la olmayı tercih ediyor. Otuz üç yaşındaki bir erkeğin, sevdiği kadınla birlikte olmak isteyen ağabeyini kıskanması çocukça olsa da, bu gerçeği değiştirmiyor. Onunla vakit geçirmeyi özlüyorum.

Ve işte o, tam da bunu yapmayı teklif ediyor, ama o bunu önerdiğinden beri ben sadece sızlanıp duruyorum. Neden huysuz bir herif olduğumu biliyorum. Elizabeth'in taksisine bombayı kimin yerleştirdiğini hala bulamadım. Tanık ifadesine dayanarak ressamın çizdiği robot resimden tek bir ipucu bile çıkmadı. Çizimi ne kadar geniş bir alana dağıtsam da, kimse bu adamı tanımıyor gibi görünüyor.

Bazı gizemlerin sonsuza kadar çözülemeyebileceğini söyleyen babamın haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Xan her gün bununla yaşıyor olmalı. Ablam ve Xan'ın ikizi, yaklaşık yirmi yıl önce ikisi de kaçırıldıktan sonra öldürüldü ve suçlular bulunup cezalandırıldı (yasa tarafından değil, Xan tarafından), ama ağabeyim daha büyük bir sorumlusu olduğuna dair sarsılmaz bir inançla yaşıyor. Babam ve amcam George'un ayrıntılı soruşturmasına rağmen, başka hiç kimsenin olaya karıştığı tespit edilemedi. Babam, sorumluların yakalanıp öldürüldüğüne inanıyor. Xan'ın görüşü farklı.

Bunca yıldır bu içini kemiren hayal kırıklığıyla nasıl başa çıktı? Benim için sadece birkaç hafta oldu ve ilerleme olmaması içimi kemiriyor. Genellikle, sabırsızlık içimi kemirse bile kontrolümü korumak kolay gelir. Sabırsızlığımı, aceleci kararlar almama veya duygusal patlamalara yol açmasına izin vermek yerine, eyleme dönüştürme eğilimindeyim.

Ancak bu günlerde sürekli gerginim, spor salonunda zorlu bir antrenmandan sonra bile aşırı negatif enerjim azalmıyor.

Hem kendi iç huzurum hem de bu ailenin Konsorsiyum'daki konumunu korumak için bunu kimin yaptığını bulmak zorundayım. Atalarımızın bu organizasyonu kurmuş olması hiçbir şey ifade etmiyor. Zayıf görünürsek, sonunda başka biri gelip yerimizi alabilir.

Noir'da kıyafet kuralı olmasına rağmen, kot pantolon ve siyah gömlek giyiyorum. Ortak sahibi olduğum için kimse kıyafet seçimime karışmaz. En azından çenelerini sağlam tutmak istiyorlarsa. Zaten derimin altında sürekli kaynayan bir öfke var, bunu bir aptalın suratına yumruk atarak biraz olsun boşaltmak beni çok mutlu ediyor. Belki de *bu yüzden* takım elbise giymiyorum. Birinin benimle kavga etmesini *istiyorum*.

Evet, kontrolüm birer birer kayıyor.

Aşağı indiğimde, üç kardeşim beni bekliyor. Saskia onlarla birlikte değil. Ya çoktan çıkmış ya da yukarıda giyiniyor olmalı.

Zorla gülümserim ve Xan'ın sırtına vururum. "Bunu benim için değerli hale getirsen iyi olur."

"Planlar değişti," diyor. "De Luxe'ye gidiyoruz."

İşte şimdi oldu. De Luxe bizim kumarhane zincirimiz ve Noir'da içki içerek vakit geçirmekten çok daha ilginç bir akşam geçireceğiz.

Alkol içecek havamda değilim. Poker ise... "Bu onun yüzünü güldürdü," diyor Tobias.

"Hayır," diye araya girer Christian. "Bence o rüzgâr."

"Siktir git." Koluna yumruk atarım, ve hiç nazik davranmam.

"Tanrım. Ah." Kolunu ovuşturur ve bana öfkeyle bakar. "Kırık bir burunla koridorda yürümek ister misin?"

"Kolun askıda olarak sağdıcım olarak yanımda durmak ister misin?"

Anlaması bir saniye sürer. Elizabeth ile evlenmeyi planladığımda, Xan en uygun seçimdi, özellikle de ben onun Imogen ile evlendiğinde onun sağdıcı olmuştum. Christian'ı sormayı öneren oydu. Böylece ben Tobias'ın sağdıcı olabilirdim ve Xan da Christian'ın sağdıcı olabilirdi. Bir nevi işe yaradı. Hepimiz sırayla yaptık.

"Ciddi misin?"

"İstemediğim şeyleri söylemem."

Bana parlak bir gülümsemeye bakıp elini uzattı. "O zaman, tabii ki evet. Kabul ediyorum."

Bir kez sallayarak kabul ediyorum, sonra onu bırakıyorum. "Güzel. Şimdi, gidebilir miyiz? Bu lanet gece ne kadar çabuk biterse o kadar iyi."

"Ne coşku ama." Christian kolunu omzuma atıyor. "Bu bir bekarlığa veda partisi, darağacına gitmek değil."

"İkincisi her geçen saniye daha çekici hale geliyor."

Büyük SUV'lerimizden birine biniyoruz. Xan'ın koruması şoförüyle birlikte ön koltukta oturuyor. Sol, kişisel korumam Barron'la birlikte arkamızdaki arabada. Zengin olmak bazı zorlukları da beraberinde getirir ve ailemiz yeterince kayıp yaşadı, bu yüzden güvenliğimizi çok ciddiye alıyoruz. Zengin insanlar her zaman hedef olacaktır ve güvenliğimizi riske atmanın bir anlamı yok. Şoförlerimiz ve korumalarımız, bizim gibi silah ve savaş eğitimi almışlardır ve De Luxe'de herhangi bir sorun çıkması olası olmasa da, önlem almak hepimizin DNA'sında vardır.

Oakleigh'e en yakın kumarhaneye ulaşmak uzun sürmüyor. Müdür hemen özel bir oda ayarlıyor ve birkaç düzenli müşteriyi de bize katılmaya davet ediyoruz. Ailem De Luxe'un sahibi olsa da, biz de herkes gibi kumar oynuyoruz. Kaybedersek, bu kayıpları kişisel olarak biz karşılıyor, kazanırsak da kazancımızı cebimize atıyoruz. Eğlenceli olmasının tek yolu bu.

Poker oynamaya kendimi kaptırdığımda zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorum. Çoğu kumar türünün aksine, poker şans oyunudur. Her şey stratejiye, rakiplerinizi okumaya ve bir sonraki hamlelerini tahmin etmeye bağlıdır. Bu entelektüel bir meydan okumadır ve tam da bu yüzden poker oynamayı seviyorum.

Gece ilerledikçe kazançlarım artıyor ve azalıyor, tam da başabaş çıkmak üzereyken cebimdeki telefonum titriyor. Dikkatim dağılıyor, bir sonraki eli oynarken telefonu çıkarıyorum ve önizlemeyi okumak için sadece bir göz atıyorum.

Ne oluyor lan?

O kadar hızlı kalkarım ki sandalyem devrilir. Ceketimi kapıp çıkışa doğru koşarım.

"Nicholas!" diye bağılıyor Xan. Hiç şüphem yok ki o da hemen arkamda.

Kumarhanenin kapısından dışarı fırlıyorum. Barron beni görür ve ben kendimi içeri atmadan önce arka kapıyı açar.

Xan ön kapıdan içeri girerken Sol'a "Valley Forge Hastanesi" diye bağıyorum. Onu beklemek için zaman yok. "Hemen!"

Sekizinci Bölüm

VICKY

O gecenin erken saatlerinde...

"Bu çok kötü bir fikir."

"Oh, sus." SUV garaj yolunda geri geri giderken, Imogen dirseğini yanıma dayadı ve sonra yola çıktı. "Sadece bir kez evleneceksin. Ben bekarlığa veda partisi yapmadım, bunu bana bir iyilik olarak düşün."

Sadece bir kez evleniyorsun. Kuru boğazıma zorla bir yudum su içiyorum. Birinin her şeyi olma şansım var, ama sevgili babam beni De Vil'e kurban olarak sunuyor. Nicholas bana aşka inanmadığını açıkça söyledi ve Beth ile birlikte olduğu süre boyunca gördüklerimden anladığım kadarıyla, bunu ciddiye alıyordu.

Yine yetmedi.

Onu bana aşık ederek bunu kanıtlayabileceğimi düşünmek gibi saçma ve açıkçası gülünç bir düşünce, geçen Pazar günü ziyaretinden birkaç saat sonra yok oldu. Benim geleceğim hayatta kalmak ve mümkün olan en iyi hayatı yaşamakla ilgili. Bu da Nicholas ile birlikte Beth'i kimin öldürdüğünü bulmak ve sadece bana ait bir iş kurmak anlamına geliyor.

Ayrıca, kendi sızlanmamdan sıkılmaya başladım. Neyse ne. Geçmişini değiştiremem ve geleceği kontrol edemem.

Beth şimdi burada olsaydı, bunların hiçbirisi olmazdı.

Göğsümde keskin bir acı hissediyorum — kız kardeşimi her düşündüğümde hissettiğim aynı acı. O başına gelenleri hak etmemişti, tıpkı benim

ben de başıma gelenleri hak etmiyorum.

Hayat berbat.

"Ne parti ama," diye mırıldanıyorum. "Alınma Imogen, ama iki kişi bir parti için en berbat bahane."

Arkadaşlarım önceden verdikleri sözler nedeniyle gelemeyeceklerini söylediklerinde, Imogen'in dediği gibi, bekarlığa veda partisi fikrine olan ilgimi tamamen kaybettim.

Zaten başından beri bu fikre pek sıcak bakmıyordum. Bekarlığa veda partisi, utangaç bir gelin adayının en yakın arkadaşlarıyla son bir kez eğlenmek için bir fırsattır ve genellikle bolca alkol, dans ve belki bir iki striptizci içerir. Imogen ve benim böyle bir şey yapacağımızı hayal edemiyorum. Birincisi, o hamile, yani bir kadeh prosecco bile içemez. İkincisi, onun bağırp çağırarak, yağlanmış, aşırı kaslı bir striptizcinin tangasına beş sterlinlik banknotlar sıkıştırdığını hayal edemiyorum.

Bana karşı elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını biliyorum. Kız kardeşimin nişanlısıyla evlenmeyi kabullenmek için çektiğim acıyı ve mücadelemi anlıyor. Başa çıkması zor bir durum ve hayatımın aldığı yeni yönü kabullenmeye henüz hazır olduğumu söyleyemem.

Londra'daki bir otelde sessiz bir akşam yemeği, beni tam olarak şık bir şekilde uğurlamıyor, değil mi? Yine de, gelmem için bana yalvarmıştı ve işte buradayım. Belki oraya gittiğimde eğlenirim. Beth, benim sürekli yas tuttuğumu düşünmekten nefret ederdi. Hayatımı sonuna kadar yaşamamı isterdi ve zorla evlendirilmiş olmama rağmen, her anı son anımmış gibi yaşamaya kararlıyım. En azından Beth'e bunu borçluyum.

Şoförümüzün Londra'nın şık otellerinden birinin önüne duracağını bekliyorum: Claridge's, The Dorchester veya The Savoy olabilir. Bunun yerine, Noir Mayfair'in VIP otoparkına giriyoruz. Kaşlarımı çatarak ona dönüyorum.

"Akşam yemeğine gideceğimizi sanıyordum."

"Kim söyledi bunu?" Göz kırpar ve arabadan iner, koruması Max her gittiği yere onu takip etmek için beklemektedir.

Diğer taraftan kalkıyorum. "Sen söyledin."

"Hayır, ben demedim. Sen söyledin, ben de karşı çıkmadım." Başını eğiyor. "Hadi. Merak etme, yemek var."

De Vils'in bana atadığı koruması Andrew, sağ omzumun bir adım gerisinde duruyor. Nereye gidersem gideyim izlenmeye alışkın değilim, ama sanırım artık hayatımın böyle olmasına şaşırırmamalıyım. Özgürlüğümden bir parça daha koparıldı.

Imogen'ın ardından kulübe girerken heyecanım tamamen yok olmuştu. Dans etmek, özellikle de Noir'da dans etmek, en son yapmak istediğim şeydi. Burası Beth'in öldüğü gece kulübüyle aynı yer değildi, ama yine de De Vil'in mülkiyetindeydi. Onları ve bir haftadan biraz fazla bir süre sonra hayatımın nasıl olacağını düşünmek zorunda kalmayacağım bir gece geçirebileceğimi ummuştum.

Ana salondan geçerek arka taraftaki VIP bölümüne yönlendiriliyoruz. Önümdeki kalabalık seyrekleşiyor ve hayatımın şokunu yaşıyorum. Tam önümde en iyi iki arkadaşım ve Nicholas'ın kız kardeşi Saskia duruyor.

"Aman Tanrım." Eloise ve Briony'ye sarılmak için ileri atılıyorum. "Gelemeyeceğinizi söylemişsiniz."

"Sürpriz olsun istedik." Eloise başımın üzerinden bakıp çenesini kaldırdı. "Imogen sırrımızı sakladı. Artık o da bizden biri."

"Sürprizlerden nefret ederim." Yine de aptal gibi gülümsüyorum. "Biliyoruz," diyor Briony.

"Umursamadığını sanıyordum."

Eloise gözlerini devirdi. "Kızım, yapma."

Saskia öne doğru eğilir ve beni kısa bir süre kucaklar. "Umarım benim de size eşlik etmeme aldırmazsın."

"Tabii ki hayır." Saskia'yı çok iyi tanımıyorum, ama o benim baldızım olacak. "Sen burada olmasan olmazdı."

"Nicholas'ın senin seçeceğin kişi olmadığını biliyorum, ama Oakleigh'e yerleşmene yardımcı olmak için elimden geleni yapacağımı bilmeni isterim. Imogen de öyle. Senin mutlu olmanı istiyoruz."

Imogen sağımda belirir ve sırtıarak, "Öyle, Vicky. Ama önce, sana mümkün olan en iyi vedayı yapmak istiyoruz." der.

"Sen bir sinsisindir." Ona parmağımı salladım. "Ya gelmeyi reddetseydim?"

"Ah, yedek planım vardı."

"Neydi o?"

Omzunu silkiyor. "Kaçırarak, tabii ki."

Onun şakası mideme yumruk gibi indi. Imogen'ın kaçırılmasında oynadığım rol için kendimi tamamen affedebileceğimden emin değilim. Kocasından nispeten zarar görmeden kurtarılmış olsa da, işler tamamen farklı bir yöne gidebilirdi.

"Hey." Omzumu sıkıyor. "Aklının nerede olduğunu biliyorum. Dur. Bu senin gecen ve sana elimizden gelen en iyi bekarlığa veda partisini düzenleyeceğiz. Değil mi kızlar?"

"Doğru," diğer üçü koro halinde cevaplar.

Bir şişe şampanya bir yerden ortaya çıkar ve patlayan mantar duvardan zararsız bir şekilde sekip ayaklarımın dibinde durur. Bardaklar doldurulur, ancak Imogen'inki Bollinger yerine maden suyu ile doldurulur ve ilk yudumu içtiğimde içimi bir sıcaklık kaplar.

Kadehimi havaya kaldırdım. "Beth'e."

Kasvetli yüzler beni karşılıyor ve dört kadın da benimle birlikte kız kardeşimin şerefine kadeh kaldırıyor. Tanrım, onu çok özliyorum, ama Eloise, Briony ve Imogen'in bana destek olması büyük şans. Kendimi kulübü tararken buluyorum. Ara sıra, bana Beth'i hatırlatan kadınları görüyorum ve bir an için onun olduğunu düşünüyorum. Bu olduğunda ne kadar zor olsa da, bunun bilinçaltımın, Beth'i bu kadar korkunç koşullarda kaybetmenin verdiği yıkıcı darbeye başa çıkmanın bir yolunu bulmaya çalıştığı olduğunu düşünüyorum.

VIP sunucumuz parmak yiyecekleri içeren tabaklar getiriyor ve midelerimiz doyduktan sonra hepimiz dans pistine çıkıyoruz. Max ve Andrew, Saskia'nın kişisel koruması olduğunu düşündüğüm başka bir korumayla birlikte, kalabalığın kenarında durup sorun çıkıp çıkmadığını kontrol ediyorlar ve ilk başta onları fark etmeden edemiyorum. Ancak bir süre sonra onların orada olduklarını unutuyorum ve kendimi eğlenmeye veriyorum.

"Ben gidiyorum!" Imogen yarım saat sonra ellerini havaya kaldırarak bağıyor. "Bu bebek şimdiden tüm enerjimi emiyor ve henüz hamile olduğum bile belli değil."

"Ben de seninle geliyorum," diyor Saskia. "Yepyeni ayakkabılar giymenin hata olduğunu bilmeliydim."

Özel oturma alanımıza gidip beni ve en iyi iki arkadaşımı geride bırakıyorlar. Uzun zamandır dışarı çıkmamıştık ve

bunu tekrar yapabilmem için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini kim bilir. Nicholas'ın evlilik hakkında ne düşündüğünü hiç bilmiyorum, ama Alexander'ın Imogen'la ilk tanıştıklarında yaptığı gibi beni boğacağını düşünüyorsa, kafasında taş var demektir. Güvenlik önemli olduğunu anlıyorum, ama bu harika kadınlar hayatımın önemli bir parçası ve bu durum düğünden sonra da değişmeyecek.

DJ, neşeli müziği daha yavaş bir melodiye çevirir ve çiftler, kollarını birbirlerine dolayarak, gözlerini birbirlerine kilitleyerek dans pistine çıkarlar. İçimi kıskançlık kaplar. Hiçbir erkek bana öyle bakmayacak. Bu, etrafımda biriken bir dizi kaybın bir yenisi daha. Nefes almakta zorlanarak altında kalmış, nefes almakta zorlanıyorum.

Eloise omzuma dokunur. "Bir şeyler içelim."

Onu ve Briony'yi takip ederek sallanan kalabalığın içinden geçiyorum, bir el kolumu tuttuğunda irkiliyorum.

"Nereye gidiyorsun, güzelim?" diye soruyor uzun boylu bir yabancı, yüksekliğinden göğüs dekoltemi iyice süzerken. "Dans eder misin?"

"Hayır, teşekkürler. Nişanlıyım," diyorum, kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Kalabalık Eloise'i yutmuş, Imogen'ı, Briony'yi ve korumaları göremiyorum, sadece müziğin ritmine göre sallanan bir insan denizi var.

"Yüzük göremiyorum, tatlım, bu da senin avlanabilir olduğun anlamına geliyor."

Adil bir av mı? *Bana güç ver.* Omzumu yukarı doğru çekerim, ama yine de onun tutuşundan kurtulamam. "Nişanlı olmasam bile, senin dediğin gibi 'adil bir av' değilim. Şimdi, siktir git."

"Bana ne dedin sen?" Kolumu daha da sıkı tuttu, gözleri parladı, muhtemelen ona karşılık verdiğim için öfkelenmişti. Kadın düşmanı domuz.

"Siktir git dedim. Senin için yazayım mı? Oh, hayır, bekle. Muhtemelen heceleyemezsin."

Yumruk birdenbire gelir. Yanağımda acı patlar ve dengemi kaybederek arkamdaki çifte çarparak yere düşerim. Omurgamdan elektrik çarpması gibi bir his geçer ve nefesim kesilmeseydi çığlık atardım.

Kaos patlak verdi. Max birdenbire ortaya çıktı, adamı ensesinden yakaladı ve dans pistinden sürükleyerek çıkardı. Andrew düştü.

beni kaldırmak için çömeldi. Bir sonraki hatırladığım şey, hareket etmeye başladığımızdı. Ayaklarımın yere değdiğinden bile emin değildim.

Kulüpten çıktığımızda soğuk sonbahar havası yüzüme çarptı. Şoförümüz arabadan aceleyle indi ve kapıyı açtı, Andrew beni içeriye itti. Birkaç saniye sonra Imogen de içeri girdi. Max kapıyı çarptı ve Andrew'un oturduğu ön koltuk sırasına tırmandı.

"Git," diye bağırır Max şoföre. "Valley Forge A & E. En yakın hastane orası."

"Hastaneye ihtiyacım yok." Yanağıma dikkatlice dokunup tıslarım. Kahretsin, acıyor.

"Vicky, ihtiyacın var." Imogen çenemi avuçlar ve başımı dikkatlice bir tarafa çevirir. "Kırılmış olabilir. En azından röntgen çekilmesi lazım."

Gözlerimi devirdim. "Harika."

Elimi sıkar, sonra parmaklarını benimkilerle birleştirir. "Ne oldu?"

"Bir adam bana asıldı. Reddedilmeyi sevmedi." "Oh, Vicky. Orada olamadığım için üzgünüm."

"Tanrıya şükür yoktun. Benim gözetimimde sana yine bir şey olsaydı, Alexander beni öldürürdü."

"Öldürmez."

Kaşlarımı kaldırırım. "Kocanı tanıyorsun, değil mi? Sahiplenici, intikamcı bir piç. Üstelik sen hamile olduğun için beni kesinlikle öldürür. Eminim Nicholas da seve seve yardım eder."

Kafasını sallar ve gözlerini devirir. "Bu kadar gerçekçi davrandığına inanamıyorum."

Omuz silkiyorum. "Daha önce de yumruk yedim. Önemli bir şey değil." Onun on yaşındayken Beth'in yaptığı bir hata olduğunu söylemiyorum. O, oturma odamızda dönüp dururken dengesini kaybetmiş ve ben de yüzüme bir yumruk yemiştım. 1,80 boyunda, yumruklarında güç olan bir adamın yumruğuyla vurulmaktan çok farklı bir şey.

"Önemli bir şey."

Konuyu değiştiriyorum. "Eloise ve Briony iyi mi? Peki Saskia?"

"Saskia'nın koruması Erik onu arabasına geri götürdü. Briony ve Eloise'den emin değilim. Max beni oradan o kadar hızlı çıkardı ki kontrol edecek vaktim olmadı."

"Onlara mesaj atacak telefonum bile yok."

"Al, çantayı aldım." El çantamı kucağıma koydu.

"Hayatımı kurtardın." Grup sohbetimizi açıp, hayatta olduğumu bildiren kısa bir mesaj yazıyorum. Birlikte olmalarına ve bir cevap yeterli olmasına rağmen, arka arkaya iki cevap geliyor. İkisi de nerede olduğumu ve ne olduğunu bilmek istiyor. Hastaneye gittiğimi söylüyorum, bunun sadece önlem amaçlı olduğunu ekleyerek onları rahatlatıyorum ve doktor muayene ettikten sonra mesaj atacağıma söz veriyorum.

"Alexander'a mesaj atmalıyım. Nicholas'a olanları anlatmasını söyleyeyim."

"Yapma," diyorum. "Zaten umurunda değil."

"Vicky, eminim senin iyi olduğunu bilmek isteyecektir."

"Ben iyiyim." Hiç de iyi değilim. Her geçen dakika, yanağımdaki ağrı iki katına çıkıyor. Hiç hoşuma gitmiyor. 0/10 tavsiye etmiyorum. Nicholas'ın tek yapacağı, kendimi zaten kötü hissettiğimden daha kötü hissettirmek. Hayır, teşekkürler. Ben almayayım.

Yüzü buruşuyor ve mutlu olmadığını anlayabiliyorum, ama çantasından telefonunu çıkarmadığını gördüğüm için, benim isteğimi kabul ettiğini tahmin ediyorum.

Acil servis, farklı ihtiyaçları olan hastalarla dolup taşıyor ve kaydımı yaptıktan sonra, bekleme salonunda oturmamı ve mümkün olan en kısa sürede birinin beni muayene edeceğini söylüyorlar.

"Mümkün olduğunca çabuk" derken, bir saatten birkaç saate kadar her şey olabilir, diyorum Imogen'a. "Eve gitmelisin."

"Seni bırakmayacağım."

"O benimle güvende, Bayan De Vil," diyor Andrew. "Max sizi güvenli bir şekilde eve götürecektir."

"Buna gerek yok, Andrew," diyor keskin bir sesle.

"Nasıl isterseniz, hanımefendi." Andrew yanıma oturur, Max ise Imogen'in yanındaki sandalyeyi seçer. Orada çok uzun süre kalmamıştık ki

adımın çağrıldığını duyarım, ve bunu resepsiyonist yapmamıştır. Kafamı kaldırıp inlerim. Bu gece gittikçe daha da iyiye gidiyor.

"Ne oldu lan?" Nicholas koşarak gelir, önce Max'e, sonra Andrew'a bakar.

Imogen'a bir bakış attım. O da ellerini kaldırdı. "Benim suçum değildi ."

"Her şey çok hızlı oldu," diyor Andrew, yanakları kızarıyor

Demek ispiyoncu oydu. Harika. Andrew ile biraz konuşmam gerektiğini aklımda not ediyorum. Eğer o benim güvenlik görevlisiyse, bana sadık olmasını isterim. De Vils onun maaşını ödediğine göre bu muhtemelen umutsuz bir durum, ama denemeye değer.

"Tüm güvenlik ihlalleri hızlı olur." Nicholas önümde çömelir, parmaklarıyla çenemi kavrar ve başımı bir o yana bir bu yana çevirir. Şaşırtıcı bir şekilde, dokunuşu Imogen'inki kadar naziktir.

"Bunu sana kim yaptı?" Sesinde karanlık ve zar zor kontrol edilen bir ton vardı.

"Rastgele bir aptal. Sorun yok, Nicholas. Ben iyiyim. Max veya Andrew'u suçlama. Onların suçu değildi."

Yüzü, çok acı bir limon yemiş gibi buruşur. Korumalara acıyorum. Nicholas, onları hafif bir azarla geçiştirecek türden bir adam değildir.

"Doktor ne dedi? Neden odanda değil de burada duruyorsun?"

"Henüz doktora görünmedim."

"Ne?" diye bağırır ve yakınlarda bulunan birkaç kişi bize doğru bakar. Nicholas dikkat çekmeyi umursamadığı için sesini daha da yükseltir. "Onu neden buraya getirdin?" Andrew'un yüzüne parmağını doğrultur. "Onu Ashcroft'a götürmeliydin."

Ashcroft, bir gecelik konaklama için beş bin dolar ödeyebilen insanlara hizmet veren özel bir hastane. Oraya gittiğimi söyleyemem, ama duymuştum.

"Orada acil servis yok," diyor Andrew.

"Ee?" Nicholas ona öfkeyle bakar. "Lanet olası doktorları var, değil mi? Ve röntgen cihazları. MRG taramaları." Koluma uzanır. "Kalk. Seni Ashcroft'a götürüyorum."

Onun alametifarikası olan kontrolü ortada yok. Beni kaldırmak için çekiştirirken öfkeden neredeyse titriyor. Ben olduğum yerde kalıyorum.

"Ben burada iyiyim."

Yanağında bir kas seğiriyor ve göz bebekleri o kadar genişlemiş ki, gözleri kahverengi değil siyah görünüyor. "Hayır, değilsin. Ashcroft bir saat içinde röntgeni çekecekken, gelecekteki karımın bütün gece plastik sandalyelerde oturup röntgeni beklemesi için izin veremem."

"Henüz senin malın değilim," diye cevap veriyorum, sırf kavga etmek için kavga ettiğimin farkında olarak ama içten içe onun beni görmeye gelmesi ve benim tarafımı tutması hoşuma gitmiştir. "Bana emir veremezsin."

"Yanlışı inancın sevimli, ama tartışacak havamda değilim. Seni omzuma atmam mı gerekiyor? Yoksa kendi ayaklarıyla kalkıp buradan çıkacak mısın?"

O da yapardı. De Vils ailesi boş tehditler savuran türden insanlar değildir. "Peki," diye homurdanarak ayağa kalktım. "Ashcroft olsun o zaman."

"Doğru cevap." Kolunu belime doladı. "Andrew, Max, Imogen'ı eve götürün."

"Kalmak istiyorum," diyor Imogen.

"Xan seni evde görmek isteyecektir, sen de oraya gideceksin." Max'e, sonra Andrew'a sert bir bakış attı. "Hala burada mısınız?"

"Beni ara," diye bağırır Imogen, Max onu çıkışa doğru yönlendirirken, Andrew da onların peşinden büyük adımlarla yürür. "Ona iyi bak, Nicholas."

Imogen ve iki korumayı dışarıya kadar takip ediyoruz. Onlar geldiğimiz arabaya binerken, biz arkada park etmiş olan arabaya biniyoruz. Nicholas'ın kişisel koruması Barron kapıyı kapatıp ön yolcu koltuğuna oturuyor.

"Ashcroft," diye bağırır Nicholas.

Ben yüzümü buruşturup şakaklarımı ovuşturuyorum. "Bağırmayı kes. Başımı ağrıtıyorsun."

"Bana verdiği kalp krizinden daha iyidir."

"Umursadığını bilmiyordum."

Bunu inkar etmesini beklerken, keskin bir reddedilme hissine kendimi hazırlarım. Ama o hiçbir şey söylemez. Beni duyduğunun tek işareti

beni duyduğunun tek işareti, deri koltuğa bastırıldığı yumruklarıdır.

Dokuzuncu Bölüm

NICHOLAS

Victoria'nın röntgen çekiminden dönmesini beklerken, Ashcroft'un görevli müdürü bana dumanı tüten bir fincan kahve getiriyor. Geldiğimizden üç dakika sonra onu muayene eden doktor, yanağının kırık olduğunu düşünmüyordu, ancak bunu doğrulamak için röntgen çekilmesi gerekiyordu.

Xan telefonumu bombardımana tutmuştu, önce ona hiçbir şey söylemeden kumarhaneden kaçtığım için nerede olduğumu öğrenmek için, sonra da Victoria'yı soran mesajlar göndererek. Imogen arabadan onu aramış ve olanları anlatmış olmalı. Zamanlama doğru görünüyor. Ona şu ana kadar öğrendiklerimi mesajla gönderiyorum, sırf bana cevaplar isteyen mesajlarla bombardımana tutmasın diye.

Benim ilgilendiğim tek cevap, kim benim nişanlıma yumruk atmaya cüret etti?

Kim olursa olsun, kendini büyük adam sanarak son birkaç saatinin tadını çıkarsa iyi olur. Yöneticisine bir mesaj gönderip tüm güvenlik kamerası kayıtlarını inceleyip olayı araştırmasını istedim. Victoria'yı ailesinin evine bıraktıktan sonra Noir'a dönüp kayıtları kendim izleyeceğim, bu pisliğin kim olduğunu bulup onunla hesaplaşacağım.

Aptal herif, bir fırtına kopmak üzere olduğunu fark etmiyor. Hayatta kalırsa şanslı sayılır.

Önce Elizabeth, şimdi de Victoria. İki olay birbiriyle uzaktan yakından alakalı değil, aynı ciddiyette de değiller, ama bu benim harekete geçmeyeceğim anlamına gelmez.

harekete geçmeyeceğim anlamına gelmez. Nişanlıma yumruk atan adam muhtemelen onun kim olduğunu, kime ait olduğunu bilmiyor, ama bu da benim için önemli değil.

Onun izni olmadan ona elini sürdü. Onun zamanını ve ilgisini hak ettiğini düşündü. Ona vurmaya cüret etti.

Bırakın kendi boyutunda birine yumruk atmaya çalışsın, bakalım ne kadar ileri gidebilecek. Benim de ailem gibi birçok kusurum var. Mükemmel olmaktan uzağız, ama hepimizin ortak noktası kadınların sınırlarına saygı duymamız. Muhtemelen Annabel'e olanlar yüzünden. Çocuklukta yaşanan travmalar güçlü inançlar oluşturur. Bu yüzden yaptığımız şeyi yapıyoruz, kadınları ve çocukları inciten, sakatlayan ve öldürenleri cezalandırıyoruz. Xan, o hayvanlar kız kardeşimizi ve beni tecavüz edip öldürdükten birkaç yıl sonra intikam arayışına başladı ve Christian, Tobias ve ben ona ihtiyaç duyduğunda her zaman destek oluyoruz.

Saskia'yı bu işin dışında tutuyoruz. Onu korumak, ya da muhtemelen aşırı korumak için içimizde bir dürtü var.

Kahveyi bitirip, haberleri beklerken odada volta atıyorum. On dakika sonra Victoria, doktorun ardından aile odasına giriyor. Ağzını açıyor ama doktor ondan önce davranıyor.

"Kırık yok, sadece morluk var. Birkaç gün ağrısı olacak, ama rahatsızlığı çok fazla olursa alabileceği ağrı kesiciler verdim."

"Kendi adıma konuşabilirim," diye homurdanır Victoria.

"Beyin sarsıntısı var mı?" diye soruyorum, sesindeki kavgacı tonu görmezden gelerek. Yüzüne yumruk yedikten sonra bile tartışmaktan kendini alamıyor.

"Hayır, ama birkaç gün onu gözlemlemenizi tavsiye ederim. Mide bulantısı, bulanık görme veya baş ağrısı belirtileri gösterirse, onu tekrar getirin, birkaç test yapayım."

"Teşekkürler." Onun dirseğini tutup arabaya doğru dışarıya yönlendiriyorum. Barron selam vermek için arabadan iniyor.

"Her şey yolunda mı?"

Kısa bir baş hareketiyle onaylıyorum, Victoria arabaya binerken avucumu onun beline koyuyorum. Ben de arkasından giriyorum ve Barron kapıyı kapatıp ön koltuğa Sol'un yanına oturuyor.

"Victoria'yı eve götür lütfen,
Sol." "Tabii ki, Bay DV."

Victoria, bu takma ad duyunca bakışlarını bana çevirir, ama ben onun bakışlarındaki soruyu görmezden gelirim. Onun evine kadar bir saatlik yolu sessizce geçeriz, ikimiz de tüm yol boyunca telefonlarımızla meşgulüz. Muhtemelen arkadaşlarına olanları anlatıyor ya da ailesine olanları anlatıyordur. Ben ise Noir'ın yöneticisinin bana gönderdiği birkaç e-postayı inceliyorum. İlkinde, Victoria'nın yüzüne yumruk atıldığı anın güvenlik kamerası görüntülerini bulduğunu, ikincisinde ise saldırganın kim olduğunu bildiğini düşündüğünü yazıyor.

İyi. Bu sayede yüz tanıma yazılımında onun görüntüsünü aramak için harcayacağım birkaç değerli saatten kurtuldum.

Sol, Victoria'nın ailesinin evinin garaj yoluna girip motoru durduruyor. Barron arabadan inip ona kapıyı açmadan o çoktan dışarı çıkmış. Onu takip ederek ön kapıya gidip davetsiz bir şekilde eve giriyorum.

"Artık gidebilirsin," diyor. "Evdeyim."

Onu görmezden gelip yanından geçerek televizyonun açık olduğu oturma odasına giriyorum. Victoria'nın ailesi kanepede oturmuş, bir polisiye dizi izliyorlar.

"Laura, Phillip." İkisi birden omuzlarının üzerinden bakarak şaşkınlıkla gözlerini genişlettiler.

"Oh." Laura ayağa kalkar ve Phillip oturmaya devam edince ayağıyla onu dörter. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Arkadaşlarınızla dışarıda olduğunu sanıyordum, Vicky."

"Bir olay oldu," diyorum. "Kulüpte bir kavga çıktı." Ellerimi kaldırıyorum. "Sorun yok. O iyi. Biraz morluklar ve yaralar var. Doktora muayene ettirdim, kalıcı bir hasar yok."

"Bu konuşma artık bitsin." Victoria beni itip ön pencereye en yakın sandalyeye çöküyor. "Önemli bir şey değil. Şakacı bir adam biraz fazla samimi davrandı ve ben hayır deyince hoşuna gitmedi."

Öfke dalgası kanımı kaplar. O bu olaya inanılmaz derecede stoik yaklaşırken, ben o adamın kafasını omuzlarından koparıp Oakleigh'de bir kazığa geçirmek ve başkalarına kendilerine ait olmayan şeylere dokunduklarında ne olacağını göstermek istiyorum.

Endiřeliyim, mesele ailemle kılıřları řaprazlamamanız gerektięi mesajını vermek. Elizabeth'in taksisini havaya uřuran fail kadar ciddi bir durum olsun ya da ařırı seks dűřkűnű bir pislik řansını deniyor olsun.

"Ne oldu?" diye soruyor Laura.

"Rastgele bir adam ona yumruk attı," diyorum.

Laura nefesini tutar. "Tanrım." Victoria'nın yanına bir adım atar.

Hemen ellerini kaldırır. "İyiyim dedim. Hepiniz bu kadar telařlanmayı keser misiniz?" Sandalyesinden kalkar ve merdivenlere doęru yűrűr. "Yatmaya gidiyorum. İyi geceler."

Laura kızını izlerken, Phillip bana bakar. "Bűtűn bunlar ona biraz zor geliyor," diye açıklar. "Aklını başına alır."

Evet, alışacaktır. Doğru... teşvikle.

"Doktor, beyin sarsıntısı belirtileri olup olmadığını gözlemlememizi önerdi, ancak bu konuda fazla endişeli görünműyordu."

"İyi olduęundan emin olacaęız." Phillip beni kapıya kadar geçirir. "Onu eve getirdięin için teřekkűrler."

"O benim nişanlım," diyorum. "Ne yapmamı isterdin ne yapmamı isterdin?"

Kısa cevabım karşısında biraz şaşırmış görünűyor ve ağzı "Peki, iyi geceler."

Arkamı dűnmeden arabama geri dűnűyorum. Arka koltuęa oturur oturmaz Sol'a Londra'ya dűnmemiz gerektięini söylűyorum. Güvenlik kamerası görüntűlerini kendim izleyip bu ölü adamın kim olduęunu öğrenmek ve ona bir ziyaret yapmak için sabırsızlanıyorum.

Műdür ofisinde beni bekliyor, bilgisayar ekranı bir açıyla dűnműř, Victoria ve arkadařlarının dans pistindeki görüntűsű donműř durumda. Ona kaydı oynatması için iřaret ediyorum.

űç kadın dans ederken birkaç saniye geşiyor. Imogen ve Saskia'nın ortada olmadığını fark ediyorum. Muhtemelen tuvaletteydiler ya da oturuyorlardı.

Victoria'nın ne kadar mutlu görűndűęűne hayran kalıyorum. Elizabeth'e kur yaptığım sűre boyunca, Victoria'nın bu kadar özğűrce gülűmsedięi veya güldűęű tek bir an bile hatırlamıyorum. Bu, onunla ilgili her řeyi deęiřtiriyor

ve kasıklarımın bir sıcaklık yayılıyor — gelecekteki karıma karşı hissettiğim ilk çekicilik belirtisi.

Belki de bu küçük ateş parçasıyla evli olmak o kadar da zor olmayacaktır, ama yine de o ağzını tutması gerekecek. Bana her küstahça davrandığında, gurur duyduğum soğukkanlılığım paramparça olmak üzere. Düşündüm de, Victoria her zaman bana böyle etki etmiştir, nedenini bilmiyorum. Sebep ne olursa olsun, buna bir son vermesi gerekecek. Beni bu kadar pervasız ve kontrolsüz hissettirmesinden nefret ediyorum.

Dans ettiği kızlardan biri eğilip bir şey söylüyor. Victoria başını sallıyor ve üçü dönüp dans pistinden ayrılıyorlar. Victoria arkada kalmışken bir adam kolunu tutuyor. Kısa bir konuşma oluyor ve yüzündeki ifadeden ona fikrini söylediğini anlayabiliyorum. Dudaklarım seğiriyor. Demek sadece ben değilim.

Saniyeler sonra, adam yumruk atar. Yumruğu Victoria'nın sol yanağına isabet eder ve Victoria yere düşer, yere sert bir gürültüyle çarpar. Andrew ve Max birkaç saniye geç kalarak harekete geçerler ve ben bu olaya izin verdikleri için çok sinirlenirim, ama başka ne yapabilirlerdi bilmiyorum. Tüm bu konuşma on saniyeden az bir sürede gerçekleşir.

Bu, Victoria'ya bir daha böyle bir şeyin olmasına izin verirlerse sonuçlarının ne olacağını açıkça belirtmeyeceğim anlamına gelmez.

"Bunun bir kopyasını telefonuma gönderin," diyorum. "E-postanızda bu adamı tanıdığınızı düşündüğünüzü belirtmişsiniz."

"Evet, onu tanıdığımı düşündüm, bu yüzden araştırdım. O düzenli bir müşteridir. Adı James Ditchfield."

Müdavim *mi? Artık değil.*

"Adresi var mı?" Yoksa çok kızarım. Noir sadece üyelere açık bir kulüp ve üyelerimizin zaman zaman misafir getirmelerine izin veriyoruz, ancak onların bilgileri de kaydediliyor.

"Evet. Size mesaj atacağım."

Ekranına dokundu ve birkaç saniye sonra telefonumdan bir ses geldi. Adresin doğru geldiğini kontrol ettim, sonra telefonumu cebime koydum.

"Yardımanın için teşekkürler. Üyeliğini iptal et. Artık ihtiyacı olmayacak."

"Elbette, Bay De Vil. Bu sorun için ne kadar üzgün olduğumu söylemeliyim. Tüm sorumluluğu üstleniyorum."

"Sizin suçunuz değil," diye sertçe cevap veriyorum. "Sadece bir kişi suçlu."

Arabama geri binip Sol'a adresi veriyorum. On dakika sonra, Londra'nın yeni apartmanlarından birinin önüne geliyoruz. Adresi bir kez daha kontrol ediyorum. Ditchfield, 11. katta 1136 numaralı dairede yaşıyor. Lobi girişinin yanındaki duvarda bir güvenlik kodu kutusu var. Zamanım olsaydı kodu kırabilirdim, ama apartman zillerini çalmak içeri girmek için çok daha kolay bir yol. Yedinci denemede, bir zil sesi duyuluyor ve kapı açılıyor. İçeri girip asansörle Ditchfield'in dairesine çıkıyoruz.

"Burada bekle," diyorum Barron'a. "Ekstra güç gerekirse seslenirim."

Benim önerdiğim bir şeye katılmadığında her zamanki gibi kaşlarını çatıyor, ama Barron artık benim gölgem gibi yanımda olduğu için fikrimi değiştirmeyeceğimi biliyor. Victoria benim nişanlım. Bu *benim* mücadelem, yedi gün sonra karım olacak kadını savunmak *benim* görevim.

Saat sabahın biri olduğunda kapıyı çaldım. Cevap yoktu. Bu sefer daha yüksek sesle tekrar çaldım. "Polis, lütfen kapıyı açın Bay Ditchfield." Ona bay diye hitap etmek dişlerimi gıcırdatıyor, ama "Kapıyı aç pislik, yoksa suratını ezip parçalarım" diye bağışmak onun kapıyı gönüllü olarak açmasını sağlamaz. Benim için pek bir fark yaratmazdı zaten. Hayatım boyunca pek çok kapıyı tekmeledim.

"Geliyorum," diye zayıf bir ses bağıırıyor. "Bu daha önce olanlarla ilgiliyse, memur bey, ben..."

Kapıyı geri çekiyor. Benim polis olmadığımı anlaması için ona bir saniye bile zaman tanımıyorum. Ben onun en kötü kabusuyum.

Yumruğumu yüzüne indiriyorum, erken bir darbe vuruyorum. O geriye sendeliyor, ben de onu takip ediyorum ve arkamdan kapıyı kapatıyorum. Burnundan kan fışkırıyor ve o burnunu tutarken, havayı demirin keskin kokusu dolduruyor.

"Ne oluyor lan?"

Ona tekrar tekrar vuruyorum. O yere düşüyor, ben de peşinden gidip kalçalarına oturuyorum ve yüzünü kanlar içinde kalana kadar yumruklamaya devam ediyorum, parmak eklemlerim morarır ve kesilir.

Ağızından kan sızıyor ve inliyor. Elimi boğazına sıkıca geçirip sıkıyorum. Onu kolayca öldürebilirim. Tam da bunu yapma dürtüsü beni sarar, ama Imogen'ı kaçıran pislik Edgerton'ı öldürmek için İrlanda mafyasının başı Patrick Mahoney'i getirdiğimde Xan'a söylediğim gibi: her ölüm ruhumuzda bir leke bırakır. Edgerton'ın Xan'ın ruhunda bir leke bırakmaya değmediği gibi, bu pislik de benim ruhumda bir leke bırakmaya değmez.

"Bu sana bir uyarı olsun. Bir daha bir kadına, özellikle *de benim kadınıma* vurursan, sadece seni öldürmekle kalmayacağım, senin için önemli olan herkesi de öldüreceğim. Anneni, babanı, kız kardeşlerini, erkek kardeşlerini, arkadaşlarını. Hepsi de benim için av hayvanı olacak."

Boğuk bir ses çıkarır ve acı dolu bir inilti daha atar. Onun üstünden indiğimde, yana doğru yuvarlanır ve dizlerini gövdesine doğru çeker. Öksürdüğünde, kan damlaları oturma odasının ortasındaki sehpanın ayaklarına sıçrar. Sırf eğlence olsun diye, böbreklerine tekme atarım.

"Söylediklerimi unutma. Ben boş tehditler savurmam. Oh, ve bunu polise bildirmeyi düşünüyorsan, senin ve onların işini kolaylaştırayım." Çömelip, yüzümü onun yüzüne birkaç santim yaklaştırdım ve küçümseyici bir tavırla yanağını okşadım. "Nicholas De Vil'in uğradığını söyle onlara."

Onu yerde inleyerek bırakıp, Barron'la buluşmak için koridora çıktım.

"Her şey yolunda mı, efendim?"

Ağrıyan parmak eklemlerimi ovuşturup başımı salladım. "Evet. Hadi eve gidelim. Çok yorgunum."

Onuncu Bölüm

VICKY

Düğün günüm, İngiltere'de Ekim ayı sonu için alışılmadık derecede parlak bir sabahla başlıyor. Perdeleri açtığımda, bulutsuz bir gökyüzü ve hafif bir esinti ile karşılaşıyorum. Son iki hafta, nedimelerim Eloise ve Briony ile benim için gelinlik provaları da dahil olmak üzere, kararlarla dolu bir koşturma içinde geçti. Düğün organizatörü bana, sadece bir nedime olması gelenek olduğunu söyledi. Ben de ona iki nedimem olacağını söyledim ve konu kapandı.

Bu bir görücü usulü evlilik olabilir, ama De Vil ailesine gelin gitmek tek yönlü bir yoldur ve bu benim hayatımda yaşayacağım tek düğün olduğu için, onu lanet olasınca anlamlı kılacağım.

Bir zamanlar sevdiğimi sandığıım, ama şimdi baş düşmanım olarak gördüğüm adama olsa bile.

Yüzüne yumruk yediğinde düşmanın seni kurtarmaya gelmez.

Bu akıl almaz ve hoş olmayan düşünceyi kafamdan silip, şimdiye kadar uyuduğum tek yatak odasını gözden geçirip zihnimde bir fotoğrafını çekiyorum. Işık, yedi yaşındayken ölen anneanneme ait antika aynadan yansıyarak tuvalet masama düşüyor. Bir iç çekerek saati kontrol ediyorum. Altı saat kaldı. Briony ve Eloise yakında burada olacaklar. Sabırsızlanıyorum. Onların aralıksız sohbetleri, bir dahaki sefere yatağa girdiğimde Nicholas'ın yanımda yatacağı gerçeğini aklımdan uzaklaştıracak. Ve içimden bir ses, benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, bir keşiş gibi yaşamayacağını söylüyor.

Karnımın alt kısmındaki kaslar geriliyor. Kendimi içinde bulduğum ikilem rahatsız edici. Beth'in cinayetini işlediği için onu hala tamamen affedemiyorum, içten içe onun sorumlu olmadığını bilsem de. Beni değil de onu seçtiğini de unutamıyorum. İkinci olmak alıştığım bir şey olabilir, ama bu, bunu bir şampiyon gibi kabullenmem gerektiği anlamına gelmez. Bu, acının azaldığı anlamına da gelmez, çünkü azalmadı.

Ama onun Beth'in hayatına ışık tuttuğunu bilerek uzun süre bastırdığım özlem, o pislik bana vurduktan sonra hastaneye gelmesiyle daha da arttı. Tabii ki, bu olay onun ailesine ait bir kulüpte meydana geldiği için olabilir, ama onun endişesini ya da zar zor bastırdığı öfkesini sahte olduğunu düşünmüyorum. Bu bana, bu evliliğin başlangıçta korktuğum kadar kötü olmayacağına dair bir parça umut verdi. En azından bir dereceye kadar umursamıyor olsaydı, gelmezdi. Andrew ve Max'in benimle ilgilenmesine izin verirdi.

Bunu kabul etmek beni bu gece için daha da gergin yapıyor. Ben ve seks... şöyle söyleyeyim: biz arkadaş değiliz. Mesele şu ki, orgazma ulaşamıyorum. Her seferinde orgazma yaklaşınca donup kalıyorum. Sanki görünmez bir duvar var ve ona çarptığımda hissettiğim tüm zevk yok oluyor.

Belki Nicholas'la seks farklı olur. Tanrı biliyor, yattığım iki erkekle tam bir felaketti — biri lisede kısa süreli bir ilişkiydi, diğeri ise üniversitedeki son yılımda daha ciddi bir erkek arkadaştı. Kırık olmadığımı, sadece... biraz çukurlandığımı umut ediyorum.

Ve eğer orgazm olamıyorsa, o zaman numara yaparım. Matthew ile numara yaptım, özellikle bir gece bana karşı çok sabırsız davranıp "soğuk mu davranıyorsun yoksa?" diye sorduktan sonra. O günden itibaren, ona en iyi zamanımı geçirdiğime ikna ettim, ama gerçekte, bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Üzücü olan ise, yatak odası dışında onunla vakit geçirmekten keyif almamdı. Komikti, nazikti ve benimle aynı filmleri ve müzikleri seviyordu. Çok ortak noktamız vardı. Nicholas'la benimkinden çok daha fazla.

Matthew askere gitmemiş olsaydı ve ilişkimiz sona ermemiş olsaydı, ailem onunla evlenmemi onaylar mıydı diye sık sık merak ediyordum.

Nedense, öyle olmayacağını düşünüyorum. Onların daha büyük hedefleri var.

Açıkça.

Tam da geceliğimi başımdan çıkarırken yatak odamın kapısı birden açılır ve beni sadece büyükannemlerin giydiği külot ve yatak çoraplarımla baş başa bırakır.

Eloise kahkahayı patlatır. "Kızım, düğün gecende bu kıyafeti giymeyi planlıyorsan, yeniden düşünmeni ısrarla tavsiye ederim."

Geceliğimi ona fırlatıyorum. O da kolayca yakalayıp yatağın üzerine atıyor.

"Nihayet geldin. Briony nerede?"

"Nihayet mi?" Tiyatral bir şekilde saatine bakar. "Briony her an gelebilir ve ben senin söylediğin saatten bir dakika önce geldim."

"Evet, peki, tam bir panik atak geçirmeye ramak kaldım. Kız arkadaşlarıma ihtiyacım var."

Eloise başını eğiyor, gözleri benim gözlerimde şaka mı yapıyorum yoksa gerçekten çöküşün eşiğinde miyim diye bir ipucu arıyor. Aradığını buluyor ve bir bakıyorum ki bana sarılıyor. "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Güven bana."

Beni bırakır ve ben geriye doğru yatağa düşerim. Yüzüme bir tişört çarpar.

"Örtün lütfen. Sabahın bu saatinde senin mükemmel göğüslerini görmek istemiyorum." Düz göğüslerine bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Göğüs estetiği yaptırmayı düşünüyorum. Bütün erkekler göğüsleri sever, değil mi?"

"Hepsi değil. Bazıları şeftali gibi kalçaları da sever. Ve bacakları."

"Nicholas neyi seviyordur acaba?" diye mırıldanır. "Eminim göğüsleri sever."

Midem kıvrılır, sanki bir sürü kelebek aynı anda uçmaya başlamış gibidir. Arkadaşlarımdan hiçbiri, kardeşimle nişanlanmadan çok önce ona aşık olduğumu bilmiyor.

Ailem De Vil ailesini yıllardır tanıyor. Annem ve babam beni ve Beth'i birçok baloya götürdüler, çoğu zaman zorla, ama on beş yaşına girdiğimde içimde bir şey değişti. Muhtemelen hormonlar. Her neyse, yirmi beş yaşındaki Nicholas De Vil birdenbire çok daha ilginç hale geldi.

o zamanlar bana bakmış olacağı anlamına gelmezdi ve sonuçta, ben büyüdüğümde de bana bakmadı.

Göğsüm sıkışıyor. Charles De Vil babamın şirketini istemeseydi, Nicholas benimle evlenmeyi kabul etmeyebilirdi. Ama De Vil çocukları görevlerine son derece bağlıdırlar, bu da benimle evlenen adamın, benim Oakleigh'deki sıkıcı partilere zorla götürülürken hissettiğim baskı ile aynı baskı altında olduğunu anlamına geliyor.

Birkaç dakika sonra Briony gelir ve yatak odamı bir arı kovanına çevirir. Saatler hızla geçer ve endişelerime rağmen, tüm bu eğlencenin içine çekilirim. Kendimi kız gibi bir kız olarak tanımlamam ama herkes gibi ben de güzel elbiseler, profesyonel makyaj ve mükemmel saç stilini severim.

Küçük boyumu uzatmak için tasarlanmış, kılıf tarzında güzel bir fildişi gelinlik giydiğimde, beni asla sevmeyecek bir adamla evlendiğimi unutuyorum ve boy aynasındaki yansıma deşetle bakıyorum. Düşün planlayıcısının gönderdiği ekip harikalar yaratmış, koyu renk saçlarımı yüzümü çerçeveleyecek şekilde şekillendirmiş ve ela gözlerimi parlatacak göz farı sürmüş. Hatta yumruktan kalan hafif morluğu bile gizlemeyi başarmışlar. Kendimi tanıyamıyorum.

"Oh, Vicky." Eloise ellerini yanaklarına koyuyor. "Kızım, inanılmaz görünüyorsun."

Briony, gözlerinde yaşlarla, telefonunu bana doğrultuyor ve kim bilir kaç tane fotoğraf çekiyor.

"Çok da kötü görünmüyorum, değil mi?"

Briony burnunu kırıştırır. "Lütfen 'fena görünmüyor' gibi kelimeler kullanma. Melek gibi görünüyorsun."

"Düşmüş bir melek belki." Parlak bir gülümsemeyle sözlerimin ardına gerçeği saklıyorum. "Sanırım aşağı inmemiz gerek. Arabalar yakında gelecek."

Merdivenlerden inerken kalbim ağzıma geliyor, her an elbiseye takılıp düşüp boynumu kıracağımdan eminim. Ama düşmeden aşağıya inip oturma odasına giriyorum.

Annem lacivert bir takım elbise, krem rengi bir bluz ve geniş kenarlı bir şapka giyiyor, bu şapka cemaatin yarısının görüşünü engelleyeceğinden eminim. Babam, yüksek sosyete düğünlerinde önemli erkek katılımcıların geleneksel kıyafeti olan sabahlık giyiyor. Yaka düğmesinde, Beth'in en sevdiği çiçek olan beyaz bir gül var. Kalbimin bir parçası daha ölüyor. Benim en sevdiğim pembe şakayık çiçeğini, düğün günümde bile giyemedi.

Birkaç kadeh şarap içtikten sonra, aileme ne kadar kötü bir şey yaptığımı sormak için birçok kez canım çekti. Ama iş ciddiye binince, hiç cesaret edemedim. Bu, "gerçekten bilmek istiyor musun?" türünden bir soru ve açıkçası, cevabım hayır, istemiyorum.

"Ee?" diye soruyorum, çünkü annemle babam tek kelime bile etmiyorlar. Çoğu kızın annesi hazırlanmasına yardım ederdi, ama benimki hazırlıklara katılmak için bile sormamıştı. Arkadaşlarım olmasaydı, De Vils'lerin ısrarla tuttuğu yardımcılar dışında yanımda kimse olmazdı.

"Harika görünüyorsun." Babam öne çıkıp yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra geri çekilip gülümsedi. "Nicholas çok şanslı bir adam."

Bunu nişanlıma söyle.

"Muhteşem," diyor annem ve bana kısa bir sarılma veriyor. O, aşırı coşkulu sevgi gösterilerinden hoşlanan biri olmamıştır. "Beth seni böyle görmekten çok hoşlanırdı."

Bir hançer göğsüme saplanır. "Beth burada olsaydı, bunu yapmazdım, değil mi?"

Annem sanki ona tokat atmışım gibi geri çekilir. Çenesini indirir ve geri adım atarak babamın yanına geçer.

"Nicholas'a değil, ama eninde sonunda birine yapardın."

Pişmanlık beni kaplar ve annemin koluna dokunurum. "Üzgünüm anne."

Sadece sinirlerim bozuldu."

"Önemli değil, canım." Küçük bir gülümseme zorlar. "Bugün büyük bir gün." "Arabalar geldi," diye duyurur Eloise.

Derin bir nefes alıp babama başımı sallıyorum. Arkadaşlarım son bir kez bana sarılmak için koşarak geliyorlar, elbiseyi buruşturmamaya ve saçımı bozmamaya dikkat ediyorlar

. Annem elimi sıkıyor, sonra Eloise ve Briony'nin peşinden dışarı çıkıyor. Arabaları hareket edene kadar bekliyoruz, sonra babam kolunu uzatıyor.

"Hazır mısın, canım?"

"Olabileceğim kadar hazırım." Beklenen cevabı veriyorum, içimi kaplayan duyguların karmaşasını tam olarak tanımlamak imkansız.

"Üzgünüm, biliyorsun," diyor babam. "Seçme şansım olsaydı, senden bunu istemezdim. Nicholas'ın en sevdiğin kişi olmadığını biliyorum, ama o iyi bir adam. Sana iyi davranacaktır."

Bir seçeneği vardı ve beni değil, kendini ve işini seçti, ama bunu söylemiyorum. Ne anlamı var ki? Olan oldu ve benim yapabileceğim bir şey yok.

"İyi mi?" Kaşlarımı kaldırıp babama hafifçe dirsek atıyorum. "Onu tanımlamanın bir yolu bu."

Başka bir şey söylemez ve dışarı çıkarız. Esinti biraz serindir, ama güneş hala parlıyor ve ben bundan biraz olsun teselli bulmaya çalışırım.

Oakleigh'e arabayla otuz dakikada varıyoruz ve vardığımızda, iki nedimem şapelin dışında beni bekliyorlar. Annem içeri girmiş olmalı ve kalbimi bir kez daha reddedilme hissi deliyor. Beni çoktan gördüğünü biliyorum, ama bana son bir kez destek göstererek onu öldürmüş olmazdı herhalde?

Düğün marşı çalmaya başlar. Kafalar dönerek, biz kiliseye girerken bizi izlerler. Koridor uzundur ve sıralar çoğunlukla De Vils'in tanıdığı insanlarla doludur. Yine de birkaç tanıdık yüz görürüm ve onlar yanımdan geçene kadar gözlerimi onlardan ayırmam, sonra da tanıdığım bir sonraki kişiyi bulmak için sıraları tararım.

Yaklaştıkça Nicholas arkasını döner. Gözleri parlar ve yavaşça ayaklarıma doğru kaydırır, sonra tekrar yukarıya bakar. Cildim ısınır, göğsümde pembe lekeler belirir. Babam beni bırakır ve ben Nicholas'ın soluna geçerim.

"Çok güzelsin," diyor Nicholas ve bu sefer benim gözlerim açılıyor. Bir şey söyleyeceğini, hele ki bana iltifat edeceğini hiç beklemiyordum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, kış çiçeklerinden oluşan buketimi biraz daha sıkı tutarak. Koluna dokunduğunda tüylerim diken diken oluyor ve cildimde ürperme hissediyorum. Daha önce ona hiç bu kadar yaklaşmamıştım

, neredeyse bir kendini koruma tekniği olarak mesafemi korumayı tercih ediyordum. Artık mesafemi koruyamıyorum. Hatta, eminim ki o da bana biraz daha yaklaşıyor.

Papaz konuşmasına başlar, ama ben dalıp gidiyorum, Nicholas'ın deniz kokulu vücut şampuanı ve kadınların yumurtalıklarını sevinçten ağlatmak için özel olarak harmanlanmış kolonyasının kokusunu içime çekmekle meşgulüm.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, suçluluk duygusu beni kaplıyor. Burada olmaya hakkım yok. Burada durup yüzlerce insanın güzelliğine hayran kalmasını ve ne kadar muhteşem bir çift olduklarını yorumlamasını bekleyen kişi Beth olmalı. Nicholas elimi tutup parmağıma platin, elmaslarla süslü bir yüzük takarken bile, zar zor sözlerimi söyleyebiliyorum. Gülecekmiş gibi yapıyorum, iyiymişim gibi davranıyorum, ama aslında iyi değilim.

Papaz bizi karı koca ilan ettiğinde, göğsüme on binlerce kaya yığılmış gibi, üst üste yığılmış gibi suçluluk duygusu altında eziliyorum.

Nicholas kollarımı tutar ve dudaklarıma bir öpücük kondurur. Bir an durur, sonra geri çekilir. Zengin ve koyu renkli gözleri benimkilere kilitlenir. Birkaç saniye boyunca ikimiz de orada durup birbirimize bakarız, ancak nazik alkışlar patladığında kendimize geliriz.

"Hazır mısın?" diye sorar.

Bir şekilde başımı sallıyorum, ama harekete geçmediğimde, elimi tutup kolunun kıvrımına sokuyor ve beni koridordan aşağıya götürüyor.

İşte bu kadar. Bitti. Şu andan itibaren ölene kadar Victoria De Vil olacağım. Zayıflık ve utanç dolu bir anda, heyecandan titriyorum.

Beni sevmeyi asla öğrenemeyebilir, ama babamın her at yarışına bahis oynarken söylediği gibi, kazanmak için oyunda olmalısın.

On Birinci Bölüm

NICHOLAS

Hatırlayabildiğim kadarıyla, Victoria'nın da katıldığı her etkinlikte, onda bu ifade vardı. Sanki bozuk bir karides yemiş ve kibarlığından onu mendile tükürmeye cesaret edemiyormuş gibi ekşi bir ifade. Ama onu gruplar arasında dolaşırken, gülüp gülümserken, mümkün olduğunca çok konukla sohbet ederken izlerken, aklıma bir soru geliyor: Hangisi gerçek Victoria Montague?

Düzeltilme, artık Victoria De Vil.

Tuhaf bir his omurgamdan aşağıya doğru kayıyor. Hiç de hoş olmayan bir his değil, ama ne anlama geldiğini de tam olarak anlayamıyorum. Karışık duygular ve hafif bir heyecan.

Gözlerim onu balo salonunda takip ediyor. George amca solumda iki kadeh şampanya ile beliriyor. Bana hafifçe dirsek atıyor, sonra göz kırpmıyor.

"Şu haline bak. Gözlerini ondan ayıramıyorsun. Seni suçlamıyorum. O gerçekten ışık saçıyor."

Haklı, öyle. Dikkatsizce başımı sallayıp, bardağı ondan alıyorum.

"Çok güzel bir gelin olmuş," diyor babam, sağımdan yaklaşarak.

"Evet." Gözlerim hala ona kilitli. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi. "Yine de bir gözüm açık uyuyorum."

George amca gülüyor. "Biraz abartılı. Tobias'ın dramatik olduğunu sanırdım."

Ona dönerek, "Beni hiç sevmiyor," diyorum.

Ve bugüne kadar bu his karşılıklıydı. Evlilik cüzdanını imzalamak ve alyans takmak hislerimi değiştiremez, değil mi?

"Onun görüşüne göre," diye devam ediyorum. "Elizabeth'e olanlardan hala kısmen ben sorumluyum. Platin bir yüzük ve dört katlı bir düğün pastasının onun fikrini değiştireceğinden emin değilim."

"O yas tutuyor, Nicholas," diye açıklıyor babam. "O ve Elizabeth her zaman yakındılar. Sen herkesten çok bunu anlayabilmelisin. Bir kız kardeşi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Bu, birkaç haftada atlatabileceğin bir şey değil."

Annabel konusu açıldığında her zaman yaptığım gibi, yüzümü buruşturarak odada Xan'ı aradım. Ben bir kız kardeşi kaybettim, ama o ikizini kaybetti. Bunun farkında olmaya çalışıyorum. Hepimiz onu çok seviyorduk, ama onun sevgisi anne karnında başladı ve bu, sadece onun ve onun gibi insanların anlayabileceği özel bir bağ.

"Evet, biliyorum."

"Ona biraz nezaket ve anlayış göster, seni şaşırtabilir. Her çiçek, gelişmek için bakım, ilgi, güneş ışığı ve doğru miktarda besin ve suya ihtiyaç duyar."

"Onu besle ve her gün yürüyüşe çıkar gibi konuşuyorsun."

"O bir Golden Retriever değil, Nicholas."

"Hayır. O bir Rottweiler."

George amca kahkahalarla güler. Babam gözlerini devirir ve sırtıma dirsek atar. "Odayı dolaş. Karın seni rezil ediyor."

Eşim. Buna alışmak biraz zaman alacak. Elizabeth ile düğünüm yaklaşırken bile, onu bu şekilde düşündüğümü söyleyemem. Garip, biliyorum, ama benim için o sadece Elizabeth'ti, bana sunulan iki kadın arasından seçtiğim kadın.

Ama Victoria benim karım olarak? Nedense bu farklı bir his uyandırıyor. Daha derin, ve nedenini bilmiyorum. Ama onun koridorda bana doğru yürüdüğünü gördüğümde... Neredeyse dilimi yutacaktım.

Sanki ıslak bir rüya gibiydi, vücudunu saran fildişi ipek elbise, minyon yapısına mükemmel uyuyordu.

Elizabeth'in masumiyeti vardı, neredeyse kırılğan bir özelliği. Beni ona çeken şey tam da buydu, onu kolayca boyun eğdirebileceğimi, bana asla karşı çıkmayacağını bilmek. Onunla evlenirsem, hayatım kolaylaşacaktı.

Victoria ise tam tersi, ve bu da hafif bir ifade. Aklımda bir parça dürüstlük beliriyor, onunla evlenmenin getireceği heyecanla içim titriyor. Onunla tartışma fırsatı yakalayıp sonunda galip gelmek, kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat.

Babam uzaklaşır ve birkaç metre ötedeki bir grup misafirin yanına katılır.

George amca kaburgalarımı dirsek atar.

"Hadi evlat, git bakalım. Ne bekliyorsun? Konuklarla konuş. Bütün işi Victoria'ya bırakma."

Odanın diğer tarafında, Sinner Hanedanlığı'nın varisi Donovan Sinner'ı, kardeşi Gray ile birlikte dururken görüyorum. İkisi kız kardeşim Saskia ile sohbet ediyorlar. Odayı bir kez daha tarayarak Xan'ı arıyorum. Donovan, Saskia'ya üç metreden fazla yaklaşınca dayanamıyor; bu sinir bozucu durumu hiç anlamıyorum. Kız kardeşim ona ilgi duymuyor, o da Xan'ı kızdırmak dışında ona ilgi duymuyor. Xan'ın öfkesi her alevlendiğinde, Donovan kız kardeşimle flört etmeye daha da hız veriyor.

Odayı geçip küçük gruba katılıyorum. "Xan buraya bakıp ikinizi başınızı birleştirmiş olarak görürse muhtemelen seni vuracağını biliyorsun, değil mi?" Kolumu Saskia'nın omzuna atıp, sırtı odaya dönene kadar onu yönlendiriyorum. Böylece Xan'ın öfkesinden kurtulma şansımız olabilir.

"Onunla başa çıkabilirim." Donovan gülümser. "Bir düğün daha. Siz De Vils ailesi domino taşları gibi düşünüyorsunuz."

"Sinners yaşlanıp huysuzlaşırken, taşakları da kuruyor," diyorum.

Gray güler. "Sana temin ederim ki benim hayalarım tam çalışır durumda."

"Benimkiler de," diye ekler Donovan.

"Tanrım, yine başlıyoruz." Saskia gözlerini devirir. "Erkeklerin nesi var böyle? Sanki her bir araya geldiğinizde, hepiniz 'Hey,

haydi hepimiz siklerimizi çıkaralım ve ne kadar erkeksi olduğumuzu kanıtlamak için onları sallayalım' diyorsunuz."

Donovan eğilip kızın yanağına öpücük kondurur. "Sen benim en sevdiğimisin, Saskia, ve nedeni bu." Tıraşlı çenesini eliyle okşar. "Biliyor musun, belki de bir ilişki kurmayı düşünmeliyiz. Benim deli gibi yakışıklılığım ve senin çarpıcı güzelliğinle, çok güzel çocuklarımız olur."

Xan'ın müdahalesine gerek kalırsa diye otomatik olarak omzumun üzerinden bakarım. Onu hiçbir yerde göremiyorum. Umarım böyle kalır.

"Saskia Sinner?" Tiksinti ile burnunu kırıştırır. "Sanmıyorum öyle olduğunu sanmıyorum."

"Ben modern bir erkeğim," diyor Donovan. "Belki Donovan De Vil olabilirim."

"Bu daha kötü."

"Peki, o zaman çift soyadlı olalım. Donovan Sinner De Vil ve onun muhteşem eşi Saskia De Vil Sinner."

"Çocuklarımızın okulda zorbalığa uğramasını mı istiyorsun?"

"Çocuklar," arkamdan gelen düşük, boğuk bir ses keskin bir şekilde söylüyor. Boğazımda bir inilti yükseliyor. Önceki bağlamı bilmeden konuşmanın sonunu kimin duyduğunu anlamak için arkama bakmama gerek yok. "Ne lanet çocuğu?"

Ağırlığımı biraz kaydırarak omzumu ona karşı koymaya hazır hale getiriyorum, ama ben yangını söndürmeye çalışmadan Saskia yangını körüklüyor.

"Donovan'dan yapmayı planladığım çocuklar." Elini düz karnının üzerinde gezdirir.

Xan'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne yapıyorsun lan?" diye bağırır ve birkaç düğün konuğunun dikkatini çeker. Konuklar, dikkat etmeye değer bir drama yaşandığını düşünür ve bize açıkça bakakalırlar.

"Seninle dalga geçiyor." Gözleri parıldayan ve dudaklarının köşelerinde yaramaz bir gülümseme olan kız kardeşime sert bir bakış attım. "Sakin ol. Buralarda hamile olan tek kadın karın."

"Şimdilik." Saskia tekrar karnını okşadı, sonra Donovan'a bir öpücük gönderir.

Xan gerginleşir, tüm vücudu titrer. Donovan'la olan sorununu anlamıyorum. O adamı severim, ama Xan'ın, onun kız kardeşim için ne kadar berbat bir eş olacağı konusunda aynı fikirdeyim. Yine de, ona layık bir erkek konusunda, Galler Prensi dışında bir konuda anlaşabileceğimizden emin değilim ve onun Saskia'yı baştan çıkarmak için uğrayacağını da sanmıyorum.

"Saskia, kes şunu. Bugün benim düğün günüm. En son ihtiyacım olan şey, bu iki aptalın kavgasını ayırmak."

"Peki." Dudaklarını büküyor ve bir saniye sonra gülüyor. "Sen çok gergin bir adamsın, Xan. Çok kolay sinirleniyorsun. Zavallı Imogen'a acıyorum."

Tam o anda, Imogen Xan'ın yanına yaklaşır ve havada hissedilen gerginliği anında fark eder. Alnındaki şişkin damarı, sıkılmış çenesini ve yumruklarını bir kez bakar, sonra kolunu onun beline dolandır. "Bana bir dans borçlusun, Bay De Vil."

Xan ona bakarken yüz hatları bir an yumuşar, kehribar rengi gözlerinde aşk parıldar. Sonra başını kaldırır ve gözleri yine acımasızca sertleşir. Parmağını Donovan'a doğru uzatır. "Son uyarı. Kız kardeşimden uzak dur."

Donovan, tipik Donovan tarzında, beyaz dişleri ve gamzeleriyle parıldayan bir gülümseme atar, ama tartışmalı bir şey söyleyip gerginliği daha da tırmandırma riskine girmeden önce, Gray kolunu tutar ve onu uzaklaştırır. Imogen de Xan'a aynı şeyi yapar, ama ters yönde.

"Aferin, Saskia," diyorum sertçe. "Harika."

"Oh, sen de başlama. Donovan'la en ufak bir ilgim yok, ama Xan'ı kızdırmak çok kolay. Biraz eğleniyorum, hepsi bu."

"Daha iyi uğraşlar seç." Dönüp, kalabalığın içinde belirli bir yüz arıyorum. Onu Christian ile sohbet ederken buluyorum. Christian'ın söylediği her şey onu güldürüyor, başını hafifçe geriye eğerek zarif boynunu ortaya çıkarıyor. Midem bulanıyor. Bu kadın kim? Daha önce hiç görmediğim biri.

Christian, Victoria'nın kolunu tutar ve kulağına eğilir. Karnımdaki kelebekler, şiddetli bir alevle yanıp kül olur.

kıskançlık seli içimi kaplıyor.

Kıskançlık mı? Ben mi? Bu duyguyu ilk kez yaşıyorum ve pek hoşuma gittiğini söyleyemem.

Bu bir sahiplenme meselesi, hepsi bu. Biz De Vils ailesi sahiplenici bir aileyiz ve o "Evet" dediği andan itibaren o benim oldu, yani kardeşlerim dahil kimse ona dokunamaz.

Ona doğru büyük adımlarla yürüdüm ve omzumu onun omzuna çarptım, onu yolumdan ittim. "Ne yapıyorsun?"

Christian'ın mizacı benimkine oldukça benzer. Soğukkanlı ve kontrolü elinde tutar, ta ki tutamayana kadar.

Gözleri parlar ve bana dik dik bakar. "Sen karını kontrol etme zahmetine girmedığın için onun iyi olduğundan emin oluyorum."

Ona buz gibi bir bakışla karşılık verdim. "Misafirleri ağırlamakla ve Xan'ın Donovan'ı dövmesini engellemekle meşguldüm."

Christian'ın dikkati bir anlığına başka yöne kayar, gözlerini devirir. "Yine mi?"

"Evet, yine. Kendini işe yarar hale getir. Saskia'nın yanından ayrılma ve Donovan ona yaklaşırsa araya gir."

Christian'ın bakışları benden Victoria'ya, sonra tekrar bana dönüyor. Sonra omzunu silkiyor, topuklarını döndürüyor ve kalabalığın içinde kayboluyor.

"Bu çok kaba bir davranıştı."

"Gerekliydi." Onun dirseğini tutup dans pistine doğru yönlendiriyorum. Oraya vardığımızda, onu kollarıma çekiyorum, sağ kalçasını kavrayarak neredeyse acımasızca sıkıyorum.

"Biliyorsun, bir erkeğin bir kadına dans etmeyi teklif etmesi gelenekseldir." "Sen kadın değilsin. Sen benim karımsın."

Kız gülmekten boğulur. "Anlamadım? Alyans taktığım için kadın değil miyim?"

Bir iç çekiyorum. Bu tamamen yanlış çıktı. "Demek istediğim, sen *sadece* bir kadın değilsin. Tabii ki, düğün günümüzde karımla dans edeceğim."

"Yine de sorulması hoş, Nicholas."

Etrafımızdaki sallanan kalabalık ayrılır ve bize onur konukları olarak yerimizi almamız için yer açar. Victoria'ya bakarım.

Benden bir ayak daha kısa, altın ve bronz makyajla vurgulanmış ela gözleri... Göğsümde bir şeyler değişiyor. Bu sahiplenme duygusundan daha fazlası. Belki de koruma dürtüsü? Bu, onun hastaneye kaldırıldığı gece hissettiğim duyguyla aynı. O piçin suratına yumruğumu indirdiğimde hissettiğim duyguyla aynı.

Ve şimdi de buradaydı, sanki barbeküye atılmış sulu bir biftek gibi tenimi yakıyordu.

Victoria'yı Elizabeth'in sinir bozucu ablasından başka bir şey olarak görmemiştim.

Bu tamamen doğru değil, diye fısıldıyor bir ses kulağıma.

Tamam, peki. Birkaç ay öncesine ait bir anı aklıma geliyor. Imogen, Victoria'yı her ay düzenli olarak yaptığımız aile yemeğine davet etmişti ve Victoria yanlışlıkla Christian'ın koltuğuna oturmuştu. Christian ona bir şaka yapıp elini omzuna koymuştu ve ben de birkaç dakika önce Christian'ın yine elini omzuna koyduğunda hissettiğim duyguyu o zaman da hissetmiştim.

O zaman, bu duygularımı onun yakında baldızım olacağı gerçeğine bağlamıştım ve Christian'ın ne kadar çapkın olabileceğini bildiğimden, Christian bir hamle yaparsa sorun çıkacağını tahmin etmiştim. Ama şimdi... Bunun başka bir şey olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Peki. Dans etmek ister misin?"

Christian'a güldüğü gibi gülüyor, ama gülüşünde kırılğan bir ton var ve gözleri onun için olduğu gibi parlamıyor.

Hiç hoşuma gitmiyor.

"Bir dakikadan fazla dans ediyoruz. Bence şövalyelik için biraz geç kaldın."

Onun cevabı canımı yakıyor. Neden onun ne düşündüğünü umursadığımı bilmiyorum, ama umursuyorum, lanet olsun, umursuyorum.

Yanak yanağa dans etmek için çok küçük, bu yüzden en iyi ikinci şeyi yapıyorum. Başının arkasını kucaklıyorum ve yanağını göğsüme bastırıyorum, sonra da olduğumuz yerde sallanıyoruz.

"Üzgünüm. Bunların hepsi benim için garip. Yeni."

Geriye doğru eğildi, iki kaşını da kaldırdı. "Ne, nezaket mi? Yoksa genel olarak normal bir insan olmak mı?"

Göğsüm bastırılmış kahkahalarla titriyor. Victoria her zaman alaycı ve zeki olmuştur ve bu beni her zaman rahatsız etmiştir. Ta ki...

Bugün. "Haklısın." Çenemi onun başının üstüne dayadım. "Nasılsın?"

Onun gerginleştğini, omurgasının uzadığını hissediyorum. İkinci kez geriye yaslanıyor, ela gözleri benim kahverengi gözlerimde gerçeği arıyor. Ya da belki bir açıklama.

"Ben... kafam
karışık." "Nasıl
yani?"

"Benden hoşlanmıyorsun, ama yine de nazıksın. Bu beni rahatsız ediyor, sanki beni farkına varmadan bir tuzağa düşürüyormuşsun gibi."

"Seni sevmediğimi kim söyledi?" Onun söylediklerinin geri kalanını görmezden geliyorum, ama bu çok anlamlı. Bana güvenmiyor. Asla aynı fikirde olmadık, bu doğru, ama ikimizin de farkında olmadığı, karşılıklı öfkemizin arkasında daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

"Sen söyledin."

"O kelimeleri kullandığımı sanmıyorum."

"Sonunda birlikte olacağım adama acıyacağını söylemiştin. Bu da
."

"Ve bana, sonunda evlendiğim kadına acıyacağını söylemiştin."

Derin bir nefes aldı. "Ve işte buradayız, birimizle evli
Bu, kaderin acımasız bir cilvesi."

"Öyle mi? Yoksa evren bir yanlış düzeltiyor mu?"

Alnı kırışır. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına koyup, tekrar kalçasını tuttum. "O kadar güzel görünüyorsun ki, mantıklı sözler kurmak bir yana, bir şey söylemekte bile zorlanıyorum."

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, Victoria'nın gözleri büyür, göz bebekleri bir anda genişler. Zihnindeki dişlilerin takılıp tıkrıdığını neredeyse duyabiliyorum, bakışları tekrar arayışa geçer, benim ölümcül darbeyi indirmemi bekler.

Zaman durmuş, müzik sönmüş, düğün konuklarının gürültüsü hafif bir uğultuya dönüşmüş. Aramızdaki sessizlik yoğunlaşıp ağırlaşıyor, sadece kulaklarımda kanın akışının sesi bu sessizliği bozuyor. Babam evleneceğimizi söylediğinde, bunu kabul etmiş olabilirim, ama hayatımın geri kalanında düşmanca davranan Victoria

Montague'ya bağlı kalacağım için hiç de heyecanlı değildim. Ama bugün, onu farklı bir gözle görüyorum sanki. Ya da belki de daha önce onu doğru düzgün grmemişimdir.

şu anda ona bakıyorum ve gördüğüm şey hoşuma gidiyor.

"Nicholas, ben..." Sözünü kesip başını salladı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bu ilk kez oluyor."

Bir an için gözlerinde öfke parlar. Sonra benim gözlerimdeki alaycı bakışı okur ve başını sallar, ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirir. Başını göğsüme geri getirir ve burnumu saçlarına gömerim. Müzikle birlikte sallanırız, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmışızdır.

Dansın geri kalanını sessizlik içinde bitiririz. Dans pistinden ayrılırken müzik durur ve babam balo salonunun uzak köşesindeki mikrofona vurur.

"Bayanlar ve baylar, bir dakikanızı alabilir miyim?"

Yüzlerce konuğun gürültüsü, herkesin dikkatini babama vermesi ile hafif bir uğultuya dönüşür.

"Birkaç ay önce, çoğunuz en büyük oğlum Alexander'ın güzel gelini Imogen ile düğününe katıldınız." Babamın bakışları sağa kayıyor, sanırım Xan ve Imogen orada oturuyorlar, ancak bu açıdan onları göremiyorum. "Ve şimdi, hepimiz tekrar bir araya geldik, ikinci oğlum Nicholas'ın düğününü kutluyoruz. Eminim hepiniz Victoria'nın muhteşem bir gelin olduğu konusunda hemfikirsiniz." Babam, bakışlarını Victoria'ya sabitlemek için bir ara verdi ve ona sevgiyle gülümsedi. "Ama mutlu çifti pastayı kesmeye davet etmeden önce, aramızda olmayan birini anmak için bir dakikalık saygı duruşunda bulunmak istiyorum. Victoria'nın kız kardeşi Elizabeth."

Babam kadehini havaya kaldırır. "Elizabeth'e."

Victoria donar, sırtı kalem gibi dikleşir. Kolumu beline dolayarak kalçasını sıkıca sararım. "İyi misin?" diye fısıldarım.

Boynuna asılı ince gümüş zinciri kavrar ve zincirin ucundaki kolyeyi ileri geri sallamaya başlar. "O burada olmalıydı."

Eğer burada olsaydı, şimdi benim karım olurdu ve içgüdülerim bana Elizabeth'e karşı Victoria'ya karşı hissettiğim duyguları hissetmeyeceğimi söylüyor.

Elizabeth ve ben birçok kez yakınlaştık, hatta öpüştük, ama o anlarda hiçbir çekicilik hissetmedim. Victoria evlendiğinden beri, penisimin sönmesini istemek zorunda kaldım, ama o beni dinlemedi.

"Hadi. Pastayı keselim." Elini tutuyorum. Kalabalık, babamın antika masalarından birinin üzerinde duran dört katlı düğün pastasına doğru ilerlerken önümüzden açılıyor. Geleneklere uygun olarak Victoria'nın yanında durmak yerine, arkasına geçip belini sarıyorum. Nefes alırken nefesinin kesildiğini duyuyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Pastayı kesiyorum."

Ağırlığını kaydırıyor ve poposu kasıklarına değiyor. Yaklaşıyorum. Sertleştiğimi fark etse de, hiçbir şey söylemiyor. Bıçağı eline aldığı anda, narin ellerini benim büyük ellerimle kapıyorum ve alt katmanı kesiyoruz. Alkışlar patlıyor. Parmaklarımla kekten bir parça alıyorum, üzerine bolca krema ve şekerleme koyduğumdan emin oluyorum. Onu bana doğru çevirip parmağımı dudaklarına götürdüm.

"Ağzını aç, güzelim."

Ağzını açarken ela gözleri parlıyor. Parmağımı içine sokuyorum. Dudakları etrafımı sarıyor ve çıkan iniltiyi saklamaya bile çalışmıyorum.

"Gitmek istediğini söyle. Buradan çıkıp, sadece ikimizin olduğu bir yere gitmek istediğini söyle." Ellerimle yüzünü kavradım. "Seni istiyorum. Bana ait olabileceğini söyle."

Gözlerini kırıyor, uzun, koyu kirpikleri birkaç dakika öncesine göre daha solgun olan elmacık kemiklerine değiyor.

"Bir seçeneğim olduğumu bilmiyordum." Sesi nefes nefese, çenesi hafifçe titriyor.

"Seni *zorlayacağımı* mı düşünüyorsun?" Aklının oraya gittiğine şaşırmadım. Ailem hakkında ne düşündüğünü hiç saklamadı. Mükemmel olmaktan uzağız ve seçimlerimiz bazen dışarıdan bakanlara ahlaki açıdan yetersiz görünebilir, ama onu rahat hissetmediği bir şeye zorlamamın imkanı yok.

Yani, Tanrım, kız kardeşim tecavüze uğradı ve öldürüldü. Bu korkunç olay hepimizin ruhunda bir yara bıraktı.

"Zorlamak değil, tam olarak." Dudaklarını ısıırıyor, kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor.

Ben onu düzeltirim. "Hayır dersen, hayırdır. Hepsi bu."

Çenesini öne çıkarır, gözlerinde sorular belirir. Bunların kaçını dile getirecek merak ediyorum.

"Peki ya hayır dersem ne olacak? Bir metresi mi tutacaksın?"

"Ben aldatmam, ama hayatımın geri kalanını bekâr olarak geçirmeyi de istemem."

"Eğer reddedersem, bu bir tezat olur."

Elimin tersiyle çenesini okşuyorum, dokunuşumla cildinin kızarmasını izlemekten zevk alıyorum. Hayır demeyecek. Arzuyu okumaya yabancı değilim. Victoria da benim kadar bunu istiyor. Elizabeth'in aksine, Victoria'nın bakire olmadığını biliyorum, ama bana çok deneyimli bir kadın gibi de gelmiyor.

"Seni ikna etmeye çalışmayacağımı söylemedim."

Nefesi kesildi, gözleri duvarlara tutturulmuş loş ışıktaki parlıyordu. Ne demek istediğini anladı. Sonunda teslim olacak, çünkü onu zorluyorum değil, çünkü birdenbire ortaya çıkan bu çekime karşı koyamayacak. Bunu hisseden sadece ben değilim. O da benimle birlikte, bu anı yaşıyor.

"Tamam, karıcığım. Ne olacak? Evet... yoksa hayır?"

Evet de. Evet de. Evet de.

Göğsü derin bir nefes alıp vererek inip kalkıyor, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, merak ve kararlılıkla doluyor.

"Evet," diye fısıldadı. "Evet."

Onikinci Bölüm

VICKY

Ayaklarımın altındaki zemin aniden uçsuz bucaksız bir boşlukta süzülüyormuşum gibi eterik bir his veriyor. Midem bulanıyor ve bir an için hangi yönün yukarı olduğunu bilemiyorum. Nicholas beni kalabalığın içinden geçirirken, misafirler bulanık bir şekilde yanımızdan geçip gidiyorlar.

O benim. Görev benim.

Seks isteyeceğini biliyordum, ama konuyu açış şekli beni şaşkına çevirdi ve dengesizleştirdi, sanki Dünya aniden eğildi ve hepimiz sonsuz uzayın boşluğuna düşmek üzereymişiz gibi.

Seni istiyorum. Beni alabileceğini söyle.

Nicholas'ın ağzından bu sözleri duymaya hiç hazırlıklı değildim. Christian'ı omuzlarıyla itip beni dans pistine sürüklediği andan itibaren her şey değişti.

Her şey.

Sanki başka bir adama, bir klona, kendisinin daha iyi bir versiyonuna dönüşmüş gibiydi. Bana teklifte bulunurken gözleri çok yumuşak, çok sıcaktı. Tanıdığımı sandığım Nicholas'a hiç benzemiyordu. Ve sözleri...

Seni istiyorum. Beni kabul ettiğini söyle.

Göbek deliğimin altındaki her şey aynı anda kasılır. Belki Nicholas ile seks farklı olur. Tanrım, umarım öyledir. Zevk aldığımı taklit etmek istemiyorum, ama mecbur kalırsam yaparım. Erkekler, bir kadının orgazm olup olmadığını anlamakta oldukça aptaldır. Tek yapman gereken doğru sesleri çıkarmak, sırtlarını kaşımak,

topuklarınızı kışlarına dayamak ve durmamaları için yalvarmak, sonra da birkaç kez titreyip sarsılmak, hepsi bu kadar. Genellikle birkaç saniye sonra boşalırlar ve biter. Matthew ile de böyleydi.

Orgazm olamadığımı fark ettiğimde, bu konuyu kapsamlı bir şekilde araştırdım. Bu bir gerçek ve hiç de nadir görülen bir durum değil. Saatlerce uğraşmadan orgazm olamayan kadınlar var ve kim bunun için sabırlı olabilir ki? Ben şanssızdım, hepsi bu, ama bununla başa çıkmayı öğrendim. Orgazm olmadan bir hayat, dünyanın sonu değildir.

O zaman neden öyle hissediyorum?

"Hala benimle misin, ufaklık?"

Şaşıyorum. Zaten en üst kattayız ve buraya gelmek için birkaç kat merdiven çıktığımı bile hatırlamıyorum. Ayrıca, Half-pint? Bir takma ad mı? O her zaman *Victoria'yı* resmi olarak kullanır. Onun ve ailesi dışında kimse bu adı kullanmaz.

"Half-pint?" Burnumu kırıştırıyorum. "Neden bana öyle seslendin?"

"Yani..." Gözlerini üzerimde gezdirir. Başımın tepesi onun boynuna zar zor ulaşır. "Sana yaklaşıyor, bence."

Bu adam kim? Nicholas De Vil'e ne yaptın? Ruhumun derinliklerinde, onun beni hiç sevmediğine inanmıştım. Yaptığı her şey bana onun nefretinin derinliğini göstermişti. Ama ailelerimiz bizi bu anlamaya zorladığından beri, o... şey, değişiyor. O pislik bana yumruk attığında hastanede bana baktığı zamanki halinden, dans pistindeyken şehvet dolu bakışlarına ve pastayı kesmek için arkamda durduğunda ereksiyonunun bana dokunmasına kadar. Anlamıyorum, ama bir parçam, evlendiğim adamla sürekli hakaretleşerek gergin bir hayat sürmek zorunda kalmayacağım için mutlu. Sürekli çatışma yorucu.

"Herkes bana Vicky der, ama sen hep Victoria diyorsun."

Bir kapıyı açar ve içeri girmem için işaret eder. İçeri girdiğimde, o da peşimden gelir ve kapıyı arkamdan kapatır. Oturma odasındayız. Tavan lambaları kapalıdır, ancak birkaç lamba odaya yumuşak bir ışık yayarak, odanın büyüklüğüne rağmen rahat bir atmosfer yaratır.

"O eskiden öyleydi. Herkesin sana seslendiği isimle seslenmek istemiyorum ve şimdi düşündüm de, Victoria muhtemelen babanın sana çocukken, ona karşı geldiğin için poponu şaplaklamadan önce seslendiği isimdir."

"Hayatımda hiç dayak yemedim." Evden çıkma yasağı her zaman ailemin tercih ettiği cezaydı. Hala da öyle.

Kaşlarından biri mükemmel bir yay çiziyor. "Bunu değiştirmeliyiz."

Karın kaslarım neredeyse acı verecek kadar gerildi ve yanaklarım kızardı. Bunların hiçbirini beklemiyordum. Yetişmeye çalışıyorum.

Beth'e de böyle mi davranıyordu?

Suçluluk duygusu beni boğmak üzere. Burada olmamalıyım. Beth hayatta olsaydı, ben burada olmazdım ve onun ölmüş olması da kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Hayatımın geri kalanında, ölen kız kardeşinin nişanlısıyla evlenen kadın olarak anılacağım. Kimse bu evliliğin ayarlanmış olması nedeniyle bana merhamet göstermeyecek. Beni ikinci seçenek, daha değersiz biri olarak görecekler.

Hayatım boyunca sahip olduğum konum.

Onun alaycı yorumuna cevap vermediğimde — en azından alaycı olduğunu düşünüyorum — çenemi tuttu.

"Hâlâ orada mısınız?"

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirip yutkunuyorum. "Hâlâ buradayım."

"İyi."

Sabahlık ceketini çıkarır ve yakındaki bir sandalyenin üzerine atar. Ardından kravatını çıkarır ve gömleğinin üst iki düğmesini açar. Yerimde sabit kalarak, çevresinde çok rahat hareket eden onu izlerim. Ama neden rahat olmasın ki? Burası onun dairesi, benim için ise her şey yeni.

Tanrıya şükür bakire değilim. Sinirlerim bu durum yüzünden altüst olmuş durumda.

*Gel haydi, Vicky. Sen bir güçlü, küstah bir
Sakın Nicholas*

Nicholas'ın kafanı karıştırmasına izin verme.

"Bir şey hakkında çok fazla düşündüğünde, kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştuğunu biliyor muydun?" Başparmağıyla buruşuk cildi düzeltip, aynı yere bir öpücük kondurur. "Ne düşündüğünü bana söylemek ister misin?"

"Neden böyle davranıyorsun?" diye patladım. Kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Bana karşı nazik."

"Acımasız, soğuk, duygusuz olmamı mı tercih ederdin?"

"Hayır. Tabii ki hayır. Ama... bana hep ayakkabına kaçmış, çıkaramadığın ve toprağa gömüp ezemediğin bir taşmışım gibi davrandın."

Derin bir nefes alır, gergin göğsü inip kalkar. Elinin tersini kolumda gezdirir, hareketini gözleriyle takip eder, sonra gözlerini benimkilere diker. "Sen benim karımsın."

"Kendi isteğimle değil."

"Doğru, ama bu, kocan olarak görevimi ciddiye almadığım anlamına gelmez."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Anlamı şu" — öne eğilip omzuma bir öpücük kondurur — "seni korumak benim görevim. Seni korumak. Sana zarar veren herkesi öldürmek."

Onun sözleri içimde tuhaf bir his uyandırıyor. Koruyucu rolünü üstlenen alfa erkek tiplerine hep alaycı bir tavırla yaklaşmışımdır. Kendime bakabilirim, çok teşekkürler. Ama yalan söylemeyeceğim, bu beni... değerli hissettiriyor. Önemli. Sanki bir önemi varmışım gibi.

"Beth için de aynısını yapar mıydın?"

Dudaklarını ince bir çizgi halinde sıkıştırıyor, sanki bu soruyla onun ilkelerini sorgulamışım gibi onaylamayan bir tavırla.

"Evlendiğim herhangi bir kadın için de aynısını yapardım."

İçimde hayal kırıklığı yükseliyor. Beth'ten sonra ikinci sırada olmakla kalmıyorum, dünyadaki diğer kadınlardan da hiçbir farkım yok. Bir an için beni özel hissettirdi, ama ben özel değilim.

Tanrı aşkına, Vicky. Kendine gel.

Geçmişini değiştiremem, ama kendim için farklı bir gelecek yaratabilirim. Nicholas, evlendiğim adamın beni her zaman sevmesini umduğum şekilde beni asla sevmeyebilir, ama onun bu koruyucu, düşünceli hali, umduğumdan çok daha fazlası.

"Arkanı dön."

Sert ses tonu beni düşüncelerimden kopardı. Sorgulamadan dediğini yaptım, kalbim güm güm atıyordu. Bakire değilim, ama bu yine de Nicholas, hayalini kurduğum adam.

Yıllarca onunla yatmayı düşündüm. Ta ki Beth ile nişanlanana kadar, o zaman bu düşünceleri bir anda kafamdan silip attım.

Ama şimdi... Onları serbest bırakabilirim, her ne kadar bu düşünceler büyük bir suçluluk duygusu ile birlikte gelse de. Beth'in katilini bulduğumuzda, göğsümdeki sürekli ağırlığın hafifleyeceğini umuyorum. Belki de kız kardeşim için adalet sağlayarak, Nicholas ile evlenip onunla yatarak onu bir şekilde ihanet ettiğim suçluluk duygusundan kurtulabilirim.

Parmakları sırtımın üst kısmındaki çıplak tenime dokunduğunda irkildim.

Göğsünde düşük bir kahkaha titrer.

"Seni hiç ürkek biri olarak görmemiştim." "Genelde değilimdir."

Dudakları kulağıma değiyor. "Rahatla."

O, göğüs kısmındaki düğmeleri açarken, elbisem gevşiyor. Hareketleri hassas ama telaşsız. Güzel ipek elbise omuzlarımdan kayıyor ve ayaklarımın dibinde toplanıyor, Eloise'in benim için seçtiği fildişi rengi iç çamaşırlarımı ortaya çıkarıyor.

Onun ısrarı üzerine ona modellik yaptığımda, "Bu onu *çıldırta*cak," demişti. *Sana aşık olmaktan kendini alamayacak.*

Onu düzeltmedim, ama pişmanlık dilimde acı bir tat bırakmıştı.

Hâlâ da öyle.

Elleri omuzlarıma konuyor ve bu sefer zıplamayı başarabiliyorum. Beni yavaşça döndürüyor, ama gözleri yüzümde değil. Gözleri göğüslerimde, karnımda, bacaklarımın arasında dolaşıyor. Nefesi hızlanıyor, benimki de, özellikle de hünerli parmakları gömleğinin kalan düğmelerini açtığında. Gömleği yere düşürdüğünde boğazımdan bir çığlık çıkıyor. Karmaşık siyah mürekkep desenleri göğsünü ve kollarını kaplıyor. Nicholas'ı daha önce hiç bu kadar çıplak görmemiştim. Dövmeleri olduğunu bilmiyordum, hem de çok fazla.

"Hayal ettiğin gibi değil mi?"

Yutkunuyorum. "Hayır."

"Toplumdaki konumuma pek uymuyor, değil mi?" Gülümsüyor, parmakları kemerine uzanırken aynı anda ayakkabılarını çıkarıyor. Gözlerimi ondan ayıramadan her hareketini takip ediyorum. Pantolonu bacaklarından aşağı kayıyor ve içinden çıkıyor. Uyluklarında daha fazla dövme var ve sırtında da dövmeler olsa şaşırmam.

Siyah tasarımcı boxer şortunun içinden kalın ereksiyonu kolayca görünüyor. Büyük. Matthew'dan daha büyük ve lisedeki Paul'den oldukça daha büyük. *Bu acıtacak.*

Çoraplarını çıkarır, sonra elimi tutar ve beni başka bir kapıdan, bir duvarın önünde kocaman bir yatak bulunan büyük bir yatak odasına götürür. "Burada daha rahat ederiz."

Beni bırakıp yorgani kaldırdığımda, kaslı sırtını ilk kez görüyorum. Tabii ki, orada da dövmesi var. Ama bu, kanatları sırt kaslarının üzerinde açılmış bir melek figürü.

"Çok güzel," diyorum.

O dönüyor. "Melek mi? Evet. On sekizinci doğum günümde yaptırdım." Gözleri bulanıklaşıyor ve bana bakmıyor, sanki içimden bakıyor. Anlıyorum. Melek, öldürülen kız kardeşi Annabel için.

Bu bizim ortak noktamız. İkimiz de çok sevdiğimiz bir kardeşimizi kaybettik. Onun durumu daha kötüydü. Annesini de kaybetmişti. De Vils'lerin hikâyesini hep biliyordum, ama şimdiye kadar hiç gerçekten düşünmemiştim. Aniden, onu farklı bir açıdan görmeye başladım. Birçok kusuru var ve tüm ailesi gibi ahlaki ve etik açıdan yozlaşmış, ama ölen kız kardeşi için beslediği açık sevgi, ailesinin onun için ne kadar önemli olduğunu kanıtlıyor.

"Üzgünüm."

Dudakları bir tarafı yukarı doğru kıvrılır ve omzunu silker. "Elizabeth'in aksine, bu çok uzun zaman önceydi. Senin acın hala taze." Sonra bana yaklaşır, elleriyle yanaklarımı kavrar, ruhunun derinliklerine inen gözleri benimkilere bakarak. "Suçluyu bulacağız. Bulana kadar rahat etmeyeceğim. Elizabeth'in ölümü cezasız kalmayacak."

Cevap veremedim, dudakları dudaklarıma yapıştı: acı, acil, talepkar. Bu ani hareket beni nefes nefese bıraktı ve şokla dudaklarım açıldığında dili içime girdi. Elleri kalçalarımı indi, neredeyse morartacak kadar sıkı tuttu. Bana doğru adım attı, sıcak ereksiyonu karnıma çarptı.

Şehvet bedenimi sarar. Terlerim. Umut yükselir. Belki de ben kırılmamışımdır. Hiç böyle bir açlık hissetmemiştim. Onun derisinin içine girip bir daha çıkmak istemiyorum.

Dizlerimin arkası yatağa çarptığında ve yatağın üzerine düştüğümde, hareket ettiğimizi zar zor fark ettim. Nicholas beni takip etti, vücudu benimkini kapladı, kolları ve bacakları beni altında hapsetti. Sıcak bir avuç içi yanıma dokund

vücudu benimkini kaplıyor, kolları ve bacakları beni altında hapsediyor. Sıcak bir avuç içi yan tarafımı okşuyor, diğeri ise narin dantel sütyenimin içinden sağ göğsümü kavırıyor. Kollarımı ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden onları boynuna doluyorum ve parmaklarımı saçlarına gömüyorum, saçları hayal ettiğimden daha yumuşak.

Ben onun kafa derisini kaşırken göğsünden bir inilti yükselir. Sanırım bundan hoşlanıyor. Tekrar yaparım ve yine boğuk bir inilti ile ödüllendirilirim.

Evet. *Kesinlikle* hoşuna gidiyor.

Soğuk hava göğsüme çarptı. Ne zaman sütyenimi çıkarmış? Külotum da yok, çoraplarım da.

Oh, hayır.

Hayır.

Hayır.

Yine oluyor. Seks yaptığım her seferinde oluyor. Zihnim kopuyor ve vücudumdan gelen mesajlar bana ulaşmıyor. Beni öptüğünde hissettiğim şehvet artık yok. Soğuk ve boş hissediyorum. Odaklanmaya çalışıyorum, vücudumun alev alev yandığı ve karın kaslarımın zevkten dalgalandığı o önceki hisleri yeniden yakalamaya çalışıyorum, ama içimde sadece boş bir boşluk var.

Nicholas farkında değil gibi görünüyor, kafasını göğüslerimin arasına gömüp beni okşayarak çok meşgul. Erkekler için durum farklı. Penislerini bir çörek deliğine sokup kendilerini tatmin edebilirler.

"Boxerımı çıkar," diye kulağıma fısıldıyor, nefesli sesi beni tekrar gerçeğe döndürüyor.

Odaklan. Nefes al. Harekete geç. Bunu yapabilirsin.

Birkaç ses çıkarırım, burada bir inilti, orada sahte bir nefes, ama topuklarımla boxerını ittiğimde, içimden çıkan nefes gerçektir.

Nicholas De Vil'in piercingi var.

Penisinin baş kısmına yerleştirilmiş gümüş barbell, iki yatak lambasının yaydığı loş ışıktaki parıldıyor. Gözlerimi kocaman açıp ona baktığımı fark etmiş olmalı ki, elleri göğüslerimden ayrılıp yüzümü avuçluyor.

"Sorun yok. Acıtmayacak, söz veriyorum."

"Takarken acımıştır herhalde," diye mırıldanıyorum.

O gülümser. "Kelebek kanatlarının okşaması gibi."

Yüzünü boynuma gömerek beni orada öper, sonra aşağı doğru iner. Aşağı, aşağı, aşağı, başı bacaklarımın arasına gelene ve dili beni yalayana kadar, ve ben... hiçbir şey hissetmiyorum.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Demek doğruymuş. Bende bir sorun var. Yıllardır takıntılı olduğum adam dilini içime sokarken, nasıl yatakta kıvranıp bacaklarımı kesme makası gibi açıp kapatmam? Gözlerim yaşlarla dolar, ama Nicholas onları görmez.

Onun görmesini istemiyorum.

Sanırım doğru süre geçtikten sonra, oyunculuk moduna geçiyorum. Titremeye başlıyorum, inlemelerim giderek yükseliyor, pelvisim onun hevesli ağzına doğru itiliyor. Çığlık atıyorum, dilimde onun adı, boğazımda kül var.

Vücudumda yukarı doğru öpüşür, göbek deliğimin içinde dilini dolaştırmak için durur, göğüslerimi öpmek, meme uçlarımı emmek için durur. Sonunda, gözleri parlayarak üzerimde belirir, muhtemelen böyle bir erkek olduğu ve kadınına zevk verdiği için sessizce kendini tebrik ediyordur.

Ama ben hala çok bitmiş durumdayım.

Bağlanmış.

Kapana kısılmış.

Kırık bir bedende hapsolmuş.

Dudakları kulağıma doğru kayıyor. "Hoşuna gitti mi?"

Bu çok klişe bir cümle, ondan beklemeyeceğim bir cümle, ama yine de cevap veriyorum.

"Harikaydı."

Alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra gözlerime baktı.

"Yalancı."

On Üçüncü Bölüm

NICHOLAS

Kadınlarla yeterince deneyimim var, birinin beni kandırdığını anlayabilirim ve karım da seks konusunda bir tür yem ve değiştirme taktiği denedi. Biriyle ilk kez birlikte olmak her zaman biraz tuhaftır, hatta gerginlik yaratır. Karşı taraf sizin neleri sevip neleri sevmediğinizi bilmez, siz de onların neleri sevip neleri sevmediğini bilmezsiniz.

İşte burada deneyim devreye girer.

İpuçlarını takip etmeyi bilirim ve sahte zevki bir kilometre öteden fark edebilirim. Düşündüm de, benimle birlikteyken orgazm taklidi yapan çok fazla kadın olmadı. Aslında, aklıma tek bir tane bile gelmiyor. Victoria'nın abartılı oyunculuğu Oscar ödülüne layıktı.

"Yalancı mı?" Sözde orgazmı kadar yapmacık bir kız gibi kıkırdadı. Victoria kıkırdayan tiplerden değildir. "Neden yalan söyleyeyim ki?"

"İyi soru." Kollarımı başının iki yanına koyarak onu sıkıştırdım, bacaklarımla bacaklarını sıkıştırdım. "Çoğu zaman hoşgörülü bir adamımdır, ama her şeyde olduğu gibi, hoşgörünün de dereceleri vardır ve en çok nefret ettiğim şey yalancılarıdır." Burnumu onun burnuna yaklaştırdım, bu hareket samimiyet değil, uyarı amaçlıydı. "Numara yaptın."

"Yalan söylemedim." Gözlerime bakmıyor, bakışları göğsümün ortasında bir yerde. "Harikaydı. Gerçekten."

Alaycı bir kahkaha attım. "Dürüstlük mü? Bana dürüstlük mü anlatıyorsun? Ciddiyim, ufaklık. Gerçeği söyle, yoksa konuştuğumuz şaplak ikimizin de beklediğinden çok daha çabuk gelecek."

Sesimin tonundaki uyarıyı anlamış olmalı ki, yavaşça gözlerini benimkilere kaldırdı, dilini kurumuş dudaklarını ıslatmak için kullandı. Yutkundu, sonra dudaklarını tekrar yaladı.

Sağ omzunu silkmek için hareket etti. "Tamam, numara yaptım. Ne olmuş yani? Zaten seks hiç hoşuma gitmezdi. Bu kadar yaygara neden yapıyor anlamıyorum."

Onun bu mantığı, sağındaki mermer lambayı alıp kafama vurması kadar beni şok etmişti.

"Kaç erkekle yattın?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana söylemem. Bu özel bir şey."

"Biz evliyiz. Özel diye bir şey yok. Kaç tane?"

Göğsümü itti, ama benim gücümle baş edemezdi, özellikle de bu kadar itaatkar bir pozisyondayken.

"Kaç tane? Bir daha sormayacağım."

Neredeyse dudaklarını büküyor. Bu kadar ciddi bir durum olmasaydı, sevimli olurdu. "Peki.

İki. Şimdi mutlu musun?

"Bu konuda beni mutlu eden hiçbir şey yok, emin olabilirsiniz." Yan tarafa yuvarlanıyorum ve o hemen oturuyor, ama kaçmaya fırsat bulamadan belinden yakalayıp onu benimle birlikte yatağa çekiyorum, sırtı bana dönük. Sezgilerim, yüz yüze gelmezsek biraz daha açılabilceğini söylüyor.

"Bütün bu telaşın nedenini anlamıyorsan, yanlış erkeklerle yatmışsın demektir."

Acı bir kahkaha atıyor. "Egon ortaya çıkıyor."

Saçlarını omzunun üzerinden çekip boynunu serbest bırakarak, oraya yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Sanırım deneyimin ortaya çıktığını kastediyorsun." Kulak memesini ısııyorum. "İkimizin de aynı sayfada olduğundan emin olmak için bir şeyi netleştireyim. Bir daha benimle orgazm taklidi yaparsan, seni dizimin üzerine yatırıp canına okuyacak şekilde kıcına şaplak atarım."

O nefes nefese kalır, ama ben devam ederim. "Eğer hoşuna gitmiyorsa, o küstah ağzını aç ve bana söyle. Sonra *neyi* sevdiğini bulana kadar farklı şeyler deneriz."

Omurgası sertleşir, öne doğru sürünür. Onu bana doğru çekerim. Bu işin, onun gösterdiği kadar basit olmadığı bellidir ve ben, işin aslını öğrenene kadar vazgeçmeyeceğimdir.

"Neden umursuyorsun?" Son kelimedede sesi çatallanır, bu hiç ona göre

"Neden umursuyorsun?" Son kelimedede sesi çatallanıyor, bu hiç ona göre değil. Mutlu olmam gerekirdi. Onu boyun eğdirmek istedim, en azından öyle sanıyordum, ve başardım.

Ama böyle değil. O kadar kalbi kırık gibi konuşurken olmaz.

"Sen benimle evlenmek bile istemedin."

"Doğru. Ama evliyiz ve bence, bunun için çaba gösterirsek, mutlu olabiliriz. Hatta çok mutlu."

"Seks yapmaktan hoşlanmam ya da hoşlanmamamın seni neden etkilediğini anlamıyorum."

Tanrım. Burnumu saçlarına gömüyorum. Onunla yatan bu lanet adamlar kim? Kendine saygısı olan her erkek, kendi zevkine eşit zevk alan, istekli bir partnerle birlikte olmaktan çok daha fazla zevk alır.

"İnan bana, bu önemli."

"Öyleyse, hayal kırıklığına uğrayacaksın." Sesi soğuk, önceki duygusallık yok olmuş. "Hepsi zaman kaybı. Ben öyle değilim. Yapamıyorum... Orgazm olamıyorum. En azından kolayca olamıyorum. Sıkılacaksın."

Ben zihin okuyucu değilim, ama satır aralarını okumakta ustayım. Birlikte olduğu o iki pislikten biri ya da ikisi, ona böyle düşünmesini aşlamış. Geçmişte orgazma ulaşması daha uzun süren kadınlarla yattım. Tek gereken biraz sabır, vücut işaretlerini izlemek ve onları konuşmaya teşvik ederek neyi sevip neyi sevmediklerini, neyi daha fazla ya da daha az istediklerini söylemelerini sağlamak. Daha sert, daha yumuşak, daha hızlı, daha yavaş.

"Bütün gün senin vücudunla oynayabilirim ve sıkılmam."

"Evet, tabii." Ardından gelen kahkahasında neşe yok.

Elimi sağ kalçasına indirip, bana dönene kadar onu döndürdüm ve bekledim. Bekledim. Bekledim. Sonunda bana gözlerini verdi.

"Cinsel ilişki sırasında hiç orgazm oldun mu?"

Yanakları pembeye döner. Belli ki samimi konuşmalara alışık değildir. Ne yazık. Geri adım atmayacağım. Bu sorunu iletişim kurarak çözeceğiz.

"Hayır."

"Peki ya mastürbasyon yaparken?"

Gözlerini kaçırıyor. "Bu konuyu kapatabilir miyiz? Bu çok aşağılayıcı."
"İntimiteyi aşağılayıcı mı buluyorsun?" Cevabını beklemedim.
"Peki vibratör kullanırsan? O zaman daha kolay mı oluyor?"

"Tanrım, Nicholas." Bir yastık kapar ve yüzüne vurur. Bir şeyler mırıldanır, sözleri kaz tüyleri ve pamuklu kılıf tarafından yutulur.

Yastığı alıp, yumruklarını sımsıkı tutan ellerinden koparıyorum.

"Konuş benimle." "Her zaman zor oluyor. Ben sadece...

Yapamıyorum. Geriliyorum. Sanırım ben bozukum."

Gülümsediğimde, omzuma elini koyar. "Tabii, bana gül." "Sana gülmüyorum. Ben... senden büyülenmiş durumdayım." Hızla dudaklarına

"Orada bekle."

Banyoya girip ihtiyacım olan şeyleri topluyorum. Bu bana son bir saati sindirmek için birkaç dakika yalnız kalma fırsatı veriyor. Onu öptüğümde tahrik olmuştu, ama bir anda zihninin vücudunu kontrol etmesine izin verdi ve o anda her şey ters gitti. Seks zihinsel bir şey değil, içgüdüsel bir şey. Onu yeterince rahatlatırsam, orgazm olacak.

Ve orgazm olduğunda, onun kendini kaybetmesini izlemek için orada olacağım. İçimden bir ses bunun muhteşem bir manzara olacağını söylüyor. Siktir, bunu istiyorum. Onun zevk kapısını açan kişi olmak istiyorum.

Bundan sonra, onun neden böyle olduğunu araştıracağım. Çünkü bir nedeni olmalı. Orgazm olması biraz daha uzun süren bir kadın ile kendini bir şekilde kusurlu gören bir kadın arasında fark vardır.

Yatak odasına döndüğümde, Victoria yine yastığın altında saklanıyor. Banyodan aldığım şeyleri yere bırakıp, yumruklarını açarak yastığı elinden çekiyorum. "Karnının üstüne dön."

Yatağın yanındaki masadaki şişelere bakıyor. "Yağlar mı? Ne için?"

"Sana masaj yapacağım."

Gözleri parlıyor. "Neden?"

"Çünkü yepyeni bir kitabın sırtı kadar gerginsin. Bu seni rahatlatacak."

"Oh." Ön tarafına dönerek başını kollarına dayadı. "Eminim düğün gecesinde böyle geçeceğini düşünmemiştin."

"Küçük hanım, dur." Saçlarını at kuyruğu yapıp bağladım.

"Neyi kes?"

"Kendini küçümsemeyi bırak. Bu sana yakışmıyor. Sen enerjik, fikirli bir kadınsın."

"Bu yüzden Elizabeth'i seçtin."

İç çekerim. Haksız değil ve özellikle yalan söyleme konusundaki konuşmamdan sonra, aksini iddia ederek ona saygısızlık etmek istemem. Onun cüretkarlığı ve öfkeli tavırları, onun uysal ve yumuşak huylu kız kardeşini seçmemin tam da nedenleridir, ama şimdi biraz daha fazla zaman geçirdikten sonra, babamın bu evliliği önerdiğinde söylediği şeye katılmaya başlıyorum. Belki de en başından beri onu seçmeliydim. Belki de onu evcilleştirmek, istemem gereken en son şeydir.

Gerçekten kafam karışık.

Cevap vermek yerine, ellerime yağ döküp ovuşturuyorum. Ayaklarından başlayarak ayak tabanlarını masaj yapıyorum, gıdıklanmadığı için minnettarım. Penisim ve testislerim rahatsız edici derecede yakın ve düğün gecem düşündüğüm gibi geçmese de, bacaklarımda arasında bir buz kovanı ile geçirmek istemiyorum.

Baldırlarına, sonra da uyluklarının arkasına doğru ilerliyorum. Arkasına dokunmuyorum, mükemmel şekilli yuvarlak kalçalarını ısırma dürtüsüne kapılmamak için kendimi zorluyorum.

Yavaş yavaş, sırtındaki kaslar gevşiyor ve omurgası daha doğal bir pozisyona geliyor. Sanki yatağa daha da batıyormuş gibi ve sürekli, penisimden ön sıvı sızmasına neden olan, günah kadar seksi inlemeler çıkarıyor.

En az on beş dakika boynunun ve omuzlarının kaslarını yoğuruyorum ve onu ters çevirdiğimde, yarı uykulu hale gelmiş.

"Hâlâ benimle misin?" Dudaklarımı dudaklarına değdirdim, sonra ellerime tekrar yağ sürdüm. "Mm," diye cevap verdi.

Yüzümde bir gülümseme belirir, ama gözleri kapalı olduğu için bunu görmez. Kollarından ellerine, köprücük kemiğine doğru ilerlerim, dikleşmiş meme uçları dilimi arzulasa da göğüslerinden uzak dururum. Cildi pembeye dönmüştür, bu da uyarılmanın kesin bir işaretidir. Uyarılmaya başlamıştır.

Başladığım yer olan ayaklarına geri döndüğümde, güneşte uyuyan bir kedi kadar rahatlamış durumda. Aslında, gerinirken bana tam da bunu hatırlatıyor.

Yataktan aşığı kayarak, ellerimi uyluklarına bastırıp ayırıyorum. Parıldayan amının görüntüsü neredeyse beni boşaltıyor, ama bu gece benimle ilgili değıl. Onunla ilgili. Bu gece, onun kırık olmadığını kanıtlayacağım. O sadece orgazma ulaşması biraz daha uzun süren bir kadın, hepsi bu. En gelişmiş GPS sistemini versem bile klitorisini bulamayacak iki adamla yatmış olması onun suçu değıl. Ve bulsalar bile, onunla ne yapacaklarını bilmedikleri de ortada.

Dilim onun nemli tenine değıdiğinde, bir anlığına gerginleşir. Dilimin ucuyla sert yumruyu daireler çizerek yalarım. Bir, iki, üç kez. Pelvisi yataktan kalkar ve amını yüzüme yaklaştıır. Bu iyiye işarettir. Kalçalarını avuçlarım ve en iyi yaptığım şeyi yaparım. Lanet olası bir ziyafet çekiyorum.

"Ohhhh, Tanrım." Parmaklarını saçlarıma geçirip, kökünden çekecek kadar sertçe çeker. "Nicholas. Tanrım. *Tanrım.*"

Ağızım onunla dolu, burnum onun kokusuyla dolup taşıyor, ellerim onun yumuşak kıvrımlarını okşuyor. Zamanın nasıl geçtiğini unutuyorum, kendimi *ona* kaptırıyorum. Çenem ağrıyor, dilim zonklıyor, ama yine de devam ediyorum, onu nadir bulunan, enfes bir lezzetmiş gibi yemeye devam ediyorum.

"Durma." Şimdi nefes nefese, kasları dalgalanıyor. Yaklaşıyor. Ellerimi kaburgalarının üzerinde gezdiriyorum, mükemmel göğüslerini avuçluyorum ve iki meme ucunu da sıkıyorum.

"Nicholas, *Tanrım.*"

O boşaldığında dilim onun içinde, vajinasının duvarları dalgalanıyor ve kasılarken boşalması ağızımı dolduruyor. Durmuyorum, nabızları yavaşlayıp o yatağı yığılana kadar devam ediyorum.

Sikim sızıyor, onun ıslak sıcaklığına girmeye can atıyor, ama yapmıyorum. Nedenini bilmiyorum. Belki içgüdüsel olarak. Bunun yerine, yanına sürünüp kollarımı beline doluyorum. Bunu yaptığım anda, onu sikmediğim için mutlu oluyorum çünkü gözyaşlarına boğuluyor.

Victoria ağlayan biri değıldir. En azından benim gördüğüm kadarıyla öyle, ve ailem onu yıllardır tanıyor. O, son derece sert biridir, fikrini söylemekten korkmayan birkaç kişiden biridir. Elizabeth'in cenazesindeki konuşması, onun cesaretinin kanıtıdır. Yine de kollarımda titriyor ve sallanıyor, gözyaşları yüzünü gömdüğü boynum ve omzumda ıslanıyor.

Kendini toparlaması biraz zaman alıyor. Bekliyorum, parmaklarım omurgasını yukarı aşağı okşuyor. Başını geriye eğip, lekeli yanakları ve hala tuttuğu gözyaşlarıyla parlayan gözleriyle bana selam verdiğinde, içimde bir şey değişiyor.

"Özür dilerim."

Başparmaklarımla yanaklarını okşuyorum. "Neden?"

İnanamayan bir gülümsemeyle hafifçe güldü. "Benimle büyük ikramiyeyi kazandın, ha? Zirveye ulaşmak için muazzam bir çaba gerekiyor, sonra da ulaştığım anda çöküyorum. Sen şanslı bir adamsın."

Onun gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve "Evet, öyleyim" dediğimde, bunu gerçekten kastediyorum.

Ve benden daha fazla şaşırmış kimse yok.

On Dördüncü Bölüm

VICKY

Düğünümün ertesi günü şafak söküyor, gökyüzü karanlık, kasvetli ve Surrey kırsalına sağanak yağmur yağmaya hazır bulutlarla dolu. Dün sabahtan akşama kadar güneşin parladığı günle tam bir tezat oluşturuyor.

Değişen tek şey hava değil. Ben de farklıydım. Tanıdığımı sandığım adamdaki değişimden hâlâ sarsılmış durumdaydım. Yıllardır ona aşık olduğum adam, o ise beni değil Beth'i seçmişti. Onu Beth'in ölümünden sorumlu tuttuğumda nefret ettiğimi sandığım adam. Yanımda uyuyan adam, koyu renk kirpikleri yanaklarını süslüyordu, beline dolanan çarşaflar gergin göğsünü ve geniş dövmelerini ortaya çıkarıyordu, parmaklarım onları keşfetmek için can atıyordu.

Bana vücudumun yapabileceğini hiç düşünmediğim akıl almaz bir orgazm yaşattıktan sonra, kendi zevkini almasını bekliyordum. Bunun yerine, beni kucakladı, gözyaşlarımı sildi (ne utanç verici), dudaklarını alnıma bastırdı ve ben uykuya dalana kadar orada bıraktı.

Onu inceliyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Ölüm bizi ayırana kadar evlendiğim bu adam kim? Düğün gecemden pek çok şey bekliyordum, ama şefkat ve merhamet bunlardan biri değildi.

Nazikçe yorganı geri çekip yataktan kalkıyorum ve birinin benim için bırakmış olduğu, ama hiç giymediğim geceliği sandalyeden alıyorum. Ayak parmaklarımın içine gömülecek kadar kalın halının üzerinde sessizce yürüyerek banyoya giriyorum.

Kapıyı kapattıktan sonra geceliği giyip iki elimi lavabonun iki yanına koyuyorum. Aynadaki yansıma bakıp düşün gecemden birkaç anıyı sessizce zihnimde tekrarlıyorum.

Ben kırılmadım.

Orgazm olabiliyorum.

Sorunlu olanlar Matthew ve Paul'du, ben değil. Nicholas bir seks tanrısı.

Nicholas, *piercingli* bir seks tanrısıdır.

Kapı açılır ve gözlerim aynada Nicholas'ın gözleriyle karşılaşır. Yanılmıyorsam, yüzünde bir anlık rahatlama belirir, sonra ifadesini düzeltir. Tamamen çıplaktır ve bakışlarım aşağıya iner. Yarı ereksiyon halindedir, penisinin başında gümüş bir halter görünür. Dün gece bunun içimde olması acı vermeyeceğini söylemişti, ama bu teoriyi hiç test etme fırsatım olmadı. Acaba bugün bunu test edebilecek miyim, yoksa dün geceki alışılmadık çöküşümden sonra, beni sürekli güvenceye ihtiyaç duyan hassas, savunmasız bir kadın olarak mı görecek?

Ben öyle bir kadın değilim. Hiçbir zaman öyle bir kadın *olmadım*. Ben sertim, dirençliyim.

Fayanslı zeminde yürüyerek arkama gelir ve beni lavabonun önünde sıkıştırır. Kollarını benim kollarımın iki yanına koyarak boynumun arkasını öper.

"Gittiğini sanmıştım." Sesi boğuk, hala uykudan ağır. "Nereye gidecektim ki? Peşime köpekleri salardın." Sadece yarı şaka yaptığımı göstermek için gülümsüyorum, ama De Vils ailesi sahiplenici piçler, bu yüzden şakam o kadar da yanlış sayılmaz.

"Hayır, seni kendim aramaya gelirdim." Her iki elini göğüs kafesimin üzerinde gezdirip sonra kalçalarımın koydu. "Bu geceliği giymeni seviyorum, ama yerde olsaydı daha çok severdim."

Bana karşı davranışındaki değişiklik başımı döndürüyor. Beth ile nişanlanmadan önce yollarımız kesiştiğinde beni neredeyse hiç umursamıyordu. Kız kardeşimle birlikte olduktan sonra, her karşılaştığımızda hafifçe sinirleniyordu ve sadece başka seçeneği kalmadığında benimle konuşuyordu. Sonra evlendiğimizi öğrendikten sonra biraz daha hoşgörülü oldu. Belki de "kabullenmiş" daha doğru bir ifade olur. Gece kulübündeki olaydan sonra bana

bana sahiplenici, biraz dengesiz tarafını gösterdi (evet, sonraki günlerde parmak eklemlerindeki morlukları gördüm ve nasıl olduğunu da tahmin ettim).

Ama bu... şehvetli, şefkatli, düpedüz seksi tarafı... sindirmek zor. Maskenin çatlamasını bekliyorum.

Yanaklarımdan belirgin bir kızarıklık yayılır ve gözlerimi ondan saklamak için kirpiklerimi indiririm. Nicholas'ın bazen çok baskın olan bir yoğunluğu vardır ve arkamda dururken, ereksiyonu sırtıma batarken, beni tamamen telaşlandırır. Aklımı başımda tutmam gerekir çünkü bu adam en ufak bir zayıflık hissederse, hemen saldırır. Ona orgazm konusunda -ya da orgazm olamamam konusunda- sanal bir çöküntü yaşattım bile. O baskın bir adam, bu yüzden Beth ile evlenmeyi seçti. Ama ben onun gibi uysal değilim ve şimdi de öyle olmaya niyetim yok.

Kaba parmak uçları saçlarımı boynumdan uzaklaştırıyor ve omzumun eğiminde öpücükler bırakıyor. Geceliğimi tutan ince saten askıya ulaştığında, onu kolumdan aşağı indiriyor, sonra aynı hareketi diğer tarafta da tekrarlıyor. Gecelik yere düşüyor. Sağ kalçama elini gezdiriyor.

"Önceki sevgililerin, senin kırık olduğunu düşünmene neden olacak ne yaptılar ya da ne söylediler?"

Sorusu hiç beklemediğim bir anda gelir ve gözlerim şaşkınlıkla parlar. "Hiçbir şey." Bu tamamen doğru değil, ama bu aileyi tanıdığım kadarıyla, Nicholas'ın Matthew'un atış talimi sırasında silahını yeniden doldururken talihsiz bir kaza geçirmesini sağlayacağını düşünürüm.

Çat.

Avuç içi kalçama iner. Ben çığlık atarım. "Ah! O da ne...?"

Tokat.

Çığlık atıp onun elinden kurtulmaya çalışıyorum, ama beni öyle bir pozisyona sokmuş ki, özellikle onun üstün gücüne karşı bunu yapmak imkansız.

"Bana yalan söylememen gerektiğini söylememiş miydin?" diye fısıldadı, dudakları kulağımın kepçesini okşuyordu. "İşte bunun için böyle oldu. Söyle bana."

Tokat.

Bu sefer inlerim. Artık acıtmıyor. Aksine, beni tahrik ediyor. Eloise şaplak atılmayı çok sever, ama ben hiç

deneyimim olmadığı için, karşılaştırma yapamıyorum. Ama Nicholas'ın büyük eli dördüncü kez kalçama indiğinde, ıslaklık üst bacaklarımı ıslatıyor. Yine inliyorum.

"Görünüşe göre hoşuna giden bir şey keşfettik. Öyle değil mi, ufaklık?" Beni tekrar, tekrar ve tekrar şaplaklıyor. Bitirdiğinde, titriyor, iç uyluklarım heyecandan ıslanmış ve dizlerim titremeyi kesmiyor.

Beni kollarının arasına alır, kalçalarımı morartacak kadar sıkı tutar ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırır.

Ben eriyorum.

Alfa erkek tavırlarının beni bu kadar etkileyeceğini hiç düşünmemiştim, ama etkiledi. Etkiledi. Neredeyse ona yaslanarak, parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Beni itfaiyeci tarzında kaldırıyor ve yatak odasına geri dönüyor, beni yatağa atıyor. Yere düşüp zıpladığımda gülüyorum.

O da peşimden gelir, kaslı kollarıyla beni sıkıştırır, dizlerini uyluklarımın iki yanına koyar. "Söyle bana. Bir daha sormayacağım ve bir dahaki sefere ceza bu kadar tahrik edici olmayabilir. Aramızda lanet olası sırlar istemiyorum. Ne dediklerini söyle bana."

İstediklerini elde edene kadar durmayacak ve aramızda sır olmamasını istemesi hoşuma gidiyor. Ben de istemiyorum.

"Onlar değil. O. Matthew, üniversitedeki erkek arkadaşım. Diğerleri benim gibi bir çocuktur. Lise aşkı."

"Matthew'dan bahset

bana." "Bir şartla."

Kaşlarını kaldırdı. "Benimle pazarlık mı yapıyorsun? Çok tatlı."

"Nicholas, ciddiğim."

Elini sallayarak reddeder. "Öyleyse söyle bakalım. Koşulun ne?"

"Ona hiçbir şey yapmayacaksın."

"Ona bir şey yapacağımı da nereden çıkardın?"

"Hadi ama. Sır yok demiştin. Yumruklarının morardığını gördüm. Noir'da bana vuran adamın kim olduğunu buldun, değil mi?"

"Tabii ki öğrendim. Kimse benim kadınıma dokunup paçayı kurtaramaz."

*Benim kadını*m. Daha fazla eriyemeyeceğimi sanıyordum. Meğer yanılmışım. Ben artık yapışkan bir marshmallowdan başka bir şey değilim. O sevmekten aciz olabilir, ama sahiplenici bir pislik olmayı bir sanat haline getirmiş ve benim burada olmam da beni bir pislik yapabilir, ama umurumda değil.

"Matthew'a zarar vermeyeceğine söz ver."

Gözleri parladı. "Bu adam hala hayatında mı?"

"Hayır. Donanmaya katıldı. Onu bir yıldan fazladır görmedim."

O başını sallar ve ben, kendime saklamam gereken bir bilgiyi ona verdiğim için içimde kötü bir his belirir.

"Söz ver bana," diye tekrar ediyorum.

"Bu Matthew sana yaklaşmadığı sürece, onu aramayacağım ve ona gerçek bir erkeğin neye benzediğini göstermeyeceğim. Şimdi, söyle bana."

Dudaklarımı birbirine sürttüm. "Bana soğuk mu olduğumu sordu."

Nicholas'ın çenesi gerilir ve yumrukları çarşafı buruşturur. "*Ne yapmış lan?*"

Sesi hiç duymadığım kadar alçaktı, içinden gelen öfkeyle doluydu ve bu sözü ondan kopardığım için mutlu oldum. Eğer yapmasaydım, Matthew'un günleri sayılı olabilirdi. İçimde bu sahiplenici güç gösterisinden zevk alan karanlık bir taraf var. Bu beni... arzulanan biri gibi hissettiriyor, sanırım. Ama bunun için kimsenin ölmesini istemiyorum.

"Önemli değil."

Alnındaki damar atıyor, boynundaki damarlar şişiyor. "Önemli değil mi? Tabii ki önemli."

"Nicholas." Avucumu yanağına bastırıyorum. "Uzun zaman önceydi."

"Ama hala seni etkiliyor." Haklı.

Etkiliyor. Ya da etkiliyordu.

"Dün geceye kadar beni etkilediğini söylemek egonu okşar mı?"

"Evet." Dudakları yukarı doğru kıvrılır ve küçük gülümseme tüm görünüşünü değiştirir. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Nicholas her zaman düşünceli bir adam olmuştur, kaşlarının arasındaki kırıksıklıklar belirgin ve tehditkardır, ama şimdi olduğu gibi gülümsediğinde, o kırıksıklıklar kaybolur ve yüz hatları yumuşar.

Ön kollarını destek alarak başını eğdi ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi. Vücudumda bir karıncalanma hissettim ve onun altında kıvranarak ona ne istediğimi, neye *ihtiyacım olduğunu* gösterdim.

"Sen, minik ama mükemmel bir pakete sarılmış bir baştan çıkarıcısın, karıcığım." Burnu nazikçe benim burnumu okşadı. "Ne yazık ki, vaktimiz yok." Yataktan fırladı, elimi tuttu ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti.

"Neden? Bu kadar acil olan ne?"

"Balayımız. Tabii burada kalmayı tercih etmezsen."

Gözlerim parlar. Nedense balayı beklemiyordum. Bu bir aşk evliliği değildi. Bir anlaşmaydı. Ama öyle hissettirmiyor. Gerçek gibi hissettiriyor.

"Balayı mı? Nereye?"

Bana attığı göz kırpması o kadar hızlı ki, hayal etmiş olabilirim. "Göreceksin."

On Beşinci Bölüm

VICKY

Hiç özel jetle uçmadım. Ailemin parası yok değil, ama De Vil'lerin servetine de çok uzağız. Merdivenleri çıkıp uçağın içine girerken gözlerim yuvalarından fırladı. Bir uçuş görevlisi bana bir bardak portakal suyu ile karşıladı, ya da belki de mimosa idi, ama bana verirken söylediği her şey kafamdan uçup gitti. Lüks iç mekanı hayranlıkla seyretmekle meşgulüm: lüks deri koltuklar, ceviz ağacından yapılmış mobilyalar, duvardaki devasa televizyon.

Business class bunun yanında solda sıfır kalır. Çok fazla uçuşumdan değil. Ailem her zaman İngiltere'de tatil yapmayı tercih ederdi, ama birkaç yıl önce Beth'in on sekizinci doğum günü için Japonya'ya gittik ve babam lüks uçuşlara para harcadı.

Başka bir anı da istemeden aklıma geliyor. On sekizinci doğum günümde Cotswolds'u ziyaret etmiştik.

Depresyonun ağırlığı omuzlarıma çöküp bu deneyimi mahvetmeden önce, onu bir kenara itip bardağımdan bir yudum alıyorum. Mmm, bu bir mimosa. Nicholas'ın elleri kalçalarıma yerleşiyor ve beni jetin içine doğru çekiyor. Dokunuşuyla cildim ısınırken, ona hafifçe yaslanıp vücut şampuanının temiz kokusunu ve pahalı kolonyanın izini içime çekiyorum.

"Nereye oturacağım?"

Dudakları kulağımın kepeklerine dokunur. "Kucağıma."

Arzunun bir dalgası damarlarımda patlar, sanki ihtiyacım varmış gibi, hala birlikte yatmadığımızı hatırlatır. Burada yapmak istemiyor, değil mi? Uçağın arkasında iki koruma koltuklarına yerleşmişken olmaz.

Ama bunu kesin olarak söyleyemem, değil mi? Nicholas neredeyse bir yabancı. Onu ve ailesini yıllardır tanıyor olabilirim, ama biz tanıdık olmaktan biraz daha fazlasıyız ve şimdi evliyiz.

Sadece Beth öldüğü için.

Tanıdık bir acı göğsümü parçalıyor, hem bir sineği bile incitmeyen ama şiddetli bir şekilde ölen değerli kız kardeşimi kaybettiğim için, hem de ne yaparsam yapayım asla yeterince iyi olamadığım için.

"Rahatla," diye kulağıma fısıldadı. "Benim sikimden daha gerginsin."

Omurgamdan bir titreme geçer ve bacaklarımı birbirine sıkıştırırım. Belki de vücut dilimi gerginlik olarak yanlış yorumlamıştır, ama onu düzeltmem. Kız kardeşimi ne kadar sevdiysem de, balayında konuşmak istediğim son kişi Beth'tir.

Bir kez olsun, kendim için bir şey istiyorum. *Sadece* benim için. Ve bu beni bencil yapıyorsa, olsun.

Nicholas beni bir sandalyeye yönlendirir. Mimosa'mı masaya bırakıp, ellerimi bacaklarımın üzerine koyarım. Korumalarla birkaç kelime konuşur, sonra karşımda oturan sandalyeye geçer. Çikolata rengi gözleri benim ela gözlerime bakar ve onun yoğun bakışları altında neredeyse kıvranırım.

"Şimdi nereye gittiğimizi öğrenebilir miyim?" Sorum, merakımdan olduğu kadar dikkatimi başka yöne çekmek için de sorulmuş bir soru. De Vil ailesinin özel jet ve helikopter filosunu tuttuğu özel havaalanına giderken arabada iki kez sorduğumda beni görmezden gelmişti. Umarım sıcak bir yerdir, ya da en azından kışa doğru hızla ilerlerken İngiltere'den daha sıcaktır.

Parmağını alt dudağına götürüyor ve ben bu hareketi takip ediyorum. Onun bu çekici, şehvetli tarafı bağımlılık yapıyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Beth'e karşı böyle davranmamıştı. En azından toplum içinde. Belki özelde...

Göğsümde ateşli bir yanma hissi yayılıyor ve utanç beni kaplıyor. Kıskanmaya hakkım yok. Beth öldü. Ölmüş bir kadını nasıl kıskanabilirim

Özellikle de o kadın bu dünyada en çok sevdiğim kişi iken? Bu beni ne tür bir canavar yapar?

"Bilmiyorum," diyor ve beni karanlık düşüncelerimden sıyrılıyor. "Belki nazikçe sorarsan."

Dudaklarının hafifçe kıvrılması, benimle dalga geçtiğinin işaretidir — Nicholas'ın kişiliğine yeni eklenen bir özellik, ki yakın zamana kadar bu kişilik, somurtkanlık, kaşlarını çatma ve sadece kesinlikle gerekli olduğunda isteksizce söylenen kısa sözlerden ibaretti.

Onun istediğini yapmak üzereydim, ama son anda fikrimi değiştirdim. O, insanların teslim olmasına alışkın. Ona, benden bunu elde edemeyeceğini gösterme zamanı.

Bir omzumu kaldırarak, ilgisiz bir bakışla yüzümü düzeltirim. "Sorun değil. Oraya varana kadar bekleyebilirim."

Küçük pencereden dışarı bakmak için döndüğümde, Nicholas'ın kaşlarının çatıldığını fark ettim. Bu cevabı beklemiyordu. İyi.

"Nasıl istersen," diye mırıldanıyor ve ben tekrar öne döndüğümde, telefonuna odaklanmış, iki başparmağı da klavyede uçuyor.

Çantamdan bir kitap çıkararak misilleme yapıyorum. Kitabı okumakla pek ilgilenmiyorum, ama Nicholas'ı ilk adımı atarak sohbeti başlatmaya zorlamak istiyorum. Dün gece ve bu sabah üstünlük ondaydı, üstün baştan çıkarma becerileriyle beni büyüledi ve yıllardır sahip olduğum orgazm olamadığım inancını çürüttü. Ama şimdi geri döndüm ve uysal bir De Vil eşi rolünü oynamayı reddediyorum.

Uçak havalanır ve yağmur pencerelere çarpar. Kitap kucağıma düşer, ellerim koltuğun kolçaklarını sıkıca kavramakla meşguldür. Uçmaktan çekinmem ama kalkış kısmını hiç sevmem. Bunun tehlikeli bir an olduğunu bilmek için yeterince belgesel izledim. Havalandıktan sonra bir şey olma ihtimali sıfıra yakın.

"Uçmaktan korktuğunu hiç düşünmezdim."

Yüzümdeki zafer dolu gülümsemeyi koruyarak omuz silkiyorum. "Bir iki dakika içinde düzelirim. Sadece bu kısım."

"En tehlikeli kısmı çoktan atlattın." "Neymiş o? Seninle evlenmek mi?"

Dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümseme belirir. "Buraya gelirken arabada." Masaya eğilerek, pahalı deri koltuğa sıkıca tutunan sol elimi çıkarır ve çok daha büyük avucunun içine alır. Cildinin sıcaklığı benimkine geçer ve başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirirken yoğun bakışları beni delip geçer. İleri geri. İleri geri.

Lanet olsun.

Onun açık cinselliği karşısında güvenilir alaycılığım solup gidiyor. Sanki bana büyü yapmış gibi. Tek bir dokunuş, tek bir ateşli bakış, tek bir inanılmaz orgazm ve ben çekingen küçük bir fareye dönüşüyorum.

Beth gibi.

Sanki ondan yayılan sıcaklık beni ateşe vermiş gibi elimi onunkinden çekiyorum. Belim yanıyor, orası kesin. Bu onun oyunu mu? Beni bir şekilde, sahip olması gereken karısının bir kopyası haline getirmek. *Seçtiği* karısının.

Onunla bir ilişki kurmamın tek şansı bu mu? Onun gibi olana kadar kimliğimin her yönünü, DNA'mın her parçasını değiştirmek mi? Ailemin sonunda beni istediğim gibi sevmesinin çözümü bu mu?

Kaotik düşüncelerimde bir parça bile gerçeklik varsa, bu çok yüksek bir bedel.

Yüzüne bir gölge düşer, çenesindeki kaslar gözle görülür şekilde gerilir. Kemer işareti kapatıldığında başımızın üstünde bir ses duyulur, ama o kemerini takılı bırakır ve gözleri benimkilerden ayrılmaz. Onun bakışlarının ağırlığı altında rahatsız olan ben, pozisyonumu değiştirirken deri koltuk gıcırda. Parmak uçlarını birleştirip çenesine götürür, dirseklerini bizi ayıran masaya dayar. Bu sefer ilk göz kırpan benim.

"Ne?"

Derin bir nefes almak için burun delikleri genişledi. "Merak ediyorum."

"Ne hakkında?"

"Dün gece ve bu sabah benim dokunuşlarımdan doyamamış gibi görünüyordun, ama şimdi sanki derilerimiz birbirine değse bile tedavi edilemez bir hastalığa yakalanacağından endişeleniyormuşsun gibi."

Dudaklarımdan tek bir tiz kahkaha çıkar, ama çok sahte ve onu yutmak için çok geç kalınmıştır. "Saçmalama."

"Hayatımda hiç aptalca davranmadım." "Bu çok üzücü."

"Ayrıca, cevaplar istiyorsam dikkatimi dağıtmak imkansızdır. Enerjini boşa harcamayıp denemeyi bile denememeni tavsiye ederim." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatır ve bekler. Bekler. Bekler. Bu sessizce verilen bir savaş ve ben kaybedeceğimi şimdiden biliyorum.

Gözleri, dolgun dudaklarının kıvrımı, ara sıra bana göz kırpan gamzesi ve bu adama yıllardır aşık olmam, onunla tanışmadan önceki hayatımın uzak bir rüya gibi gelmesi.

Ama kendimi ona teslim etmek, kim olduğumu kaybetmek anlamına geliyorsa, bununla nasıl yaşayacağım?

"Küçük, söyle hadi. Ne düşündüğünü söyle bana."

İznim olmadan içimden bir parça gerçeklik fışkırıyor. "Bana dokunduğunda kim olduğumu unutuyorum."

O gamzelerini bana gösterir ve ben bittim.

"Eğer biraz olsun yardımı olacaksa, sana dokunmaktan bu kadar zevk almam beni de en az senin kadar şaşırttı. Bunu beklemiyordum."

"Bunun bir hakaret mi yoksa iltifat mı olduğundan emin değilim."

Gülümsemesi genişler. "Seni hakaret etseydim, yanılgıya düşmezdin."

"Bunu bilmek güzel." Onun elini tutarak kabul ediyorum. Parmaklarını benim parmaklarımdan etrafına kapatıp hafifçe sıkıyor. "Ne yani, benden tiksineceğini mi düşünüyordun?"

"İtici değil. Hiç de değil. Sadece..." Gözleri sağa yukarı kayıyor, sonra tekrar benimkilere dönüyor. "Büyüleyici." Birleşmiş ellerimizi ağzına götürüyor ve benim elimin arkasını öpüyor.

Beth hakkındaki düşünceler zihnimin ön saflarına çıkıyor ve beni suçluluk duygusuyla boğuyor. Onları mide dibime gömdüm. Eğer düğüne kadar gelmiş olsalardı, ona da aynı şeyleri söyler miydi? Ne zaman birlikte olsalar, en azından benim yanımda, her zaman saygılı davranırdı, ama düşününce, aynı zamanda mesafeliydi de. Soğuktu. Yine de gözlerimiz her buluştuğunda, gözleri canlanırdı, ama o zamanlar, antipatiyle doluydu. Şimdi ise...

ilgiyle doluydu ve evlendiğimizden başka neyin değiştiğini anlayamıyorum. Ama bir tören insanın duygularını değiştirmez.

"Benden nefret ediyordun." "Asla nefret etmedim."

"O zaman neydi?"

Ağzının içini ısırarak, sorumu dikkatlice düşünüyor. "Emin değilim. Nefes alman bile beni sinirlendiriyordu."

İçimden bir kahkaha patladı, sesimde hafif bir acı vardı. "Ne güzel."

"Yanlış çıktı." Beni bırakıp elini alnından çenesine kadar yüzünde gezdirir. "Sen çok inatçısın, çok... cesursun. De Vil erkekleri kadınlarının... pasif olmasını tercih eder."

"Sıkıcı gibi geliyor."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Hiç, herhangi bir nedenle, seni rahatsız eden biriyle tanışmadın mı? Yürüyüşleri, konuşmaları, tavırları ve vücut dilleriyle?"

"Aslında, ailenin çoğu."

O da gülüyor, ama benimkinden çok daha eğlenceli bir gülümseme. "Sanırım bu bizi eşit yapıyor."

Uçak düzleşir ve nabzım normale döner. O tekrar telefonuna dokunmaya başladığında, kitabımı elime alırım, ama kelimeler birbirine karışır. Konsantre olamıyorum, içimden geçen değişken duyguları kontrol etmeye çalışmakla meşgulüm. Evleneli sadece bir gün oldu, ama hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmiyor. En çok da kocam.

Belki de mutluluğu yakalama şansım var. Ve lanet olsun, bu şansını değerlendireceğim.

On Altıncı Bölüm

NICHOLAS

Uçağımız, güneşli ve parlak bir günde saat üçü beş geçe iniş yapıyor. Uçak dururken, Victoria'nın yüzündeki ifadeyi inceliyorum. Nerede olduğumuzu öğrenmek için sabırsızlanıyor ama sadece kendisinin bildiği nedenlerden dolayı nazikçe sormamaya kararlı. Dubrovnik'in birkaç mil kuzeyindeki özel havaalanı da hiçbir ipucu vermiyor.

Hırvatistan benim en sevdiğim yerlerden biri, bu yüzden yeni eşimle birlikte birbirimizi tanıyabileceğimiz zaman ve mekanı bulmak için kolay bir seçim oldu. Ayrıca, burada demirlemiş bir yatım var ve balayımızın en azından bir kısmını yelken yaparak geçirmeyi umuyorum. Dalmaçya Kıyısı, Avrupa'nın en muhteşem manzaralarından bazılarına sahiptir ve hava, Ekim ayının bu kadar ilerlemiş olmasına rağmen hala güzel. Oysa İngiltere'de, Manş Denizi'nden esen soğuk rüzgar şimdiden tüm gücüyle esiyor ve önümüzdeki aylarda daha da güçlenecek.

Boynunu uzatarak, Victoria koltuğunun sağındaki küçük pencereden dışarıya bakıyor. Gözlerimi boynunun çizgisine kaydırıyorum. Onun içine girmek için can atıyorum ve kendimi düşünceli ya da nazik biri olarak tanımlamasam da, dün gece onu orgazma ulaştırdıktan sonra gözyaşları yanaklarından akarken ve kollarımda titrerken, onu sikmeye kendimi ikna edemedim.

Çenem istem dışı sıkılıyor. O aptal Matthew'a parmağımı bile sürmeyeceğime dair ona söz vermiş olsam da - bu sözü, o adam karımı bir daha görmediği sürece tutacağım - bu, asistanıma onunla ilgili tam bir dosya hazırlatmayacağım anlamına gelmez.

Asistanıma onunla ilgili tam bir dosya hazırlatmayı planlamadığım anlamına gelmez. Bu boktan adamın neye benzediğini merak ediyorum. Ben de şüpheli şeyler yaptım, ama bir kadına, klitorisine dokunduğum anda spontan olarak orgazm olamadığı için bir şekilde kusurlu olduğunu hissettirmek gibi bir şey yapmadım.

Uçağın kapısı açıldığında ve kabine sıcaklık ve ışık dolduğunda Victoria içini çekti.

"Tamam. *Tamam*. Pes ediyorum. Neredeyiz?"

Ayağa kalkıp elimi uzatarak onun elini tuttuğumda dudaklarım gülümsedi. Onu önüme geçirdim. Parmaklarımla kalçalarını sıkarak onu, pistte bekleyen zırhlı araca inen merdivenlere doğru yönlendirdim. Merdivenlerin başında onu tutarak Barron ve Andrew'un yerlerini almalarını bekledim. Yerlerini aldıklarında çenemi omzuna dayadım ve dudaklarımı kulağının hemen yanına yaklaştırdım.

"Hırvatistan. En sevdiğim yerlerden biri ve senin daha önce gitmediğini biliyorum."

"Gitmedim." Omzunun üzerinden bana bakar, gözleri parlak ve canlıdır, gülümsemesi içimdeki karanlık yerleri aydınlatır — annem yaşamak yerine ölümü seçtiğinden beri gölgede kalan yerleri. Çocuklarının ihtiyaçları yerine kendi bencil ihtiyaçlarını seçti. "Balayı beklemiyordum, biliyorsun."

Göğsümde bir şey çınıyor, sanki bir bant organlarımı sarmış ve yavaşça boğuyormuş gibi sıkıca çekiyor. Victoria'nın keskin zekası ve cüretkarlığına rağmen, onda daha önce hiç fark etmediğim bir kırılganlık var. Ve bu sadece cinsel açıdan da değil. Sanki sürekli olarak, ona yeterince iyi olmadığını söyleyen gizli şeytanlarla savaşıyormuş gibi. Kimin için, emin değilim, ama şeytanlarla savaşmayı bilen biri varsa, o da benim.

"Ailelerimizden ve ikimizin de aşına olduğu yerlerden uzaklaşıp, tarafsız bir ortamda birbirimizi tanımamızın iyi bir fikir olacağını düşündüm. Güneş de zarar vermez."

Barron başını salladı ve ben de Victoria'ya önümden merdivenleri çıkması için işaret ettim. Gözlerim, düzgün kesimli mavi kot pantolonun içindeki poposuna kaydı. Birkaç hafta öncesine kadar, Victoria'yı gelecekteki karımın sinir bozucu kız kardeşi dışında bir şey olarak görmemiştim. Şimdi ise

Beth'i düşünmek bile Victoria'yı aldatıyormuşum gibi hissettiriyor. Beth uçak merdivenlerinden inerken balayım hakkında bu kadar rahat ve heyecanlı hisseder miydim diye aklımdan geçen düşünceleri engelleyemiyorum.

Sanmıyorum.

Xan birkaç hafta önce bana kavgacı bir eşten ve Imogen ile şakalaşmanın onu ne kadar canlı ve enerjik hissettirdiğinden bahsetmişti. O zamanlar, kendime doğru eşi seçtiğimden emin olduğum için onunla alay etmiştim. Şimdi ise o kadar emin değilim. Gözlerinde ateş, kalbinde tutku olan bir kadın hakkında söylenecek şeyler var.

Ancak Victoria, Imogen'ın Xan'la kavgalarının doruk noktasında yaptığı gibi benim kaşlarımı ağda yaparsa, benim farklı bir yanıma görecektir. Şaplak atmak, alacağı cezaların en hafif olanı olacaktır.

Bir titreme içimi kapladı. Tobias gibi her boş anını seks kulübü The Lair'de insanların orgazm olmasını izleyerek geçiren biri değilim, ama bu sabah Victoria'yı şaplakladığımda ve —boş zamanlarının her anını seks kulübü The Lair'de insanların orgazm olmasını izleyerek geçiren Tobias'ın aksine—ama bu sabah Victoria'yı şaplakladığımda ve sonrasında ne kadar ıslandığını gördüğümde avucum titredi. Bu, yakında tekrar denemek istediğim bir aktivite.

Son varış noktamıza ulaşmamız sadece yirmi dakika sürüyor. Yoğun güvenlik önlemleri alınan kapılardan geçerken dikkatimi Victoria'ya veriyorum. Evimden uzaktaki evim hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Bu evi yaklaşık beş yıl önce satın aldım. Tamamen yenilenmesi gerekiyordu ve tadilatın tamamlanması neredeyse altı ay sürdü. Buraya gelmeyi çok seviyorum. Victoria, kız kardeşim dışında buraya girmesine izin verdiğim ilk kadın olacak. Elizabeth'i buraya getirmeyi planlamamıştım bile, nedenini de bilmiyorum. Eğer evlenseydik, onu Xan'ın Imogen'ı götürdüğü yer olan İskoçya'daki Thistlewood'a götürmeyi planlıyordum.

Bir tepenin üzerinde, Dubrovnik'in eski şehri ve ötesindeki Adriyatik Denizi'nin canlı mavi sularına bakan manzarasıyla, bu taş ev ilk gördüğüm anda kalbimi çaldı. Ailemin standartlarına göre küçük olan, sadece beş yatak odası ve altı banyosu olan bu evin konumu, güvenlik ekibimin sadece benim güvenliğini sağlamakla kalmayıp, ailemden ziyarete gelen herkesi de korumayı kolaylaştırıyor.

Son virajı döndüğümüzde ev karşımıza çıktı. Victoria'nın gözleri, ona nerede olduğunu söylediğimde olduğu gibi parladı.

uçuşumuz yere. Geniş bir gülümseme dolgun dudaklarını genişçe açar ve onu öpmek için içimi bir dürtü kaplar. Bu düşünceyi aklımda tutarak araçtan inerim, ama arabanın etrafından dolaşıp onu yanıma çağırıldığımda, kendimi bırakırım.

"Buraya gel." Kollarımı beline dolayarak onu kendime çekip dudaklarını öpüyorum.

Mükemmel miktarda güneş ışığı ve suyla beslenmiş bir gül gibi, benim altımda açılır. Yaklaşık iki buçuk saniye içinde penisim sertleşir ve azgın bir ergen gibi ona sürtünürüm, onun yarı iç çekişi, yarı iniltiyi yutarım.

Victoria'yı öpmek artık çok doğal geliyor, sanki bunu hep yapmam gerekmiş gibi.

Bir kez daha, babamın haklı olduğu ve ilk seferinde yanlış gelini seçtiğim düşüncesi aklımdan geçiyor. Elizabeth öldüğü için artık bunun bir önemi yok, ama yine de merak etmeden duramıyorum.

Kesin olan bir şey var: Karımı öpmek ve dokunmak konusunda takıntılıyım.

Üzülerek ondan uzaklaşıp elini tutuyorum. "Sana evi gezdireyim."

Alt kattaki odaları hızla geçiyorum, ona sadece bir göz atması için biraz zaman tanıyorum. Onu kavisli merdivenden bir üst kata çıkarırken, tüm kapıları görmezden gelip uzun koridorun en ucundaki kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açıyorum ve elimi beline koyarak onu içeriye sokuyorum.

Umduğum gibi tepki veriyor ve keskin bir nefes alıyor. "Oh, Nicholas. Burası *muhteşem*."

Beni ana yatak odasının eşiğinde bırakarak, balkona açılan tavandan tabana Fransız kapılara doğru büyük adımlarla yürüdü. Tepede, benim villamdan daha küçük ama yine de mükemmel olan evler, sahile kadar uzanıyordu. Güneş, dalgalara atılmış binlerce elmas gibi denizin üzerinde parıldıyordu. Yanına gidip kolumu beline doladım.

"Şuraya bak." Marina'nın doğu tarafında bir teknenin kış kısmının görüldüğü yeri işaret ediyorum. "O benim yatım. Ben denizcilik meraklısıyım ve umarım sen de bundan hoşlanırsın."

"Hiç yelken açmadım."

"Yarın bu durum sona erecek."

"Ya denize ayak uyduramazsam?"

"Sen geminin kenarında kusarken saçını tutarım."

Bir kahkaha dalgası onu sarsar. "Biliyor musun Nicholas, bence sen gizli bir romantiksin."

"Romantik derken azgın demek istiyorsan, evet, romantik biriyim."

Kollarımda hareketsiz kalır ve beden dilinin ne anlama geldiğini bilmesem de, tahmin etmek gerekirse, bir parçası dün gecenin bir tür şans eseri olduğunu düşünüyor.

Ona bunun şans eseri olmadığını gösterme zamanı.

Önüne uzanarak bluzunun düğmelerini açtım ve kollarından sıyrarak yere düşmesine izin verdim. Dizlerimin üzerine çöküp ayakkabılarını çıkarırken dengede kalması için bir elimi baldırına dayadım, sonra da kot pantolonunu çıkardım.

"Bir şey fark ettim," diye kulağına fısıldadım, tekrar ayağa kalkıp kulak memesini ısıtırken. "Seni ne zaman çıplak bırakırsam, o küstah dilin garip bir şekilde sessizleşiyor."

Çıkardığı kahkaha biraz titriyor. "Eminim bu senin hoşuna gidiyordur."

"Hmm, bir zamanlar sana katılmış olabilirim." Onu bana dönük hale getiriyorum, ela gözleri parlak ve içinde bir parça tedirginlik var. "Ama bir yanımda bu sözlü atışmamızdan zevk alıyor. Zihin için jimnastik gibi."

"Ama Beth'i seçtin çünkü o itaatkârdı." Bakışları bana meydan okuyor. "Evet?"

"Bu doğru."

"Ve şimdi onun burada seninle olmasını mı dilerdin?"

Dudaklarımı birbirine sürterek, onun sorusunu dikkatlice düşünüyorum. "Keşke hayatta olsaydı. Öyle ölmeyi hak etmemişti ve o bombayı kimin yerleştirdiğini bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydetmemiş olmaktan nefret ediyorum. Ama bana, senin yerine onun burada benimle olmasını tercih eder miydin diye soruyorsan, cevap hayır, sanmıyorum."

Bütün vücudu gevşer ve omuzları düşerken boyu en az beş santim kısalır. "Ben de onun burada olmasını isterdim." Sesi zayıftır ve Victoria'nın kendinden emin, güçlü ses tonundan çok Elizabeth'in çekingen ses tonunu andırır. "Onu özledim."

Komik bir şekilde, ben özlemiyorum ve hiç özlemedim. Elizabeth'i öldürenlerden sorumlu olanları bulma isteğim aynı: faillerin ibretlik bir ceza almasını sağlayarak ailemin itibarını korumak.

"Kalpsiz görünme riskini göze alarak soruyorum, sen neredeyse çıplak bir şekilde karşımda dururken ve benim sikim içine girmek için can atarken, kız kardeşin hakkında konuşmayı bir kenara bırakabilir miyiz? Bu, anneni gündeme getirmekten sadece biraz daha iyidir."

Gülerek, bakışlarını kasıklarına indirir. "Yapabilirim."

"Güzel." Sütyenini açıp iç çamaşırını çıkarıyorum, her ikisini de giysilerinin üzerine atıyorum. Bu kadar küçük biri için vücudu mükemmel oranlarda. Pembe uçlu meme uçlarını emmek için can attığım yüksek, gururlu göğüsler, dar bir bel, geniş kalçalar ve boynuma dolandığında inanılmaz görünecek bacaklar.

Tişörtümü yakasından tutup başımdan geçiriyorum. O ayakta durup izliyor, gözleri dövmeli göğsümde dolaşıyor. Elini uzatıp dövmenin kenarlarını izliyor.

"Neden bu kadar çok?"

Dövmelerimin gerçek nedenini kendime saklıyorum. Dövmelerin verdiği acı, içimde hala bir şeylerin yaşadığını hatırlatıyor bana. İlk dövmemi on sekiz yaşında yaptırdım ve kısa sürede bağımlısı oldum. "Beğenmedin mi?"

"Hayır, beğeniyorum. Sadece... Senin dövmelere meraklı olduğunu hiç tahmin edemezdim. Sen bir De Vil'sin."

Göğsümde bir kahkaha yankılanır. "Peki bu dövmelerle uyuşmuyor çünkü?"

Bir omuz sıçrar. "Bilmiyorum. Aristokratların veya yüksek sosyetenin üyelerinin dövme yaptırdığını hiç düşünmemiştim."

"Birçoğu var." Bileğini tutup kendime doğru çekerim. Göğüsleri göğsüme çarpar ve dudaklarımdan bir inilti kaçar. "Pantolonumu çıkar."

Düşündüğümden daha becerikli bir şekilde, düğmeyi açıp fermuarı aşağı çekiyor. Pantolonum yere düşerken o da yere çöküyor ve ben pantolonumu çıkarıp bir kenara attığımda bile çömelmiş pozisyonunda kalıyor.

"Aşağısı güzel görünüyor," diye hırıltıyla söylüyorum, sikim o kadar sertleşmiş ki boxerımın bel kısmını zorla geçip çıkmış ve yarık

ıslanıyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Pozisyonunu değiştirir, başını geriye doğru eğirir, dudaklarını açar, sanki benim ne istediğimi önceden tahmin etmiş gibi. Boxerımı aşağı çekerim ve penisim serbest kalır, pencerelerden içeri giren güneş ışığı gümüş barbellin üzerinde parlar. Penis piercingi, *bir şey* hissedebildiğimi kanıtlamak için olsa da, acı hissetmenin başka bir yoluydu.

Saçlarını avuçlarım, ipeksi telleri yumruğuma doluyorum ve başını nazikçe geriye doğru çekiyorum. Penisimin kökünden tutuyorum. "Ağzını a."

"Ben... Ben daha önce hiç... bunu yapmadım. Tadı kötü m?"

Onun itirafı beni eğlendiriyor ve şaşırtıyor. *Matthew* gibi bencil bir pislik için ilk istek oral seks olur diye düşünmüştüm. Sonuçta, sadece kendi zevkini önemsediğini kanıtlamıştı.

"Cevaplaması zor bir soru. Kendi sikimi yalayacak kadar esnek olmadım hiç." Onu rahatlatmak için mizah yapmaya çalışıyorum ve işe yarıyor. O da gülümsüyor.

"Birçok kadın oral seks yapmayı tahrik edici bulur. Eğer hoşuna gitmezse, dururuz. Sana zevk almadığın bir şeyi yaptırmaya niyetim yok."

Yutkunur ve ben inlemekten kendimi alamam.

"Sikim ağzındayken bunu yap, tüm gücün sende olduğunu anlayacaksın."

Dilini başımın üzerinde hafifçe gezdirmesiyle neredeyse boşalacaktım, ama ağzını genişçe açıp dolgun dudaklarının arasında penisimin yarısı kaybolduğunda, artık işim bitmişti.

On Yedinci Bölüm

VICKY

Nicholas'ın inlemesi tüm vücudunda titreşir ve ben de buna karşılık olarak uyluklarımı sıkarım. Kötü bir tada hazırlıklıyım, ama o tamamen temiz bir kokuya ve çelik bir çubuğun etrafını saran yumuşak, ipeksi bir bedene sahip. Beth hakkında daha önce yapılan konuşma, içimdeki sürekli eleştirel sesin isyan etmesine neden olur, ama Nicholas'a bir bakış atınca bu düşünceler dağılıverir.

O bundan çok hoşlanıyor — çenesi sıkı, elleri saçlarıma gömülü, gözleri kapalı, yüzünde sadece ecstasy olarak tanımlayabileceğim bir ifade var.

Bazı kadınların erkeklerin sikini emerek tahrik olduğunu söylediğinde yanılmıyordum. Şimdi anlıyorum. Güç damarlarımı dolduruyor ve onun sikini emerek gülümsüyorum. Bunu ben yapıyorum. Ben. Onun reddettiği kadın.

"Siktir. *Siktir*." Dişlerimi ereksiyonunun üzerinde nazikçe gezdirip dilimi başındaki gümüş çubuğun etrafında döndürdüğümde tıslıyor. "Tanrım, *evet*. Aynen böyle. Beni öldüreceksin."

Hiç tecrübem olmadığı halde, testislerini avuçlamayı göze alıyorum. Sıkıyorum, ama çok sert değil.

"*Tanrım*. Bu senin ilk seferin olamaz. Devam et. Durma."

O benim elimde oyuncak gibi olduğunda durmaya niyetim yok. O benim üzerimde dikilirken ben dizlerimin üstünde olabilirim, ama kimin kontrolü elinde tuttuğu konusunda hiçbir şüphe yok.

Buna bağımlı hale gelebilirim.

Bir eli hala saçlarımın arasında, hafifçe öne eğilip göğüslerimi avuçluyor. Başparmağı meme ucumun üzerinde ileri geri hareket ediyor. İnliyorum ve ses onun penisi boyunca titreşiyor olmalı ki yine tıslıyor.

"Tanrım, siktir."

Tekrar tekrar inliyorum, saçımı daha sıkı tutuyor ve kalçalarını ileri doğru iterek meme uçlarımı sıkıyor. Başı boğazımın arkasına çarpıyor, ben de öğürüp yutuyorum.

"Siktir. Geliyorum." Ağzımdan çıkarır ve göğsüme sperm fışkırtır. Yüzündeki ifade, gergin boynu ve sıkıca kapalı gözleri, sanırım asla unutamayacağım bir şey. Sanki cenneti bulmuş gibi görünüyor. Dün gece beni orgazma ulaştırdığında ben de öyle mi görünüyordum? Kesinlikle öyle hissetmişim.

"Orada bekle. Bir bez alıp seni temizleyeceğim."

Devasa yatak odasının uzak tarafındaki bir kapıdan kaybolur. Göğsümden bir damla sperm uyluklarıma damlar. Merakıma yenik düşerim, onu parmağımla alıp ağzıma sokarım, sonra da pop sesiyle çıkarırım.

"Tanrım, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Nicholas flanel ile bana doğru yürürken gözlerime bakıyor. "Tadı korkunç olur sanmıştım, ama... misk kokulu ve tuzlu. İstiridye gibi. Neden... bilirsin... ağzıma boşalmadın?"

Çömelerek, sıcak bezi göğüslerimin üzerinde gezdirir ve orgazmının izlerini siler. "Çünkü çok hızlı geldi, sana bunun senin için uygun olup olmadığını soracak vaktim olmadı. Bütün kadınlar bunu sevmez."

Nicholas'ı her zaman çok sevmiş olsam da, bir yanımda onun da Matthew gibi bencil bir sevgili olmasını bekliyordu, ama o hiç de öyle değil. Her hareketi, her sözü beni, rahatımı, sevdiğim ve sevmediğim şeyleri düşündüğünü gösteriyor. Bu çok heyecan verici bir deneyim.

"Sanırım bir dahaki sefere sorun olmaz. En azından denemek için. Denemeden bilemem."

Dudakları bir tarafta eğri bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve sağ yanağında bir gamze belirliyor. Gamzeleri ortaya çıktığında, onu yumuşatıyor. Yüz hatları gevşiyor ve çok daha az korkutucu görünüyor.

"Bir dahaki sefere hazır mısın?"

Oh, evet. Özellikle de bana, uyanmak istemediği bir rüya gibi baktığında. "Evet. Hoşuma gitti."

Ayağa kalkar ve bana yardım etmek için elini uzatır. İki elini boynuma dolayarak, başparmaklarını çenemin altına koyar ve başımı eğirir. "Bu balayında sana o kadar çok orgazm yaşatacağım ki, durmam için yalvaracaksın."

Ağız ağızıma değdiğinde, göbek deliğimin altındaki tüm kaslarım aynı anda gerildi. Ona oral seks yapmanın verdiği güç dalgasıyla zaten sırlıklam olmuştum, ama o böyle şeyler söylediğinde kendimi zor tutabiliyordum.

Ya dün gece bir tesadüfse?

Tanrım, umarım değildir. Ama beni, en sevdiği yemeklerin bulunduğu bir büfeyle karşı karşıya kalmış aç bir adam gibi bakıyor, yakında öğreneceğim.

"Korkma." Parmak eklemlerini elmacık kemiğimde gezdiriyor. "Sana iyi bakacağım. Söz veriyorum, her şeyi yoluna koyacağım."

Beni tekrar öper, ama bu seferki farklıdır. Daha sert, daha talepkâr, dili benim dilimi arar. Bana yaslanarak beni geriye doğru yürür. Dizlerim yatağa çarpar, ama düğün gecemizde olduğu gibi yere yığılmam. Bu sefer Nicholas, yatağın ortasına uzanana kadar beni destekler, gergin, dövmeli vücudu üzerimde belirir, penisi çoktan tekrar sertleşmiştir.

"Sen çok güzelsin, biliyor musun?"

"Fikrini değiştirmişsin." Neden böyle dediğimi bilmiyorum, ama sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, geri alabilmeyi diliyorum.

Yüzünde bir gölge geçer ve göz bebekleri büyür, irislerinin zengin çikolata rengini gölgeler. "O zaman seni görmedim, ama şimdi seni görüyorum."

Bir cevapla karşılık vermeyi düşünürsem, ağzının ağızıma çarpması bu fikri boşa çıkarır. Dudakları ve elleri aynı anda her yerde ve ben onun dokunuşuna kendimi kaptırıyorum. Gözlerimi kapatıp diğer duyularımın kontrolü ele almasına izin veririm. Boynumu öperken kolonyasının hafif kokusu, kabalaşmış parmak uçlarının göğüs kafesim, belim ve kalçalarım üzerinde dolaşması. Yumuşak inlemeler ve homurtular, onun da benim kadar bundan zevk aldığını gösteriyor.

Ellerimi geniş omuzlarında gezdirerek, kaslarını omurganın tabanına kadar takip edip tekrar yukarı doğru çıkıyorum, ama o iki parmağını içime soktuğunda, bir çığlık atıp tırnaklarımı sırtına geçiriyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Beni işaretle, çünkü ben de seni işaretleyeceğimden eminim."

Parmaklarını kıvrıp vajinamın ön duvarını okşadı ve ben neredeyse yataktan fırlayacaktım. *Tanrım*. İçimden bir inilti patladı ve pelvisim yukarı doğru itildi, açgözlülükle eline doğru iterek daha fazlasını talep etti.

"Sırılsıklamsın. Benim sikimi emmekten mi oldu bu?" Konuşmak imkansız. Başımı sallıyorum.

Yapabileceğim tek şey bu.

"Benim için boşalacaksın, değil mi karıcığım?" Klitorisimi sıkıştırıyor, sonra da yatıştırıcı bir şekilde dairesel hareketlerle ovuyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

"Vücudunun seni yönlendirmesine izin ver." Dişleriyle kulak mememi ısıyor ve bu muhteşem bir his. "Bırak kendini, ufaklık. Ben seninleyim.

Önce boşal, sonra sikimi içine sokacağım. Bunu istiyorsun, değil mi?
Sikimi istiyorsun, değil mi?"

Boğazımdan zorla geçen havayı yutuyorum. Onun kirli ağzı, hiç düşünmediğim şeyler yapıyor bana.

Evet, bunu istiyorum. Havadan daha çok istiyorum.

Cesaret verici bir şekilde başımı sallıyorum.

"O zaman ne yapacağını biliyorsun." O benim meme ucumu emmeye başlar, parmakları içime girip çıkar ve ben oradayım. *Tam oradayım*. Ama olmuyor. Uçurumun kenarında duruyorum ve altımda zemini görebiliyorum, köpüklü dalgalar dalmamı bekliyor, ama ayaklarım yere yapışmış gibi ve ne kadar atlamak istesem de hareket etmiyorlar.

Hâlâ kırılmış durumdayım. Bu bir şans eseri idi.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Gözlerimi kapatıyorum. Nicholas görürse, anlar. Ve onun gerçeği görmesini istemiyorum. Başımı yana çeviriyorum ve her zaman yaptığım şeyi yapıyorum.

Sahte davranırım.

Oh, bu ödüllü bir performans, bacaklarımı keser gibi açıp kapatıyorum ve yüksek sesle, nefes nefese inliyorum. Parmakları içimde hareket etmeyi bırakıyor, ama o

onları orada tutar. Dudaklarımı parlak bir gülümsemeye zorlayarak gözlerimi açarım.

Beni karşılayan öfkeli bakış, muhtemelen yetişkin erkeklerin altlarına işemesine neden olacak türden.

"Ne halt ettin sen?" Sesi bastırılmış öfkeyle kaynıyor, yanakları ve boynu, sanki bir sanatçı ona boya dolu bir fırça sallamış gibi kırmızı lekelerle kaplı. "Sana bana karşı asla numara yapma demiştim. Biliyorum lan, Victoria. Her zaman bilirim lan."

Boğazıma tırmanan yumruyu yutmak için zorluyorum. Yalanımı tekrarlamak dilimin ucunda, ama ona tekrar yalan söylersem ne yapacağını bilmiyorum ve ne kadar cesur olsam da aptal değilim.

"Konuş benimle, lanet olsun. Neden yaptığını söyle."

"Çünkü," diye bağıryorum, göğsünü iterek onu yana doğru yuvarlıyorum ve parmakları içimden çıkıyor. Oturuyorum, ona sırtımı dönüyorum. "Çok uzun sürüyor. Çok zor."

Oda sessizliğe bürünür ve ben tuvalete koşup kapıyı kilitleyip dışarı çıkmamak için can atarım. Gerçi Nicholas kapıyı tekmelese de şaşırmam. Utanç dalgaları beni sarar, yüzüm güneş kremi sürmeden on saat güneşte pişmiş gibi kızarır. Yere bakarak, bu utanç verici konuşmadan kurtulmak için yerin açılıp beni yutmasını dilerim.

Matthew, sahte davrandığımda hiç farkına varmazdı, ama Nicholas'ın Matthew olmadığını çabucak öğreniyorum.

"Victoria." Elleri omuzlarıma konuyor, ama bana ona bakmam için zorlamıyor. Ellerini orada bırakıyor, rahatlatıcı bir ağırlık gibi. "Sana erkekler hakkında bir şey söyleyeyim. Gerçek erkekler hakkında, üniversitede çıktığın o işe yaramaz ahmak değil." Bir elini belime indiriyor, omuzlarımı çenesine bırakıyor. "Bir kadının vücudunu saatlerce keşfetmek lanet olası bir ayrıcalık. Bir saat boyunca amını yalayabilirim ve hiç sıkılmam. Vücudunun biraz daha ilgiye ihtiyacı var, hepsi bu. Sana bu ilgiyi vermekten mutluluk duyarım. Dün gece sana söyledim. Beni dinle. Bana *inan*."

"Neden bana karşı naziksin?" Sesim çatlıyor ve bundan nefret ediyorum. Her zaman güçlü olduğumu gösterdiğim bir erkeğin önünde zayıflık göstermeyi nefret ediyorum.

güçlü tarafımı gösterdiğim bir erkeğin önünde zayıflık göstermeyi sevmiyorum. O yüzüğü parmağıma taktığından beri, artık kim olduğumu bilmiyorum ve bundan hoşlanmıyorum. Onu sevmiyorum.

"Sana sert davranmamı mı tercih ederdin?"

Dudaklarımı kıvırıyorum. "Demek istediğim o değil." "O zaman ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Boğazımdan ekşi bir kahkaha çıkıyor. "Benimle büyük ikramiyeyi kazandın, ha?"

"Gerçeği mi istiyorsun?"

İster miyim? Emin değilim, ama yine de başımı sallıyorum.

"O zaman dön ve bana bak, sana gerçeği söyleyeceğim."

Ağırlığımı kaydırıyorum, ama onun bakışlarından kaçındığımda, gözlerimiz buluşana kadar çenemi tutuyor.

"Gerçek şu ki, bir nevi rahatladım."

Kaşlarımı çattım. "Orgazm olmadığım için mi rahatladın?"

"Orgazm *olabilirsin*," diye homurdanır. "Hassas bir yanın olduğu için rahatladım. Seni hep granit kadar sert biri olarak görmüştüm."

Tabii, ben de öyle olduğumu sanıyordum. Alyansımı parmağımda çevirip duruyorum. Belki de sihirli bir gücü vardır ve Nicholas bu yüzden benim dayanıklı dış kabuğumu aşmayı başarmıştır.

"Zayıf olmayı sevmiyorum."

"Hassasiyet zayıflık değildir. İnsani bir özelliktir."

"Sen insan olmadığınızı mı söylüyorsunuz? Çünkü seni hiç savunmasız görmedim."

Boğazında yumuşak bir kahkaha yankılanır. Çenemi hafifçe tutar. "Uzan. Gözlerini kapat."

Dediğini yapıyorum. Yatağın altımda kayıyor ve odayı yumuşak bir müzik dolduruyor. Otomatik panjurlar tavandan inip parlak güneş ışığını engelleyerek odayı loş bir ışıkla doldururken, gözlerimi aralıyorum.

"Kapat," diye emretti. Sert eller uyluklarımı ayırdı ve sıcak nefesi vulvamın üzerinde tüy gibi hafifçe esiyordu. "Düşünme. Hisset."

Dilinin klitorisime ilk dokunuşu, damarlarıma bir şehvet dalgası gönderir. Daha önce o kadar yaklaştım ki, aynı noktaya tekrar ulaşmam çok uzun sürmez. Ve aynı şey olur. Zirveyi görürüm, neredeyse dokunabilirim, parmak uçlarım kendimi yukarı çekip zirveye ulaşmak için zorlar

kendimi yukarı ve zirveye çekmek için gerginleşiyor, tepenin diğer tarafına doğru koşarak aşağıdaki parıldayan okyanusa ulaşmak için. Ama olduğum yerde kalıyorum, bitiş çizgisi acı verici bir şekilde yakın ama ulaşamaz.

Nicholas'ın göğsünden bir gürültü yayılıyor ve bunu ayak parmaklarımın ucuna kadar hissediyorum. "Düşünmeyi bırak." İki parmağını içime sokuyor, ön duvarıma doğru kıvrıyor ve başparmağıyla klitorisime baskı uyguluyor. Beni öpüyor, dili benim dilimi sonsuzca okşuyor, dudakları hem sert hem de yumuşak. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum, beni daha hızlı, daha sert öpmesini istiyorum. Tadını alacak kadar yakındım.

"Gel, ufaklık. Benim için değil, kendin için."

Onun sözleri kapının anahtarıdır. Kapı ardına kadar açılır ve ben düşerim. Düşerim ve bu muhteşemdir. Neredeyse bedenimden çıkmış gibi bir deneyim. Nicholas içime girerken ben hala boşalıyorum. Gözlerim açılır, içimden bir çığlık çıkar. Bu acıtır.

"Nefes al." Alnımı, göz kapaklarımı, burnumu, dudaklarımı öper. "Benim için nefes al. Çok darsın. Tamamen girmek için daha sert itmeme gerekecek."

"Henüz girmedin mi?" Tanrım, zaten onunla doluyum. Biraz daha girerse rahim ağzıma çarpacak.

"Hayır." Yarı yüzünü buruşturur, yarı gülümser. "Yarıya kadar girdim." Gözlerimi hızla kırptırırım. "Oh."

"Uygun hale getireceğiz, ufaklık. Benim için derin bir nefes al. Güzel. Şimdi, nefesini ver."

Ben bunu yaparken, o ileri doğru iterek kendini sonuna kadar soktu. "Ah."

"Sabit dur. Vücudun alışsın. Nefes almaya devam et. İşte böyle. Aferin kızım."

Bakire olmadığım için mutluyum, ancak seks yapmayalı çok uzun zaman oldu, belki kızlık zarım yeniden oluşmuştur. Kesinlikle ilk seferim gibi hissediyorum. Daha da kötüsü. Nicholas, diğer iki seks partnerimden çok daha kalın.

"Bana bak."

Nicholas'tan başka hiçbir şeyi düşünmemeye çalışarak, yüzüne odaklanıyorum, kendini tutmaya çalışmanın gerginliği kaslarında ve kilitli çenesinde açıkça görülüyor.

"İşte buradasın." Ağzımı ele geçiriyor ve dili dudaklarımı geçip içeri girerken, geri çekiliyor, kalçalarını eğiyor ve geri itiyor.

bir homurtuyla içime giriyor. Hala sıkı bir şekilde oturuyor, ama o hareket ettikçe ben de uyum sağlıyorum, vücudum bu istilaya karşı koymak yerine onu karşılıyor. Pozisyonunu tekrar değiştiriyor ve bir şey içimde derinlere dokunuyor, birdenbire beni vuran bir patlama yaratıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Bu... başka bir dünyadan.

Titreme vücudumu sarsıyor, ayak parmaklarım serin çarşaflara kıvrılıyor. Bir elimle çarşafları sıkıca tutuyorum ve tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum.

"Tanrım. *Tanrım.*"

Vücudumuz birbirine çarpıyor, ter, sürtünme ve vücutların çarpışmasıyla. Yüzünü tutup ağzını ağzıma çekiyorum. Bu sefer, başlatan, talepkar olan benim. Artık hareketleri vahşi, kontrolsüz. Onunla eşit olarak karşılık veriyorum, iki elimle kalçalarını sıkıca kavrarken bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve beni daha derine, daha sert sikmesini istiyorum.

"*Siktir.*"

"Şimdi sıra sende," diye kulağına fısıldıyorum. "Kendin için, benim için değil."

Boğazından düşük bir inilti geliyor. "Geliyorum." İki kez daha itiyor, sonra duruyor ve göğsüme boşaldığında olduğu gibi aynı ecstasy bakışını bana atıyor. Üzerime çöküyor, ama tüm ağırlığıyla beni ezmeden, yüzünü boynuma gömüyor.

"Karım?"

Sıcak bir his karnımın ortasına yayılır. Bana öyle demesine alışabilirim. "Evet?"

"Bu balayında fazla dinlenmeyi planlamayın."

On sekizinci bölüm

VICKY

Kocam, benim bile farkında olmadığım, gölgelerde doğru kişinin gelip onu kafesinden kurtarmasını bekleyen bir canavarı serbest bıraktı.

Ben doyumsuzum.

Dün Hırvatistan'a geldiğimizden beri, sadece yemek yemek, duş almak, nefes almak için ara verdik, sonra tekrar başladık ve beş kez seks yaptık. Yine de bu sabah, zonklayan bir klitoris ve onu tekrar istemeyi engelleyemediğim bir ihtiyaçla uyandım. Tek yapmam gereken ona uzanmaktı, o da bana istediğim şeyi verdi.

Ağrım var, ama iyi anlamda. Zaten vücudum onun için çok az bir uyarılma ile patlıyor. Herhangi bir biyolojik bozukluktan muzdarip olduğum düşüncesi tamamen ortadan kalktı. Nicholas, bana en az on beş orgazm yaşatarak, bende hiçbir sorun olmadığını defalarca kanıtladı. Tek ihtiyacım olan şey... şey, oydu.

Ama o benim olmamalıydı.

Kız kardeşimi geri getirmek için her şeyi verirdim, ama o burada olsaydı, şimdi Nicholas ile evli olurdu ve ben onu sadece uzaktan hayranlıkla izleyebilirdim. Yeni bir suçluluk duygusu beni boğuyor, içimden içimi parçalıyor. Zamanla bu duygu azalacak mı, yoksa bana ait olmayan bir şeyi çalmışım gibi hissetmeye devam mı edeceğim?

Duş aldıktan sonra, yazlık sarı, diz boyu bir elbise seçtim ve stuff my feet into comfortable white trainers. Nicholas

bu sabah eski şehri keşfetmekten bahsetti, sonra hava koşulları uygun olursa öğle yemeğinden sonra yelken açacağız. Son anda, suda hava soğuk olursa diye beyaz bir hırka alıyorum.

Taze hamur işleri ve pastırma kokusu beni yemek odasına götürüyor. Bu ev çoğu standartlara göre çok büyük, ama Oakleigh ile karşılaştırıldığında cüce kalıyor. Yine de ben burayı tercih ediyorum ve evimizi burada kurmayacağımız için biraz üzülüyorum. Ama arkadaşlarım İngiltere'de, Imogen da öyle. Burada yaşasaydık onları çok özlerdim.

Kafandan çık, Vicky. Kimse burada yaşamaktan bahsetmedi.

Nicholas, içeri girdiğim anda telefonunu bırakıyor ve bana gülümsemesi seksapeli yansıtıyor, koyu renkli gözleri sanki Chanel giyip kırmızı halıda yürüyormuşum gibi sade kıyafetime bakıyor. Beni, sanki onun dünyasının merkeziymişim gibi hissettirmeyi gerçekten iyi biliyor.

Beth'e de öyle mi bakıyordu? O da şu anda benim hissettiğim gibi mi hissediyordu? Garip bir şekilde, Nicholas ile olan evliliğinden hiç konuşmadık. Öfke ve kıskançlıkla doluydu, ona sormaya cesaret edemedim, o da hiç kendiliğinden bahsetmedi, kaderinden şikayet etmedi. Bu Beth'in tarzı değildi. Onunla geçinmek *kolaydı*, nazikti ve sessizdi. İlk kez değil, bizim bu kadar farklı olmamızın, ailemin onu bana tercih etmesine katkıda bulunup bulunmadığını merak ediyorum. Onlar için çok mu zor bir çocuktum? Çok mu açık sözlüydüm? Çok mu itaatsizdim?

"Çok güzelsin."

Güzel bazen kaçamak bir kelime gibi gelebilir, "hoş" kadar kötü olmasa da aynı anlamda. Ama Nicholas bunu söylediğinde, sanki bana en büyük iltifatı yapıyormuş gibi geliyor.

"Umarım gideceğimiz yere uygun bir kıyafettir." Üç çeyrek kollu elbisenin kolunu çekerek, bana sandalye çeken personele gülümsüyorum.

Nicholas onun gitmesini bekler, sonra öne eğilir, dirseklerini kiraz ağacından yapılmış yemek masasına dayar. "Şey, çıplak olmanı tercih ederim, ama Hırvatistan'da çıplak dolaşmanın yasal olduğunu sanmıyorum." Gülümser. "Ancak yatta olduğumuzda..." Cümlenin geri kalanını benim hayal gücüme bırakır, ama ne demek istediğini anlamak için fazla yaratıcılık gerekmez.

"Ne istersin emin olamadım," der, meyve, hamur işleri, pastırma, yumurta ve tostla dolu birkaç tabağı işaret ederek. "Ama bol bol ye. Bayılmanı istemem."

"Bunun pek ihtimali yok." Öne eğilip tabağıma sıcak yemekleri dolduruyorum ve bir bademli kruvasan da alıyorum. "Ben çok yerim."

Gözleri aşağıya kayar. "Ben de."

Sanırım bahsettiği şey yemek değil ve midem birkaç kez ters dönüyor. "Dün gecedен sonra doymuş olursun sanmıştım."

Dili dudaklarını nemlendirmek için dışarı çıkıyor ve kahvaltıyı unutup onun yerine kendimi ona kaptırma isteği beni sarıyor.

Gördün mü? Doyumsuz.

"Oh, nadiren doyabilen büyük bir iştahım var."

Görünüşe göre tek ben değilim. Belki de kaderimizde birlikte olmak olmasa bile, sonuçta birbirimize çok yakışıyoruz. Ve belki, sadece belki, bu uyum bir gün bana aşık olması için yeterli olabilir.

Bekleyebilirim. İkimiz de bir yere gitmiyoruz sonuçta.

Yemek yerken, Nicholas'a Hırvatistan ve yelkencilik sevgisi hakkında biraz soru sorma fırsatı buluyorum. Konuşurken canlanıyor ve onun ne kadar canlı olduğuna hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum. Onun bu yönünü hiç görmemiştim, bu da beni ona biraz daha aşık ediyor. Her içgüdüme bana çok fazla aşık olmamam gerektiğini haykırıyor, ama ben bu yolculukta sadece bir yolcuyum. Beni nereye götüreceği benim kontrolüm dışında.

Saat dokuz buçukta evden çıkıp, yarım mil uzaklıktaki eski şehre doğru yola çıkıyoruz. Barron ve Andrew peşimizi bırakmıyor, onların varlığı ne yazık ki bir zorunluluk. De Vil ailesi sadece çok zengin değil, Konsorsiyum'daki konumları da onları neredeyse kötü şöhretli yapıyor ve kötü şöhretle birlikte tehlike de geliyor.

Beth bunun kanıtı. O bir De Vil bile değildi, ama onlarla ilişkisi onu hedef haline getirmek için yeterliydi.

Keder göğsümü kaplıyor, suçluluk duygusuyla birinci olmak için yarışıyor. Ben bu muhteşem yerdeyim, elim Nicholas'ın elinde, hayatın sunduğu tüm harikaları yaşıyorum, ama kardeşim toprağın altında. Nicholas'a onu kimin öldürdüğünü bulmaya yaklaşıp yaklaşmadığını sormalıyım, ama (Tanrım, lütfen beni affet)

bir kez olsun, sadece bana ait bir şey istiyorum. Burada sadece birkaç gün kalacağız. Gerçeklik mutluluğumu mahvetmeden önce balayımın tadını çıkarmak istemem bencilce mi?

Korkarım cevap evet, ama yine de sessiz kalıyorum.

Canlı yaşamla dolu bu eski ortaçağ kasabasının dar sokaklarını ve çarpıcı mimarisini keşfediyor, Dubrovnik Katedrali ve Dominiken manastırını ziyaret ediyoruz. Bacaklarım ağrımaya başlayınca, öğle yemeği için yerel bir kafeye uğruyor ve peka

— açık ateşte pişirilen geleneksel Hırvat eti, patates ve sebze yemeği — yiyoruz. Karnımız doyduktan ve kalbim patlamak üzereyken, Nicholas'ın yelkenli teknesini tüm yıl boyunca demirlediği marinaya doğru yola çıkıyoruz.

Yaklaştığımızda yelkenliyi gösterirken sesinde gurur duyduğu belli oluyor. "İşte orada. 75 fitlik saf mutluluk."

"Çok güzel." Bakışlarım teknenin yanından ön tarafına doğru kayıyor. Pruva mı? Teknenin adını okurken kaşlarımı çatıyorum.

"*Şeytanın Eziyeti* mi?" Güneşten gözlerimi koruyarak Nicholas'a bakıyorum. "Büyülü bir hayat süren adamdan mı?"

Gözleri kararır ve bakışları ufka sabitlenir, yüzünde okunamaz bir ifade belirir. "Hepimizin kendi şeytanları vardır, Victoria."

İçimden duyarsızlığımı lanetliyorum. Nicholas hiç de şanslı bir hayat sürmemiş. Acı çekmiş, sevdiği insanları kaybetmiş, en önemlisi annesini ve kız kardeşini iki hafta arayla kaybetmiş. Annabel De Vil'in tecavüze uğrayıp öldürülmesinin üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmiş olabilir ve annesi acıyla yaşamaktansa acı çekmeyi sonlandırmayı seçmiş olabilir, ama zamanın geçmesinin böylesine büyük bir kaybın acısını hafifleteceğini sanmıyorum. Yirmi yıl sonra da Beth'i hala çaresizce özleyeceğimden eminim.

"Özür dilerim. Duyarsızca davrandım."

Zihnini dolduran acı hatıraları silkelemek istercesine başını salladı. "Hadi." Elimi tutarak, yıpranmış yürüyüş yolundan geçip metal iskeleye çıkarak tekneye bindik. Barron ve Andrew aşağıda duruyorlardı, bizi takip etmek için hiçbir hareket yapmadılar.

"Gelmeyecekler mi?" Başımı, bize bakmayan iki adama doğru eğiyorum.

"Hayır. Bundan pek memnun değiller, ama seninle yalnız kalmak istiyorum."

"Bu tehlikeli değil mi?"

O, daha önceki sıkıntısının tüm izleri kaybolmuş bir şekilde gülümser. "Sadece senin için." Kolunu omzuma atar ve saçımı öper.

Gözle görülür şekilde bayılıyorum. Tüm hayallerim gerçek oluyor ve bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Yeni kocam aşka inanmıyor olabilir, ama bu adam romantizmi bir sanat haline getirmiş.

Ve şimdilik bu yeterli. Her zaman yeterli olup olmayacağı ise zamanla belli olacak.

Bana tekneyi gezdiriyor, ama her şeyi hatırlamaya çalışsam da çoğu kafamdan uçup gidiyor. Sanırım iskele ve kış tarafını öğrendim, bomun ne olduğunu ve Adriyatik'te plansız bir dalış yapmak istemiyorsam teknenin üzerinde sallandığında ondan kaçınmam gerektiğini biliyorum, ama hepsi bu kadar.

"Birinci kaptan olarak ne kadar yararlı olabileceğimden emin değilim."

"Başaracaksın. Ben birçok kez tek başıma yelken açtım. Arkana yaslan ve rahatla. Yardımına ihtiyacım olursa, ne yapman gerektiğini sana açıkça söyleyeceğim."

O dümeni ele alır ve çok geçmeden limanı geride bırakıp açık denize açılırız. Neyse ki, bugün deniz sakin olsa da, ben doğuştan denizciyim galiba. Deniz dalgalı olsaydı, durum farklı olabilirdi. Nicholas şaka yollu olarak kusarken saçımı tutmayı teklif etse de, onun önünde kusmak, en azından evliliğimin ilk yılında bingo kartıma yazılmayacak bir şey.

Tabii zaten hamile değilsen. Dün geceki maraton seks seansında doğum kontrolünden hiç bahsedilmedi, bu da Nicholas'ın bizim çocuk sahibi olmamızı beklediği anlamına geliyor. Ben de çocuk sahibi olmayı çok isterim, ama umarım bu çok çabuk olmaz. Anne olmadan önce Nicholas'ı daha iyi tanımak ve işimi kurmak istiyorum. Eve gittiğimde, biraz daha kontrol sahibi olmak için doğum kontrol hapi kullanmak konusunda bir doktorla konuşabilirim.

Nicholas'a Montague Interiors'dan henüz bahsetmedim ve benim çalışmam fikrine nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyorum. Ama bunun bir önemi yok. Kabul etmek zorunda kalacak. Üniversiteden mezun olduktan sonra, tasarım diplomamla ne yapmak istediğime karar vermek biraz zamanımı aldı.

Birçok farklı yöne gidebilirdim, ama iç tasarım beni en çok heyecanlandıran şeydi. İngiltere'ye döndüğümüzde, Eloise'in babasının bana verdiği kişiye ulaşip işimi başlatacağım.

Yaklaşık bir saat boyunca sahil boyunca yelken açıyoruz. Manzara nefes kesici ve telefonumla bir sürü fotoğraf çekip, bunların bir kısmını arkadaşlarımla grup sohbetine gönderiyorum. *Kıskançlık*, ezici bir tepki ve Nicholas'ın bu devasa tekneyi ustaca yelken açmasını, rüzgârın saçlarını uçurmasını, bomu hareket ettirirken kaslarını gerdiğini izlerken, onların haklı olduğunu düşünüyorum. Roller tersine dönseydi, ben de kıskançlık duyardım.

Nicholas kayalık bir çıkıntının yanında demir atıyor ve tekne duruyor. "Belki yüzmeye gideriz diye düşündüm." Kaşlarını çatıyor, başını bir yana eğiyor. "Yüzebiliyorsun, değil mi?"

Bu, birbirimiz hakkında aslında hiçbir şey bilmediğimizi bir kez daha hatırlatıyor, ama zaman var. Hayatımızın geri kalanında en sevdiğimiz rengi, yumurtalarımızı nasıl sevdiğimizi (lütfen akışkan olsun) ve hangi filmlerin bizi ağlattığını keşfedebiliriz. Beth ve benim gözyaşlarına boğulduğumuz *Me Before You* filminde bile Nicholas'ın tek bir gözyaşı döktüğünü göremiyorum.

"Yüzebilirim, ama yanımda mayo getirmedim." Planını bana söyleseydi, yanıma bir tane alırdım.

Dudaklarının bir tarafında çarpık bir gülümseme belirir. "Ben de getirmedim." Tek bir hareketle tişörtünü başından çıkarır ve bana atar. Kot pantolonu ve iç çamaşırı da onu izler ve orada, çıplak olmaktan tamamen rahat bir adam olarak durur. Bana göz kırparak, teknenin kenarından Adriyatik Denizi'nin pırıl pırıl sularına dalar.

Nefes almak için su yüzüne çıktığında parmağını kıvrır. "Soyunun Bayan De Vil ve buraya gelin. Su muhteşem."

Zevk dalgası damarlarımdan akıyor. Hiç çıplak yüzmedim, ama her şeyin bir ilki vardır.

Elbisemin eteğini tutup başımdan geçirip teknenin arkasındaki bankın üzerine atıyorum. Spor ayakkabılarımı çıkarıp iç çamaşırlarımı atıyorum. Suya dalmak yerine teknenin kenarına oturup bacaklarımdan önce atıyorum. Neyse ki su

beklediğimden daha sıcaktı. Güçlü kollar beni arkadan sardı, bir kol karnımı, diğeri göğüslerimi kavradı. Omzumu öptü ve yarı ereksiyon halindeki penisi kalçalarımın arasına yerleşti.

"Seni tekrar istiyorum." Sanki kendi itirafına inanamıyormuş gibi, sesi hayret verici geliyor. "Seni her zaman istiyorum. Sen bir cadı mısın, karıcığım?"

Onun penisini ağızıma aldığımda hissettiğim aynı güç dalgası beni sarıyor. İşte böyle kazanıyorum. Seksle. Aptal değilim. Hem erkeklerin hem de kadınların aşk olmadan da şiddetli seksten zevk alabileceğinin farkındayım, ama bu daha fazlasına yol açabilir.

Boynuma burnunu sürtüyor ve bir saniye sonra ona dönmüşüm. Sanki ölüm cezası almış ve bu onun son arzusuymuş gibi beni öpüyor. Göğsümde sevinç patlıyor. En çılgın rüyalarım da bile bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Ailem bana ilk kez görücü usulü evliliğimi söylediğinde, onlara karşı çıkmıştım. O zamanlar Beth'in yasını tutmak ve ona olanlar için Nicholas'ı suçlamak beni tüketmişti.

Hâlâ derin bir yas içindeyim ve suçluluk duygusuyla boğuluyorum, ama bu beni bu mutluluğu çalmak için engellemiyor. Bunu hak ediyorum. *Gerçekten.*

Öpüşmeyi bırakıp bana su sıçratıyor. Bu çok alaycı bir davranış ve benim tanıdığımı sandığım Nicholas'a hiç benzemiyor. Meğer onu hiç tanımamışım.

"Şu koyu görüyor musun?" Tepeden çıkıntı yapan kayalıkların arkasında gizlenmiş küçük bir kumsalı işaret ediyor. "O kadar uzağa yüzebilir misin?"

"Eminim yüzebilirim."

"Aferin kızım. Hadi gidelim." O suda süzülürken, benim kurbağalama stilimden çok daha etkileyici bir serbest stil yüzüyor. Kıyıya ulaşmam yaklaşık on dakika sürüyor ve denizden çıkıp ayak parmaklarımı kuma gömdüğümde nefes nefese kalıyorum.

"Sanırım spor salonunda daha çok çalışmam lazım." Elimi karnıma koyup ciğerlerimi tamamen hava ile dolduruyorum.

"Seks en iyi egzersizdir." Beni belimden yakaladı ve vücuduna doğru çekti. "Siktir, bana ne yapıyorsun?"

Cevap beklemesi yok. Dili dudaklarımı aşıyor ve elleri bir anda her yere uzanıyor. Sadece iki eli var ama lanet olsun, onları çok iyi kullanıyor. Beni kuma yatırırken vücudumun hiçbir yeri onun dikkatinden kaçmıyor.

"Ya görülürsek?"

Kulak mememi ısırtıyor ve içim bir anda geriliyor.

"Görölmeyeceğiz." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben öyle olmasını sağladım."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama ona bunu sorgulayacak kadar muhtaç değilim. İçime girerken ve piercingi iç duvarlarımı sürüklerken, endişelerim rüzgarda kül gibi dağılıyor. Bizi izleyecek kadar umursayan biri varsa, müthiş bir gösteri izleyecek.

Başım Nicholas'ın kucağında dinleniyor ve sonbahar güneşi cildimizdeki tuzu ve kumu kurutuyor. Parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve bu şefkat gözlerime yaşlar getiriyor. Nicholas'ın acımasız bir tarafı olduğunu biliyorum - ailesinin itibarı bizim çevrelerde iyi bilinir - ama kaderlerimiz birleştikten beri bana sadece anlayış ve sevgi gösterdi. Bu bir başlangıç, değil mi? Beth'in cenazesinde söylediklerimden sonra, hayatımı cehenneme çevirebilirdi ve içimden bir ses onun bunu yapmasını bekliyordu. Ama o, evlenmeden önce var olduğunu bilmediğim neşeli, şefkatli ve merhametli yanını gösterdi bana.

Bu adama olan hayranlığım kalbimi dolduruyor, ama bir zamanlar hissettiğim bu tutkunun hızla daha fazlasına dönüştüğünü ona söylemem mümkün değil. Çok daha derin ve korkutucu bir şeye. Elbette, bir gün bana sonsuz aşkını ilan etmesini, hatasını kabul etmesini ve başından beri beni seçmesi gerektiğini itiraf etmesini çok isterdim, ama onun söylediklerini, yaptıklarını veya hissettiklerini kontrol edemem. Tek yapabileceğim kendime karşı dürüst olmak ve bunun yeterli olmasını ummak.

"Elizabeth'in katilini bulmak için her yolu denedim ama hiçbir sonuç alamadım."

Donup kalıyorum. İşte buradayız, altın kumların üzerinde çıplak uzanmış, güneş tenimizi ısıtıyor ve o benim kız kardeşimi düşünüyor. Beth birden fazla kez aklıma geldi ve dün bu konuyu açan bendim, ama Nicholas'ın seks yaptıktan hemen sonra bu konuyu açması bana bir tokat gibi geldi. Bu, onunla birlikte bu kumsalda uzanması gereken kişinin Beth olması gerektiğini bir kez daha hatırlatıyor. Saçlarını dalgın dalgın parmaklarıyla okşuyor. Vücudunu öpüyor, dokunuyor ve sevişiyor.

Oturup dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etraflarına doladım. "Sormak istiyordum ama..." Sözümü yarım bıraktım. Gerçek şu ki, sormak istemiyordum. İngiltere'ye dönüp bu rüya gibi seyahati geride bırakana kadar sormak istemiyordum. Burada olmamam gerektiğini, Nicholas'ın benim olmaması gerektiğini kendime sürekli hatırlatmak istemiyordum.

"Üzgünüm. Pes etmeyeceğim. Onu kimin öldürdüğünü bulup intikamımı alana kadar asla pes etmeyeceğim."

Onun özrü, spermleri hala uyluklarımın iç kısmında kururken geliyor ve canımı yakıyor. Çok canımı yakıyor, ama sözlerinin beni ne kadar incittiğini ona göstermek istemiyorum.

Kendimi toparlayıp, ifademi düzeltir, acımı içime gömer ve dikkatimi ona çeviririm. "Senin suçun değil."

"Senin suçun. Sorumluları bulacağımı söylemiştim." Elini yüzüne götürdü. "Kimse benden kaçamaz. Kimse."

Yüzündeki kasvet ve neredeyse yenilgiye uğramış hali, elimi onun koluna uzatıp onu teselli etmeme neden oluyor. "Onun için doğru olanı yapacağımı biliyorum. Sana güveniyorum."

"Elbette yapacağım," diye homurdanır. "Sana yemin ederim, aramayı asla bırakmayacağım."

Beth'in katilini bulmak da asla vazgeçmeyeceğim bir şey olsa da, içimden bir acı duyuyorum. Ne kadar zaman geçerse geçsin, Nicholas benim olmadan önce Beth'indi ve bu da benim onun ilk tercihi olamayacağım anlamına geliyor.

Bu iç karartıcı bir düşünce.

"Geri dönsek sorun olur mu?" Sesim aşırı neşeli geliyor, ama o fark etmiyor gibi görünüyor. "Biraz yorgun hissediyorum. Güneşten olmalı."

"Ya da seksten." Gülümsemesi kalbimi parçalıyor.

"Evet, o da."

Limana geri döndüğümüzde güneş batıyor ve gökyüzünü kan portakalı rengini andıran tonlarla boyuyor. Nicholas akşam yemeğine çıkmayı önerdiğinde başım ağrıyor gibi yapıyorum. Alnımı öpüyor, tam da uygun, tam da kontrollü bir şekilde. Karısına öpücük. Ama aslında seçtiği karısına değil.

Yatağa çıkmak için merdivenleri tırmanırken, zihnimde tek bir kelime yankılanıyor: Sahtekar.

On Dokuzuncu Bölüm

NICHOLAS

Balayımdan bu kadar keyif aldığım için benden daha çok şaşırın kimse yok. Aslında Victoria'yı buraya görev bilinciyle getirdim.

—bütün ailemin çok iyi bildiği bir şey. Her kadın balayını hak eder, evlilik gerçek aşk evliliği olmasa da görücü usulü olsa bile, ama bu sabah eve dönme düşüncesi beni melankoliye sürükleyeceğini hiç beklemiyordum.

Dört gün yetmedi. Hiç yetmedi. Yeni karımdan doyamıyorum, bu da benim için bir şok oldu. Beni sadece cinsel olarak sıkıştırmıyor. Onunla vakit geçirmekten, ona her zaman ikinci evim olarak gördüğüm yeri gezdirmekten keyif aldım. Meğer tanıdığımı sandığım ekşi, acı, kavgacı Victoria hiç de öyle değilmiş. Meraklı, tutkulu, ilginç birisi ve düşüncelerini söylemekten çekinmiyor, ama bu beni sandığım kadar sinirlendirmiyor.

Maalesef, gerçek dünyaya dönme zamanı geldi. Yarın başlayıp hafta sonu boyunca devam edecek arka arkaya toplantılarım var, kaçırdıklarımı telafi etmek için. Ailemin işleri çok geniş ve çeşitlidir ve hepimiz sorumluluklarımızı adil bir şekilde paylaştık da, gün içinde yeterli zaman asla olmuyor.

Hayatımda ilk kez, günlük hayatın monotonluğunu iple çekmiyorum. Çeşitli iş ilgi alanlarım her zaman beni ayakta tuttu, bana bir odak noktası verdi, yeterince iyi olmadığımı söyleyen sesleri bastırmamı sağladı

ama Şimdi yeni bir odak noktam var ve buna takıntılıyım.

Bizi özel havaalanına g6t6rmek için saat dokuzda gelen arabada Victoria'dan iz yok. Bu sabah saat altı da kalktığımda onu uyurken bıraktım, onu ters çevirip içine g6m6lme isteği beni t6ketmesine rağmen, ama bir saat 6nce duş sesini duyduğuma yemin edebilirim. Yukarı çıkmak 6zereyim ki, elinde valiziyle merdivenlerin başında belirir.

"Ben alayım." Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp, tutamağı tutan parmaklarını ayırıyorum.

Bana solgun bir g6l6msemeyle "TeŐekk6rler" diyor.

Kaşlarımı attım. "İyi misin?" Biraz solgun g6r6n6yordu, ki bu tamamen benim hatamdı. Her gece onu çok geç saatlere kadar uyutmamıŐ, ertesı sabah erkenden uyandırmıŐtım, 6nk6 arzularım çok g6l6yd6 ve g6rmezden gelemezdim. Ama o beni bir kez bile reddetmedi, ben onu defalarca yalarken bana sarıldı, birbirimize olan alığımız eŐitti.

"İyiyim."

Sesi iyi gelmiyor. "Emin misin?"

"Evet." S6zc6k kısa ve keskin çıkıyor. Alnını ovuşturarak i çekiyor. "Sadece biraz yorgunum, hepsi bu, uzun ve sert İngiliz kıŐını hiç istemiyorum."

"Seni ısıtacağım." Bir kolumu omuzlarına doladım ve merdivenlerden inerken onu bana yakın tuttum, ama v6cudunda son birkaç g6nd6r olmayan bir sertlik vardı. Ne derse desin, iyi değil, ama bu t6r durumlarda bir kız kardeşe sahip olmak yardımcı oluyor. Onu zorlamak ve d6rtmek yerine, kendi zamanında bana neyin yanlış olduğunu s6ylemesine izin vermek daha iyidir.

On d6rt yaşındaki ergen Saskia'ya sakinleŐmesini ve duygusal davranmayı bırakmasını s6ylediğim zamanın izleri h6l6 6zerimde. Kız kardeşim sinirlendiğinde tanıdığım neredeyse herkesten çok daha korkutucu oluyor.

Havaalanına giden kısa yolculukta Victoria tam olarak d6rt kelime s6yler. Hayır, evet, tamam ve iyi. Onu neyin 6zm6Ő olabileceğini d6Ő6n6r6m ama aklıma hiçbir Şey gelmez. D6Ő6nd6m de, buraya geldiğimiz ikinci g6n yelken seyahatinden d6nd6đ6m6zden beri oldukça sessizdir, ancak o geziden tek hatırladığım Şey kumlu bir plajda karımı sikmek ve onun sırtımı tırmalamasıdır.

Adil olmak gerekirse, hayatımızdaki bu ani değişiklik ikimiz için de kolay olmadı, ama onun için daha zor. Yarın Elizabeth'in öldürölüşünün yedinci haftası olacak ve benim içimde derin bir öfke yanarken, onun içinde ise keder var. Elizabeth'i hiç sevmedim ve Victoria'yı da sevmiyorum. Birini koşulsuz sevmenin getirdiğı derin duygulara kendimi asla açmayacağım, ama iki kız kardeşten Victoria'nın arkadaşlığını çok daha fazla tercih ediyorum. Onda Elizabeth'te olmayan bir zeka var. Elizabeth cahil değıldi, ama entelektüel düzeyde ilgimi çekecek kadar uysal değıldi. Benim istediğim şeyin bu olduğunu sanıyordum: bana kolay bir hayat sunacak ve aile adını devam ettirecek birkaç çocuk sahibi bir eş.

Belki de kendimi sandığım kadar iyi tanımiyorum.

Uçak kalkar kalkmaz ve Victoria konuşmak istemediğini veya konuşmaya ihtiyacı olmadığını belli eder etmez, dizüstü bilgisayarımı çıkarırım. Son dört gündür kasten işten uzak durdum ve e-posta programımı açtığımda yüzlerce mesajın akınına uğradığımda, önümüzdeki dört gün de işten uzak durmaktan daha çok istediğim bir şey olamaz.

İç çekerek, asistanımın öncelikli olarak işaretlediğı mesajları taradım ve yanıtları yazmaya başladım. Uçak kasvetli bir Ekim gününde iniş yaptığıında, mesajların çok az bir kısmını yanıtlayabilmişim. Dizüstü bilgisayarımı bir çırpıda kapatıp, el bagajıma koydum ve emniyet kemerimi çözdüm. Victoria da aynısını yaptı, ayağı kalkıp kollarını başının üzerine uzattı. Bu hareket, göğüslerini gömleğine bastırdı ve pamuklu kumaşın içinden meme uçları göründü. İçimden bir inilti çıkar ve hızla kendimi toparlarım.

Benim neyim var böyle? Otuz üç yaşıındayım, on altı değıl. Son dört günde, önceki dört yılda yaptığıımdan daha fazla seks yaptım, ama hala sikim daha fazlasına hazır.

Beni bakarken yakaladı ve ağzının köşelerinde gerçek bir gülümsemenin ilk belirtileri belirdi.

"İşin çok yoğun değılse, öğleden sonra biraz kestirebiliriz."

Ayağı kalkıp belini sararak onu kendime doğru çekiyorum. "Boş olacağıımdan emin olacağım." Uçuş görevlisi kapıyı açtığıında kabine soğuk hava giriyor, ama soğuğı rağmen karımı öpmek için zaman ayırıyorum ve vücut ısımla onu ısıtıyorum.

O da olumlu tepki verir, ağzını açarak dilimin serbestçe girmesine izin verir. Evleneli bir haftadan az oldu, ama şimdiden bana tam uyuyor.

O titremeye başladığında, onu bırakıp ceketini giymesine yardım ediyorum. Oakleigh'e dönerken arabada pek konuşkan olmasa da, vücudu daha rahatlamış durumda. Elini tutup başparmağımla parmak eklemlerini okşarken, diğer elimle telefonumu kaydırıp birkaç mesaja cevap veriyor ve üç ile beş arasında olan iki toplantıyı iptal ediyorum.

Eşim siesta yapmak istiyorsa, istediğini yapacaktır.

Oakleigh'e vardığımızda, arabadan indiğimde Victoria birkaç adım önümdeydi. Ona doğru koştum ve onu kollarıma aldım. O çığlık attı, sırtıma vurdu, sonra güldü.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni eşikten geçirmek için." Evin içine giriyorum, karımın kıkırdamaları vücudumun her hücresini ısıtıyor.

Bu sabah beni endişelendirmişti, ama onu rahatsız eden her neyse, ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Onu yere indirdiğimde, Imogen merdivenlerin başında belirir.

"Geri dönmüşsün." Bize doğru koşar ve tek düşünebildiğim, Xan onun merdivenlerden ne kadar hızlı koştuğunu görseydi kalp krizi geçireceği. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," diyor Victoria, artık yengesi olan kadını kucaklayarak.

"Onu birkaç dakikalığına alabilir miyim?" diye sorar Imogen. "Daha yeni döndüğünü biliyorum

"Ahem, pardon. Nicholas benim patronum değil. Onun iznine ihtiyacın yok."

"Ahem, affedersiniz. Nicholas benim patronum değil. Onun iznine ihtiyacınız yok."

İşte orada. Tanıdığım bağımsız kadın. Garip, ama rahatsız olmadım. Eğlendim.

Kıkırdayarak ben çekiyorum onu yaklaşıtıyorum ben ben ve öp onun yanaklarından öp. "Saat üçteki randevumuzu unutma."

"Bana uyar."

Onu bırakıyorum, ama iki kadın ilk merdivenin üstündeki köşeyi dönüp

görüş alanımdan kaybolana kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Babama gidip eve geldiğimizi haber vermek üzereydim ki Christian ortaya çıktı.

"Harika zamanlama. Sana ihtiyacım var."

"Hoş geldin Nicholas. Balayı nasıldı?" Her kelimeyi alaycı bir tonla söylüyorum ama Christian hiç aldırış etmiyor. Sadece omuz silkiyor ve beni ön kapıya doğru itiyor. Ben direniyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Annemin yıllar öncesinden bir arkadaşını buldum. Sadece birkaç kilometre uzakta yaşıyor. Dün onu aradım ve onu ziyaret edebilir miyiz diye sordum. O anahtarın neyi açtığını biliyor olabilir diye düşündüm. Kabul etti ve şimdi oraya gidiyoruz."

Son birkaç haftadır hayatım o kadar kaotikti ki, Xan ve Imogen'in birkaç hafta önce ortaya çıkardığı küçük gizemi neredeyse unutmuştum. Xan, o anahtarın neyi açtığını bulmaya takıntılı. Ben ise Elizabeth'in katilini veya katillerini bulmakla çok daha fazla meşguldüm, ama Christian bu davayı takip etmeye devam etmiş gibi görünüyor.

"Ona anahtardan bahsettin mi?" "Hayır.

Tanığı yönlendirmek istemedim."

Onun abartılı tavrına gözlerimi devirdim. "O zaman, bildiğimiz kadarıyla, bu gereksiz bir yolculuk olabilir."

"Olabilir... ya da olmayabilir. Ayrıca, başka ne yapacaksın? Karın buradan gitmek için sabırsızlanıyordu."

Bir iç çekiyorum. Birbirimizi taklit etmek bizim işimizdir, ama bu, oturup bunu kabul etmek zorunda olduğum anlamına gelmez. "Siktir git."

Gözlerini devirerek bana bir kez daha itti. "Hadi ama. Ne kadar çabuk gidersek, o kadar çabuk geri döneriz."

"Toplantılarım var," diye mırıldanıyorum, ama aslında acele etmiyorum. Tek düşünebildiğim, seksi karımla öğleden sonra yapacağım siesta.

"Onları iptal ettim."

Benim burun deliklerim genişledi genişliyor dön nefes nefes bir sinirli nefes "Tanrım, Christian. Zaten bir sürü önemli şeyi kaçırdım."

"Sıkılma kardeşim. O kadar acil bir şey yok." Benim onu takip edeceğimi bilerek uzaklaşır. "Xan biliyor mu?"

Durur, benim ona yetişmemi bekler, sonra başını sallar. "O bu olaya çok yakın, asla ortaya çıkmayabilecek bir gerçeği bulmaya çok takıntılı."

"Sen de bunun boşuna bir arayış olduğunu mu düşünüyorsun?"

Evden çıkıp kapı arkamızdan kapanana kadar cevap vermiyor. "Xan bu anahtarın bir önemi olduğuna inanıyor ve kardeşim olarak, onun bu anahtarın açtığı şeyi bulma isteğine destek vermeye hazırım. Bunu başarabileceğimizi düşünüyor muyum? Hayır, düşünmüyorum. Bir fırsat yakalasak bile, annemin neden intihar ettiğine dair yeni bir fikir edinebileceğimizi düşünüyor muyum? Hayır, onu da düşünmüyorum. Neden yaptığını biliyoruz. Annabel'e olanlarla yaşayamadı. Başka ne bulabileceğimizi bilmiyorum."

Bir mızrak göğsümü deliyor, onun için yeterli olmadığımı bilmenin acısı, onu aramaya gittiğim ve banyosunda suyun altında yatarken bulduğum günkü kadar taze. O ve ben inanılmaz derecede yakındık. O benim için her şeydi. *Her şey*. Onun aynı şekilde hissetmediğini öğrenmek yıllardır beni rahatsız ediyor.

Beni en kara keder bulutuyla saran anıları bir kenara iterek saatime bakıyorum. 1:15.

"Bu kadın ne kadar uzakta?" "Yirmi dakika."

"Tamam. Gelirim. Ama en geç saat üçe kadar dönmem lazım. 2:45 daha iyi olur."

Christian başını eğip beni inceler. Sonra güler. "Anlıyorum, Bay Yeni Evli. Merak etme, Cinders'ı gece yarısına kadar eve bırakırım."

"Gece yarısından çok daha erken olsa iyi olur," diye homurdanırım. Karıma bir söz verdim ve bu sözümü kesinlikle tutacağım.

Yirminci Bölüm

VICKY

"Balayı nasıldı?"

Oturma odasındaki sehpanın üzerinde boya ve kumaş örnekleri dağılmış durumda, ama Imogen'ın bebek odasını dekore etmek için hangilerini seçeceğime yardım etmemi istemesi açıkça bir hileydi. Ve bana attığı keskin bakıştan anladığım kadarıyla, ona birkaç ayrıntı verene kadar onun pençesinden kurtulamayacağım.

"Şeydi..." Doğru kelimeyi arıyorum, ama balayımda karşılaştığım Nicholas'ın halini tarif edecek bir kelime olduğunu sanmıyorum. "Beklediğimden farklıydı."

Kaşlarının arasında bir çatlak belirir ve başını bir yana eğirir. "Nasıl farklı?"

Alt dudağımı dilimle yaladım ve omuz silktim. "Daha fazla özenli ve düşünceli olamazdı."

"Ve sen onun seni kendi haline bırakmasını ve sürekli huysuz olmasını bekliyordun."

"Evet, öyle sayılır. Benimle evlenmek istemediğini çok iyi biliyorum, ama o gece Noir'da o pislik herif yüzüme yumruk attığından beri değişti. Beni... koruyor." Belki biraz fazla koruyor. Hala, sırf otoritesini göstermek için bile olsa, Matthew'a bir şekilde sorun çıkarmaya çalışmayacağından tam olarak emin değilim. Nicholas tam bir alfa erkek. Korumacılık onun kanında var ve Matthew'un adı birkaç kez geçtiğinde gözlerindeki bakıştan anladığım kadarıyla, eski erkek arkadaşımın kanının peşinde.

Matthew'a ulaşıp, belki de, bilemiyorum, ona öfkeli bir kocanın intikam peşinde olabileceğini uyarmayı deneyeceğim.

Ya da... belki de fazla düşünüyordum.

"Ne şanslısın. Alexander balayımın çoğunda beni görmezden geldi. Ama yine de, beni terk etmem için beni izole etmeye çalışıyordu."

"Uykusunda onu bıçaklamamış olmana şaşırdım."

"İnan bana, birden fazla kez yapmaya çok yaklaştım. Nicholas'ın öyle olmadığına seviniyorum. Ve tabii ki seni korumalı. O senin kocan."

"Evet, ama öyle olmaması gerekiyordu, değil mi?" Başımı sallayarak iç çekiyorum. Beth'in trajik ölümüyle hayatıma giren uzun gölgeden hala kurtulamıyorum. Onu deli gibi özlemekle, ama burada olsaydı Nicholas'la mutluluğa ulaşma şansımın asla gerçekleşmeyeceğini bilmek arasındaki ikilem kafamı karıştırıyor. Bu suçluluk duygusu beni ezip geçiyor.

"Vicky." Imogen iki elimi de kendi ellerine aldı. "Böyle düşünmeye devam edemezsin. Bazen kader, kabul etmek istediğimizden daha fazla hayatımıza müdahale eder. Kız kardeşini kaybettiğin için üzgünüm. Benim kardeşim yok, bu yüzden yaşadıklarını hayal etmek benim için zor, özellikle de ikiniz çok yakındıysanız, ama o burada değil, sen buradasın. Onun zamansız ölümü, hak ettiğin hayatı senden çalmasına izin verme."

Onu takdir etmeliyim, Imogen çok akıllı. Belki de tek çocuk olmak, kendine çok daha fazla güvenmek zorunda olmak anlamına gelir. Haklı bir noktaya değiniyor, ama bilmek ve inanmak iki farklı şeydir. Kendimi bir sahtekar gibi hissetmekten kurtulamıyorum ve bir gün günahlarımın bedelini ödeyeceğim.

Saat ikiyi çeyrek geçe, anne adayından ayrılıp Nicholas'ın dairesine geri dönüyorum. Artık bizim dairemiz, sanırım, ama burada yaşayacaksam, biraz kişisel dokunuşlar eklemem gerekecek. Buranın bir erkeğin mekanı olduğu belli. Her şey işlevsel mobilyalar ve sıkıcı duvarlar. Biraz renk, bir iki tuhaf örtü, birkaç dağınık yastık, ve burayı biraz daha ev gibi hissettirebilirim.

Duşa giriyorum. Saçımı yıkayacak vaktim yok, bu yüzden kuru şampuan sürüp parlayana kadar fırçalıyorum. Her iki kulağımın altına ve boynuma biraz parfüm sürüp, vücudumun hatlarını ortaya çıkaran ve dizimin birkaç santim altına kadar uzanan krem rengi

son birkaç gündür çok fazla seks yaptığımızı düşünürsek, Nicholas'ın şehvetle yanıp tutuşan gözlerle buraya gelip bu güzel geceliği üzerimden yırtıp atacağı düşüncesi beni gülünç derecede heyecanlandırıyor.

Saat üç gelir geçer. Nicholas'tan hiçbir iz yok. Sonra saat üçte on beş. Üçte otuz. Saat üçte kırk beşe geldiğinde, geceliğimi çıkarıp kot pantolon ve kaşmir kazak giydim. Onu aramaya çıkarken hayal kırıklığı göğsümü doldurdu. Onun rutinini veya nerede çalıştığını bilmiyorum, ama geçtiğim her oda boştu. Oturma odasına geri döndüm, ama Imogen artık orada değildi.

Aşağı kata inerken, elinde yiyeceklerle dolu büyük bir tepsi taşıyan bir personel görüyorum. Ona yetişmek için acele ediyorum.

"Affedersiniz?"

Bana doğru dönerek başını hafifçe eğiyor. "Bayan De Vil. Sizin için ne yapabilirim?"

Bu adamı hayatımda hiç görmedim. Beni tanıması biraz rahatsız edici, ama muhtemelen düğüne bir şekilde katılmış olmalı.

"Şey, ben... kocamı arıyorum."

"Bay Nicholas bir süre önce Bay Christian ile birlikte malikaneden ayrıldı."

"Oh." Kalbim sıkışır. İki dakika önce geldim ve şimdiden unutuldum. Benimle olmak yerine kardeşlerinden biriyle birlikte olmayı tercih ediyor. Tamam. Anladım. "Ne zaman döneceğini söyledi mi?"

"Korkarım ki hayır." Tepsinin ağırlığını değiştirir. "Başka bir şey var mı, Bayan De Vil?"

"Hayır. Teşekkür ederim. Onu görürseniz, onu aradığımı söyler misiniz?"

"Elbette." Aceleyle uzaklaşır ve birkaç kapı ötedeki bir odaya girer. Yukarı çıkıp kanepeye uzanırım.

Arayayım mı?

Hayır. Beni arayıp gelemeyeceğini söyleyebilirdi. Biliyor musun? Siktir et onu. Montague Interiors için harekete geçmek için şu an gibi bir zaman yok. Balayımızda ona yeni kurduğum işimden bahsetmeyi hiç başaramadım. Beth'in katilini bulana kadar dinlenmeyeceğini söyleyen şiddetli beyanından sonra, seyahatin keyfi kaçtı.

balayımızda ona yeni kurduğum işimden bahsetmedim. Beth'in katili bulunana kadar rahat etmeyeceğini şiddetle ilan etmesinden sonra, seyahatin tadı kaçtı. Bunun beni ne kadar bencil, ne kadar korkunç biri yaptığını biliyorum, ama elimde değil.

Eloise ile aramızdaki yüzlerce mesajı (o çok konuşkan bir kızdır) kaydırıktan sonra, sonunda Beth ölmeden çok önce gönderdiği mesajı buldum. Ailem Nicholas ile evlenmem gerektiğini söylemeden önce.

Eloise: Al bakalım, bebeğim. Adamın adı Anthony Davidson. Numarası 07888 222555. Sevenoaks'ta yaşıyor. Babam onun iyi bağlantıları olduğunu söyledi.

Derin bir nefes alıp arama düğmesine bastım. Telefon çaldı, çaldı ve tam kapatmak üzereydim ki cevap verdi.

"Davidson."

"Oh, Bay Davidson. Benim adım Victoria De... Victoria Montague." *Siktir git, Nicholas. Benim işim, benim lanet olası adım.* "Eloise Addington bana sizin iletişim bilgilerinizi verdi. Montague Interiors adlı şirketim hakkında konuşmak için sizinle görüşmenin iyi olacağını söyledi."

Bir duraklama oldu, sonra, "Oh, evet. Şimdi hatırladım. Araman biraz gecikti, Bayan Montague."

"Biliyorum. Özür dilerim. Kız kardeşim birkaç hafta önce aniden vefat etti ve biz... şey, zor bir dönem geçirdik."

"Anlıyorum. En içten taziyelerimi sunarım."

"Teşekkür ederim. Ama artık şirketimi ileriye taşımaya hazırım. Bana ayırabileceğiniz her zaman için minnettar olurum."

"Bekleyin." Telefonun diğer ucunda klavye sesleri duyuluyor. "Bir saat sonra otuz dakikam var."

Tanrım. Bir saat mi? Saat dörtü geçiyor ve iş toplantısı için uygun giyinmedim bile, ama bu fırsatı kaçırıramam. Ya bu adamla tek şansım buysa? Sabırsızlığımı hissedebiliyorum, ama yine de soruyorum.

"Yarın ya da gelecek hafta vaktiniz var mı acaba?" diye umutla ekledim.

"Korkarım ki hayır. Yarın ajandam dolu ve gelecek hafta seyahate çıkacağım." Yemin ederim, diye homurdanıyor.

"Sorun değil. Oraya gelebilirim." Bana verdiği adresi not alıp harekete geçiyorum. Kalem etek, beyaz bluz, ılık ceket, ince tayt ve yüksek topuklu ayakkabılar. Her Şey hazır. Saçlarımı geriye çekip gümüş bir toka ile ensemdede düzgün bir topuz yapıyorum. Aynada kendime bir kez daha baktıktan sonra, iş planımın bulunduğu deri klasörü alıp aşağıya koşuyorum. Tam burada duraksıyorum.

Siktir.

Arabam yok. Benimki hala evde. Bu hafta sonu bir ara almayı planlamıŐtım, ama Şu anda bir araca ihtiyaım var.

"Bayan De Vil, bir Şeye ihtiyaınız var mı?"

Ben Dönüp döndüm. "Andrew. Mükemmel zamanlama.

Bana ihtiyaım bir bir yere gitmem gerekiyor. Beni götürebilir misin?"

"Tabii ki. Nereye gitmen gerekiyor?"

Adresi söylüyorum ve beş dakika içinde yola ıkıyoruz. Nicholas'a nereye gittiğimi haber vermek için mesaj atmayı düşünüyorum, tabii ki benim varlığımı hatırlaması ihtimaline karşı, ama vazgeçiyorum. Ben onun nerede olduğunu merak ettiğim gibi, o da *benim* nerede olduğumu merak edebilir. Ayrıca, bu kadar çok bilmek istiyorsa, arayabilir.

Benim de onu aramamıŐ olmamın ironisini farkındayım, ama umurumda değil. Huysuz hissediyorum.

Sevenoaks'a ulaşmak kırk beş dakika sürüyor. Anthony Davidson'ın ofis binası sadece dört katlı, ama modern, tamamen cam ve fırçalanmıŐ çelikten yapılmış. Andrew ziyaretçi park yerine arabayı park ediyor ve benimle birlikte içeri giriyor. Resepsiyoniste adımlı söylüyorum ve krem rengi deri koltuğa oturuyorum. Andrew sağımda duruyor, sanki her an milislerin binayı basmasını bekliyormuŐ gibi sürekli etrafı gözetliyor.

Andrew'un hoşuna gitmeyeceğinden emin olduğum bir kıkırdamayı bastırırken, Anthony'nin ofisine çağrıldım. Andrew peşimden gelmek için harekete geçtiğinde, onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Burada bekle."

Yüzünü buruşturur ve etrafı bir kez daha dikkatle szer. "Bay De Vil'in bundan hoŐlanacaęını sanmıyorum, hanımefendi."

"Sen Bay De Vil için çalışmıyorsun. Benim için çalışıyorsun ve burada kalmanı istiyorum. Ben tamamen güvendedim." Her hareketimi takip eden iri yarı bir koruma ile ortaya çıkarsam Anthony'nin yüzünün alacağı hali hayal edebiliyorum. Bu, vermek istediğim izlenim değil.

"Evet, hanımefendi." Andrew, sanki onu at gübresi kürekçisi olarak görevlendirildiğimi söylemişim gibi mutsuz görünüyor, ama ne yazık ki öyle. Bana eşlik etmek için başka bir bahane bulamadan, asansöre doğru yürüyüp dördüncü katın düğmesine basıyorum.

Anthony'nin katında asansörden inerken telefonum çalıyor. Çantamdan telefonu çıkarırken içimden bir inilti geliyor. *Şimdi de yaramaz kocam beni aramayı seçti. Tam da...*

"Bayan Montague, Bay Davidson sizi bekliyor."

Dikkatimi telefonumdan ayırıp, benim yaşlarımda olan sarışın kadına gülümsüyorum. Telefonu çantama geri koyup başımı sallıyorum. "Teşekkürler." Nicholas beklemek zorunda kalacak. Beni yeterince bekletti zaten.

Ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum ama Anthony Davidson öyle biri değil. Sanırım kırk beş yaşlarında, tuz ve biber saçlı, zinde bir vücuda ve Hollywood gülümsemesine sahip. Masasının etrafından dolaşarak elini uzatıyor.

"Bayan Montague." Elini sıkıyorum. Masasının önündeki sandalyeyi işaret ederek, "Oturun," diyor.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Deri klasörü masasına koyup, otururken eteğimi düzeltiyorum.

"Zaman daralıyor. Başlamayı öneririm." Dosyamı işaret ediyor. "Bu senin iş planın mı?"

Bileğimdeki saat titriyor ve hızlıca bir bakış atıyorum. Nicholas. Yine. Karşıma oturan adama dikkatimi vermeden önce saati susturuyorum. Şu anda, o Nicholas'tan çok daha önemli. Birincisi, kocam ilgilenmediğinde bana zaman ayırdı, ikincisi, işimi iyi bir şekilde başlatmamın anahtarı olabilir.

Nicholas'ın Anthony Davidson'dan daha fazla bağlantısı olduğunu biliyorum, ama De Vil soyadım sayesinde başarılı olmak istemiyorum. Müşterilerin beni fikirlerimi beğendikleri ve yetenekli olduğumu düşündükleri için mi, yoksa De Vil'lerden korktukları için mi kullandıklarını asla bilemeyeceğim.

De Vil ailesinden ve beni işe almazlarsa ne olacağından korktukları için beni kullandıklarını bilemezdim. Kızlık soyadımı korumaya karar vermemin ana nedeni budur ve Eloise'in babası da Anthony'ye evlendiğimi söylememiş gibi görünüyor.

Muhtemelen her şey çok hızlı geliştiği için, konukların çoğu şokta.

Bir yıldan fazla bir süre boyunca yazdığım, düzelttiğim ve yeniden yazdığım planı teslim ederken ellerim terliyor. İşimi aileme sadece birkaç kez bahsettim. O kadar az ilgi gösterdiler ki, bir daha bu konuyu hiç açmadım. Şimdi Nicholas ile evliyim, muhtemelen zamanımı akşam yemeği partileri düzenleyip bebekler doğurarak geçireceğimi düşünüyorlar.

Anthony'nin kalbimin göğsümde çarpışını duyabildiğine eminim, ama Montague Interiors için fikirlerimi anlatmaya başladığımda rahatlıyorum. Umarım bu işin potansiyeli için duyduğum heyecan ve coşku Anthony'ye de yansır ve beni ciddi bir rakip olarak görür ve bilgilerini bağlantılarına iletmeye değer bulur.

Ben konuşmamı bitirince, o sandalyesine yaslanıp ellerini karnının üzerinde birleştirir. Başparmaklarını birbirine vurur. "Bu konuyu iyice düşünmüşsün. Etkilendim."

Onun iltifatına çok sevindim. Övgüye alışkın değilim ve bu övgü, kuru, çatlamış toprağa yağan yağmur gibi içime işliyor. "Teşekkür ederim."

Elleri çenesinin altında birleşir ve bir an durur, gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz. Ne aradığını bilmiyorum ama umarım aradığını bulur.

Birkaç saniye geçtikten sonra konuşmaya başladı. "Kısa bir süre önce Surrey'de bir mülk satın aldım. Tamamen yenilenmesi gerekiyor, ancak eşim kendi kariyeriyle çok meşgul olduğu için böyle büyük bir projeyi üstlenemiyor. Bu iş için sizi işe almak istiyorum ve eğer başarılı olursanız, tanıdığım herkese sizi tavsiye edeceğim. Öte yandan, işi batırırsanız..."

Cümlesini yarım bırakır, ama mesajı açıktır: işi batırırsan, kariyerim başlamadan biter. Onun ince uyarısı beni daha da motive eder ve heyecan ve adrenalin damarlarımdan akarken yüzüm gülümser.

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, Bay Davidson."

Ayağa kalkar ve koyu gri ceketinin tek düğmesini ilikler. Ben de ayağa kalkar, iş planımı alıp deri klasöre geri koyarım.

"Sizinle iletişime geçeceğim."

Tekrar el sıkışıyoruz ve ben adeta sevinçten zıplayarak asansöre geri dönüyorum. Zemin kata çıktığımda, piyango kazanmış birinden daha mutluyum. Piyango kazanmış da olabilirdim. Elbette, Eloise'in babası kapıyı açtı, ama bu işi almamı sağlayan benim sıkı çalışmam, gayretim ve kendime ve iş planıma olan inancımdı.

Hayatımda ilk kez kendimle gurur duyuyorum. Başarılarımı kutlamayı öğrenmeliyim. Tanrı biliyor, ailem bunu pek yapmayacaktır.

Telefonuma bakıyorum. Ah, lanet olsun. Nicholas'tan dört cevapsız arama ve yirmi dakika önce gönderilmiş bir mesaj var.

Nicholas: Neredesin lan?

Midem bulanıyor ve pişmanlık duygusu beni sarıyor. Belki de mesaj atmalı ya da aramalıydım. Ama o da beni arayabilirdi. İkimiz de hatalıyız. Ancak Imogen'a olanlar ve yıllar önce kız kardeşine olanlardan sonra, iletişim kurmaya çalıştığı biri sessiz kaldığında daha hassas davranması muhtemel.

Telefonla konuşmaktansa, yüz yüze net bir tartışma yapmak daha iyidir. Mesajla cevap veriyorum, sorusuna doğrudan cevap vermeden kısa tutuyorum.

Ben: Dönüş yolundayım.

Telefonumu çantama koyup, lobiye geçerek kabız gibi görünen Andrew'a doğru yürüdüm.

"Bay De Vil sizi hemen eve çağırıyor, hanımefendi."

Harika. Bana ulaşamayınca Andrew'u aramış olmalı ve korumamın halinden anlaşıldığı kadarıyla Nicholas ona bir azarlamış olmalı.

"Artık gidebiliriz." Çıkışa yarı yolda duruyorum, Andrew da duruyor. "Özür dilerim."

"Neden, hanımefendi?"

"Kocam size ne söyledi de, sanki darağacına doğru yürüyormuş gibi görünüyorsunuz."

Dudakları kısa bir süre kıvrıldı, sonra önceki konumuna geri döndü. "Benim için endişelenmene gerek yok. Kendime bakabilirim."

Eminim öyledir. "Özürüm geçerli. Ve lütfen bana Vicky de, olur mu? 65 yaşın altındaki kimseye "hanımefendi" demek istemiyorum."

Dudakları yine hafifçe kıvrılır ve "Nasıl isterseniz" der.

Arabaya bindiğimde, tekrar telefonuma uzanıyorum. Briony çatışma çözmede mükemmeldir ve öfkeli bir kocayla nasıl başa çıkacağımı bulmam gerekiyor, onun sinir bozucu tavırları benim sinir bozucu tavırlarımı tetiklemeden ve en yakın keskin aletle gözünü oymadan.

Nicholas'tan bir cevap bekliyorum, ama cevap yok ve garip bir şekilde, onun sessizliği beni daha da endişelendiriyor. Onunla yüzleşmekten hiç çekinmedim, ama o eskiden böyleydi.

Benimle evlenmeden önce.

Benim kırık parçalarımı onarmadan önce.

Beth'in ölümünden beri üzerimde olan düşmanlık örtüsünü silip süpürmeden ve onu daha da çok sevmemi sağlamadan önce.

Onunla tartışmak istemiyorum. Bu benim için çok önemli günde kocamın da benimle birlikte olmasını, sonra beni kollarına alıp sevişmesini istiyorum.

Bunun yakın zamanda olacağını sanmıyorum.

Briony ile sohbet akışımı açık hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Ben: SOS. DefCon 5'e tırmanmadan kızgın bir kocanın incinmiş egosunu nasıl yatıştırabilirim?

Hemen üç nokta belirir. Briony her zaman telefonuna bağlıdır ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum.

Briony: Seksi iç çamaşırı.

Ben: Değişmek için zaman var mı bilmiyorum.

Briony: Striptiz?

Ben: Yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarmaya çalışırken muhtemelen yüzüstü düşerim.

Briony: Ooh, topuklu ayakkabılar. İyi bir başlangıç.

Ona seni çıplak soymasını, ama topuklu ayakkabıları çıkarmamasını söyle. Erkekler her zaman bunu severler... nedenlerinden dolayı.

Briony: Ayrıca, balayından yeni dönmedin mi? Onu bu kadar ?

Ben: Nereye gittiğimi söylemeden malikaneden ayrılmaya cesaret ettim. Ama ilk başlayan oydu. Öğleden sonra uykusu için buluşmamız gerekiyordu, ama o gelmedi. Hiçbir şekilde iletişim kurmadı.

Briony: Söylediğim her şeyi unut. Doğrudan DefCon 6'ya geç. O bunu hak ediyor.

Ben: DefCon 6 diye bir şey yok.

Briony: Yakında olacakmış gibi hissediyorum. Beni . Hapishaneden aramayın.

Bir kahkaha patlar içimden. Tanrım, kızlarımı seviyorum.
Oakleigh'e zamanında varıyoruz. Araba etkileyici girişin önünde duruyor ve ben iç çekerek dışarı çıkıyorum.
Sonuçlarla yüzleşme zamanı.

Yirmi Birinci Bölüm

NICHOLAS

Genelde biri beni kızdırmadıkça sakinimdir, ama öfkem çabuk geçer.

Bugün öyle değil.

Kanım kaynama noktasına gelmişti, ama öfkem Victoria'ya olduğu kadar içime de yönelmişti. Christian'ın beni görmeye götürdüğü annemin eski arkadaşı, anahtar konusunda bir çıkmaza girmişti, ama oradan ayrılmak imkansızdı. Dinleyicileri önünde, geçmişten birkaç hikaye anlatmaya başladı, bazıları annemle ilgiliydi, bazıları ise onunla hiçbir ilgisi yoktu. On yıldan fazla bir süre önce kocasını kaybetmiş, açıkça yalnızdı ve günlerdir kimseyle konuşmamış olabileceğini düşününce, ben bile onu kesip atacak kadar kalpsiz değildim.

Sinir bozucu bir şekilde, evi sinyal almayan bir bölgedeydi, yani Victoria'ya mesaj atıp geç kalacağımı söyleyemezdim. Oradan kaçmayı başardığımızda saat dörtü geçmişti ve bir mesajın yetmeyeceğini biliyordum, bu yüzden Oakleigh'e dönene kadar bekledim.

Büyük hata.

Bir an için karımı bulamadığımda paniğe kapıldım. Elizabeth'e olanlar hala hafızamda taze ve Victoria'yı da benzer bir kadere terk etmek çok daha kötü olurdu. Onu seviyorum, oysa Elizabeth'e karşı... Onu *sevmiyordum*. Tam tersine. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum, ki o zamanlar bunu kendime bağlıyordum.

Victoria bana hissedebileceğimi gösterdi. Belki derin bir şekilde değil, ama bu benim hiç mümkün olduğunu düşünmediğim bir şeydi.

Nefesimi topladıktan sonra, ona atanan korumayı aradım ve bana nerede olduklarını söyledi. Binayı ve binanın sahibi olan şirketi araştırdım, ama Victoria'nın neden oraya gittiğini hala anlayamıyordum.

Ancak aklımda dolaşan soru, neden bana randevusu olduğunu, kiminle olduğunu ve ne için olduğunu söylemediydi. İronik, biliyorum, çünkü ben de ona nereye gittiğimi söylemedim, ama mantık burada geçerli değil. Sahiplenme geçerli.

O benim karım. Kiminle vakit geçirdiğini bilmek istiyorum.

Saat yediye çeyrek kala, bir araba evin önüne yanaşıyor ve Victoria iniyor. En üst kata, onun kaybolana kadar onu takip eden yakıcı bakışlarımın olduğu yere bakmıyor. Beş dakika sonra dairemizin kapısı açılıyor ve o içeri giriyor. Onu gördüğümde sakın kalacağıma kendime söz vermişim. Gözlerim onun gözlerine değdiği anda, bu sözümü tutamıyorum.

"Neredeydin lan?"

Omuzları hafifçe gerginleşir, ama kapıyı kapatana kadar verdiği tek tepki budur. Sonra bana öfkesini gösterir.

"Bunu bana yükleme. Vazgeçen sensin, Nicholas." Sağındaki masaya yıpranmış bir deri klasörü fırlatır. "Christian'la bir yerlere kaybolduğunu duydum. Sorun değil. Kiminle vakit geçirmek istediğini seçtin ve o ben değildim. Ama sen Tanrı bilir nerede geziniyorken benim burada oturup tırnaklarımı boyayacağımı sandıysan, acı bir gerçeklikle karşılaşacaksın." El çantasını klasörün üzerine koydu, şık ceketini çıkardı ve yakındaki bir sandalyeye attı.

"Sen benim karımsın. Bana bir açıklama borçlusun."

Kız, kollarını göğsünde kavuşturarak burun kıvırdı. Bu hareketle göğüsleri yükseldi ve ben de gözlerimi kaçırmadan beyaz bluzunun altından dikleşen meme uçlarını seyretmeye başladım.

"Gözlerinizi buraya bakın." Yavaşça bakışlarımı yukarıya çekmemi bekledi. "Sen benim kocamınsın. *Bana* bir açıklama borçlusun."

Burun köprümü sıkıştırıp derin bir nefes alıyorum. Hiçbir yere varamıyoruz. Bu, benim her zaman tanıdığım Victoria; kavgacı, tartışmacı, lanet olası inatçı Victoria.

Mükemmel olan.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzünü ellerimle kavrayarak dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdığımda beynim kontrolü kaybediyor. En iyi iletişimimiz bu şekilde oluyor. Konuşmak sonra da olabilir. Ona açım. Dudaklarını kaç kez öpsem, cildinin çiçek kokusunu kaç kez içime çeksek, ellerimin altında onun mükemmel vücudunu kaç kez hissetsem de yetmiyor.

Asla yeterli olmuyor.

Victoria'nın dişleri dudağıma batınca başım geriye doğru savrulur. Beni ısırır. Beni ısırır lan. Parmağımı alt dudağıma dokundurunca kırmızı iz kalır.

"Tanrım, Victoria. Ne yapıyorsun?"

"Dilini boğazıma sokarak sorunlarımızın cevabını bulamazsın. Nereye gittiğini ve neden geç kaldığını söyle. Sonra ben de nereye gittiğimi ve ne yaptığımı söyleyeyim, oradan devam edebiliriz."

Kahve masasındaki kutudan bir mendil alıp dudağıma dokunduruyorum. "Bunun için dizimin üstüne yatırılmadığın için şanslısın."

Başını eğdi ve omuzları titremeye başladı. İlk başta ağladığını sandım ama ağlamıyordu. Kahkahalar atıyordu.

"Seni ne eğlendirdi?"

"Sen yaptın." Kanepeye uzanıp ayakkabılarını çıkarır. "Benden on yaş büyüksün. Olgun olan sen olmalısın, ama barışı sağlamak için ben buradayım."

"Beni ısırma gerçekten çok olgunca bir davranış."

"Daha iyi yalamamı ister misin?" Dişlerini göstererek gülümsedi ve öfkem, ışık düğmesine basıldığında karanlığın kaybolması kadar hızlı bir şekilde yok oldu.

"Evet, istiyorum."

"O zaman buraya gel." Yanındaki yeri okşadı ve ben hemen oturdum.

Çenemi nazikçe kavrayarak beni kendine doğru çevirir. Eğilerek, dili dudaklarımın üzerinde gezer ve onun neden olduğu kanı siler. Göğsümden yükselen inilti kulaklarımda yankılanır.

Onu kanepeye bastırmamak, giysilerini yırtıp atmamak ve kendimi eve sürüklememek neredeyse imkansız.

Çünkü o benim için artık bir yuva haline geldi.

Ama ben yapmıyorum. Parmak uçlarıyla yüzümü keşfetmesine ve başparmağıyla alt dudağımı okşamasına izin veriyorum.

"Bekliyorum."

Ağzımın köşeleri gülümsemeye başlıyor. "Peki, önce ben başlayayım. Bu sefer."

"Pes mi ediyorsun? Hasta mısın?" Avucunu alnıma koyuyor.

Parmaklarımı bileğine doladım ve elini çekip, avucunu öpmek için durakladım. "Birkaç hafta önce, Elizabeth'ten önce..."

Cümleyi yarım bıraktım, "öldü" demek zor olduğu için değil. Zor değil, ama Victoria'nın kız kardeşini kaybetmenin acısının hala taze olduğunu ve bir süre daha öyle kalacağını biliyorum.

"Xan, annemin eski ofisinde bir kar küresinin içinde saklı bir anahtar buldu ve biz de bu anahtarın nereye uyduğunu bulmaya çalışıyoruz. Christian, annemin yıllar öncesinden bir eski arkadaşını buldu ve onun bir fikri olabileceğini düşündü. Ben de bu yolculuğa sürüklendim. Saat üçte geri döneceğimize söz verdi ve öyle de olacaktı. Ama Jean, adı buydu, konuşmayı kesmedi. Sana geç kalacağımı haber vermek için mesaj atmaya çalıştım ama sinyal alamadım. Oradan kurtulduğumuzda saat dört geçiyordu. Nereye gittiğimi yüz yüze açıklamamın daha iyi olacağını düşündüm."

"Anahtarın nereye uyduğunu biliyor muydu?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, ilk dakikada fark ettik, ama öylece çıkıp gitmek kabalık olurdu. Davranışlarına bakılırsa, haftalardır ilk kez bizimle konuşmuş olsa şaşırmazdım."

"Bu çok üzücü."

"Evet. Düşündüm de... bilmiyorum, ona bir bakım paketi hazırlayabilirim. Haftada bir kez arayıp ihtiyacı olan bir şey var mı diye kontrol edecek ve bir fincan çay içmek için uğrayacak biri."

Victoria gülümser. "Bence bu çok güzel bir fikir. Eminim annen de onaylardı."

"Evet." Sesim kısık çıkıyor ve yüzündeki empatik bakıştan, bunun keder olduğunu düşündüğünü anlıyorum, ama ben annem ve kız kardeşim için yas tutmayı uzun zaman önce bıraktım. Annemin çocuklarını büyütmek yerine hayatına son verme kararının bıraktığı izler hala derin, ama kederim çoktan kayboldu. Onun da acısının zamanla geçeceğini söylemek için ağzımı açıyorum, ama kendimi durduruyorum. Herkes kederle farklı şekilde başa çıkar. Bir yıl, iki yıl, on yıl sonra nasıl hissedeceğini tahmin etmek aptalca bir hareket olur. Elizabeth'in ölümü, onun sonsuza kadar mücadele edeceği bir şey olabilir.

"Sıra sende. Neredeydin?"

Düzgün bir şekilde otururken yüzü aydınlanıyor. Onu tekrar kendime çekmek için can atıyorum. O benim için bir tür takıntı haline geliyor ve ben bundan hiç rahatsız değilim.

"Birkaç ay önce bir şirket kurdum: Montague Interiors. Hazır olmadan müşteri aramak yerine, çoğu zaman web sitesini istediğim gibi düzenlemekle uğraştım. Beth ölmeden birkaç gün önce" — yüzünü buruşturdu, sonra kendini topladı — "Eloise'in babası bana bir kişi verdi; Anthony Davidson adında bir adam. Sonra... her şey oldu ve ben de takip etme fırsatı bulamadım."

Bunu ilk kez duyuyorum, ama düşüncelerimi kendime saklayıp onun devam etmesine izin veriyorum. Ancak Anthony Davidson ismini aklımda tutuyorum. İlk fırsatta onu araştıracağım.

"Sen gelmeyince, onu arayıp bir görüşme ayarlamaya karar verdim. En erken gelecek hafta olacağını düşünüyordum, ama bugün 30 dakikalık bir boşluğu olduğunu söyledi. O zaman Andrew'dan beni götürmesini istedim."

"Andrew beni arayıp nereye gittiğini söylemeliydi."

"Oh, kes şunu. Andrew benim korumam, senin casusun değil. Aslında, görevlerine casusluğu da eklediysen, onu kovup kendi korumamı tutacağım."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye homurdandım. "Xan'ın Imogen'a yaptığı gibi sana takip cihazı takmamı isteme."

Ağzı açık kalır. "Ne yapmış?"

Imogen'in ona ne yaptığını anlatmamış olmasına şaşırdım. Sağ omzumu kaldırdım. "De Vils'ler sahiplenici piçlerdir. Bu bizim DNA'mızda var. O

Onu güvende tutmak ve her an nerede olduğunu bilmek istiyordu. Bu yüzden doktoruna ona bir takip cihazı enjekte ettirdi.

"Bu... Çok saçma."

"Hayır. Bu aşk. En azından onun versiyonunda."

"Bana takip cihazı takmayı aklından bile geirirsen, diş fıranla tuvaleti temizlemeye başlarım ve yatağının senin tarafına Lego parçaları bırakmaya başlarım. Ve bu sadece başlangıç olur."

Başımı geriye atıp gülüyorum. Onu kuağıma çekip hızlıca bir öpücük alıyorum. "Toplantıdan bahset bana. Her şeyi bilmek istiyorum."

Gözleri parılıyor, içindeki ışık göz kamaştırıcı. "Oh, Nicholas, harikaydı. Yakın zamanda buradan çok uzak olmayan bir yerde eski bir ev satın aldı ve benim onu yenilememi istiyor. Yani, şahsen benim değil. İç mekanı tasarlamamı ve projeyi ynetmemi istiyor." Kollarımı kavrayıp sıkıyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Eğer bunu başarırsam, beni arkadaşlarına ve iş ortaklarına tavsiye edecek. Benimki gibi henüz referansı olmayan yeni bir şirket için bu çok büyük bir fırsat olabilir."

Bugüne kadar Victoria'nın çalışmak istediğini, kendi şirketini kurmak istediğini bilmiyordum. Onu balayına götürme nedenim birbirimizi daha iyi tanımak içindi, ama tek öğrendiğim şey fıstıklı dondurmayı sevdiği ve mantar sevmediği oldu. Sevişmekle meşgul olduğumuz için konuşacak vaktimiz olmadı.

"Seni tanıştırabileceğim bağlantılarım var."

Kafasını o kadar şiddetle salladı ki, boynundan ayrılma tehlikesi vardı. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Teklifin için teşekkür ederim, ama bunu kendi başıma yapmak istiyorum."

"Arkadaşının babasının yardımını kabul ediyorsun ama benimkini, kocanın yardımını kabul etmiyorsun."

"Bu farklı. Eloise'in babası sadece bir kapı açtı. Anthony'nin bu işi yapabileceğime inanması için iş planımı sunmam gerekiyordu. Sana bazı kapıları amama izin verirsem, beni işe almazlarsa uyurken onları öldürmekle tehdit edeceksin muhtemelen."

Kıkırdayarak güldüm. Çok da haksız sayılmazdı. "Tamam, seni anlıyorum, ama bana bir söz ver."

Burnunu kırıştırıyor ve bu çok sevimli. Onun bu kadar sevimli olduğunu nasıl daha önce fark etmedim? Kör müydüm? Uyuşturucu mu kullanıyordum? Lanet olası bir aptal mıydım?

"Duruma bağlı. Ne olduğunu öğrenmeden hiçbir şey için söz veremem."

Burnunun ucuna hafifçe vurdum. "Bu tavrınla iyi bir iş kadını olacaksın. Sana yardım edebileceğim bir şey *olursa* bana geleceğine söz vermeni istiyorum. Karşılığında, sana baskı yapmayacağıma ve kontrolü ele almayacağıma söz veriyorum. Anlaştık mı?"

Bir an düşünür, başını bir yana eğip, sonra elini uzatır. "Anlaştık."

Gülümseyerek elini sıkarım. İstenmeyen yerlere burnumu sokmayacağıma söz vermiş olabilirim, ama onunla iletişime geçecek her bir kişiyi kontrol edip iyice inceleyeceğime dair söz vermedim.

Bu kadını kaybetmeyi hiç istemiyorum. Asla.

Yirmi İkinci Bölüm

VICKY

Makyajımı yapmak için makyaj masamın başına oturduğumda bana bakan yansıma hiç de bana benzemiyor. Hırvatistan'daki balayımdan kalma güneşten bronzlaşmış bir ışıltım var, ama bu bronzluktan daha fazlası. İçimden dışıma doğru parlıyorum.

Bir zamanlar hayal ettiğim ama asla mümkün olacağını düşünmediğim hayat artık benim. Bazen hala suçluluk duygusu içime giriyor ve bu hayatın benim için değil, Beth için olduğunu hatırlatıyor. Bu duygu ağır bir battaniye gibi üzerime çöktüğünde, kendime kız kardeşimin beni sevdiğini ve benim mutlu olmamı isteyeceğini söylüyorum.

Nicholas ve ben balayımızdan döndüğümüzden beri, annemin "hoş geldiniz" yazan tek satırlık mesajı dışında ailemden haber almadım. Bana Oakleigh'deki yeni hayatıma alışmam için zaman tanımak mı istiyorlar, yoksa artık yükleri olmaktan kurtuldukları için rahatladılar mı, emin değilim. Sebepleri ne olursa olsun ve benim kalın zırhıma rağmen, beni görmeye veya kontrol etmeye gelmemeleri canımı yakıyor. Nasıl olduğumu, iyi olup olmadığımı veya onlardan istediğim bir şey olup olmadığını sormaya gelmediler.

Siktir et onları. Artık yeni bir ailem ve yeni bir işim var. Anthony hafta sonu bana evin fotoğraflarını ve iç mimari planlarını gönderdi. Ona ve karısına son fikirlerimi sunmak için altı haftam var, ancak ilk taslağı hazırlamak için çok daha az zamanım var. Onlar da onaylarsa, çalışmalar yeni yılda başlayacak.

Nicholas'ın Montague Interiors'a olumlu tepkisi beni daha da motive etti ve işe başlamak için sabırsızlanıyorum.

Küçük başla, büyük hedefler koy. Bu benim sloganım ve tamamen bana ait bir şey inşa etmeye kararlıyım. Geriye dönüp baktığımda "Bunu ben yaptım" diyebileceğim bir şey.

Giyinme odamın kapısı açılır ve Nicholas içeri girer. Kalbim küt küt atar, midem rollercoaster'daymışım gibi bir aşağı bir yukarı iner çıkar. Gözlerimiz aynada buluşur, onunki şehvetle parıldamaktadır. Beni sevmiyor olabilir, ama beni çaresizce istemektedir.

Arkamdan yavaşça yaklaşır ve saçlarımı kenara çeker. Eğilerek boynuma hafifçe öper. Her yerimde tüylerim diken diken olur ve titrerim. Omzumun üzerinden uzanarak sağ göğsümü sıkıca kavrar, ama şakacı bir şekilde değil. Sanki beni sahipleniyormuş gibi. Sırtımı kamburlaştırarak göğsümü avucuna doğru iterim. Diğer eliyle boğazımı kavrar ve başımı geriye doğru eğirir. Birkaç saniye boyunca birbirimize bakıyoruz, göz teması derin ve uzun sürüyor. Eğilerek dudakları kulağıma değiyor.

"Bugün uslu ol, karıcığım."

Beni bırakır, arkasını döner ve odadan çıkar. Ciğerlerimden bir nefeslik hava çıkar. Nefesimi tuttuğumu bile hatırlamıyorum, ama tutmuş olmalıyım. Ne kadar ateşliydi? Boğazıma dokunuyorum, elinin izi hala cildimde kalmış. Karıncalanma vücudumu kaplıyor, her yerime yayılıyor ve kıvranıyorum, aptal bir sandalye yerine Nicholas'ın eli bacaklarımın arasında olmasını diliyorum. Sandalyeyle rahatlamak mümkün değil.

Hızla ayağa kalkıp yatak odasına gittim. Boştu. Harika. Şimdi bütün gün kızarmış ve muhtaç hissederek geçireceğim. En azından Eloise ve Briony ile öğle yemeği yiyeceğim için heyecanlıyım. Onlara Imogen'ın grubumuza katılmasını önerdim ve hepsi hemen kabul etti. O benim baldızım, ama benim için her zaman bundan daha fazlası oldu. Alexander ile evlendikten kısa bir süre sonra tanıştığımızda, ömür boyu arkadaş olacağımızı anlamıştım. Saskia'yı da davet etmek isterdim, ama De Vil işleri için şehir dışında.

Kot pantolon ve yüksek yakalı siyah kaşmir kazak giyiyorum ve birkaç saat boyunca Anthony'nin evinin planlarını inceliyorum. Burası büyük bir yer ve yaratıcılığımı serbestçe kullanabileceğim bolca alan var.

Umarım Anthony'nin eşi sonunda ortaya çıkacak tasarımı beğenir. Beni işe alan Anthony olabilir, ama eviyle ilgili kararları verenin eşi olduğuna bahse girerim.

On ikiye birkaç dakika kala, koridordan Imogen ve Alexander'ın evin o bölümüne doğru ilerliyorum. En üst katı Nicholas ve benimle paylaşıyorlar, ama Oakleigh'in büyüklüğü nedeniyle, istemediğimiz sürece nadiren karşılaşıyoruz.

Imogen'ı kütüphanede dizlerini göğsüne çekmiş bir roman okurken buluyorum. Ben içeri girdiğimde başını kaldırıp gülümsüyor ve ayağa kalkmadan önce kitabı solundaki masanın üzerine koyuyor. Zümrüt yeşili, baldır boyu, vücudunun hatlarını ortaya çıkaran ve hafifçe belirginleşen karnını gösteren yünlü bir elbise giymiş. Imogen şanslı. Böyle bir kıyafeti giyebilecek boyda ve rengi kızıl saçlarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor. Ben giysem çok komik görünürdüm, ama yıllar içinde bana hangi tür kıyafetlerin yakıştığını öğrendim.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyorum.

"Hazırdan da öteyim. Sabırsızlanıyorum."

Imogen'ın kendine özgü tarzıyla, bana sarılır ve yanağıma öpücük kondurur. Başlangıçta, onun sürekli sarılma eğilimini garip buluyordum. İngilizlerin bu kadar dokunaklı olması normal değildir. Ama şimdi, Imogen'ın sarılmalarını iple çekiyorum. Onun, sizi dünyasının merkeziymişsiniz gibi hissettiren bir tarzı var ve hayatım boyunca kimsenin dünyasının merkezi olmadığım için, bunu kabul ediyorum.

"Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun."

Ben burun kıvırıyorum. "Kendine baktın mı?" Elimle bir hareket yapıyorum. "Moda dergisinden çıkmış gibisin."

Kolunu koluma takarak gülümser. "Gidelim. Açlıktan ölüyorum."

"Eh, iki kişilik yiyorsun."

Restorana birkaç dakika erken varıyoruz, ama görevli bizi masamıza götürdüğünde Eloise ve Briony de geliyor. Mimosa sipariş ediyoruz (Imogen için alkolsüz olanından) ve garson uzaklaşır uzaklaşmaz sorgulama başlıyor.

"Tamam, hanımefendi, dökül bakalım." Bu Eloise'den geliyor. "Ve hiçbir detayı atlamayı aklından bile geçirme. Her şeyi duymak istiyoruz. Uzunluğu, kalınlığı, bilirsin, her şeyi." Gülümsüyor. "Ve yatak odasından çıkıp çıkmadığını da."

"Onlara da geleceğiz." Briony elini havada salladı. "Önce bilmek istediğim şey, DefCon 6'nın nasıl sonuçlandığı."

"DefCon 6 mı?" Eloise burnunu kırıstırır, sonra avucunu Briony'nin alnına bastırır. "Yine esrar mı içtin?"

"Ben esrar içmem," diye itiraz eder Briony. "Üniversiteden ve o kötü esrarlı sigaradan beri içmiyorum. Hatırladın mı? Acil servise kaldırıldığımda, aileme neden önemli bir sınavı kaçırdığımı açıklamak zorunda kaldığımı?"

"Ah, evet." Eloise gülüyor. "Onu unutmuştum. Hiç senin kadar yeşile dönen bir yüz görmemiştim."

"Bu komik değil, Eloise," diyor Briony, dudaklarını bükerek.

"Ölebilirdim." "Biraz abartıyorsun," diyor Eloise, her zamanki gibi pratik

. "Ama sorumuza geri dönebilir miyiz? DefCon 6?"

Anthony Davidson'ın ofisine yaptığım ziyareti ve Nicholas'ın beni gözünün önünden ayırmaya verdiği ilkel tepkiyi hızlıca anlatırım. "Sorunu çözdük," diye bitirdiğimde, Eloise kahkahayı patlatır.

"Oh, eminim çözmüşsündür." Kimseye özel olarak parmaklarını şıklatır. "Garçon, buraya bir lastik halka getir lütfen."

"Eloise," diye uyarıyorum, kaburgalarına hafifçe vurarak, "Burası Fransız restoranı bile değil." Bana dilini çıkarıyor. "Kes şunu."

"Bize çayı verdiğinde. *Tüm* çayı. Kafeinsiz olanı değil."

Garsonun gelmesiyle cevap vermekten kurtuldum, ancak zavallı adamın yanaklarının kızardığına bakılırsa, tüm konuşmayı duymuş. Garsonların bulunduğu alanda başka birine bu masayı alması için yalvarıyor olsa bile şaşırmam.

Öğle yemeği siparişlerimizi verdik ve garson uzaklaşır uzaklaşmaz, üç çift göz bana çevrildi. Imogen'a yalvaran bir bakış attım. "Beni kurtaracaksın, değil mi? Sonuçta, artık akrabayız."

"Hayatta olmaz."

"Hain," diye mırıldandım.

Kaçınma taktikleri işe yaramaz. Bu kızları tanıyorum. Onlara dedikoduyu anlatana kadar rahat vermezler.

"Bebeğim." Eloise başını bir yana eğerek sempati gösterir gibi yapar.

"Bu, yara bandını çekip çıkarmak gibidir. Bir kerede halletmek daha iyidir, o zaman acı da geçer."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Gözlerimi açtığımda, o üç çift göz hâlâ üzerimde, ama şimdi dirseklerini masaya dayayıp çenelerini ellerine dayamışlar.

Tanrım, kurtar beni.

"Çok güzel zaman geçirdik. Beni Hırvatistan'a götürdü, orada kaldığımız süre boyunca her gün güneş parlıyordu. Yelken yapmayı seviyor ve orada bir teknesi var. Deniz tutmadım, bu da beni rahatlattı. Yemekler çok lezzetliydi, ülke ve insanları da kesinlikle muhteşemdi." Omuz silkiyorum. "Başka ne bilmek istiyorsunuz?"

"Öncelikle, o saçmalıkları istemiyorum." Eloise gözlerini devirdi. "Nasıl biriydi?"

Harika. Muhteşem. Tüm hayallerim tek bir lezzetli pakette toplanmıştı.

"Bana karşı nazikti."

"Tanrım, bana yardım et." Briony ellerini havaya kaldırdı. "Ne? Ciddiyim. Onun... soğuk biri olacağını düşünmüştüm, ama hiç de öyle değildi. O... nazikti."

"Nazik mi?" Eloise yine gözlerini devirdi. "Bu kaçamak oyunların işe yaramayacak, bebeğim. Seksle ilgili pislikleri ne kadar çabuk anlattırsan, seni o kadar çabuk rahat bırakırız."

"Seks hayatım neden seni ilgilendiriyor?"

"Çünkü biz yapmıyoruz," dedi Briony.

"Kendi adına konuş," diye araya girer Imogen. "Ben fazlasıyla, ahem, memnunum."

Yemin ederim, kulaklarımın uçları bile kızardı. "Bu çok utanç verici, bilginiz olsun."

"Neden? Hepimiz arkadaşız." Eloise kendini baş işkenceci olarak atamış gibi görünüyor. "Anlat, De Vil." Gülüyor. "Ben bir şairim ve bunu bilmiyorum."

"Aynı zamanda sekiz yaşındasın," diye mırıldanıyorum. "Tamam. O... kutsanmış. Ve piercingli."

Ve söylentiler doğru. Bu akıl almaz bir şey."

Masada toplu bir hayret nidası yükselir ve üçü de bana daha da yaklaşır, sanki fiziksel mesafeyi azaltarak ayrıntıları daha hızlı öğrenebileceklermiş gibi.

"Nicholas'ın piercingi mi var?" diye sorar Imogen. "Hiç tahmin edemezdim. Alexander biliyor mu acaba?"

"Onlar kardeşler," diye cevaplar Briony. "Eminim birbirlerini çıplak görmüşlerdir." Bana döner, gözleri fal taşı gibi açılmış, kaşları hareketlidir. "Ne tür bir piercing?"

"Bilmiyorum. Penis piercing konusunda pek uzman sayılmam."

Eloise'in parmakları telefon ekranında hızla hareket ediyor. "Bunlardan birine benziyor muydu?" Telefonunu yüzüme doğru uzatıyor ve farklı boyutlarda, hepsi piercingli penislerin fotoğraflarıyla beni bombardımana tutuyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Sakıncası var mı? Yemek yemek üzereyim."

"Bunu gereğinden fazla zorlaştırıyorsun." Derin bir nefes aldı.

Ellerimi indiriyorum. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Bu kızları yıllardır tanıyorum ve o zamandan beri paylaşmadığımız pek bir şey yok. Gerçi... orgazm olamama sorunumu hiç paylaşmadım. Sushi yerken bunu didik didik ederler ve beni düzeltmek için milyonlarca yol bulurlardı.

Eloise bir konuda haklı: onların meraklılıklarını tatmin edecek kadar ayrıntı paylaşmadığım sürece, kaçış yok.

"Gözüme ışık tutma, Eloise. Bir barbell'dı, tamam mı? Ve seks inanılmazdı. Kalın ve uzun ve o lanet şeyi nasıl kullanacağını biliyor. Artık bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Um, deniz levreği kim sipariş etti?"

İnleyerek, zavallı garsona bakıyorum. Yüzü pancar gibi kırmızı. Damarlarının patlayacağından, burnunun kanayacağından ya da bayılacağından endişeleniyorum. Arkadaşlarımdan böyle bir vicdan azabı yok.

"O bendim." Briony elini kaldırıyor ve ona gülümsüyor.

Yemeğimizi o kadar hızlı bırakıyor ki, yarısı kucağıma düşmemesine şaşıyorum. O geri çekilirken, ben hariç herkes kahkahalara boğuluyor.

"Hepiniz cehenneme gideceksiniz," diyorum, kaşığımın bir lokma piring alırken.

"En azından orası sıcak." Briony, Eloise'e high-five yapar, Eloise de şiddetle başını sallar.

Beni iyice utandırdıktan sonra, konuşma daha güvenli konulara geçer ve etrafımda sohbet devam ederken, Imogen bana yaklaşır.

"Senin adına çok sevindim, Vicky. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum."

Onu düzeltmiyorum. Imogen, Nicholas'a karşı hissettiğim şeyin aşktan çok tutku olduğuna inanıyor. Bildiğim tek şey, ona aşık olmam için çok da fazla bir şey gerekmeyeceği. Zaten yarı yoldayım.

Cevap olarak gülümsemem zorluyor. "Ne yazık ki o aynı şeyi hissetmeyecek."

Parmaklarını benim parmaklarıma etrafına dolayarak sıkıca tutuyor. "Ona zaman tanı. Sana nasıl aşık olmaz ki? Akıllı, eğlenceli ve inanılmaz derecede güzelsin. Hiç şansı yok."

Başımı onun başına yasladım. "Kayınbirader olduğumuz için mutluyum." "Ben de."

Öğle yemeğinin geri kalanı başka sorgulamalar olmadan geçer. Imogen hesabı ödemekte ısrar eder ve bunun Alexander'ın derin ceplerinden değil, Zenith'te mimarlık teknisyeni olarak çalışarak kazandığı para olduğunu büyük bir özenle belirtir.

Bu, benim de sabırsızlıkla beklediğim bir şey. Kendi param olması, özlediğim finansal bağımsızlığı bana sağlayacak. Elbette, bir De Vil'den boşanmak mümkün değil (ben de istemiyorum), ama bu, Nicholas'a maddi olarak bağımlı olmak istediğim anlamına gelmiyor. Ben son derece bağımsız biriyim ve öyle kalmaya niyetliyim.

Restoranın dışında toplanıyoruz, öpüşmeler, sarılmalar ve yakında tekrar öğle yemeği yemeğe sözler veriliyor. Sorgulama bitti, ama bir sonraki buluşmaya karar vermeden önce bunu yazılı olarak alabilirim. Eloise'e bunu söylediğimde gülüyor.

"Söz veriyorum, başka sorular varsa önceden iletirim."

"Oh, iyi," diyorum. "Onları yakmak için zamanım olur."

Arabamız kaldırıma yanaştı, ama binmeden önce, caddenin karşısındaki birisi gözüme çarptı. Odaklandığımda, uzaklaşan bir kadının görüntüsü kalbimi yerinden söküp attı. Saçları, yürüyüşü, kalabalığın içinden geçerken başını hafifçe eğmesi.

"Beth?" diye fısıldarım.

Yola atılıyorum, korna seslerini ve frenlerin gıcırtısını umursamadan karşıya koşuyorum. "*Beth!*" diye bağıriyorum, kalabalığın içinde onu gözden kaybediyorum. Arkamda birçok ses bir ağızdan adımları söylüyor, ama ben birkaç metre önümdeki sallanan siyah kafaya odaklanmış durumdayım.

Bir adam omzuma çarpar ve ben sendelerim ama bir şekilde dengemi korurum. Uzanarak parmaklarımı genişçe açarım ve kadının omzuna dokunurum.

"Beth." Sesim çatlar. "Beth, benim."

Kadın dönüyor... ve o Beth değil. Tabii ki o değil. Nasıl o olabilir ki? Kız kardeşim öldü. Bu da başka bir yanlış görme. O öldüğünden beri birkaç kez oldu, sanki bilinçaltım sürekli onu arıyor, bir mucize umuyor gibi. Omuzlarım çöküyor.

"İyi misin?" Yabancı kadının yüzünde endişe belirir ve ben sendelediğimde beni tutmak için elini uzatır.

"Özür dilerim." Dudaklarımı ısırırken, tek bir gözyaşı yanağımdan süzülür. "Seni başkası sandım."

Andrew yanımda durur ve arkadaşlarım da hemen arkamdadır. Muhtemelen öyle koşarak ona kalp krizi geçirtecektim. Ama çok emindim. Arkadan bakıldığında Beth olabilirdi, ama yüzüne baktığımda kız kardeşime hiç benzemiyordu. Burnu farklıydı, göz rengi farklıydı, yüzü kalp şeklinde değil yuvarlaktı.

"Hadi." Imogen kolunu omzuma atar ve diğerleri de etrafımda toplanır. "Seni eve götürelim."

Eloise'in, sonra Briony'nin gözlerine bakıyorum. "Beth'ti, ama değildi."

"Arkadan Beth'e benziyordu," diyor Eloise. "Bu kolay bir hata. Hâlâ yas tutuyorsun. Zihnin ve gözlerin sana oyun oynaması şaşırtıcı değil."

Titremeye başlıyorum. Şoktan olmalı. Bir anlığına mucizelere inandım, ama yükselen umut, acı verici bir şekilde yere çakılmamı telafi etmiyor.

"Seni eve götürelim," diyor yine ve Imogen şoförümüze işaret ediyor, şoför U dönüşü yapıp hemen önümüzde duruyor.

Arkadaşlarımı kucaklayarak, iyi olmadığım halde iyi olduğumu söylüyorum. İçten içe sarsılmış durumdayım ve tek istediğim eve gidip yatağıma kıvrılmak ve kız kardeşimin hayatta olduğunu sandığım son birkaç saniyeyi sindirmek.

Imogen, Oakleigh'e dönüş yolculuğunda beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor, ama ön kapının önüne geldiğimizde,

Nicholas'ın orada beni beklediğini görmek, daha fazla gözyaşı dökmeme neden oluyor.

"Alexander'a mesaj attım. Umarım sakıncası yoktur." Elini sıkıyorum. "Teşekkür ederim."

Nicholas arabaya doğru büyük adımlarla yürür ve kapıyı açar. Arabadan iner inmez, kollarıyla beni sarar, saçlarımı okşar ve ben onun sağlam, sıcak kucaklamasında eririm.

Beth yok, ama Nicholas var ve garip bir şekilde, onun hayatını yaşadığımı bilerek hissettiğim sürekli suçluluk duygusu bugün biraz daha az acı verici.

Belki de o kadını görmek, Beth'in bana bir mesaj gönderme, her şeyin yolunda olduğunu ve mutlu olmayı hak ettiğimi söyleme yoluydu.

Ve belki, sadece belki, ben de öyle düşünüyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

VICKY

Bugün yirmi dördüncü doğum günüm ve tahmin edin ne hediye aldım?

Adet

gördüm.

Ne

şanslıyım.

Bir yandan, özellikle Nicholas ile son birkaç haftadır yaptığımız seks miktarını düşünürsek, hamile olmadığım için rahatlamalıyım, ama bunun bugün olması şart mıydı? Doğa Ana bunu bana yapmak için yirmi dört saat bekleyemez miydi?

Daha da kötüsü, geçen hafta her sabah olduğu gibi yine yalnız uyandım. Nicholas, Beth olmayan olaydan birkaç gün sonra Alexander ile iş gezisine çıktı ve bana bir kez bile mesaj atmadı ya da aramadı. Bir kez bile.

Anlamıyorum. Bir an her şey yolunda, beni dünyasındaki tek kişiymişim, dünyasının *merkeziymişim* gibi davranıyor. Bir sonraki an ise soğuk ve mesafeli, sanki varlığımı unutmuş gibi.

Alexander, Imogen'ı her gün, günde birkaç kez arıyor ve ben onunla birlikteyken, telefonuna da ondan mesajlar gelip duruyor. Onun mesajları olduğunu biliyorum çünkü Imogen kıkırdamaya başlıyor ve bazen kızarıyor. Bu olduğunda, kıskançlık ruhumun küçük bir parçasını çalıyor. Ben de bunu istiyorum, ama sanırım bu, karısına deli gibi aşık olan bir erkek ile onu sikmekten hoşlanan, ama onu gününün bir kısmını ona ayırıp iletişim kurmak için yeterince düşünmeyen bir erkek arasındaki fark.

Durumumun gerçekliği, ağızımda hoş olmayan bir tat bırakıyor. Her zaman son derece bağımsız bir insan oldum, mutlu olmak için kendime güvendim, ama son zamanlarda mutluluk dengesi, Nicholas'ın bana karşı davranışlarına bağlı olarak bir o yana bir bu yana sallanıyor gibi görünüyor.

En azından işim artık yolunda gidiyor ve ilk taslak planları Anthony ve eşine teslim edip onaylarını aldıktan sonra ilk aşama ödememi alacağım. Nicholas'ın bu hafta yokluğu, büyük ilerleme kaydetmemi sağladı ve birkaç gün içinde Anthony'ye bir şeyler gönderebileceğim. Hem heyecanlı hem de gerginim. Bunun için eğitim aldım, bunu arzuladım ve bunu başardığım için kendimle gurur duyuyorum. İş kurmak kolay değil, ama ben başarılı olmaya kararlıyım.

Aç değilim ama yine de yemek odasına gidiyorum, kahvenin kokusu nadiren görmezden gelebileceğim bir koku. Imogen kocaman bir yığın domuz pastırması ve yumurtayı tıkınıyor ama beni görür görmez çatalını tabağına bırakıp ayağa fırlıyor ve beni kucaklayarak sıkıca sarılıyor.

"Doğum günün kutlu olsun, Vicky."

"Teşekkürler." Zorla gülümsüyorum. Imogen'ın suçu değil ki, bana doğum günü kartı göndermeyi bile zahmet etmeyen, doğum günümü kutlayan bir mesaj bile göndermeyen bir pislikle evliyim. Ve bana doğum günümün farkında olmadığını söyleme. De Vils'lerden hiçbir şey kaçmaz.

"Al, sana bir şey aldım."

"Oh, gerek yoktu." Bu seferki gülümsemem içtendi. Bana, kırmızı ve beyaz puantiyeli bir fiyonkla süslenmiş, ustaca paketlenmiş bir kutu uzattı. İçinde, süslü, altın damla küpeler ve ona uyan bir kolye vardı. "Imogen, çok güzeller. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Yine yerine oturur ve bir çatal dolusu omleti ağzına atar. "Bugün ne yapmayı planlıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Çalışacağım herhalde, muhtemelen ailemi de görmeye gideceğim." Balayından döndüğümden beri beni görmeye uğramadılar, mesaj atmadılar, aramadılar. Nicholas ile evliliğimin sadece babamın işini kurtarmakla kalmayıp, beni de ortadan kaldırdığını düşünmeye başlıyorum. Ellerini silkelip "Phew. Bir sorun azaldı" dediklerini hayal edebiliyorum.

"İş, doğum gününde yapman gereken bir şey gibi gelmiyor."

"Sorun değil." Sorun ama, neyse. "Yarın Briony ve Eloise ile buluşacağım. O zaman kutlayabilirim."

Yalan söylemeyeceğim, kendimi kötü hissetmiyorum, çünkü hissediyorum. Her zaman birbirimizin doğum günleri için zaman ayırırdık, ama bu yıl herkes benimkini kaçınmak istiyor gibi görünüyor. "Bu sabah Alexander'dan haber aldın mı?"

Imogen başını salladı. "Bir saat boyunca telefonda konuştuk." Kıskançlık duygusu içimi yine yakıp kavurdu.

"Oh." "Nicholas hala aramadı mı?"

"Hayır." "P" harfini vurgularak kahve kabını alıp kendime büyük bir fincan doldururum.

"Üzgünüm." Ben en yakın sandalyeye çöküp başımı sallarken, o başını bir yana eğiyor. Bu katta çalışan personelden biri kahvaltı siparişimi almak için yanıma yaklaşıyor. Onları eliyle uzaklaştırıyorum. Onlar da 180 derece dönüp Imogen'la beni yalnız bırakıyorlar.

"Özür dileme. Nicholas'la aramızdaki durumu biliyorum."

Bu büyük bir yalan, ama Imogen'in önünde itibarımı korumak için buna şiddetle ihtiyacım var, özellikle de onun benim için ne kadar önemli olduğunu çok iyi bildiği için. Beth vefat etmeden çok önce benim ona olan ilgimin işaretlerini fark etmişti, ama şanslıyım ki bunu fark eden tek kişi oydu. Beth'in nişanlısına ne kadar takıntılı olduğumu bildiğini düşünmek istemem.

Komik olan şey, Nicholas'ın Beth'i benden daha fazla sevmediğini bilmem, ama Beth'in ona karşı ne hissettiğini hiç bilemedim. Onun içimi okuyup, kanayan kalbimi görmesinden korktuğum için ona sormaya hiç cesaret edemedim. O da hiç kendi duygularını açığa vurmadı. Bununla birlikte, Nicholas ile evlendiği için bir kez bile şikayet etmedi ve geriye dönüp baktığımda, genellikle mutlu görünüyordu.

Dün gece hariç. Öldüğü gece. Nicholas sorumluları bulmaya kararlı olsa da, neden kulüpten ayrılıp, yakın koruması olan zırhlı araçlar elinin altında olmasına rağmen bir taksiye bindiğini asla öğrenemeyeceğiz sanırım. Sanırım bu, Nicholas'ın bana anlattığı gizemli anahtar gibi bir şey. Bazı bulmacalar çözülmek için yaratılmamıştır. Ama bu, onlarla yaşamayı kolaylaştırmıyor.

Kahvaltıdan sonra Imogen doktor randevusuna gider ve beni düşüncelerimle baş başa bırakır. Hâlâ aç değilim, kahvem son yudumlarını içip ayakkabılarımı giyerim. Erken saatte ailemi ziyaret edebilirim, sonra da kesintisiz olarak işime dabilirim.

Merdivenlerin yarısına indiğimde annem arıyor. Oh, ne güzel. Belki de buraya geliyorlardır. Sonuçta bugün benim doğum günüm. Onları görmeye giden ben olmamalıyım.

"Merhaba anne. Tam da evden çıkıp sizi görmeye gelmek üzereydim."

"Doğum günün kutlu olsun, canım."

"Teşekkürler. Otuz dakika içinde orada olurum."

"Ah, ben de bu yüzden arıyorum. Baban o golf günlerinden birine davet edildi ve ben de gitmeye karar verdim. Marjorie ve Solange de orada olacaklar ve onları uzun zamandır görmedim. Ayrıca, doğum gününde anne babanla vakit geçirmek istemezsin. Eminim kocanla birlikte olmak istersin."

O, tırnaklarımla kulak zarlarımı kazımak istememe neden olan tiz bir kahkaha atıyor. Herkes, onun sadece iki ay önce bir kızını kaybetmediğini düşünebilir. Hayatın devam ettiğini biliyorum, ama sanki onun hayatı bir saniye bile durmamış gibi, ki Beth onun açıkça en sevdiği çocuğu olduğu düşünülürse, bu bana tuhaf geliyor. Ama yine de, annem her zaman biraz tuhaf biriydi. Sık sık, bebekken kafasını bir yere çarpmış mı diye merak ediyorum.

"Evlilik hayatın nasıl gidiyor?"

Sanki ilgileniyormuşsun gibi. "İyi. Aslında harika." Karşılık verme isteği beni sarıyor, ama her zamanki gibi, bunu içime atıyorum. Acı deneyimlerim bana bunun kendimi daha kötü hissettirdiğini öğretti. "Bana haber verdiğin için teşekkür ederim. Boşuna yol yapmamış oldum."

"Tabii ki, hayatım. Kartın bugün postayla eline ulaşır. Birkaç gün önce gönderdim. Ne alacağıma karar veremedim. Belki birkaç hafta sonra, boş vaktin olduğunda alışverişe çıkabiliriz ve istediğin bir şey seçebilirsin."

"Evet, iyi fikir," diyorum donuk bir sesle. "Peki, seni bırakayım."

"İyi günler. Hoşça kal." Ben veda etmeden telefonu kapattı. Ne hoş.

En değersiz pislik gibi hissederek yukarı çıkıyorum.
Mutlu yıllar bana.

"Vicky? Burada mısın?"

Imogen'ın sesini duyunca, pijamalarımıla banyodan çıkıyorum.

"Ah, buradasın," der Imogen, kaşlarını çatarak. "Neden pijamalarını giymişsin? Saat altı çeyrek."

"Ne olmuş?" Omuz silkiyorum. "Bir yere gidecek değilim ya." Önümde beni bekleyen tek şey, fiziksel olarak hasta olana kadar dondurma yemek ve *Schitt's Creek*'i beşinci kez izlemek.

"Evet, gidiyorsun." Beni geçip giyinme odasına girer ve ben onu takip ettiğimde, çoktan birkaç kokteyl elbisesi çıkarmış ve bunları göğsüme doğru uzatmıştır.

"Imogen, dışarı çıkmak istemiyorum. Bütün akşam için planlarım var."

Burnunu kötü bir koku almış gibi buruşturur. "Tek başına mı?"

"Bütün gün yalnızdım. Birkaç saat daha fark etmez."

"Bugün senin doğum günün ve muhtemelen umduğun gibi geçmediğini biliyorum. Yarın Eloise ve Briony ile öğle yemeğine gelemeyeceğim için üzgünüm, ama bu akşam bunu telafi edeceğim. Bence mor elbise sana çok yakışacak."

Ayak parmaklarımdan bir iç çekiyorum. "Nereye yakışacak?"

"De Luxe. Alexander'ın fikriydi. Ona doğum günün olduğunu söyledim, o da kumarhanede bir gece geçirmeyi önerdi." Ellerini ovuşturur. "Sınır yok. Hadi ama. Eğlenceli olacak. Nicholas'ın parasını bolca harcamak, kaçak olan pislik kocan hakkında kendini daha iyi hissettirecek."

"De Vils, De Luxe'un sahibi. Bu nasıl onun parasını harcamak oluyor?"

"Çünkü." Göz kırpar. "Tüm kayıpları kişisel hesaplarından karşılamak zorundalar ve bu aileyi bilirsin. Mesele para değil. Mesele kazanmak. Birkaç saat içinde ne kadar fatura biriktirebileceğini bir düşün."

Şimdi, *bu* çok daha ilginç geliyor. Fıstıklı dondurma ve *Schitt's Creek* eğlenceli bir akşam geçirmek için harika olsa da, benim planladığımdan daha iyi. "Tamam, ben de varım."

Ellerini çırpıyor. "Harika. Arabayı ayarlayayım. Hazır olduğunda aşağıda buluşalım."

Saat sekizde, arabamız De Luxe'nin önünde yavaşlayarak durdu. Max Imogen'ın peşinden gitti, Andrew da benim peşimden. Kaldırıma çıkıp kırmızı halıyla kaplı girişe doğru ilerledik. Kapı içeriden açıldı ve üniformalı bir görevli, sanki kraliyet ailesindenmişiz gibi yarı selam verdi, sonra geri çekilerek içeri girmemize izin verdi. Onun resmi tavrına gülmeme engel oldum ve Imogen'ın peşinden içeri girdim.

Daha önce hiç kumarhaneye gitmedim ve oyunların nasıl oynandığını hiç bilmiyorum, ama kimin umurunda? Ne kadar beceriksiz olursam, Nicholas'ın parasını o kadar çok harcarım. Hak ettiğini bulur.

Kumarhanenin ana bölümüne doğru ilerlerken, slot makinelerinin çınlaması ve gürültülü kahkahalar bizi karşılıyor. Ancak Imogen burada durmuyor. Rulet masalarının önünden geçip, topun siyah renge düşmesiyle insanların tezahürat yaptığı, önlerinde yığınla fiş bulunan ciddi görünümlü kart oynayan erkeklerin yanından geçip devam ediyor. Bu tek işin getirdiği para şaşırtıcıdır, ancak De Vil ailesinin sahip olduğu muazzam servetin yanında bir damla bile değildir.

Peki, bakalım bir De Vil'in servetinde ne kadar bir çentik atabileceğim.

"Nereye gidiyoruz?"

Imogen bana acele etmem için işaret ediyor. "Özel oyun odası."

"Ooh, ne şık."

Meşe ağacından yapılmış çift kapıya doğru yönelir. Dışarıda, ceketlerinin altında şişkinlikler olan iki üniformalı güvenlik görevlisi durmaktadır. Silahlar, silahlı polisler dışında Birleşik Krallık'ta yasaktır, ancak De Vil ailesi ve Konsorsiyum üyeleri geleneksel yasalara uymazlar. Kendi kurallarını koyarlar ve kimse buna aldırmaz.

Imogen kenarda durup omzunun üzerinden bana bakıyor. Yüzünde gizemli bir gülümseme var, tıpkı bana sadece ikimizin olacağını söyledikten sonra sürpriz bir bekarlığa veda partisi düzenlediğindeki gibi.

Şimdi ne planlıyor acaba?

Geri dönerek başını bir kez salladı ve soldaki güvenlik görevlisi kapının önüne geçip kapıyı açtı.

"Sürpriz!"

Cheshire Kedisi gibi sırttan Imogen, elimi tutar ve beni odaya çeker. Oda arkadaşlarım, ailem, tüm De Vil ailesi ve düğünümde belli belirsiz tanıdığım birkaç kişiyle doludur.

Nicholas kalabalığın içinden çıkıyor, kollarını açmış, yüzünde Thames Nehri kadar geniş bir gülümsemeyle.

"Doğum günün kutlu olsun, Victoria." Yüzümü avuçları arasına alır ve beni öper, odayı bir alkış ve tezahürat korosu doldurur. "Gerçekten unuttuğumuzu düşünmedin, değil mi?"

"Ben... Sen..." Omzuna sertçe vuruyorum. "Korkunç bir gün geçirdim. Unuttuğunuzu düşündüm ve çok mutsuzdum."

Bana hiç yakışmayan bir şekilde, gözlerim yaşlarla doluyor. O piçlerden biri düşmeye cesaret ederse, kumar fişiyle gözlerimi oyacağım. Bir kez, iki kez, üç kez gözlerimi kırıyorum ve gözyaşlarım diniyor.

Nicholas'ın yüzünde dehşet belirir. "Kahretsin, Tanrım, özür dilerim. Sadece sürpriz olsun istedim."

"Bana mesaj bile atmadın, aramadın. Bir kez bile." Bu kadar muhtaç görünmekten nefret ediyorum. En son istediğim şey, onun benim yaralı kalbimi görmesi ve ona olan hislerimin sandığından daha derin olduğunu fark etmesi.

Yüzümü avuçları arasına alır ve beni tekrar öper. "Özür dilerim."

Eloise ve Briony koşarak bana sarılırlar. "Bebeğim, ona sürprizlerden nefret ettiğini söyledim ama bir işe yaramadı. O yine de devam etti."

"Sana söylemek istedik," diye ekler Briony. "Ama kocan oldukça... ikna edici olabilir."

"Gözüne kızgın demir sokmakla tehdit mi?" diye soruyorum ve Nicholas gülüyor.

"Hâlâ benim hakkımda o kötü izlenim var, ha?" Elimi tutar. "Hadi. Herkes seni görmek ve doğum gününü kutlamak istiyor."

Beni odanın içine doğru çekiyor ve orada, doğum günümü unuttuklarını sandığım insanların kucaklamaları ve öpücükleriyle karşılanıyorum. Annem ve babam beni selamlayan son kişiler, ben temiz havaya çıkana kadar geride kalıyorlar.

"Doğum günün kutlu olsun, canım." Annem yanağıma bir öpücük kondurur ve elime bir hediye verir. "Sonra aç."

"Yirmi dört yaşında ve evli. Kim düşünürdü ki?" Babam da bana göz kırparak öper ve birkaç değerli an için, onlar için önemli olduğumu hissederim. İkinci sırada olmadığımı.

"Bunda senin de payın var, baba," derim, hediye kutusunu çantama koyarken.

"Ve bak nasıl sonuçlandı." Çenesiyle Nicholas'ın Alexander ve Imogen ile konuştuğu yeri işaret eder.

"Sürpriz kısmı pek hoşuma gitmemiştii," diyor annem. "Ama Nicholas ısrar etti."

Hmm. Eminim bir daha aynı hatayı yapmayacaktır.

Herkes küçük gruplar halinde toplandığında, Nicholas tekrar ortaya çıkar. Alnını alnıma dayar, kolları belime dolanır. "Seni aramadığım için özür dilerim. Aramak istedim. Gerçekten istedim, ama..." Derin bir nefes alır, sonra sesini alçaltır, böylece sadece ben duyabilirim. "Sürekli aklımdasın. Sorun şu ki, sesini duysaydım, tek yapmak istediğim eve gelip yatağa girip seni defalarca orgazm etmek olurdu, ama bunu yapamazdım." Geriye yaslanarak gözlerimin içine derinlemesine bakar. "Düşünemedim."

Vay canına... Bunu beklemiyordum, ama kabul ediyorum. "Hayır, yapmadın."

"Bir daha böyle bir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Ve bir dahaki sefere uzaktayken, işimi bırakıp eve koşmak istesem de seni arayacağım."

Doğru şeyleri söylüyor, ama bütün gün kimsenin beni umursamadığını düşündükten sonra, onu bu kadar kolay affetmeye niyetim yok.

"Öyle yapmalısın."

Bana o gamzelerini gösterince öfkem yok oluyor. "Beni affettin mi?"

"Hayır, ama o yolda ilerliyorsun."

"Sanırım bunu hak ettim." Yanağıma öpücük konduruyor. "Hadi git. Eğlenmene bak.

Sınırsız bütçe."

Kaşlarımı kaldırdım. "Oh, zaten her zaman sınırsız olacaktı."

Gülerek Alexander, Christian ve babasından oluşan gruba katılır. Ben de gruplar arasında dolaşarak herkesle vakit geçirmeye çalışırım. Nicholas'ın parasını harcamak niyetinde olmama rağmen, daha önce hiç oynamamış olmama rağmen rulette büyük bir kazanç elde ederim. Ne de olsa bu bir şans oyunu. Beceri gerektirmiyor.

Bir saat oynadıktan sonra, etrafta kocamı arıyorum. Onu hiçbir yerde göremiyorum. Onun kardeşlerinden birini yakalayıp nerede olduğunu soracağım tam o sırada, onu kumarhanenin halka açık alanına açılan çift kapıdan geçerken görüyorum.

Odayı geçip onu takip ettiğimde, dışarıdaki kalabalık onu yutmuş. Kahretsin. Nereye gidiyor? Hemen hemen herkesle vakit geçirdim ve şimdi hissettiğim acı azaldı. Bütün bunları ayarladığı için ona teşekkür etmek istiyorum, ama bir daha bana böyle bir şey yaparsa, erkeklik organını pâté yapacağımı da tekrarlamak istiyorum.

"Bayan De Vil." Andrew, her zaman olduğu gibi gölgem gibi omzumun arkasında belirir. Onun çalışkanlığını takdir etmek zorundayım. Ondan kaçmak imkansız.

"Nicholas'ın nereye gittiğini gördün mü?" "Korkarım ki hayır."

"Hmm." Hızla etrafa bakındım, sonra kararlı bir şekilde yola çıktım. Buralarda bir yerde olmalı. Odanın neredeyse tamamını dolaşmıştım ki tanıdık bir ses adımı seslendi.

"Vicky?"

Durup sesin geldiği yöne doğru dönerim. "Matthew?" Ağzım açık kalır. "Aman Tanrım. Burada ne işin var?"

Ne olduğunu anlamadan, kollarıyla bana sarılır ve ıslak dudakları yanağıma konar. "Harika görünüyorsun. Bu elbiseyi sana mı diktiler?" diye gülerek sorar.

Kendimi kurtarıp geri çekildim, kaşlarımı çatarak. Kim eski sevgilisine böyle bir şey söyler ki? "Teşekkürler. İzinli misin?"

"Evet. İki hafta." Gözlerini üzerimde gezdiriyor ve bunu yapış şekli beni duş almak istememe neden oluyor. "Vay canına, Vicky, çok seksi görünüyorsun. Ben buradayken bir ilişki yaşamak ister misin? O vücuda tekrar sahip olabilirim, sorun değil. Göğüslerin büyümüş mü? Kesinlikle daha büyük görünüyorlar."

Şok oldum, cevap veremiyorum. Bunu ona ordu mu yaptı? Biz çıkarken bu kadar kaba değildi. Değil mi?

"Bayan De Vil, bu... kişiyle ben ilgilensem olur mu?"

Matthew'un gözleri fal taşı gibi açılır ve Andrew'a bakar, sanki konuşması nedeniyle onu fark etmiş gibi. "Bayan mı? Evli misiniz?"

"Evet," arkamdan bir ses çıkıyor ve ensemden tüylerim diken diken oluyor. Nicholas kolunu belime doluyor ve beni sahiplenircesine kendine çekiyor. "Benimle."

Kocamdan ölümcül bir enerji yayılıyor ve ilk kez, pürüzsüz, milyarder görünüşünün altında yatan avcıcı görüyorum. Bir şekilde onun neler yapabileceğini, tüm De Vil erkeklerinin neler yapabileceğini hep biliyordum. Bizim çevremizde dolaşan hikayeler vardır. Kızlar partisinde bana yumruk atan adam vardı, sonra da Nicholas'ın parmak eklemlerindeki morluklar ve çizikler. Ama ilk kez benim huzurumda eldivenleri çıkardı.

Gerginliği nasıl yatıştıracağımı düşünürken, Matthew elini uzattı.

"Matthew Courteney. Vicky ve ben üniversitede çıkıyorduk."

Nicholas eline bakıyor, sonra buz gibi bakışlarını Matthew'un yüzüne çeviriyor. Birkaç saniye sonra, Matthew'un kolu yanına düşüyor.

"Kim olduğunu biliyorum."

Omuzlarım çöküyor. *Tabii ki* öyle. Eminim Matthew'un iç bacak ölçüsünden gece rutinine kadar her şeyi içeren kalın bir dosya vardır.

"Andrew," diye bağırır Nicholas.

"Evet, efendim." Andrew öne çıkar.

"Karımı partiye geri götür."

"Nicholas, hayır." Onun ön kolunu tutuyorum. "Matthew gidiyordu, değil mi?"

"Gitmeyi planlamıyordum, hayır. Daha yeni geldim. Bu parti nedir? Davetsiz katılabilir miyim?"

Tanrım, ortamı oku, Matthew.

"Andrew, şimdi." Nicholas, Matthew'un kolunu tutar. "Bay Courteney ve ben biraz sohbet edeceğiz." "Nicholas, söz vermiştin," diye bağıriyorum.

Cevap vermiyor. Son gördüğüm şey, kocamın eski sevgilimi "Özel" yazan bir kapıdan dışarı fırlatmasıydı.

Oh, lanet olsun.

Yirmi Dördüncü Bölüm

NICHOLAS

Karımın başka bir adamın kollarında olduğunu görmek - onun varlığını öğrendiğim anda yaptırdığım ayrıntılı geçmiş araştırmasında tanıdığım bir adam - içimdeki kıskançlık canavarını uyandırdı. Victoria'ya kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir canavar. Ama onların konuşmasının sonunu duyduktan sonra bu adamı çıplak ellerimle öldürmek istememe neden olan bir canavar.

Ona onu aramayacağıma söz vermiştim ve bu sözümü tutmuştum. Ama o benim lanet olası kumarhaneme girip karımın vücuduna sahip olmak istediğine dair kaba yorumlar yapmıştı. Bu tek başına verdiğim tüm sözleri geçersiz kıldı.

O piç kurusu hala nefes alabildiği için şanslı.

O pis ellerini Victoria'nın omuzlarına attığında, onun sertleştiğini gördüm. Dokunuşu, Noel sabahı yapılan vergi denetimi kadar istenmeyen ve hoşnutsuzluk vericiydi. Ona ulaşmak için aceleyle birkaç müşteriye çarpmak üzereydim.

Mantığım bana bunu görmezden gelip karımın doğum gününde onunla birlikte olmam gerektiğini söylüyor, ama ben bunu görmezden gelmek *istemiyorum*. Benim bölgemde işemek ve Matthew Courteney'in karıma bir daha yaklaşırsa ne olacağını bilmesini sağlamak istiyorum.

"Otur." Bir sandalyeyi işaret ediyorum.

Ayakta kalıyor. "Ne oluyor?"

Parmağımı sandalyeye doğrultuyorum. Tek bir şansı var. Bu sefer oturmazsa, onu yere sererim. "*Otur*"

lanet olasıca otur."

İçgüdüleri harekete geçmeli, sesimdeki tehdit onun kalın kafasına ulaşmalı. Oturur ve gözlerinde ilk korku belirtileri belirir. Bu bakışı daha önce birçok kez gördüm. Bu yüzden kolayca tanıyorum. İnsan erkekleri atalarımızdan pek de evrimleşmemişler. Tehditleri tanımak için yetiştirildik ve o da bende bir tehdit görüyor.

Ellerini uzlaştırıcı bir şekilde kaldırıyor. "Bak dostum, bir yanlış anlaşılma var."

Başka bir sandalye alıp döndürdüm ve üzerine oturdum, kollarımı sandalyenin arkasına dayadım. "Ben senin *dostun* değilim." Ses tonum ölümcül. "Ben senin en kötü kabusunum."

Hızla gözlerini kırıştırır, gözleri kapıya kayar, sonra tekrar bana döner. Sandalyesinde kıpırdanır. "Evli olduğunu bilmiyordum. Uzaklardaydım. Donanmadayım."

Sanki bu sözler beni duraksatmalı ya da sırf askeri bir adam olduğu için ona saygı duymalıymışım gibi konuşuyor. Benim dünyamda saygı kazanılır ve bir kadına soğuk dediği için, amiralliğe yükselmiş olsa bile, *asla* saygı duymayacağım. Çıktığı bir kadına. Bakması gereken bir kadına. Bir kadını sanki sadece kendi zevki için yaratılmış bir et parçasıymış gibi davranan bir adama *asla* saygı duymayacağım.

"Bu beni etkilemeli mi?"

Burun delikleri genişliyor ve neredeyse beni riske atıp atmayacağını ya da bana ne yapacağımı düşündüğünü konuşarak kurtulmaya çalışıp çalışmayacağını düşündüğünü görebiliyorum.

"Anlıyorum, tamam mı? Ona karşı sahiplenici davranıyorsun ve ben sana ait bir şeye dokundum. Ama dediğim gibi, onun evli olduğunu bilmiyordum."

"Benim gördüğüm kadarıyla, sen ona rızası olmadan pis ellerini üstüne koyup, sanki o sadece bir bedenmiş gibi konuşmadan önce, ona konuşma şansı bile vermedin." Daha da yaklaşarak, göz bebeklerinin büyüdüğünü görmekten büyük zevk alıyorum. "Bugün karımın doğum günü ve seninle olmak yerine onunla olmak istiyorum, o yüzden bu işi çabuk bitireceğim."

Elimi uzatıp boğazını kavradım. Gözleri yuvalarından fırladı ve otomatik olarak parmaklarımı çekmeye çalıştı. Kavrayışımı sıkılaştırdım.

"Bir daha karıma yaklaşırsan, ona bakar, selam verir ya da onu düşünürsen bile, seni öldürürüm. Çok geç olana kadar beni fark edemezsin. Anlaşıldı mı?"

Kafasını boynundan düşecekmiş gibi sallıyor. "Anladım dostum," diyor boğuk bir sesle. "Özür dilerim, tamam mı?"

Daha da sıkı sıkıyorum. Yüzü morarıyor ve gözlerinde artık korku değil, kör bir dehşet var. Bacakları tekmeliyor.

Ayağa kalkıp onu da ayağa kaldırıyorum. "Özür dilenmesi gereken kişi karım, ama onu bir daha asla göremeyeceğin için özürlerini ona kendim ileteceğim." Onu bırakıp odanın diğer tarafına iterim. Sendeler, duvardaki uzun dosya dolabına çarpar ve düşmekten zar zor kurtulur.

"Defol git, seni değersiz pislik."

Kapıya doğru koşar, kapıdan çıkarken neredeyse ayağına takılıp düşer. Onu takip ederim, güvenlik ekibimden iki kişiye kolumu kaldırıp Courteney'i işaret ederim. Onlar başlarını sallar ve harekete geçerler, kalabalık üçünü de yutana kadar onu sıkıştırırlar.

Ceketimi okşayarak kumarhanenin kasasında sakladığım hediyein hala cebimde olduğundan emin olduktan sonra, özel etkinlik odasına geri dönüyorum. Etrafıma bakınırken, Victoria'yı Christian ve Tobias'la birlikte dururken görüyorum. Ona birkaç adım yaklaştığımda gözleri benimkilere takılıyor. Ela gözlerinde sorular dönüyor. Kafamı hafifçe sallayıp güven verici bir gülümsemeyle ona bakıyorum ve o da bunun anlamını anlamış olmalı ki omuzları kulaklarının etrafından düşüyor.

Onun sempatisini hak etmiyor. O lanet olası toprağın altında olmayı hak ediyor ve bir daha yüzünü görürsem, sonunda oraya gidecek.

Kardeşlerime bir şeyler söylüyor, sonra bana doğru geliyor. O yaklaşıırken midem bulanıyor. Tanrım, bu hafta onu çok özledim. Neredeyse "*siktir et*" deyip uçağa atlayacağım anlar yüzlerce kez olmuştur. Beni durduran tek şey, bunun diğer Konsorsiyum üyeleri tarafından ne kadar kötü karşılanacağıydı.

Gözleri ellerime kaydı. "Çürük yok."

"Ona elimi sürmedim." Omuz silkiyorum. "Tamam, boğazını sıktım, ama nefes almaya devam etti, ki sana öyle konuştuktan sonra hak ettiğinden fazlasıydı."

O yüzünü buruşturur. "Hiç birine bakıp onda ne bulduğunu merak ettiğin oldu mu?"

Evet. Senden önceki her kadın.

"Benimle gel." Elini tutup odanın ortasına doğru ilerledim. "Bayanlar ve baylar!" diye bağırdım ve heyecanlı sohbetler alçak bir uğultuya dönüştü. "Umarım partiden keyif almışsınızdır, parti ana kumarhanede devam ediyor." Çıkışı işaret ettim. "Lütfen, eşimle biraz yalnız kalmak istiyorum."

Gözlerinde daha fazla soru ile bana bakar. Kimse itiraz etmez. Herkes dışarı çıktıktan sonra, sorularını dile getirir. "Neler oluyor?"

Ellerimi yanaklarına koyup gözlerine bakıyorum. "Sen çok güzelsin, biliyor musun?"

Cildim avuçlarımın altında ısınır ve o hafifçe güler. "Sarhoş musun?"

"Sadece sana. Bu hafta senden uzak kalmak çok zordu."

Onun yumuşak gülümsemesi midemi beş yüz takla attırıyor. "Senin uzakta olmandan nefret ettim."

"Sana bir şeyim var." Onu bırakıp iç cebimden dikdörtgen kutuyu çıkarırım. "Doğum günün kutlu olsun, Half-pint."

Takma isme kıkırdar — şaka olarak başlayan ama ikimizin arasında özel bir anlam kazanan bir isim. Başkalarının önünde her zaman Victoria'dır.

"Nedir o?"

"Bir araba," dedim ciddi bir ifadeyle.

Gözlerini devirir. "Komik."

"Saçma sorular sorma. Aç da ne olduğunu gör."

Beyaz fiyongu çektikten sonra, kurdeleyi yere düşürür. Kutunun üst kısmı açılır ve soluk mavi satenin arasına yerleştirilmiş hediyeği görünce nefesini tutar.

"Oh, Nicholas." Platin zincirine takılı damla şeklindeki elması çıkarır; ağzı açık kalır. "Çok güzel. Mükemmel."

"Teknik olarak mükemmel değil." Onu ondan alıp parmağımı havada daire çizerek ona dönmesini işaret ediyorum. O da dönüyor ve ensesindeki saçlarını kaldırıyor. Zinciri boynuna takıyorum ve o tekrar bana dönüyor. "Çoğu elmasın çıplak gözle görülmesi zor küçük kusurları vardır. Ancak bu elmas nadirdir ve sahibinin ondan ayrılması için biraz ikna etmek gerekti."

Kaşlarını kaldırır. "Penseyle tırnaklarını çekmek gibi bir ikna mı?"

Kafamı sallıyorum, omuzlarım kahkahadan titriyor. "Bana karşı çok kötü bir izlenimin var. Söz veriyorum, önceki sahibinin tırnakları hala yerinde. İkna kısmı, büyükbabası orijinal sahibi olduğu için ortaya çıktı, ama meğer onun duygularının yok olması için tek gereken, sonuna doğru sayıda sıfır eklemekmiş." Gülümsüyorum. "Adını bilmek ister misin?"

"Bir adı mı var?"

"Evet, onu keşfeden adamın, büyükbabanın adını almış. Adı Boring elması." Gülererek, "Adının Boring olduğunu düşün. Tanrım, o çocuklar okulda çok zorbalığa uğramış olmalılar."

"De Vil daha mı iyi?"

"Tabii ki. Kimse şeytanla uğraşmak istemez, değil mi? Neyse, isminin değiştirilmesi için gerekli evrakları doldurdum. Karımın sıkıcı bir elmas takmasını istemiyorum."

"Yeni adı ne?" "Zafer."

Kaşlarının arasında iki ince çizgi belirir ve başını birkaç santim sola eğirir. "Zafer mi?"

"Evet. Birincisi, babam evlenmemize karar verdiğinde, ikimiz de başlangıçta pek istekli olmasak da, bir şey kazanmış gibi hissettim."

"İlk düşüncelerimi bin kat hafifletmiş oldun." Gülümsedi ve kalbim göğsümde yerinden çıkacak gibi attı.

"İkincisi, Latince'de Victoria, Zafer anlamına geliyor. Uygun görünüyor."

Elmasa dokunur. "Bu, şimdiye kadar aldığım en güzel hediye, ve bunun nedeni elmas olması ve muhtemelen küçük bir ülkenin GSYİH'sı kadar pahalı olması değil, az önce söylediğin her şey."

Ellerini tutup dudaklarıma götürdüm, sonra onu en yakın poker masasına sırtı çarpana kadar geriye doğru yürüttüm. "Sadece elmas ve o seksi topuklu ayakkabılarla seni sikmek istiyorum. Tam burada. Hemen şimdi."

"Ben-ben-... Yapamayız."

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın? Eğer endişelendiğin buysa, kimse içeri girmeyecek." Yarın görmek istiyorlarsa girmeyecekler. Güvenlik görevlilerine, bizi rahat bırakmalarını ve sadece bina yanarsa müdahale etmelerini söyledim.

Alt dudağını ısıtır. "Bu sabah adet gördüm." Ah. "Ağrın var mı?"

"Hayır. Biraz rahatsızlık var ama kötü değil." "O zaman sorun ne?"

Bana sanki boynuzlarım çıkmış gibi bakıyor. "Tampon takarken seks yapamayız."

"Doğru. Ama çıkarabiliriz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen... ben... kanarken mi istiyorsun?"

Gülüyorum. "Ufaklık, sen hayır demediğin sürece beni sikmekten alıkoyacak hiçbir şey yok. Biraz kan beni rahatsız etmez." Başımı eğiyorum. "Seni rahatsız ediyor mu?"

Kaşlarının arasında iki çizgi belirir. "Bunu hiç düşünmedim"

"Güzel. Seks söz konusu olduğunda, düşünmek fazla abartılıyor."

Elimi elbisesinin arkasına uzatıp fermuarını aşağı çekiyorum.

Elbisesi kolayca kayar ve ayaklarının etrafında toplanır. Sütyenini çıkarırım ve başparmaklarımı dantelli külotuna takıp bacaklarından aşağı kaydırırım. Kokusu beni sarar ve inleyerek burnumu yumuşak buklelerine gömerim. Arzu, damarlarımdan bir yangın gibi yayılır. Karımdan bir hafta uzak kalmak çok uzun bir süre.

"Seni mahvedeceğim."

Tamponunun ipini tutup çektim. Kolayca çıktı. Onu bir mendile sardım ve yakındaki çöp kutusuna attım. Ona döndüğümde, yanakları yumurta pişirebilecek kadar kızarmıştı.

"Ne?"

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

Ellerimi beline dolayarak onu poker masasına kaldırıyorum. "Utanacak bir şey yok. Sen rahat olduğun sürece, adet döneminde olman benim seninle birlikte olmamı engellemez."

Gözlerim onun amına kilitleniyor. İçimden çıkan iniltiyi tutamıyorum. Avuçlarımı uyluklarına koyup bacaklarını olabildiğince açıyorum ve bakıyorum. Bakıyorum. Bakıyorum.

"Nicholas." Cildi pembeye dönüyor ve bacaklarını kapatmaya çalışıyor, ama benim gücümün karşısında hiçbir şansı yok. "Bana öyle bakmayı kes."

"Yapamam." Dilimle dudaklarımı ıslatıyorum. "Sen benim tüm ıslak rüyalarımın birleşimi gibisin." Üzerine eğilip göğüslerine burnumu sürtüyorum. "Sen sarhoş edici birisin. Seninle yakınlık kurmak en sevdiğim eğlencem, bu yüzden biraz kandan korkmamamdan, sana bakmaktan hoşlanmamdan rahatsızsan, bununla başa çıkmanın bir yolunu bulman gerekecek, ufaklık."

Göğüslerini, kaburgalarını, karnını öpüyorum ve sonunda tam da olmam gereken yere varıyorum. Bir kez tattım ve işim bitti.

Onu yutuyorum.

İnlemeleri, nefes nefese kalışları, durmam için yalvarışları, durma, daha sert, daha yumuşak, daha hızlı, daha yavaş, hepsi tatlı bir müzik gibi. Dizlerinin arkasından tutup baldırlarını omuzlarıma dayıyorum. *Oh, evet. Aynen. Böyle.*

Sikim, boynunu süsleyen elmas kadar sert. Onu serbest bırakıp eve gitme dürtüsü, pusula için kuzey gibi beni çağırıyor, ama bu onun için. Onun için olmalı.

Topukları omuzlarıma batıyor ve pelvisini eğerek amını yüzüme doğru itiyor. Sıvıları çenemi kaplıyor ve damak tadım onunla dolu, ama bu yeterli değil. Asla yeterli olmayacak. O en tatlı nektar gibi. Sadece benim için yaratılmış bir lezzet.

"Nicholas." Şimdi nefes nefese, çok yakın. Dilimle klitorisini okşuyorum ve iki parmağımı içine sokuyorum, onu çıldırttığını bildiğim noktaya ulaşmak için parmaklarımı kıvırıyorum.

"Beni özlediğini söyle." Neden önemli olduğunu anlamıyorum, ama önemli. Onun bu sözleri söylemesini, benim olmadığım için duyduğu çaresizliği, mutsuzluğu hissetmek istiyorum. Ayrı kalmaktan nefret etmesini *istiyorum*. Yanında olmadığımda depresif olduğunu bilmem gerekiyor.

Özel bir tür bencil piç kurusu, karısının mutsuzluğundan zevk alır ve ben bu rolü lanet olası bir patron gibi yerine getiriyorum.

Umurumda bile değil.

"Seni özledim." Saçımı avuçlayıp sertçe çekiyor. "Seni çok özledim."

Dişlerimi klitorisine sürtüyorum ve o da benim adımı haykırarak orgazm oluyor. Fermuarımı açıp sikimi çıkardığımda hala titriyor, sonra tek bir güçlü hamle ile içine giriyorum.

İki elini de bir elimle tutup başının üzerine itiyorum. Serbest elimle bir göğsünü kapattım, diğerini ise yalayıp yutuyorum, onun boğuk çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Tekrar doruğa ulaşmadan hemen önce nefesini tutuyor ve iç duvarlarının dalgaları sikimi sağarken benim sonum oluyor.

"Kahretsin, Victoria. *Lanet olsun.*" Bir saniye için üzerine çöküyorum. Avuç içlerimi poker masasına dayayarak kendimi kaldırıyorum ve gözlerine bakıyorum. Göğsümde bir baskı hissediyorum, tanımlayamadığım bir şey içimde hareket ederken ciğerlerim sıkışıyor. Ağzını açıyor ama söylemek istediği şey dudaklarında kalıyor.

Başını sallayarak, dudaklarını sıkı tutarak bana gülümser. "Beni mahvolmuş say."

Burnumun ucuyla onun burnuna dokunup dudaklarına hafifçe öpücük konduruyorum. "Mutlu yıllar, ufaklık. Nice yıllara."

Yirmi Beşinci Bölüm

NICHOLAS

Kasım ortası olmasına ve İngiltere'nin güneyinde olmamıza rağmen pazar günü güzel bir sabahla başladı. Güneyden hafif bir esinti var ve hava sıcaklığı Eylül ayına benzer şekilde ılık olacak. Victoria ve ben, Cumartesi sabahı erken saatlerde De Luxe'deki partisinden sonra odamıza girip çıkmadık. Bir damla bile alkol almamıştım ama sarhoş hissetmek için buna gerek yoktu. Ona sarhoşum.

Onun içine girdiğimde, bana baktığı kısa bir an vardı ve bana sevdiğini söyleyeceğine yemin edebilirdim. Söylemediğinde hissettiğim rahatlama, gurur duyduğum bir şey değil, ama karıma takıntılı olsam da onu sevmiyorum. Onu sevemem. Annemi kaybettiğim için, kimsenin bana bu kadar derinlemesine dokunmasına izin veremem. Anneyi sevmek, karıyı sevmekten tamamen farklıdır, ama ikisi de işler ters giderse kalbimi parçalayabilir ve üzerinde tepinebilir.

Bu riski almak istemiyorum. Ne onunla, ne de başka biriyle. Ayrıca, böylesi daha iyi. İkimiz de durumumuzu biliyoruz.

Annem hakkında her düşündüğümde karnımda hissettiğim o tanıdık boşluk hissi beni tüketmek üzere. Neredeyse yirmi yıl sonra bile hala hissettiğim öfke ve ihanet duygusu hiç tamamen geçmiyor. Çoğu zaman bunu bastırabiliyorum ve bazen aylarca onu *ya da*

Annabel'i düşünmeden aylar geçer. Sonra, o lanet olası anahtarı bulmak gibi bir olay olur ve tüm o olumsuz duygular geri gelir.

Kaç on yıl geçerse geçsin fark etmez. Kendi canına kıydığı için onu *asla* affetmeyeceğim.

Xan, anahtarın bir çıkmaz sokak, çözölemeyen bir gizem olduğunu kabul etmiş gibi görünüyor, ancak ben kardeşimi tanıyorum. Kendisinin ve Annabel'in kaçırılması, ardından annemizin intiharı hakkında kafasındaki birçok sorunun cevabını aramaktan asla tamamen vazgeçmeyecektir.

Bundan sonra beni bu işin dışında bırakmaktan memnun olduğu sürece, benim için sorun yok. Benim de çözmem gereken kendi lanet gizemim var. Victoria'ya kız kardeşini kimin öldürdüğünü bulacağıma söz verdim, ama şu ana kadar epik bir şekilde başarısız oldum.

Gerçeği ortaya çıkarma kararlılığım, Xan'ın annemiz ve kız kardeşimize karşı gösterdiği inatçı ısrarını kısaca anlamamı sağladı. Elizabeth'e de aynı şeyin tekrarlanmasına dayanamazdım. Victoria gerçeği bilmeyi hak ediyor. Ailesi de gerçeği bilmeyi hak ediyor.

Ben de gerçeği bilmeyi hak ediyorum.

Ancak, içimden bir ses fısıldıyor: *Elizabeth ölmeseydi, Victoria ile evlenmemiş olurdun.*

Ne kaçırdığımı da bilemezdim, ama emin olduğum bir şey var ki, Elizabeth'e Victoria'ya olduğu kadar takıntılı olmazdım. Elizabeth'le birkaç ay çıktık, ama birkaç öpücükten öteye geçmedik. Garip olan şey, neden seks yapmadığımızı hiç sorgulamadım, onu ikna etmeye de çalışmadım. Açıkçası onu sikmek için hiç istek duymuyordum.

Bu başlı başına bir tehlike işareti olmalıydı, ama ben bunu hiç düşünmemiştim. Babam bana Montague kardeşlerden biriyle evlenmem gerektiğini söyledi ve ben birini seçtim.

Sonradan anlaşıldığı üzere, yanlış olanı.

Victoria yanımda kıpırdanıyor ve benim sikim buna tepki olarak seğiriyor. İç çekerek kollarını başının üzerine uzatıyor ve ben eğilip dilimi onun açıkta kalan meme ucuna değdiriyorum.

"Günaydın," diye fısıldadı, sırtını kavisleyerek.

"Asla uyanmayacağını sandım." Başparmağımı diğer meme ucuna sürttüm. "Bugün dışarı çıkmak ister misin diye merak ettim."

. Hava oldukça güzel görünüyor."

"Nereye seyahat?" Parmakları saçlarıma gömülür ve beni kendine doğru çeker. Göğüslerini avuçlayarak birbirine yaklaştırır ve iki meme ucunu aynı anda yalarım. "Görünüşe göre vajinama."

Gülüyorum. "Amin da iyi bir seçenek, ama ben daha çok Windsor'u düşünüyordum. Biraz alışveriş yapabiliriz, kaleyi ziyaret edebiliriz, kral oradaysa ona merhaba diyebiliriz."

"Sanki seni öğleden sonra çayına davet edecekmiş gibi konuşuyorsun."

"Programına uyarsa davet ederdi. Maalesef şu anda yurtdışında."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, yüzünde dalgalar halinde inanamama ifadesi beliriyor. "*Kral* seni kaleye davet eder mi? *İngiltere Kralı mı?* Ciddi olamazsın?"

Gülümsüyorum. "De Vils ailesi ve kraliyet ailesi her zaman yakın olmuştur. Uzun bir geçmişimiz var. Yüzyıllardır süren bağlarımız var."

"Bunu nasıl bilmiyordum?"

Omuz silkiyorum. "Bu, sıradan bir sohbette ortaya çıkan bir konu değil." Onu öpüyorum, sonra yorganı geri çekiyorum, onu karnının üstüne çevirip poposuna bir şaplak atıyorum. "Kalkın Bayan De Vil. Bu yatak odasının dışında keşfedilecek koca bir dünya var."

O tekrar sırt üstü döner. "Yolda Anthony'nin evine uğramak için vaktimiz olur mu sence? Henüz orayı şahsen görme fırsatım olmadı."

"Eminim zaman ayırabiliriz."

Bir saat sonra, Sol direksiyonda, Barron yanında otururken Oakleigh'den ayrılıyoruz. Anthony Davidson'ın on sekizinci yüzyıldan kalma geniş ikinci evini ziyaret edip Victoria'nın bu evle ilgili planlarını heyecanla anlatmasını dinledikten sonra Windsor'a doğru yola çıkıyoruz.

El ele tutuşarak sokaklarda dolaşıyoruz, turistik dükkanlara girip çıkıyoruz. Victoria, onun klasik hediyelik eşya dediği, benim ise ıvır zıvır dediğim şeyleri satın almaktan büyük keyif alıyor. Ama aslında, zamanımın çoğunu onu izleyerek geçiriyorum. Nadiren, bakışlarımız kesiştiğinde, onu en yakın duvara itip, aklını başından alacak şekilde becermek için şiddetli bir dürtü duyuyorum. Tek düşündüğüm şey seks olan bir ergen gibi hissediyorum kendimi.

Gurultulu midelerimiz ve ağrıyan ayaklarımız bizi kalabalık bir kafeye götürüyor. Ortada kalan son masayı kapıyoruz ve öğle yemeği sipariş ediyoruz. Yemeğimizi yerken, Davidson'ın evi için yaptığı planlar hakkında biraz daha konuşuyoruz ve o, lanet olası bir Noel ağacı gibi parıldıyor, coşkusu ve canlılığı hem çekici hem de büyüleyici.

Her karşılaştığımızda, onun giydiği yıpranmış pelerin gibi sert görünüşünün altında gerçek kişiliğini nasıl hiç görmediğimi ilk kez merak etmiyorum.

Şimdi gerçek Victoria'yı görüyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Tabaklarımız boşaldığında, geçen bir garsona işaret edip hesabı istiyorum, ama dikkatimi Victoria'ya çevirdiğimde, yüzü solmuş ve gözleri hayalet görmüş gibi kocaman açılmış.

"Ne oldu?"

Yutkunur, gözlerini hızla kırıştırır. "Nicholas, çizim telefonunda mı?" diye fısıldar. "Taksi şoförünün çizimi."

"Neden?" Onun bakışını takip etmek için yarı dönmüşüm, ama tırnakları koluma batıyor.

"Arkanı dönme. Sadece çizimi göster bana, lütfen." "Onu gördüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir bakayım."

Kaşlarımı çatarak, telefonumdaki fotoğraf uygulamasını açtım ve bulabildiğim tek tanık olan Elizabeth'in taksi şoförünün sanatçı tarafından çizilen portresini büyüttüm. Telefonu masanın üzerinde kaydardım. Victoria telefonu almadı, ama gözleri aşağıya, sonra yukarıya, sonra tekrar aşağıya kaydı. Sonunda bana baktı.

"O olabilir. Olabilir, ama kesin olarak söylemek zor. Aynı çene, aynı kare çene, ama bu çizimde olduğu gibi gözlük ya da şapka takmıyor."

Arkamı dönme isteğini görmezden gelmek neredeyse imkansız. "Nerede oturduğunu söyle."

"Arka duvarda. Ona benziyor gibi, ama..." Alt dudağını ısırır. "Emin değilim."

Telefonumu geri alıp girişte nöbet tutan Barron'u arıyorum. Parmağımı kaldırıp havada daireler çiziyorum. O da onaylayarak başını sallıyor ve telefonuna uzanıp Sol'u arayarak arabayı getirmesini söylüyor. Sol çok uzakta olmayacaktır, ama bu caddede park etmek yasaktır.

"Tam olarak nerede oturduğunu ve ne giydiğini tarif et. Ayrıntılı ol." O bizi fark ederse diye odayı taramak istemiyordum. Elizabeth'i öldürme planına dahilse - tabii hedef oysa, ki ben hala bundan tam olarak emin değilim - o zaman en son istediğim şey onu ürkütüp kaçmasına ve kalabalığın içinde kaybolmasına neden olmak.

"Duvarda asılı olan Windsor Kalesi tablosunun solunda beş masa, sağında dört masa var. O, bu beş masanın ortasında, sol tarafta oturuyor. Yalnız oturuyor ve koyu gri bomber ceket ile mavi kot pantolon giyiyor."

"Güzel. Çok iyi. Şimdi kalkıp masanın senin tarafına geçeceğim ve sandalyenizi çekeceğim. Oturun ama ona bakmayın. Belki telefonunuzu çıkarıp ona bakabilirsiniz."

"Tamam." O benim talimatımı yerine getirir ve dikkatini telefonuna verdiğinde, masaya biraz para atıp ayağa kalkarım. Victoria'nın sandalyesinin arkasına dolanırken, bakışlarımı yukarı doğru çeviririm. Onun ayrıntılı açıklaması sayesinde onu hemen buluyorum. Şanslıyım ki o da telefonuna dalmış durumda. Sanatçının çizimiyle benzerlikleri hemen fark ediyorum ama Victoria'ya katılıyorum. Kesin olarak söylemek zor. En iyisi onu takip edip nereye gittiğini görmek, sonra ne yapacağıma karar vermek.

"Gidelim." Victoria'nın omzuna dokunarak, ayağa kalkarken elini tutuyorum.

Barron bize kapıyı açar ve Sol arabayı yanaştırırken dışarı çıkarız. Victoria arabaya binerken avucumu sırtına koyarım, sonra yanına otururum.

"Ne oldu?" Barron yolcu kapısını kapatırken sorar.

"Çizimde bir eşleşme olabilir," diyorum, Barron'un anlaması için daha fazla ayrıntı eklememe gerek olmadığını bilerek. "Sol, geri git, olur mu? Ama kafeyi görebileceğimden emin ol."

"Bu caddede park etmek yasak, Bay DV. Trafik polisi dikkatimizi çekebilir."

"Anlaşıldı. Öyle olursa ben hallederim."

"Sence gerçekten o muydu?" diye sorar Victoria, yanaklarına biraz renk gelmeye başlar.

"Emin değilim. Tüm sanatçıların çizimlerinde olduğu gibi, doğrudan bir eşleşme yapmak zor. Ayrıca, tanığın ne kadar güvenilir olduğunu bilmiyoruz, özellikle de o kadar uzun süre ortada yoktu. İnsan hafızası oldukça hatalı olabilir."

"Ama burun ve çene, doğru görünüyordu."

Başımı sallarım. "Katılıyorum."

"Ne yapacağız?"

"Onun çıkmasını bekle, sonra onu takip et. Arabayla gidemezsek, yürüyerek gideriz. Nereye gittiğini görmek istiyorum."

Artık bir ipucum var, ne kadar zayıf olursa olsun, onu kaçırmayacağım. Hiçbir şeye varmayabilir, ama takip etmezsek bunu bilemeyiz.

On beş dakika daha geçtikten sonra söz konusu adam kafeden çıktı. Sağa sola baktı, sonra yolu koşarak geçti ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Neyse ki, hiçbir yan sokağa girmede. Sol, dikkat çekmeyecek kadar uzakta, ama adamı kaybetmeyecek kadar yakın bir mesafede kalarak mükemmel bir iş çıkardı ve biz de onu yavaşça takip ettik.

"Q-park'a gidiyor," diyor Barron, şehir dışındaki çok katlı otoparkı kastederek. Nitekim, iki dakika sonra, bir kapıdan girip otoparka giriyor.

"Burada bekle." Barron bir saniye sonra arabadan çıkıyor. Aynı kapıdan kayboluyor. İki dakika sonra telefonum çalıyor.

"Koyu mavi bir Aston Martin kullanıyor, plakası JLE 626. Ana girişten çıkıyor. Otuz saniye uzaklıktayım."

JLE 626. Özel bir plaka ve bir Aston. Bu adam her kimse, zengin biri, yani Elizabeth'i alan şoför buysa, taksi sürerek ne yapıyordu? Hiçbiri mantıklı gelmiyor.

Barron yolcu koltuğuna atlar ve kısa bir süre sonra mavi Aston görünür. Adam otoparktan sağa döner ve Sol, birkaç araba gerisinde kalmaya dikkat ederek onu takip eder.

Windsor'dan kuzeybatıya doğru ilerleriz, Slough ve Maidenhead'i geçeriz, sonra trafik azalır.

"Geri çekil, Sol," diyorum. "Plakasını aldım. Onu kaybedersek, adresini kolayca bulabilirim."

"Tabii ki, Bay DV."

İleride, Aston, şirin sokakları ve eşsiz antika dükkanlarıyla klasik bir İngiliz köyü olan Cookham Village'a giriyor. Ana caddenin en kuzey noktasında, Aston yoldan çıkıp bir dizi kapıdan geçiyor.

"Geçip dön," diyorum Sol'a.

Sol yan yola sapar ve geri geri gider, Aston'ın döndüğü yeri yavaşça geçer. Kapının arkasında iki katlı, L şeklinde bir tuğla ev var. Garaj yolu kırmızı tuğla kenarlı çakılla kaplı ve Aston çift garajın önüne park edilmiş. Christian emlak uzmanıdır, ama ben bu evin değerini 3-4 milyon sterlin civarında tahmin ediyorum, yani bu adam benim tarzımdaki zenginlerden değil, ama fakir de değil.

Bu nedenle, taksi şoförlüğü yaparak ek iş yapmasına gerek yok.

Burada ne haltlar dönüyor? Tüm işaretler onun Elizabeth'in ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını gösteriyor, ama en azından onunla konuşup cinayet günü nerede olduğunu öğrenmeden buradan ayrılamam.

"Sol, kenara çek. Barron, sen de benimle gel."

"Bekle." Victoria, kapı koluna uzanırken kolumu tuttu. "Ben de geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun."

Dudakları incelir ve gözleri, bana fikrini söylemek üzere olduğunu belirten o parıltıdan bakışı atar. Elimi ensesine koyar ve alınlarımızı birbirine yaklaştırırım.

"Bu adamın kim olduğunu ya da neler yapabileceğini bilmiyoruz. Önemli olan tek şey senin güvenliğin."

"Peki ya senin güvenliğin?"

"Barron benimle birlikte ve kendime bakabilecek kadar yetenekliyim. Eğer benimle gelersen, senin için endişeleneceğim ve bu da hepimiz için daha tehlikeli olacak."

O teslim teslim aşamalar halinde a ağır iç
çekiş, gözler aşağı düşmüş, omuzları çökmüş. "Mantıklı
davrandığında senden nefret ediyorum."

Gülümserim ve alnını öperim. "Sol, kapıları kilitle."

Kapılar kilitli, ama duvara bir interkom takılı. Düğmeye basıp
bekliyorum.

"Evet?" hoparlörden bir erkek sesi geliyor. "Acilen
sahibi ile görüşmem gerekiyor."

"Ben sahibiyim. Kimsiniz?" "Adım
Nicholas De Vil." Bir duraklama
olur, sonra "Kim?"

Sinirim bozulur, boynumda bir tahriş hissi yayılır. Parmaklarımla
gömleğimin yakasını okşarım. "Sanırım ilk seferinde beni duydun.
Kapıları aç." Sonradan eklerim, "Lütfen."

Interkom kesilir ve bir an için kapılar kapalı kalırsa ne yapacağımı
düşünürüm. Öyle ya da böyle, ben ve o Aston Martin'i süren kişi bugün
bir konuşma yapacağız.

Bir zil sesi duyulur, sonra kapılar içe doğru açılır. Barron yanımda,
ben de geniş adımlarla araba yolunda ilerlerim. Ön kapıya ulaşmadan
kapı açılır. Karşı tarafta, kafedeki adam durmaktadır.

"Bu konunun ne olduğunu bilmiyorum Bay De Vil, ama birbirimizi
tanıdığımızı sanmıyorum."

"Doğru, Bay..."

Bir saniye tereddüt eder. "Earnshaw. Joel Earnshaw."

Başımı sallarım. "Biraz... kaba davrandıysam özür dilerim. Fazla
zamanınızı almayacağım."

Bakışları Barron'a kayar. "Sen kimsin?" "O
benimle birlikte. Beş dakika. Tek istediğim bu."

Biraz isteksizce geri çekilir ve bizi eve davet eder. Herringbone
meşe döşemeli geniş bir koridora adım atarım. Bir merdiven üst kata
çıkart ve girişin yanında birkaç kapı vardır. Bizi en uçtaki kapıya götürür,
bu kapı ağaçlar, çalılar ve yükseltilmiş yataklara ekilmiş sonbahar
çiçekleriyle çevrili tertemiz bir çim bahçesine bakan, makul büyüklükte
bir mutfığa açılır. Bir köpek arka bahçede koşuşturur, kuşlara havlar ve
birini yakalamak için boşuna havaya zıplar.

"Lütfen oturun." Mutfağın bir köşesindeki küçük masayı işaret ediyor.

"Ayakta durmayı tercih ederim." Cebime uzanıp çizimin görüntüsünü açıyorum ve telefonumu ona doğru çeviriyorum. "Bu adam size tanıdık geliyor mu?"

Fotoğrafa bir saniye baktıktan sonra kaşlarını birkaç milimetre kaldırdı. "Neden, bana biraz benziyor." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Gözler doğru değil ve ben gözlük takmıyorum." Küçük bir kahkaha attı. "Beyzbol şapkası da takmıyorum. Kafam o şeyler için çok büyük."

Oldukça cana yakın görünüyor ve benim telefonumdaki resimle kendisi arasındaki benzerliklere kesinlikle şaşırmış durumda.

"Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

"Eşimin kız kardeşi Eylül ayında öldürüldü." Elizabeth'in o zamanlar nişanlım olduğunu kendime saklıyorum. Konuyu asıl meseleden uzaklaştırmak için çok fazla ayrıntı var. "Patlayan taksiyi süren ve onu anında öldüren adam, o fotoğraftaki adam." Onu dikkatle inceliyorum. "Sana benzeyen adam."

Birkaç kez gözlerini kırpıştırarak, benden Barron'a, sonra tekrar bana baktı. "Kayınbiraderiniz için üzgünüm. Başınız sağ olsun. Evet, o çizim ile benim aramda bir iki benzerlik var, ama sizi temin ederim ki hiç taksi kullanmadım ve cinayet hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Kıkırdadı. "Arsenal taraftarı da değilim. Babam beni reddederdi. Biz tam anlamıyla Chelsea taraftarıyız."

"Ne iş yapıyorsunuz, Bay Earnshaw?"

"Emlakçılık yapıyorum. Satın alıp, yenileyip, satıyorum. Bu bana güzel bir hayat sağlıyor." Mutfağı işaret eder. "Gördüğünüz gibi, ikinci bir işe ihtiyacım yok."

"Hayır." İki parmağımı ağzıma götürüyorum. "Evli misiniz?"

"Tanrım, hayır." Yine gülüyor. "Bekârlığa bağlıyım.

Bekar hayatına bağlıyım. Dışarıda kendimi tek birine bağlayamayacak kadar çok güzel kadın var."

"Ne kaçırdığını bilmiyorsun," diye mırıldanıyorum. "Peki, zaman ayırdığın için teşekkürler. Çok teşekkür ederim."

"Tabii ki. Keşke yardımcı olabilseydim."

Bu sefer gülme sırası bende. "İnanın bana Bay Earnshaw, o resimdeki adam olmak istemezsiniz."

Yüzü biraz soluyor. "Belki de."

"Biz kendimiz çıkarız." Kapının diğer tarafına geçince Barron'a dönüyorum. "Çıkmaz sokak."

"Denemeye değirdi."

"Evet." Sorun şu ki, önümde sadece çıkmaz sokaklar ve cevaplar yok. Arabaya geri biniyorum ve Victoria'ya acı bir gülümseme atıyorum. "O değil."

Omuzları çöküyor, başını bir yana eğiyor ve derin bir nefes alıyor. "Denemeye değirdi."

Başımı sallayarak, ellerini ellerimin arasına alıp kucağıma koyarım. "Sol, hadi eve gidelim."

Yirmi Altıncı Bölüm

VICKY

Nicholas, geçen hafta Windsor'da çıkmaza giren ipucunu benden daha fazla kafasına taktı ve bu, tüm eski hayaletlerimi yeniden zihnimin ön saflarına çıkardı. Beth'in cinayetinin ardındaki gerçeği ortaya çıkarmak için vahşileştiği düşüncesi hem bir teselli hem de bir lanet. Ona Beth'e karşı hala hisleri olup olmadığını asla soramayacağım ve bu yüzden, ne kadar zayıf olursa olsun, her ipucu bulduğumuzda aklını kaçırıyor. Cevaptan çok korkuyorum.

Tüm kalbimle, Windsor'daki o kafede gördüğüm adamın taksi şoförü olmasını dilerdim. O zaman gerçekte ne olduğunu öğrenebilir, tüm bunları geride bırakıp hayatlarımıza devam edebilirdik. Kız kardeşimi unutmak istemiyorum. Onu asla unutamam. Onu dünyadaki herkesten daha çok sevdim, ama onun hayaleti üzerimde asılı duruyor ve hak ettiğime inanmak istediğim hayatı yaşamamı engelliyor.

Bir keresinde Eloise ile *Crimewatch* izlediğimizi hatırlıyorum, orada bir mücevher dükkanını soyup binlerce pound değerinde saat çalan bir kadının robot resmi vardı. Eğer daha iyi bilmesem, en az yüzde seksenlik bir kesinlikle o kadının Eloise olduğunu söyledim. O zamanlar bu konuda çok gülmüştük. Sonunda kadını buldular ve fotofit ile karşılaştırdıklarında, neredeyse hiç benzerlik yoktu. Nicholas'ın dediği gibi, anılar yanılabılır ve beynimiz bize her zaman doğru olmayan şeyler söyler.

Yine de çok üzgünüm.

Hava, Kasım sonu için hala normalden daha ılık. Buna rağmen, güneybatıdan esen sert rüzgar, dallara cesurca tutunan yaprakların kalıntılarını uçuruyor ve Oakleigh'in ön bahçesini kahverengi, altın sarısı ve yer yer turuncu renklerle kaplıyor.

Nicholas arkamdan yaklaşp bir kolunu karnıma doladı. Bu hafta bana karşı mesafeli davranıyordu ve bunun işle ilgili olduğunu kendime söylüyorum, ama öyle olmadığını biliyorum. Bazen kendime yalan söylemek gerçekle yüzleşmekten daha iyidir. Neredeyse bir aydır evliyiz ve bu süre içinde, coşku ve sevinçten tam anlamıyla depresyona kadar her türlü duyguyu yaşadım. Bu çok yorucu. İtme ve çekme. Dilekler ve umutlar. Kız kardeşimin hayatını yaşadığım için göğsümde hissettiğim suçluluk duygusu.

"Yelken açmak için harika bir gün." Boynuma burnunu sürtüyor. "Sıcak giyinirsek sorun olmaz."

Kollarında kıvrılıyorum. "Tekneyi Hırvatistan'dan mı getirdin?"

"Hayır. Burada da bir teknem var. Yat kulübünde demirli." yaklaşık on mil uzakta." Yüzünde bir gölge belirir ve bakışlarını kaçırarak arkamdaki pencereden dışarıya bakar. "O benim annemindi." Gözleri tekrar bana döner. "Sana onun yelken yapmayı çok sevdiğini söylemiş miydim? Onun bu tutkusunun benim de yelken yapmaya aşık olmamı sağladığını?"

"Hayır, söylemedin." Elbette, annesi hakkında nadiren konuşur, ama konuştuğunda, her zaman üzerine çöken bir karanlık eşlik eder. Bu keder gibi değil. Farklı bir şey. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum, ama sanki annesini hor görüyor gibi.

Ama bu doğru olamaz. Hala kocamı anlamakta zorlanıyorum. Çoğu zaman, şu anda olduğu gibi, o kapalı bir kitap gibidir. Gölge kaybolmuş, yerine boş bir tuval gelmiştir. Bir hiçlik. Bir sonraki nefeste, sanki geçmiş silmiş gibi, bana karnımdaki tüm kasları kasılmaya neden olan parlak bir gülümseme atıyor.

"Peki, Bayan De Vil. Benimle yelken açmak ister misiniz?"

Onun gülümsemesine karşılık veriyorum, mutsuz düşünceleri bir kenara itip mutlu olanların ön plana çıkmasına izin veriyorum. "Çok isterim."

Rıhtım boyunca yürürken rüzgar yanaklarıma çarpar ve ben ellerimi kalın ceketimin ceplerine sokarım. Açık denize çıktığımızda hava daha da soğuyacak

daha soğuk olacak ama umurumda değil. Nicholas'ı canlandıran bir şey var teknede olmakta ve ben bunun için buradayım.

Yatağa binerken, adı dikkatimi çekiyor: *Şeytanın İşkencecisi*. Yüzümde bir kaş çatma beliriyor. Hırvatistan'daki tekneye *Şeytanın İşkencesi* adını vermişti, buna da *Şeytanın İşkencecisi*. Acaba kim işkence gören, kim işkenceci?

"Bana sor." Nicholas kollarını belime doladı ve çenesini omzuma dayadı. "Hırvatistan'da sorarsın diye düşünmüştüm, ama sormadın. Hadi, sor bana."

"Eziyet eden sen misin?"

Düşük bir kahkaha kulağıma sıcak bir nefes gönderir. "Beni kötü düşünmek senin için ne kadar kolay."

"Hayır, öyle değil." Dönüp geriye yaslanarak onu iyice görebiliyorum. "Sanırım öyle olduğunu varsaydım. Sen çok..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Kontrolsün. Güçlüsün. Senden üstün birini hayal edemiyorum."

"Az önce bana iltifat mı ettin?" Burnunu benim burnuma değdirdi. Nicholas'ın bu yönünü çok seviyorum. Nadiren ortaya çıkardığı rahat, eğlenceyi seven yönü, ama ortaya çıktığında beni büyülüyor.

"Kafana takma."

"Çok geç." Gözleri bir saniye donar ve gözlerini kırpar. "*Şeytanın İşkencecisi* benim annemdir."

Onun itirafı beni şaşırtarak başımı geriye doğru çevirir. Ne söyleyeceğini düşünmüş olsam da, bu ilk on arasında yer almazdı. "Nasıl olur?"

"Hadi gemiye binelim." Elimi tutarak beni iskeleye doğru götürdü.

Hırvatistan'da olduğu gibi, korumalar bizi takip etmiyor, ancak Barron'un özellikle ekşi bir limon emmiş gibi çarpık ifadesi, hoşnutsuzluğunun kanıtı. Nicholas'ın güvenliği için sorumluluğunu bu kadar şiddetle üstlenmesi içimi ısıtıyor.

Kocam dümen başına gitmek yerine, beni bir dizi merdivenden aşağıya, arkada küçük bir mutfak olan bir oturma odasına götürdü. Bu tekne Hırvatistan'dakinki kadar büyük değildi, ama küçük de denemezdi. Oturmamı işaret ederek mutfaka gitti

mutfağa gider ve birkaç dakika sonra iki fincan buharlı kahveyle geri döner. Yumuşak kumaş kanepenin yanına oturur ve iki fincanı da önümüzdeki sehpa koyar.

"Senin için anlaması zor olsa da, ben gençken biraz anne kuzusuydum. Onu her yere takip ederdim, sanki tutunmazsam kaybolacakmış gibi giysilerine yapıştırdım. Xan ve Annabel bununla dalga geçerdi ve annemin en çok hangimizi sevdiği konusunda birkaç kez kavga ettik." Bu anı hatırlayınca ağzının köşeleri hafifçe yukarı kalktı. "Christian, Tobias ve sonra Saskia doğduğunda bile, kendimi onun en sevdiği çocuğu olduğuma ikna etmişim. Artık ebeveynlerin en sevdiği çocuğu olmadığını biliyorum, ama o zamanlar genç olan ben öyle düşünüyordum."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. O yanılıyor. Ebeveynlerin favorileri vardır. Ben bunun canlı kanıtıyım. Onu düzeltmek için dilimin ucuna kadar geliyorum, ama bu, paylaşmaya hazır olmadığım bir sürü sorunu ortaya çıkaracaktır. Ayrıca, Nicholas bana çok kişisel bir şeyden bahsediyor ve ben bunu bozmak istemiyorum. Bu, bizim ilk derin ve anlamlı sohbetimiz ve umarım ve dua ediyorum ki bu bizi birbirimize daha da yaklaştırır.

"Sonra Xan ve Annabel kaçırıldı ve hayatım paramparça oldu." Başını eğiyor, omuzları kaybın ağırlığı altında eğiliyor gibi görünüyor. "Hepimizin hayatı paramparça oldu, ama on beş yaşındayken oldukça bencil bir çocuktum ve tek görebildiğim annemin içine kapanmasıydı. Benden uzaklaşması. Onun bu canlı, heyecanlı, zeki, muhteşem kadından bir hayalete dönüşmesini izledim. Bir gölgeye. Boş bir kabuk."

Öne eğilerek kahvesini alır, ben de aynısını yaparım. Ama o sadece kahvesini yudumlar, sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi.

Keşke kahve fincanı yerine bana dönseydi.

"Sonra Annabel'in cenazesi ki lanet lanet korkunçtu, Annem yalnız kalmak istediğini söyledi. Odasına çekildi, babama bile onu rahatsız etmemesini söyledi. Hepimizden uzaklaştı. Benden de." Kahveyi dokunmadan masaya koydu. Ben de aynısını yaptım. "Nicholas." Elimi koluna koydum. "İstemiyorsan devam etmek zorunda değilsin."

istemezsen devam etmek zorunda değilsin."

Kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti. "Sen benim dayanağımsın, Victoria. Biliyorsun, değil mi?"

Umut yeniden yeşerir, adrenalin kanımı doldurur, ama doğru cevabı bulana kadar, o devam eder.

“Ben olduğum için, annemin isteklerine saygı gösteremedim. Ben altın çocuktum, en sevilen oğul, onu düzeltebilecek, onu daha iyi hissettirebilecek güce sahip olan kişiydim. Onun odasına çıktım ve kapıyı çalmadan içeri daldım. Onu banyoda, suyun altında buldum. Onu kurtarmaya çalıştım, gerçekten denedim, ama çok geçti.” Göğsü nefes alırken yükseldi, nefesini verirken vücudu titredi. “Beni terk ettiği için onu hiç affetmedim.”

Tanrım. Şimdi her şey anlaşılıyor. Beni asla sevmeyeceği konusundaki ısrarı...

—asla kimseyi sevme. Bu, kemiklerine kadar işleyen bir acıdır, ancak izin verirsen iyileşebilen türden bir acı. Nicholas bu acısını beslemiş, büyütmüş ve bu yüzden hala açık bir yara olarak kalmıştır.

“Annem bu teknenin sahibi olduğunda, adı *Lights of My Life* idi. Bizden sonra, demişti. Bir keresinde, ben dokuz ya da on yaşındayken, lights kelimesinin sonundaki “s” harfini boyadım, böylece hayatındaki tek ışığın ben olduğumu varsayabilirdim.” Bu seferki kahkahası utançla karışık. “Ne salaklık. Kardeşlerimin annem konusunda benim şiddetli kıskançlığımı tolere etmelerine şaşıyorum. O benim kadar onların da annesiydi, ama sanırım hepimizin kusurları var.”

"Sen de bizim gibi insansın."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu sırrı mezara götürsen iyi olur. Korumam gereken bir itibarım var."

"Bana karşı insanca davrandığın sürece, benim için tek önemli olan budur."

Elleriyle yanaklarımı kavradı ve bana verdiği öpücük ayak parmaklarımı karıncalandırdı. Kahvelerimizi bitirip güverteye çıktık. Nicholas yatı limandan çıkarırken ben şapkam, paltom ve atkımla sarınarak dümenin yanına oturdum. Tekne hızlanırken sert rüzgâr esmeye başladı ama ben hiç bu kadar sıcak hissetmemiştim.

Nicholas De Vil sevgiye muktedir. Tek yapmam gereken, kalbini saran dikenli telleri çözüp onu özgür bırakmak.

Yirmi Yedinci Bölüm

NICHOLAS

Karım, sanki havada süzölüyormuş gibi yemek odasına girer. Aylık aile yemeğimiz için seçtiği lacivert elbise, ikinci bir deri gibi vücuduna yapışır.

Neredeyse iki hafta önce yaptığımız yelkenli gezisinden bu yana, saklamaya çalıştığım anıları yeniden hatırladım ve bir şekilde kendimi daha hafif hissediyorum. Sanki yirmi yıldır beni rahatsız eden düşüncelerimi itiraf ederek, bu yükü onunla paylaştım ve taşıdığım yük artık eskisi kadar ağır değil.

Annemin intihar etmesini hala affedemiyorum ve affedebileceğimden de emin değilim, ama artık onu düşündüğümde eskisi kadar acı çekmiyorum. Belki Victoria yanımda olduğu için, damarlarımda dolaşan zehri atmanın bir yolunu bulabilirim. Bizi terk etmeyi seçtiği için annemden nefret etmek istemiyorum. Bu, boynumda bir yük gibi ve onu atmanın bir yolunu bulana kadar, asla gerçekten ilerleyip geçmişini geride bırakamayacağım.

Victoria'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda göğsümde bir şey değişiyor. Sanki sadece ikimizin bildiği bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bana yumuşak bir gülümseme atıyor ve kasıklarım ısınmaya başlıyor. Christian'ın tamamlanmak üzere olan son projesi hakkında konuşup duran babam ve Christian'dan kurtulup yemek odasını geçiyorum ve elimi onun boynuna doluyorum.

"Bu elbiseyle çok günahkar görünüyorsun."

Parmak uçlarında durarak, ağzını kulağımın hemen yanına yaklaştırır. "İç çamaşırı giymediğimi bilmelisin. Kumaşın çizgisini bozuyordu."

Neredeyse dilimi yutuyordum. *Kahretsin.* "Babam bu akşam senin ailenizi davet etmeseydi, hasta numarası yapıp bu yemeği tamamen es geçerdim."

Bir an için hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. "Ah, evet. Ailemin geleceğini unutmuşum."

"Buna sevinmedin mi?"

"Oh, hayır. Tabii ki mutluyum. Onları görmek güzel olacak. Düğünden beri onları neredeyse hiç görmedim."

İkna olmadım, ama ona daha fazla soru soramadan Laura ve Phillip geldi. Sorularımı sonraya bırakıyorum, ama kızlarıyla olan etkileşimlerine özellikle dikkat ediyorum. Daha önce hiç fark etmemiştim, ama aralarında bir mesafe var, sanki tanışıklık düzeyindeymiş gibi. Victoria'nın annesi Laura'nın ona verdiği öpücük çok yüzeysel ve babası sadece omzuna hafifçe vurup, sonra babam ve George amcamla konuşmak için uzaklaşıyor.

Victoria'nın yüzü düşüyor, ama duygularını bir profesyonel gibi gizliyor, yüzüne sakinlik maskesi takıyor. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Elizabeth'le birlikte olduğum zamanları ve Laura ile Phillip'in en küçük kızlarına da aynı şekilde davranıp davranmadıklarını düşünüyorum, ama o zamanların anıları sanki Elizabeth'in ölümüyle silinmiş gibi solmuş.

Şu anda tek gördüğüm Victoria. Canlı, inanılmaz karım, bir şekilde kalbimin derinliklerine yerleşmiş ve orada yuva kurmuş.

Aynı zamanda gördüğüm en seksi kadın. Onu dokunma arzusu ile avuçlarım titriyor. Tam tersi olmasına rağmen, temas açlığı çekiyorum. Yine de bu yeterli değil. Asla yeterli olmuyor.

İtiraf zamanı: Karıma takıntılıyım. Bu aşk değil, biliyorum, ama ona karşı hissettiklerim muhtemelen ulaşabileceğim en yakın şey ve bu umduğumdan daha fazla.

Yerlerimize oturuyoruz. Babam Victoria'nın anne babasını karşımıza, George amca ve Alice teyzeyi de yanlarına oturtmuş. Dudaklarım seğiriyor. Phillip'e, suskun teyzemden üç kelimedenden fazlasını almaya çalışırken bol şans diliyorum.

Neyse ki onun için, George'un dışa dönük kişiliği, onun acı verici derecede içe dönük kişiliğini fazlasıyla telafi ediyor.

Elimi sahiplenircesine Victoria'nın uyluğuna koyarak, babama bakıyorum ve onun bana huzur dolu bir ifadeyle baktığını görüyorum. Gözleri Victoria'ya kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor, başını sallıyor ve gülümsüyor.

Başımı sallayarak ben de gülümsüyorum. *Aferin baba. Çok iyi yaptın.*

"Küçük hobin nasıl gidiyor, Vicky?" Laura, kuzu eti parçacığını zarifçe dudaklarıyla kapattı.

Victoria yanımda gerginleşir. "Tasarım şirketimi kastediyorsan, iyi gidiyor."

"Yine de sadece bir hobi, değil mi? Yani, Nicholas ile evlendiğine göre artık çalışmana gerek yok." Bakışlarını bana çevirir, benim somurtkan bakışımı görünce gülümsemesi sönükleşir.

"Bu bir hobi değil," diyorum dişlerimi sıkarak. "O harika iş çıkarıyor. Yaptıklarından gurur duyuyorum ve onu sonuna kadar desteklemekten mutluluk duyuyorum."

Karım bana minnettar bir gülümseme atar ve elini masanın altına kaydırarak benim elimi kapar. Sıkar. Ben de sıkarım.

"Oh, evet, eminim. Ama bu işin bir geleceği yok. Yakında bakması gereken bebekleri olacak."

Omuzlarımı dikleştiriyorum, içimde öfke kaynıyor. "Saygıyla söylüyorum Laura, aile planlamamız seni ilgilendirmez. Ve çocuk sahibi olmak, karımın başarılı bir kariyer yapmasına engel olmaz."

"Nicholas." Babamın sessiz uyarısı hiçbir etki yaratmaz. Victoria'nın annesinin üstü kapalı hakaretleri karşısında nasıl solduğunu gördüm ve bunu kesinlikle kabul edemem.

"Merak etmek istemedim." Laura gözlerini Victoria'ya çevirir.

"Senin... özel yeteneklerini takdir eden biriyle eşleştirdiğimiz için mutluyum." "Onu takdir etmekten daha fazlasını yapıyorum." Birleşen ellerimizi dudaklarıma götürürüm ve parmak uçlarını öpüyorum. "Böyle harika bir eşim olduğu için çok şanslıyım."

Annesinin yanında solgunlaşırken, benim yanımda çiçek açıyor. Omurgası düzeliyor ve bana gülümserken gözleri parlıyor.

"İkimiz de şanslıyız," diyor sadece benim duyabileceğim bir sesle.

"Her şey yoluna girdiğine sevindim," diye devam eder Laura, tonlamasındaki yetersizlik yeni cilalanmış bir cam gibi parıldıyor. "Vicky'nin senin için fazla cesur olacağını düşünmüştüm. Beth daha uygun biriydi, ama..." Başını eğip gözünün altından timsah gözyaşı siler. "Zavallı, sevgili Beth'im. Bebeğimi benden alanın kim olduğunu henüz bulamadın herhalde?"

George amca Laura'nın elini okşar. "Sakin ol canım," der. "Üzülme. Nicholas sorumluları bulana kadar rahat etmeyecek. Değil mi Nicholas?"

Victoria'nın yüzü soluyor ve elini elimden çekiyor. Ayağa kalkarken, "İzninizle," diye mırıldanıyor ve masadan uzaklaşıyor.

Önce Laura'ya, sonra Phillip'e sert bir bakış attım.

"Elizabeth'i kimin öldürdüğünü öğrendiğimde, bunu ikinci bilen sen olacaksın."

Onun "İkinci mi?" sorusunu zar zor duyuyorum. Peçetemi masaya atıp babama özür dilerim ve karımın peşinden büyük adımlarla yürürüm.

Onu yemek odasının birkaç metre dışında, elleri belinde, derin nefesler alarak buluyorum. Gözleri yaşlarla parlıyor, ama onları dökmemeye kararlı olduğunu anlayabiliyorum. O çok mücadeleci biridir, ama onun mücadele etmek zorunda kalmasını istemiyorum. Onun dayanağı, desteklemeye ihtiyacı olduğunda, savunmaya ihtiyacı olduğunda, *onun için* savaşıacak birine ihtiyacı olduğunda güvenebileceği adam olmak istiyorum.

"Hey." Elimin tersiyle yanağını okşuyorum. "İyi misin?"

Bu aptalca bir soru. Herhangi bir salak bile onun iyi olmadığını anlayabilir, ama içgüdülerim bana, şu anda, ailesi birkaç metre uzaktayken ona baskı yaparsam, susacağını söylüyor.

"Evet." Bana tereddütlü bir gülümseme atıyor. "Sadece Beth hakkında konuşmaları, anlarsın ya? Her şeyi geri getiriyor." Elimi çekmek istediğimde elimi tutuyor, avucumu yanağına bastırıyor.

Onu dikkatle inceliyorum, gözlerinin etrafındaki gerginliği, hafifçe büzülmüş ağzını, gözyaşlarının ardındaki donuk ela gözlerini okuyorum. Onun söylediklerine inanmıyorum.

"Yine de söylediklerin için teşekkür ederim. Montague Interiors hakkında. Ve benim hakkımda."

"Her kelimesinde ciddiymdim." Ona yaklaşıp alnını öptüm, sonra elini tuttum. "Yemeği bitirip konuşabilir miyiz?"

O ne olduğunu sormuyor. O biliyor. Annemle ilgili itiraflarımın ona bana güvenmesini sağladığı muhtemel ve şansım yaver giderse, benim ona açıldığım gibi o da bana açılacak.

Tatlı servis edilirken koltuklarımıza geri kayıyoruz. Laura'nın gözüne bakıyorum. İfadem ona tek kelime bile etmemesi gerektiğini söylüyor ve şansına, beni doğru anlıyor ve çenesini kapatıyor. Kimse Victoria'nın ani çıkışından bahsetmiyor ve kısa sürede normal sohbet seviyesi devam ediyor.

"Siktir."

Beklenmedik küfür beni şaşırttı. Kafamı Christian'ın yönüne çevirdim. Kardeşim telefonuna bakıyordu. Yüzündeki tüm renk kaybolmuş, bembeyaz olmuştu.

"Ne oldu?"

Başını bana çevirir, sonra babama döner. Tüm masa sessizliğe bürünür.

"Christian?" diye sorar babam.

"Bir kaza olmuş." Aniden ayağa kalkar ve sandalyesi devrilir. "Nexus'un bir kısmı çökmüş. Hemen oraya gitmem gerek."

Nexus, Christian'ın son projesidir. Nehrin güneyinde, yatırıma çok ihtiyaç duyan, gelişmekte olan bir bölgede teknoloji girişimlerini çekmeyi amaçlayan fütüristik bir bina. Bu, onun için bir nevi gözde projesi haline gelmiş ve son birkaç aydır mimar ve inşaat firmasıyla yakın bir şekilde çalışarak, normalde olduğundan daha fazla ilgi göstermiştir.

"Ölü sayısı?" diye sorar babam.

"Bilmiyorum." Christian elini saçlarına geçirir. "Hiçbir fikrim yok."

Babam peçeteyi masaya atıp ayağa kalktı. "Hızlı bir şekilde kontrol altına almazsak medya bu konuyu büyük bir olay haline getirecek."

"Haber kuruluşlarındaki bağlantılarımı arayacağım," diyor Xan, şirketimizin genel müdür yardımcısı olarak görevini üstlenerek. "Bize biraz zaman kazandırabilir miyim bakayım."

Güçlü bir şirketiz, ama biz bile medyayı ancak bir süreliğine uzak tutabiliriz, özellikle de kayıplar varsa.

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım," diyor George amca. "Doğru pozisyonlarda olan ve bana bir iki yıllık borcu olan birkaç kişi var."

"İyi." Babam Christian'ın omzunu sıkıca tutarken yüzü asık. "Gidelim evlat."

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," diyorum Xan'a.

"Anladım." Elini omzuma koyup bana yaklaşıp. "Git karına çok ihtiyacı olan desteği ver. Annesinin bu kadar kaltak olduğunu bilmiyordum."

Ailemin geri kalanı dağıldı ve beni Victoria ve ailesiyle baş başa bıraktı. Onlar bir şey söylemeden önce ben söz aldım.

"Phillip, Laura... Alan sizi dışarı çıkaracak ve eminim ki bu gece burada duyduklarınızın bu odada kalacağını eklememe gerek yok. Sızıntılara müsamaha göstermiyoruz."

Laura'nın yanakları pembeleşir ve Phillip boğazını temizler. "Gizliliğimize güvenebilirsiniz."

"Eminim güvenebilirim." Altta yatan tehdit ortada ve Phillip de bunun farkında.

Victoria'nın ebeveynlerinin ona veda etmesini beklerim ve babamın uşağı Alan'a onları dışarıya çıkarması için işaret ederim. Onlar gittikten sonra, karımın elini tutup dudaklarıma götürürüm.

"Sana annemden ve onun hayatına son verme kararının beni ne kadar etkilediğinden bahsettiğimden beri, kendimi biraz daha hafif hissediyorum." Alnını öpüyorum. "Senin yükünü hafifleteyim."

Gelmeyen bir tartışmaya hazırlıklı olarak, üst kata, dairemize çıkıyoruz.

Victoria içeri girer girmez ayakkabılarını çıkarır ve ayakkabılar kanepenin yanına sönük bir sesle düşer. Dizleri neredeyse çöküyor, başını geriye atıp başparmağı ve işaret parmağıyla burnunu sıkıştırarak yastık yığınınına çöküyor.

"Ne geceydi ama. Umarım kimse zarar görmemiştir."

Yanına oturup ayaklarını kucağıma alıyorum. Başparmaklarımla ayak tabanlarını ovuyorum. "Ben de. Yakında öğreniriz." İnliyor ve kıvranıyor, diğer ayağı kayıyor, topuğu benim aletime deşiyor. "Dikkatli ol, yoksa konuşmamız beklemek zorunda kalacak."

"Kötü bir şey olmaz," diye mırıldanır.

Soruları ben sorup onun cevap vermesi daha kolay olur diye düşünerek başlıyorum. "Annen sana her zaman bu kadar ilgisiz mi davranıyor?"

Derin bir nefes göğsünü kaldırır ve nefes verirken burun delikleri genişler. "İçten içe, ailemin beni sevdiğini biliyorum, ama..." Dilini yanağının içini gezdirirken yanağı şişer. "Beth'i daha çok sevdiler. O her zaman onların favorisiydi ve bunu saklamadılar. Nedenini sorma çünkü bilmiyorum ve onlara sormamı da isteme çünkü bu kesinlikle imkansız."

"Evet, hanımefendi."

Dudakları yukarı doğru kıvrılır, ama gülümsemesi uzun sürmez. "Onuncu doğum günümde ailemden bir köpek yavrusu istemiştım. Beni koşulsuz sevecek, sevimli, tüylü bir yaratık hayal ediyordum. O yaşta bile, bana Beth'ten farklı davrandıklarını hissediyordum. Annem sürekli yalvarışlarıma hep "Bakacağız" diye cevap verirdi, ki bu bir çocuk için evet demekle aynı şeydi. Doğum günüm geldiğinde, yeni en iyi arkadaşım la tanışmak için heyecanla merdivenlerden aşağı koştum." Tek sesli bir kahkaha attı. "Bana ne aldılar biliyor musun? *Crufts* oyunu, gösteri arenas ı, birkaç plastik köpek, küçük atlama aletleri ve bir tünel. Annem köpek yavrusunun çok fazla iş çıkardığını ve bizim hayatımıza uymayacağını söyledi. Yıkılmış tım ve o gece ve sonraki birkaç gece ağlayarak uykuya daldım."

Boğazım düğüm leniyor, öfkeyle karışık bir şefkat dalgası beni sarıyor. Ailesi sadece duyarsız değil. Onlar lanet olası aptallar.

S ır f topuğunu benim aletime sür tmesini engellemek için diğer ayağına geçiyorum. Şimdi konuşmaya başladı, bitirmesine izin vermem önemli.

"O yıl, Noel'de, ailem Beth'e bir kedi yavrusu aldı."

Çenem düşüyor. Tanrım, aman Tanrım. "Sen benimle dalga geçiyorsun dalga geçiyorsun."

"Hayır." "Annemin dediğine göre, kediler köpek yavrularından çok daha az

daha az uğraştırır." Omuzlarını kaldırıyor. "Bu yüzlerce örnekten sadece biri. Beth sessiz ve içe dönükken, ben küstah ve inatçıydım. Ben kendimi savunurdum, Beth ise her zaman

barışı korumak için bir yol bulurdu. Onlar için asla birinci olmadım. Her zaman ikinci en iyi olduğumu hissettim."

Boğazıma kadar gelen laneti nasıl yuttuğumu asla bilemeyeceğim. Her zaman ikinci en iyiydim ve buna ek olarak, bizim çevremizde beklenen eş olan ablam Victoria varken, Elizabeth'i gelinim olarak seçtim. Babamın bana bu özgürlüğü tanıması yeterince şaşırtıcıydı, ama benim kötü kararım beton gibi üzerimde bir yük olarak duruyor.

Ona yanıldığımı, en başından onu seçmem gerektiğini söylemek istiyorum, ama sözler boğazımda düğümleniyor. Bunların gerçeklerden çok basmakalıp sözler gibi gelme riski var. Şimdi doğru zaman değil. Umarım doğru zaman geldiğinde bunu anlayabilirim.

"Görüyorsun ya, bana annen hakkında ve ebeveynlerin favorileri olmadığı hakkında konuştuğunda yanılıyordun. Favorileri var. Benimkiler bunun canlı kanıtı. Ve şimdi Beth öldü, o artık benim ebeveynlerimin gözünde ölümsüzleşti ve benim yapacağım hiçbir şey asla yeterli olmayacak. Artık değil." Yüzünü buruşturdu. "Bu beni bencil gösteriyor. Öyle demek istemedim. Beth'i tüm kalbimle sevdim ve onu kaybetmenin acısını asla atlatamayacağım, özellikle de bu kadar şiddetli bir şekilde. Ama o öldükten sonra bile onlar için yeterli değilim ve bu çok acı verici."

Ayaklarını ovmayı bırakıp onu kucağıma alıyorum. "Sen benim için yeterlisin."

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp onu öperim, söyleyecek doğru kelimeleri bulamadığım her şeyi öpücüğe dökerim. Bana yaslanır, vücudunu bana yapıştırır. Elbisesi üzerindeki fermuarı bulur ve aşağı çekerim.

"Sana ne kadar *yeterli* olduğunu göstereyim."

Bir süre sonra, çıplak ve bitkin bir halde kanepede uzanmışken, kapım keskin bir şekilde çalınır ve babam "Nicholas, orada mısın?" diye seslenir.

"Bir saniye." Pantolonumu giyerim, göğsüm çıplak kalır. Victoria yatak odasına koşar, yol üzerinde elbisesini, iç çamaşırını ve ayakkabılarını toplar. Babamı içeri almadan önce kapının kapalı olduğundan emin olurum.

"Haberler ne?"

Yorgun görünüyor, gözlerinin etrafındaki kağıt inceliğindeki derisi morarmış. Yüzünü buruşturarak başını sallar. "İtfaiyenin aramayı tamamlamasını bekliyoruz. Binanın bir tarafı tamamen yıkılmış." Derin bir nefes verir. "Tek teselli, olayın gece geç saatlerde meydana gelmiş olması. Gündüz vakti çökseydi, kim bilir kaç kişi hayatını kaybederdi. Christian ve ben sabah Sağlık ve Güvenlik İdaresi ile bir toplantımız var. George olayı yatıştırmak için elinden geleni yaptı, ama soruşturmadan kaçış yok. Bu olay yüzümüze patlamadan önce, elimizden geleni yapıp olayı örtbas etmeliyiz."

"Bana ihtiyacın olursa..." Sözümü yarım bırakıyorum.

"İhtiyacım var. Beş dakika sonra ofisimde buluşalım, medya stratejisini belirleyelim. Konsorsiyuma bilgi verdim, ama konsey sabah ilk iş olarak tam bir rapor isteyecek." Ağzının kenarları yine aşağı doğru kıvrıldı. "Önümüzdeki birkaç gün uzun geçecek."

Yirmi Sekizinci Bölüm

VICKY

Gökyüzünün karanlık ve gri olması, her an yağmur yağacağını müjdeleyen tuhaf yağmur damlalarıyla birlikte çok uygun görünüyor. Cenazelerde hava kötü olmalı. Göz kamaştırıcı, bulutsuz mavi gökyüzü, ölen kişiye ve yas tutanlara bir tokat gibi gelir.

Nicholas'ın elini tutarak kiliseye girdiğimde, Beth'in vefatının anıları bir tsunami gibi üzerime çöktü. Ölümünün üzerinden neredeyse üç ay geçti. Dünya dönmeye devam ediyor, güneş doğup batıyor, ama içimde bir boşluk, kocaman bir uçurum var ve ne zaman kendimi mutlu hissetsem, suçluluk duygusu beni boğuyor.

Cemaat yerlerine otururken kilise orgcusu hüzünlü bir melodi çalıyor. De Vil ailesinin tüm üyeleri ve Konsorsiyum'dan bazı temsilciler de törene katılmış. Son iki haftadır Nicholas'ı neredeyse hiç görmedim, zamanını bina çöküşünün yarattığı sorunları çözmekle geçirdi. Christian, De Vil imparatorluğunun bu bölümünün başında olabilir, ama tüm aile bir araya geldi.

İki kişi hayatını kaybetti: baş mimar ve inşaat firmasının müdürü, ki kader cilvesi olarak ikisi de evliydi. Christian, özellikle mesai saatleri çoktan bitmişken, onların binada ne aradıklarını bile bilmiyor. Sanırım artık bunu asla öğrenemeyeceğiz. Konuşmalardan anladığım kadarıyla

, onlar alışkan, gayretli insanlardı ve yanlış zamanda yanlış yerdeydiler.

Nicholas dirseğimi tutar ve beni Imogen'in yanındaki koltuğa götürür. Alexander'ın profili sert, çenesi kilitli, keskin açıda bir kas seğiriyor. Ailenin geri kalanı  n sıradaki kilise bankında oturuyor, herkesin sırtı dik, yüzlerindeki ifade hiç görmediğim kadar ciddi.

Bu ailenin bir parçası olmadan önce, hepsinin sadece para kazanmak ve mutsuzluk yaratmakla ilgilenen duygusuz robotlar olduğunu düşünüyordum, ama Christian'ın çökmüş duruşu ve parmaklarıyla sürekli taradığı dağınık saçları, olayların gidişatından dolayı yaşadığı yıkımı anlatıyor. Çöküşün nedeni hala bir sır ve olanların nedenini tam olarak anlayana kadar gözünü bile kırpmayacağını düşünüyorum.

Ölen kişinin çocukları en son içeri girerler. Tamamen siyah giyinmiş, yüzünü bir peçeyle örten kız, kardeşinin koluna, onun desteği olmadan yıkılacakmış gibi sarılır. Etrafına bakarken gözlerinde ölümcül bir parıltı vardır ve bakışları bizim oturduğumuz iki sıraya düşer. Bir an için bizi dışarı atmak üzere olduğunu düşünürüm, ama yanımızdan geçip kız kardeşini  n taraftaki bir koltuğa oturtur.

De Vils'i suçlaması anlaşılabilir bir durum. Onların yerinde olsaydım, ben de aynısını yapardım. Hatta, ben onların yerindeydim. Başlangıçta Beth'in cinayetinden Nicholas'ı sorumlu tutmuştum. Vurma, ezici acını başkasına yükleme ve tüm bunlarda *bir anlam* bulma gibi şiddetli dürtüyü anlayan biri varsa, o da benimdir. Onların iyiliği için, cevapların yakında ortaya çıkmasını umuyorum.

T ren kısa sürüyor ve yas tutan kardeşler çok geçmeden orta koridordan aşağı doğru ilerliyorlar. Geri kalan cenazeye katılanlar, bir sıra bir sıra, iyi huylu yolcuların uçaktan sıra sıra çıkması gibi, onların arkasında sıraya giriyorlar.

Taziye dileklerini sunmak için bir sıra oluşur ve  n tarafa ulaşmamız birkaç dakika sürer. Christian  nden gider ve elini kardeşe uzatır, ama kardeş elini havada bırakır, vücudunun her hücresinden nefret fışkırır. Christian kız kardeşe geçer.

"Grace, kaybın için gerçekten üzgünüm."

Kız kardeş gözlerini indirmiş, yüzü hala kalın siyah peçeyle gizli. "Gelmemeliydin." Sesi zar zor duyuluyor. "Burada hoş karşılanmıyorsun."

Christian başka bir şey söylemek için ağzını açar, ama vazgeçer. Uzaklaşır, duruşu geldiğimiz zamankinden daha da kamburlaşmıştır. İki genci yetim bırakan binanın çöküşü yüzünden ezici bir suçluluk duygusu içinde olduğu bellidir.

Grace'e de ne kadar üzgün olduğumu fısıldarım. O da başını hafifçe eğerek onaylar. Kiliseden çıkarken derin bir nefes alırım, soğuk ve nemli havayı ciğerlerime çekerim.

"Zordu." Başımı Nicholas'ın omzuna yaslarım.

"İyi misin?" Kolunu belime doladı ve kalçamı sıktı.

Onun sahiplenici dokunuşuna kendimi bırakıyorum, onun gücünü kullanarak bu cenazenin uyandırdığı şeytanları uzaklaştırıyorum; kendi ezici kaybımın yankıları.

"Evet, ben..."

Dünya bir anda donup kalır. Yoldan geçenlerin hareketli sesleri yavaş yavaş kaybolur ve karşı caddede bir daha asla göremeyeceğimi sandığım bir yüz net bir şekilde belirir.

Beth?

Olamaz. Bu... Bu imkansız.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bu da başka bir hayal, bilinçaltımın bana oynadığı bir oyun. *Umutsuzluğum*, imkansız bir şekilde kendini gösteriyor.

Nefesim boğazımda takılıyor. Gözlerimi açıyorum. O hala orada. *Hala orada*. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Gözlerimi ondan ayırmaya *cesaret edemiyorum*. Aklımı kaçırdığımı, gerçek olmayan şeyler gördüğümü düşünmek çok korkutucu.

Yaprakları dökülmüş bir ağacın altında duran silüete birkaç kez göz kırpıyorum. Kalbim hızla atıyor, her acı verici atış göğüs kafesimi sarsıyor ve kulaklarımda yankılanıyor. Omurgamdan bir ürperti geçiyor, bir rüzgâr esintisi saçlarımı yüzüme savuruyor ve bir anlığına görüşümü engelliyor. Ölmüş kız kardeşimin görüntüsünün kaybolmasını umarak saçlarımı geri çekiyorum.

"Victoria." Nicholas'ın eli enseme kayar ve beni sıkıca tutar. "Yüzün bembeyaz. Ne oldu?"

Sorular zihnimde dolaşıyor, her biri yıldırım gibi çarpıyor. Bu nasıl mümkün olabilir? O öldüğünde oradaydım. *Tam oradaydım.*

Bacaklarım güçsüzleşir ve Nicholas'a yaslanırım. Bana bir şey söylüyor ama ne olursa olsun, sözleri rüzgârla birlikte uçup gider.

"Beth," diye boğuk bir sesle söylüyorum, sesim sanki gırtlığım sıkışmış gibi kısık çıkıyor. "Beth."

Titrek kolumu kaldırıp işaret ediyorum. Nicholas'ın bakışları parmağımı takip ediyor. "*Ne oluyor lan?*"

O anda bunun bir rüya ya da hayalet olmadığını anlıyorum. O burada. Gerçekten burada. Hayatta.

Kocamdan uzaklaşarak caddenin karşısına koşuyorum. Karşıya ulaştığımda, ondan birkaç metre uzakta duruyorum.

Selam vermek için elini kaldırır. "Merhaba, Vic."

Ağzımı açarım ama hiçbir şey çıkmaz. Tekrar kapatıp ikinci kez denerim. Hayır. Hiçbir şey. Üçüncü denememi yaparken, Nicholas yanımda durur, yüzü kıpkırmızıdır. Benim gibi o da konuşamıyor gibi görünüyor.

"Merhaba, Nicholas." Beth ona sıkı bir gülümseme atar. "Eminim cevaplar istiyorsundur ve onları alacaksın, ama şimdilik kız kardeşimle konuşmam lazım. Yalnız."

"Hayatta olmaz," diye bağırır, kolunu tekrar belime dolayarak beni yanına çeker. "Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum, ama her ne ise, onunla konuşamazsın. O hakkı, sen... ne yaptın? Kendi ölümünü sahte olarak düzenlediğinde kaybettin." Acı ve inanmazlıkla dolu tek bir kahkaha atar. "Tanrım."

Beth, şok edici koşullara rağmen meydan okurcasına çenesini kaldırır. "Evet, aynen öyle yaptım. Sebeplerim vardı, ama bunları ilk olarak bilmeye hakkı olan kişi kardeşim. Sen değilsin."

"Siktir git." O, serbest elini yan tarafında yumruk haline getirerek, kadının üzerine eğilir. Bir anlık korku kan damarlarımdan geçer ve bir an için, onun kadını boğazlayabileceğini ya da yumruklayabileceğini düşünürüm.

"Nicholas." Ceketinin kolunu tutup çekiştiriyorum, sonra aralarına giriyorum, sırtım Beth'e dönük. Yüzünü avuçlarımla kavrayıp gözlerini gözlerime getiriyorum. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde, parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. "Sorun yok. Ben iyiyim. Bırak da bunu yapayım. Bunu yapmam gerek. Eğer benimle konuşursa, o zaman bununla başa çıkmamız gerek. Cevaplara ihtiyacım var, Nicholas. Cevaplara ihtiyacımız var."

Yanağında bir nabız atıyor ve eminim ki diş minesine diş minesine sürtünme sesini duyabiliyorum. Birkaç kez derin nefes alıyor, sakinliğini korumak için verdiği mücadele benim bile görebileceğim kadar açık. Tanrı bilir kafasının içinde neler dönüyor.

"Andrew seninle gider."

"Elbette."

Bunu tek başıma yaşamama izin vermektense, vücudundaki deriyi yüzmeyi tercih edeceğini biliyorum, ama böyle olması gerekiyor. Tanrım, Beth hayatta. Bu imkansız ama yadsınamaz bir gerçek.

Nedenler yağmur gibi buz gibi iğnelerle üzerime yağıyor ve şiddetli bir titreme beni sarsıyor. Bir araba kaldırıma yanaşıyor ve Andrew yolcu koltuğundan iniyor. Nicholas'ın onu çağırdığını bile görmedim.

Andrew arka kapıyı açar ve Beth'e işaret eder. "Bayan Montague."

Gözleri bana, sonra Nicholas'a kayıyor, sonra arabaya biniyor. Onu takip etmek için harekete geçtiğimde, Nicholas beni kendine doğru çekiyor ve ağzını ağzıma yapıştırıyor. Dili içeri girmeye çalışıyor, boynumun arkasını tutuşu neredeyse acı verecek kadar sıkı. Sanki beni sahipleniyor, ona ait olduğumu, onun da bana ait olduğunu hatırlatıyor ve o anda onun ne yaptığını anlıyorum. Hiçbir şeyin değişmediğini bana garanti ediyor. Beth'in ölümden dönmesi *bizim* için hiçbir şey ifade etmiyor.

Şimdiye kadar bunun olabileceğini düşünmemiştim, ama bu düşünceler aklımıza gelirdi, muhtemelen biz ayrı olduğumuzda. O, aklımıza gelebilecek her türlü şüpheyi önceden engelliyor ve ben onu bunun için seviyorum.

Onu seviyorum. Gerçekten. Artık gerçeklerle yüzleşme zamanı. Ona asla söyleyemesem bile, onu çok seviyorum. O bana bu sözleri asla söylemese bile. Bunun önemli olmasına izin veremem, çünkü lanet olsun, bu

yeterli olmalı. Beni önemsiyor, beni ilk sıraya koyuyor, ailemden beni koruyor. O benim fırtınadaki kayam.

O benim.

Öpüşmeyi bırakıp alnını alnıma dayadı. "Bana ihtiyacın olursa, ara. Orada olacağım."

Göğsümü minnettarlık duygusu dolduruyor. "Biliyorum ve bunun için sana hayranım." Bu, gerçek duygularımı paylaşabileceğim en yakın şey, ama bana gülümsemesi bu riski almaya değer kılıyor.

Onun kollarından kurtulup arabaya biniyorum ve o kapıyı kapatarak beni ve Beth'i sıcak kabinin içine sarıyor.

"Annemle babam biliyor mu?"

"Hayır. Önce sana geldim."

"Ne şanslıyım."

Yanakları kızarır. "Hadi kahve içelim. Ya da belki daha sert bir şey. İkimizin de buna ihtiyacı var bence."

Şoför bizi, yolun bir mil ilerisinde, alkollü içki satma ruhsatı da olan rahat bir kafeye götürür. Şokun etkisiyle bir Americano ve bir viski sipariş ederim. Ateşli yanığına yüzümü buruşturarak bir dikişte içerim, ama Beth bir tane daha ister miyim diye sorduğunda reddederim. Burada ihtiyacım olan şey net düşünmek. Kız kardeşimin son üç aydır bizi cehenneme çeviren şey her neyse, bu hikayeyi dinlemek için tamamen ayık olmak istiyorum.

Beth tırnaklarını ısıyor — yıllar önce bıraktığı bir alışkanlık. O zamanlar yaptığım gibi, elini ağzından çekiyorum. "Bunu yapma. Bu korkunç bir alışkanlık."

Onun yumuşak gülümsemesi bir duygu dalgası yaratıyor ve gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor. Gözlerimi kırıp gözyaşlarımı silerek kalbimi sertleştiriyorum. Masum kız kardeşim sandığım kadar masum değilmiş.

"Bunu yaptığımda hep nefret ederdin."

"Hâlâ nefret ediyorum." Kahvemin üstüne üfleyip bir yudum alıyorum. "Sıra sende, Beth."

Ellerini ovuşturdu, sonra ellerinin üzerine oturdu. "Nereden başlasam?"

"Oh, bilmiyorum." Alaycı olmaktan kendimi alamıyorum. "Hepimizin senin bir bomba patlamasıyla paramparça olduğunu sandığımız kısım ne olacak peki?"

Yanakları kızarır ve gözlerini benden ayırır. "Bunu asla yapmak istemedim. O günden beri kabuslar görüyorum"

bunu nasıl düzeltebileceğimi merak ediyorum."

"Ve bulduğun çözüm bu mu?" Keskin bir kahkaha sersemliğimi bozar. "Seni toprağa verdikten birkaç ay sonra birdenbire ortaya çıkmak mı?" Avuç içlerimi göz çukurlarıma bastırıp, umutsuzlukla ellerimi havaya kaldırıyorum. "*Birini* toprağa vermek. Kimdi o, Beth?"

Ceketindeki gevşek bir ipliği çekiştirerek, bakışlarımdan kaçınıyor. "Uzun bir hikaye. En başından başlasam iyi olur." Dudaklarını büzerek uzun ve titrek bir nefes verir, çenesi titrer. "Nicholas benimle evlenmeye karar verdikten yaklaşık bir ay sonra, bir adamla tanıştım. Tamamen tesadüfen. Sokakta ona çarptım ve tertemiz gömleğine sıcak kahve döktüm."

O anı hatırlayarak gülümser, ama benim şaşkın bakışlarımla karşılaşınca gülümsemesi kaybolur. Boğazını temizleyerek devam eder.

"Böyle olmasını istemedim, ama ona aşık oldum ve o da bana aşık oldu. Bunun bir geleceği olmadığını biliyordum ve ona da öyle söyledim. Nicholas ile evleneceğimi hiç saklamamış olmama rağmen, o yine de benimle görüşmeye devam etmek istedi." Omuzlarını silkiyor. "Biz de öyle yaptık."

"Nicholas'ı aldattın mı?"

"Evet." İplik çözülene kadar daha fazla çekiştirir. Sonra koparır. "Ama ben bunu aldatma olarak görmedim. Nicholas ve ben hiç yatmadık. Hatta öpüşmedik bile. Bana hiç ilgi duymadığını daha açık bir şekilde gösteremezdi." Kopan ipliği parmağına sararken, gözleriyle bana yalvarır. "Nicholas'la evlenmek istemiyordum, ama babam bana başka seçenek bırakmadı."

En azından bu kısım için kalbimde bir parça empati uyandı. Kaderini o kadar nezaketle kabul etmişti ki, yaklaşan düğününden korktuğunu hiç düşünmemiştim.

"Hiç söylemedin."

"Ne faydası olacaktı ki?"

Bu tam Beth'in söyleyeceği bir şey. Barışı koru, ortalığı karıştırma. Kahretsin, şimdi ortalığı karıştırdı, hem de o kadar ki, lanet olası şey batıyor. "Babam, işlerinin kötü gittiğini bildiğini söyledi."

"Evet. Nicholas beni seçer seçmez bu konuda açık davrandı."

Nicholas'ın beni değil onu seçtiğini iki kez söyledi ve bu kalbime bir hançer gibi saplandı. Eski şeytanlar başını kaldırdı, asla yeterince iyi olamadığım, her zaman güzel, mükemmel Beth'in arkasında kaldığım hissi.

Ama o mükemmel değil, değil mi? Benim her zaman düşündüğüm gibi değil. O bencil ve çıkarıcı. Sadece bir canavar, öldüğünü iddia edip ailesini gerçek olmayan bir yas sürecine sokabilir.

"Devam et." Sesim sanki ses tellerim dikenli telle sarılmış gibi geliyor.

"Düğünü gerçekleştirmek niyetindeydim. Sonuçta başka seçeneğim var mıydı? Sonra bir şey duydum ve bu, tüm bakış açımı değiştirdi."

Kendimi tutamıyorum. Öne eğiliyorum. "Ne?"

"Imogen'ın üzerine yanlışlıkla bir bardak şarap döktüğün geceyi hatırlıyor musun?"

Kaza değildi, ama bunu kendime saklayıp başımı sallıyorum.

"Hatırlıyorum."

"Seni takip ettim. Yardım etmek istedim, ama bunun yerine ikinizin Nicholas hakkında konuştuğunuzu duydum." Masadan uzanıp elimi tutmaya çalışıyor. Elimi onun ulaşamayacağı bir yere çekiyorum ve o konuşmanın ayrıntılarını hatırlamaya çalışıyorum. Beth konuşurken aklıma geliyor.

"Onu sevdiğini söylediğini duydum ve o anda önümde bir kaçış yolu açıldı. Bunu başarmak kolay olmayacaktı ama, Tanrım, Vic, denemek zorundaydım. Ben ortadan kaybolursam, babam senin Nicholas ile evlenmeni isteyeceğini biliyordum. Ben özgürlüğümü kazanacaktım ve ikimiz de sevdiğimiz erkeklerle birlikte olacaktık."

Ama ben Nicholas'ı sevmiyordum. Sevdiğimi sanıyordum, ama sevgiden çok takıntıydı. *Şimdi* ise sevgi. Şu anki hislerim o zamanki hislerimle kıyaslanamaz, ama bunu Beth'e söylemenin bir anlamı yok.

Burun köprümü sıkıştırıyorum, şakaklarım zonkluyor. "Beth, kendi ölümünü sahte olarak düzenledin. Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Korkmuş, çaresizce mutsuz ve sevgisiz bir evlilikte sıkışıp kalmanın onu yavaş yavaş öldüreceğini bilen bir kız."

"Yine de *benim* sevgisiz bir evliliğe mahkum olmamdan mutlusun." Burnumdan bir homurtu çıkar. "Ne kadar dokunaklı."

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun? Nicholas'ı seviyorsun. İkinizi kiliseden çıkarken izledim. Onu sevdiğin çok açık."

Tanrım, Beth. Ne kadar masumsun. Nicholas için bu o kadar açık değil. "Evet, Nicholas'ı seviyorum, ama o beni sevmiyor. Yanlış anlama, o nazik, şefkatli ve benden hoşlanıyor, birlikte vakit geçirmekten keyif alıyoruz. Ama aşk mı? Hayır, Beth. Ve aşkın olmadığı bir evlilikte sıkışıp kalmaktan daha kötü ne var biliyor musun? Bir tarafın diğerini çok sevdiği için onun için öleceği, ama diğer tarafın aynı şekilde hissetmediği bir evlilik. *Bu* işkence. Bu yavaş yavaş ezilerek ölmek *demek*."

"Yanılıyorsun Vic. Gördüğüm şeyi biliyorum. Gözlerinde yazıyor. Seni seviyor. Güven bana."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun. Ben biliyorum. Bu benim hayatım. Onu yaşayan benim." Alnımı ovuşturuyorum. "Konudan saptık. Hepimizi senin öldüğünü düşünmemizi nasıl sağladığını bilmek istiyorum."

Kahve fincanını iki eliyle kavrayarak ağzına götürür, bir yudum alır ve tekrar masaya bırakır. Yine de ellerini fincanın üzerinde tutar, sanki kendini dengelemek için bir dayanak noktasına ihtiyacı varmış gibi. Tek başına değil. Kendimi çamaşır kurutma makinesine atılmış ve amaçsızca savruluyormuşum gibi hissediyorum.

"Nicholas hakkında ne hissettiğini Imogen'a anlattığını duyduğum gece, eve gelir gelmez yatak odamın kapısını kilitledim, sesimi bastırmak için müzik açtım ve Joel'i aradım. Bu arada, onun adı bu." Gözleri buğulanır ve dudakları gizemli bir gülümseme oluşturur. "Ona bir çıkış yolu bulduğumu söyledim. İkimiz birlikte beni öldürmek için bir plan yaptık." Gözlerini bana çevirir, gözleri kederle doludur. "Özür dilerim Vic, en çok da sana, ama doğru şeyi yaptığımı düşündüm. Bana inanmalısın."

"Beth, Tanrım. Senin öldüğünü sanmıştık. *Öldüğünü*. Seni gömdük. Cenazende konuşma yaptım, seni öldürdüğün için Nicholas'ı suçladım. O gece sana bir şey söylediği için o taksiye tek başına bindiğine emindim. Senin için ağladım. Senin için *yas tuttum*. Hala yas tutuyorum, ama sen burada oturmuş, benimle aynı havayı soluyorsun."

Bir şeyleri kırmamak için ellerimi uyluklarımın altına sokuyorum. Damarlarımda sıcak bir öfke dolaşıyor. Onun yaptığı zalimlik, nedenleri ne olursa olsun, bir daha asla atlatamayacağım bir şey.

Boğazından boğuk ve acı dolu bir hıçkırık kopar. Onu teselli etmek zorunda kalmamak için kalbimi sertleştiririm. Onu teselli etmek istemiyorum. Ona vurmak, azarlamak, bağırarak istiyorum.

"Taksi şoförü. O Joel miydi?" O başını sallar.

"Ve gömdüğümüz kadın. O kim lan, Beth? Çünkü dışarıda bir yerlerde kayıp bir sevdiklerini yas tutan bir aile var."

"Onun ailesi yoktu. Kontrol ettik."

İnanamadan ellerimle yüzümü kapatıyorum. Bu bir polisiye romandan çıkmış gibi.

"Joel'in kardeşi Max, adli tabiptir. İnsanları tanır. Onu planımıza dahil ettik ve bize yardım etmeyi kabul etti. Onun yetki alanına giren bir kız vardı. Soğuktan donarak ölmüştü. Evsizdi. Çok üzücü bir durumdu, ama araştırdık ve onu arayacak bir ailesi ya da kimsesi yoktu. Max, planımızı hayata geçirebilene kadar onu morgda tutmayı kabul etti."

Dirseklerimi masaya dayadım, ellerimi başımın üstüne koydum ve birkaç kez derin nefes aldım.

"Beth, kendi sözlerini duyuyor musun? Bir suç işlediğinin farkında mısın? Bu ortaya çıkarsa hepiniz başınız büyük belaya girecek."

"Geri dönerek aldığım riski biliyorum, ama başka seçeneğim yok."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu ne demek?"

"Önce lafımı bitirmeme izin ver. Sana tam bir açıklama borçluyum, sonra neden burada olduğumu söyleyeceğim."

"Bekleyemem."

Beth benim sert cevabımdan irkilir, ama umurumda değil. Bunların hepsi o kadar... inanılmaz ki. Korkunç. Sanki her şeyin üzerinde süzülüyor, uzaktan izliyormuşum gibi hissediyorum.

O gece, Nicholas beni arayıp sizinle birlikte kulübe gitmeye davet etti. Bunun benim için bir fırsat olduğunu hemen anladım. Joel'i aradım, o ve Max cesedi birkaç hafta önce hazırlık olarak çaldığımız ve sakladığımız arabanın ayak boşluğuna yüklediler. O

köşede benim işaretimi bekledim. Sen ve Imogen dans ediyordunuz, Nicholas ise Alexander ile konuşmakla meşguldü, benim kaçtığımı fark etmedi. Beni takside otururken görmemeliydin. Bunu ancak sonradan öğrenmeliydin, ama o zamana kadar işler çok ilerlemişti. O gece olması gerekiyordu. Zamanım azalıyordu. Taksi köşeyi döndüğünde, Max bizi bekliyordu. Taksi'den atlamam ve Max ile Joel'in cesedi arka koltuğa koymaları sadece birkaç saniye sürdü. Max'in arabasına atladık ve o gaza bastı. Birkaç saniye sonra, Joel bombayı uzaktan patlattı.

Michael Connolly'nin kitabının tam ortasındaayım. Öyle olmalı. Bu gerçek olamaz. Tanrım, onun neden olduğu tüm o keder, o kalp acısı. Onun nişanlısıyla evlendiğimi bilerek çektiğim suçluluk duygusu. Bazen boğuluyormuşum gibi hissedene kadar beni boğuyordu, ama hepsi boşunaydı. Suçluluk duyacak *hiçbir* şeyim yoktu.

"Ama... ama..." İki parmağımı şakaklarıma bastırıyorum. "Testler yaptılar.

Hepsi senin DNA'n çıktı. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Dediğim gibi, Max'in tanıdığı insanlar var. Sonuçların değiştirilmesini ayarladı."

"Tanrım." Benim tatlı, masum kız kardeşim bir suç ustası. Bunu kabullenemiyorum.

"Vicky, bana bak. Lütfen."

Ona bakamıyorum. Aklım karışık. Midem bulanıyor, başım dönüyor, kendimi kaybolmuş hissediyorum. Ayağa kalkmaya çalışırken kapıya doğru sendeleyerek ilerliyorum. Beth peşimden koşarak kapı koluna ulaşmadan kolumu tutuyor. Kafenin içine bir adım girmiş olan Andrew diğer kolumu tutuyor.

"Bayan De Vil. İyi misiniz?"

"Buradan çıkmam lazım." Ağzım çöl kadar kuru, dudaklarımı yalıyorum. "Arabayı getir, Andrew."

"Vicky, hayır, lütfen. Beni dinle. Sana yalvarıyorum."

"Yapamam, Beth. Şu anda senin yanında olamam."

"Vic." Onun acıklı sesi kalbime işliyor ve onu göğsümden söküp alıyor. "Lütfen, yardımına ihtiyacım var. Acil bir durum."

Ses tonundaki çaresizlik beni dondurur, sonra yavaşça dönerim.

"Ne için yardım?"

Yutkunurken boğazı titrer. "Böbreklerim iflas etti ve nakil yapılmazsa öleceğim. Bu sefer gerçekten."

"Ne?"

Oda dönüyor ve kendimi tutmak için yakındaki bir sandalyeye tutunuyorum. Bu çok fazla. Her şey çok fazla. Kız kardeşim ölümden dönüyor ve bu fantastik hikayeyi anlatıyor, şimdi de gerçekten ölüyor. Bununla başa çıkamıyorum. Yapamıyorum.

"Vic." Beth parmakları buz gibi soğukken elimi tuttu. "Doktorlar, sana uygun donör olarak en iyi seçeneğin sen olduğunu söylediler. Yapacak mısın? Bana böbreklerinden birini verecek misin?"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

NICHOLAS

Ölü olduğunu sandığımız bir kadınla Victoria'yı terk edeli ne kadar oldu? İki saat mi? Bu süre içinde, oturma odamdaki halıyı volta atarak yıprattım. Ailem de benim kadar inanamıyor. Elizabeth hayatta. İnanılmaz. Neredeyse karım olacak olan sessiz küçük fare kendi ölümünü sahte olarak düzenlemiş.

Ama neden? Ellerimi saçlarıma daldırıp köklerinden çektim. Elizabeth'in ailesine yaşattığı acıları yaşatabilecek bir kadın, manipülatif bir kaltaktan başka bir şey değildir ve ben Victoria'yı onunla yalnız bıraktım. Karıma ne anlatıyor? Kafasına hangi yalanları dolduruyor? Onu böyle bir entrika çevirebilecek biriyle asla yalnız bırakmamalıydım.

Tanrım, nerede bu kadın? Bu işkence gibi bekleyiş daha ne kadar sürecek?

Telefonumu çıkardım, bir mesaj yazdım ve sonra onu defalarca sildim. Ekranı bakıp, Victoria'dan cevapsız bir arama veya mesaj gelmesini umarak dua ediyorum, ama hiçbir şey yok.

Ben eylem adamıyım, ama şu anda felç olmuş durumdayım. Karım eve dönüp tüm hikayeyi anlatana kadar yapabileceğim hiçbir şey yok. Elizabeth kız kardeşine yalan söylemeye kalkışırsa, onu sallayıp sarsacağım, ta ki tüm acı gerçekleri dökülene kadar.

Telefonum, birkaç dakika önce bıraktığım sehpa da titriyor. Arama değil, mesaj gelmiş.

Karım: Eve geliyorum.

Cevabı yeterince hızlı yazamıyorum.

Ben: Hepsi bu mu?

Üç nokta belirir. Cevap yazıyor. Telefonu izlerim, daha hızlı yazmasını dilerim.

Eşim: Yazmak çok karmaşık. Otuz dakika sonra evde olacağım. O zaman her şeyi açıklayacağım.

Sabır hiç bir zaman benim güçlü yanımdı ve beklemek zorunda kalmanın yarattığı sinirlilik, bunun hala böyle olduğunu doğruluyor. Yürümeye devam ediyorum. Her dakika bir saat gibi geliyor. Söz verdiği otuz dakika yaklaşırken, pencereye doğru gidiyorum ve elbette, uzaktan farlar parlıyor, bir araba evin önüne geliyor. Merdivenlerden aşağı koşup, eve girer girmez ona hızlıca sorular sormamak için tüm irademi kullanıyorum.

Birkaç dakika sonra dairemizin kapısı açılır ve Victoria içeri girer. Çok solgun, gözleri çökmüş, omuzları çökmüş, sanki her an yere yığılmak üzereymiş gibi. Elizabeth'e karşı yeni bir düşmanlık duygusu içimde filizlenir.

"Selam." El çantasını girişin yanındaki masaya atıyor, ayakkabılarını çıkarıyor ve sonra başı eğik bir şekilde öylece duruyor.

"Buraya gel." Kollarımı açıyorum ve o da bana koşarak geliyor. Onu kollarımın arasına aldığım anda, gözyaşlarına boğuluyor. Ne olduğunu öğrenmek için can atıyor olsam da, bu hassas durumda ona sorular yağdırmak beni bir pislik yapar ve bunu karıma yapmayı reddediyorum.

Elizabeth ise, tam tersine, adil bir av.

Victoria kollarımda titrerken sırtını dairesel hareketlerle ovuyorum, ta ki sonunda kendini toparlayana kadar. Onu bırakıyorum, sadece bir avuç mendil alıp yüzünü silmek için, sonra tekrar kollarımda. Onu bu kadar savunmasız gördüğüm tek zaman, orgazm olamadığını itiraf ettiği zamandı. Victoria çelik gibi bir iradeye sahiptir.

Onu bu halde görmek, neredeyse yıkılmış... Bu beni de yıkıyor. Buna dayanamıyorum.

Elizabeth yaptıklarının bedelini ödeyecek. Bundan emin olacağım.

B

u Doğru kadın benim için kollarımda olan kadıken, onu nasıl
n evlenmeyi düşünebilirdim?

u.

kadın kollarımda dururken onunla evlenmeyi nasıl düşünebilirdim ki? Bunu düşünmek için bile beynimden ameliyat olmam gerekirdi, bilinçli bir seçim yapmayı bırak.

"Bir şey içmek ister misin? Ya da yemek?"

Ne olup bittiğini anlatması için hazır olmasını beklemek beni öldürüyor, ama onu aceleye getirmek istemiyorum. Açıkça bitkin durumda, kız kardeşinin hayatta olduğunu öğrenmenin şoku yüzüne yansımış.

"Ben iyiyim." Dudaklarını birbirine sürter. "Aklın başından gidecek." Elini elime sokar ve beni kanepeye götürür, ikimiz de otururuz. Acele etmeden Elizabeth'in ona anlattığı hikayeyi anlatır. Her yeni bilgiyle ağzım daha da açılır. Sanki Netflix'teki bir polisiye dizisinin konusunu anlatıyormuş gibi. Elizabeth'in kaçtığı adamın adının Joel olduğunu söylediğinde çenem yere düşer.

"Dalga mı geçiyorsun?"

Gözlerini kırıştıtarak kaşlarını çattı. "Hayır. Neden?"

"Windsor'daki kafede gördüğün adam mı? Eve kadar takip ettiğimiz adam. Adı Joel'di."

Parmaklarını burnunun altında birleştirip derin bir nefes verir. "Tanrım. Her şey çok karışık."

Yüzyılın en hafif tabiri. "Kimi gömdük, Victoria? De Vil arazisindeki mezarda kim yatıyor?"

Kız başını salladı. "Bilmiyorum. Beth'in söylediği tek şey, onun dünyada tamamen yalnız olan evsiz bir kız olduğu idi."

"Buna saçmalık diyorum. Herkesin birileri vardır, aile olmasa bile arkadaşları vardır."

"Biliyorum. Katılıyorum. Ama ne yapacağız?"

Burnumun köprüsünü sıkıştırıp bir nefes veriyorum. "Cesedi mezardan çıkarıp incelememiz gerekecek. Lanet olası meşru birisi tarafından."

"Tanrım. Üzgünüm, Nicholas. Bu çok... inanılmaz. Çok korkunç."

Gerçekten. "O zaman söyle bakalım. Neden şimdi geri dönmeye karar verdi?"

Birkaç saniye boyunca bakışlarımdan kaçınır, ama sonunda bana baktığında, midem balık avlamak için dalış yapan bir pelikan gibi çaprazlar. Bundan hoşlanmıyorum. Bundan hiç hoşlanmıyorum. Tek kelime etmeden, bunu iyi idare edemeyeceğimi biliyorum.

"Ölüyor. Bu sefer gerçekten."

Arka arkaya birkaç kez gözlerimi kırpiyorum. Tanrım. Onun söyleyeceğini umduğum şey bu değildi. Mahvolmuş olmasına şaşmamalı. Ne kadar kafayı bozucu bir durum. Kız kardeşinin ölmediğini öğrenmek, bunun şokunu yaşamak, sonra da onun ölmek üzere olduğunu keşfetmek.

Yine de Elizabeth'e karşı en ufak bir empati bile duyamıyorum. Bir aileyi onun yaptığı gibi işkence ve acıya maruz bırakmak için özel bir insan olmak gerekir. Tüm empati duygularım karıma yöneliktir. Kız kardeşi ne yapmış olursa olsun, onu hala seviyor ve Elizabeth'in ne kadar sinsi bir kaltak olduğunu bilmek ona çok acı verici olmalı.

Ben olsaydım, onu kangrenli bir bacak gibi kesip atardım. Ama Victoria ben değilim. O benden çok daha bağışlayıcı ve empatik bir insan.

"Buraya gel." Kollarımı açıyorum ama o olduğu yerde kalıyor.

"Hepsi bu kadar değil."

Midem yine kıpır kıpır oluyor. Dudaklarını ısıırıyor ve gözleri sürekli benimkilere bakıyor, sonra başka yere kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Tüm içgüdülerim bana kendimi hazırlamamı söylüyor. Sanki şimdiye kadarki hikaye yeterince inanılmaz değilmiş gibi, asıl sürpriz daha gelmedi.

"Devam et."

"Birkaç hafta önce, bir enfeksiyon kaptı ve ona verdikleri antibiyotikler yeterince hızlı etki etmedi. Enfeksiyon böbreklerine sıçradı ve onları tahrip etti."

"Tanrım."

"Evet. Haftada dört kez diyalize giriyor, ama bu uzun vadeli bir çözüm değil." Gözlerimin içine bakıyor, sonra bana şunu söylüyor. "En iyi şansı böbrek nakli."

Oh, şimdi anladım. Anında. Yüzüme bir yumruk gibi çarptı. Ayağa fırladım. "Hayır. Kesinlikle olmaz." Onun söylemesine gerek yok. Elizabeth'in neden geri döndüğünü zaten biliyorum. Tabii ki, bir şeye ihtiyacı olduğu için geri döndü. Eğer öyle olmasaydı, bencil hayatının geri kalanında ailesinin onun öldüğünü düşünmesine izin verirdi.

Ellerimi ceplerime sokup, tekrar volta atmaya başladım. Elizabeth şu anda burada olsaydı, onu boğazlardım. "Hayatını tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Onun için değil."

"Nicholas, otur lütfen. Başım dönüyor."

"Oturmak mı? Oturabilir miyim sanıyorsun?" Oturma odamda iki tur daha atıyorum. "Senin lanet böbreğine ihtiyacı olduğu için geri geldi!" Artık bağıriyorum, ama duramıyorum. Alnımda ter damlaları oluşuyor ve elimin tersiyle siliniyorum. "Şimdiye kadar senin onun öldüğünü düşünmene izin vermekten çok mutluydu." Kısa, keskin ve kin dolu bir kahkaha atıyorum. "Hayır, Victoria. Buna izin veremem."

Bir kuğu gibi, zarifçe ayağa kalkıyor ve ben bir tur daha atarken önüme geçiyor. Kollarımı tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Birincisi, bana bir şey yapmamı yasaklamaya kalkma. Ben öyle bir kadın değilim, o yüzden hemen kes şunu. İkincisi, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Çok öfkeliyim Nicholas. Doğru düzgün göremiyorum. Her şey kırmızı. Sanki kanlı gözlerle dünyaya bakıyormuşum gibi. Onu sarsmak, vurmak, ona en kötü şeyleri söylemek istedim. Ama yapamadım. Yapamam. Ne yapmış olursa olsun, o hala benim kardeşim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu düşünüyorsun, değil mi?"

Kollarımı bırakıp avuçlarını yüzüne sürter. "Bilmiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Peki ya ailen? Onlardan biri ona böbreğini verebilir. Neden sen olmak zorundasın?"

Omzunu silkiyor. "Bilmiyorum. Doktorları benim onun en iyi şansı olduğumu söylediler. Belki yaşlarından dolayıdır ya da..." Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum Nicholas. Kafam çok karışık." Kanepeye uzanıp gözlerini kapatıyor. "Yorgunum. Bugün korkunç bir gündü. Gerçekten korkunç."

Göğsüm sıkışır. Yanına oturur, kollarımı ona dolarım. Bana yaslanırken kemikleri yokmuş gibi, omuzları titremeye başlayınca tekrar ağladığını anlarım. Elizabeth'e karşı yeni bir nefret dalgası beni boğuyor. Yaptığının ardındaki kötülük yeterince kötü, ama o bunu başka bir boyuta taşıdı. Ona karşı tek bir şefkat hücresi bile uyandıramıyorum, bana Victoria'yı veren onun bencilliği olsa bile.

Saçlarını okşarken, omzumda ağlamasına izin veriyorum. Ağlaması dinince, onu yatağa taşıyor, giysilerini çıkarıyor, battaniyenin altına sokuyor ve uykuya dalmasını bekliyorum.

Nefesi sonunda düzeldiğinde, onu yatakta bırakıp babamı aramaya giderim. Onu çalışma odasında bulurum. George amca da oradadır, Xan ve Christian da. Dördü de benim de yüzümde olduğunu tahmin ettiğim aynı şaşkın ifadeyi takınmaktadır. Bunca zamandır Elizabeth'in katilini arıyordum, ama bu bir tuzaktı. Hem de çok iyi hazırlanmış bir tuzak. Beni kandırmışlardı.

"Victoria nasıl?" diye soruyor babam.

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum. "Parçalanmış durumda. Onu yatağına yatırdım. Şu anda uyuyor."

"Hiç şaşırtıcı değil," George amca ayağa kalkar ve omzuma vurur. "Zavallı kız. Hepimiz bir araya gelip onun iyi olduğundan emin olmalıyız."

"Kafam çok karışık." Bu Xan'dan geliyor.

Kardeşıme dönüyorum. "Sence bu kafayı karıştıran bir şey mi? Elizabeth'in ölümden dönmesi hikayenin tamamı değil."

Kaşları bir santim yükselir. "Öyle mi?"

"Evet. Lanet olası kız kardeşim böbrek nakli gerekiyor ve tahmin et kimden istiyor?" İçimi kemiren öfkeyi dışarıya vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Victoria bunu yaparsa, ne yaparım bilmiyorum. Onu kaybetme korkusu beni boğuyor.

"Siktir git," diyor Christian. "Tanrım, cesaret vardır, bir de büyük cesaret vardır."

"Bana mı söylüyorsun?" Babamın çalışma odasının köşesine gidip kendime üç parmak viski dolduruyorum. Öfkemi dindirmezsem, kendimi kaybedeceğim. Dengede duruyorum ve beni uçurumun kenarına itmek için çok da fazla bir şey gerekmeyecek.

"Ne yapacak?" diye soruyor babam.

"Bilmiyorum." İçkiyi bir dikişte içip, tekrar dolduruyorum. Bu içkiyi yudumlariken, babamın yeni bir modelle değiştirmeyi reddettiği eski, yıpranmış Chesterfield koltuğuna çöküyorum, her hareketimde deri gıcırıyor.

"Laura ve Phillip biliyor mu?"

Omuz silkiyorum. Onlar benim önceliğim değil. Önceliğim karım. "Victoria'nın dediğine göre, Elizabeth onları görmeye gitmeyi planlıyormuş."

"Onlar için korkunç bir şok." George amca şöminenin yanındaki koltuğuna geri oturur. "Korkunç."

"Onlar için mi korkunç? Korkunç olan, Elizabeth'in ölümden dönüp lanet olası bir böbrek isteyebileceğini düşünmesi." Aileme sık sık bağırırmam, ama öfkem çok şiddetli, sanki derim rendelenmiş gibi.

"Nicholas." Babam öne eğilip dizime dokunur. "Kızgın olduğunu anlıyorum ve buna hakkın var, ama bu Elizabeth'in ailesi için bir şok olacak. Aklından neler geçeceğini hayal bile edemiyorum."

Neden böyle düşündüğünü anlıyorum, ama şu anda onlara karşı hiçbir sempati duyamıyorum. Duyamıyorum işte. Dokunmadığım ikinci viskimi sehpaye koyup kalkıyorum. "Biliyor musun, şu anda insanların yanında olabileceğimi sanmıyorum."

Tartışmadan beni bırakıyorlar. Spor salonuna gidiyorum ve spor kıyafetim olmadığı için boxerımı giyip öfkemi kum torbasına çıkarıyorum. On beş dakika sonra cildim yarılmış ve kabarmış, terden sıırılsıklam olmuşum ama biraz daha sakinleşmiş hissediyorum. Yukarı çıktım ve terden sıırılsıklam iç çamaşırlarımla yanlarından geçerken bana yan gözle bakan birkaç personele özür dilercesine gülümsedim.

Hemen yatak odasına yöneliyorum. Yatak boş, ama banyoda su akıyor. Terli boxerımı çıkarıp karımla birlikte duşun altına giriyorum.

Belini kucaklayarak onu kendime doğru çekiyorum, sırtı bana dönük, ve hiçbir şey söylemeden yağmur duşunun altında duruyoruz. On beş dakika kadar beni kendisine sarılmama izin veriyor, sonra öne eğilip suyu kapatıyor.

Kollarımda kıvrılarak, ıslak saçlarını alnımdan çekiyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Nicholas."

Kaybolmuş, çaresiz ifadesi göğsümü parçaladı. Onun için bu durumu düzeltmek istiyorum, ama benim çözümüm onu buradan uzaklaştırmak, gerekirse kilitlemek, Elizabeth hayatımızdan çıkana kadar. Bu şekilde hissettiğim için de hiç suçluluk duymuyorum. Elizabeth Montague umurumda bile değil. O, benim öfkemin her gramını ve daha fazlasını hak ediyor. Empati benim güçlü yanımda hiç olmadı, ama onunla birlikte tamamen olumsuz bir hale geldi.

"Şu anda hiçbir şey yapmana gerek yok. İhtiyacın olan şey iyi bir gece uykusu." Isıtılmış askıdan bir havlu alıp onu sardım. Kendimi çabucak kuruladıktan sonra dikkatimi ona verdim ve kurulanınca üzerine bir gecelik geçirdim, onu tuvalet masasının önüne oturttum ve bir fırça aldım.

O hafifçe güldü. "İş arkadaşların seni şimdi görseler, yumuşadığını düşünürlerdi."

"Sence umurumda mı? Tek umursadığım sensin."

Saçının bir tutamını ayırıp, tüm düğümler çözülene kadar fırçayla tarıyorum, sonra bir sonraki bölüme geçip pürüzsüz ve düğümsüz hale gelene kadar devam ediyorum. Saç kurutma makinesini alıp açıyorum, fırça yerine parmaklarımı kullanarak aynı anda kafasını masaj yapıyorum. Yumuşak bir inilti çıkarıp gözlerini kapatıyor.

"Bu çok iyi geldi. Kollarımı kaldırıp kendim kurutacak gücüm yok galiba."

"O zaman benim burada olmam iyi oldu."

Saçları kuruduktan sonra, ben de kendi saçımı kurutuyorum, sonra mutfığa telefon edip bize yemek getirilmesini istiyorum. Yemek geldiğinde, Victoria'nın bir şeyler yediğini görünce rahatlıyorum. Yemeğimizi bitirdikten sonra, yatağı hazırlıyorum ve yatıyoruz. Saat daha dokuz, ama gözlerimi açık tutamıyorum. Onu yanıma çekip ışığı kapatıyorum.

"Nicholas?"

"Evet, ufaklık?" Cildime değen gülümsemesi benim de gülümsememi sağlar.

"Teşekkür ederim."

Bana ne için teşekkür ettiğini bilmiyorum, ama minnettarlığı göğsümde bir sıcaklık hissi uyandırıyor. Yeni yıkanmış saçlarını öpüyorum. "Uyu"

uykuya dal."

Uykuya dalıyorum, ama uykum huzursuz. Bir ses beni uyandırıyor ve saat kaç olduğunu görmek için boynumu uzatıyorum. Saat on bir. Victoria benden uzaklaşmış, saçları yastığın üzerine dağılmış, nefes alışları düzenli. Yataktan kalkıp tuvalete gidiyorum. Yatak odasına geri döndüğümde, dairenin dış kapısında hafif bir vuruş sesi duyuluyor.

"Nicholas?" Babamın sesi kapıdan geliyor. "Uyanık mısın?"

Arkamdan yatak odasının kapısını kapatıp, oturma odasından geçerek ana kapıyı açtım. "Baba? Ne oldu?"

Babam yüzünü buruşturur. "Victoria'nın ailesi burada ve onu görmek istiyorlar."

Otuzuncu Bölüm

VICKY

Sessiz, öfkeli sesler beni uykumdan uyandırır. Gözlerimi ovuşturur ve Nicholas'ın komodininin üzerindeki saati kontrol ederim. Saat on bir beş geçiyor. Yorganı itip, bacaklarımı yatağın kenarına sarkıtıp yatak odasından geçerim. Konuşan Nicholas'tır, ama kiminle konuştuğunu anlayamıyorum.

Banyodan bornozumu alıp giydikten sonra yatak odasının kapısını açtım. "Ne oluyor?" Nicholas omzunun üzerinden baktı, yüzünde sert bir ifade vardı. Babası da kapının eşiğinde duruyordu ve aynı derecede mutsuz görünüyordu. "Oh, Charles, merhaba." Yine gözlerimi ovuşturdum, hâlâ yarı uykuluydum. "Her şey yolunda mı?"

"Sorun yok," diye tersler Nicholas. "Yatağına dön."

"Nicholas." Charles'ın sesinde bir uyarı var.

Kaşlarımı çatıp iki erkeğin yanına yürüdüm. "Saat geç oldu. Bu da önemli olduğu anlamına gelir."

"Ailen burada," diyor Charles.

"Baba. Lanet olsun. Söyledim ya. Bu gece olmaz."

Charles, Nicholas konuşmamış gibi devam eder. "Seninle konuşmak istiyorlar."

Tabii ki istiyorlar. Beth beni terk ettikten sonra eve gidip her şeyi anlatmış olmalı, şimdi de benim ne yapacağımı bilmek istiyorlar. Sorun şu ki, ben de bilmiyorum. Henüz çok erken, şokun etkisi hala taze ve yeni, her şeyi düşünmek, tüm artıları ve eksileri değerlendirmek için çok erken.

Ama ailemi tanıyorum. Beni görmeden gitmeyeceklerdir.

"Sorun yok, Nicholas." Kolumu onun koluna doladım ve başımı kısa bir süre omzuna yasladım, sonra onu bıraktım. "Neredeler?"

"Alan'a onları resmi misafir odasına götürmesini söyledim," diyor Charles.

"Bunu tek başına yapmayacaksın." Nicholas elimi tuttu ve minnettarlık duygusu beni kapladı. Beni sevmiyor olabilir, ama benim için burada, beni koruyor, beni öncelikli görüyor.

Beni ilk sıraya koyuyor.

İkinci sırada olmaya o kadar alışmışım ki, şimdiye kadar aklıma bile gelmemişti, ama öyle. Onun gözünde ben bir numarayım. Bunu söylemesine gerek yok. Eylemleri onun adına konuşuyor.

Bu farkındalık beni daha dik durmaya, daha cesur hissetmeye itiyor. Nicholas'ın giyinmesini bekliyorum, sonra birlikte zemin kata iniyoruz. Kendi ebeveynleriyle yüzleşmekten korkmak tuhaf bir şey, ama onların neden burada olduklarını bildiğinizde, bunun sizin için değil, sadece sizi tercih ettikleri kızları için yapabileceğiniz şeyler için olduğunu anladığınızda, bu bir tokat gibi geliyor.

Nicholas'ın elini sıkıca tutarak salona girdiğimde, ailem beni karşılamak için ayağa kalkar. Annem odanın diğer ucuna koşar ve bana sarılır.

"Oh, Vicky. Sevgili Vicky." Gözlerinde yaşlarla geri çekilir. "Onun hayatta olduğuna inanamıyorum. Beth'imiz hayatta."

"Şok edici," diyor babam, sanki dünya ağır sıklet şampiyonu nakavt vuruşu yapmış gibi. "Annen kapıyı açtığında ve Beth'i gördüğünde neredeyse bayılıyordu."

Nicholas parmaklarını benim parmaklarımın etrafında kıvırıyor. Biraz daha sıkı tutarsa, bir iki kemiğimi kıracak. Hafifçe çekiyorum ve o da parmaklarını gevşetiyor.

"O nerede?"

"Uyuyor. Çok yorgundu. Yaşadıklarından sonra buna şaşırmadım."

Kocam boğuk bir ses çıkarır; ona baktığımda, anneme bakakalmıştır.

"Neler yaşadı da? Victoria ne olacak? Tanrım, ya sizler ne olacaksınız? Kızınız kendi ölümünü sahte olarak düzenledi. Hepinizin onun takside öldüğüne inanmanızı sağladı. Lanet olsun, sahte resmi kayıtlar

resmi kayıtları sahtecilik yaptırdı. Bunların herhangi biri ortaya çıkarsa, uzun bir hapis cezası alacak."

Annem, Nicholas'ın patlamasına açıkça şaşırarak irkilir. Babam birkaç kez boğazını temizler.

Annem ilk toparlanan oldu. "Biliyoruz Nicholas. Beth bize her şeyi anlattı. Ciddi bir belaya bulaşabileceğini biliyor, ama o zaman geldiğinde o köprüyü geçeriz. Öyle bir şey olmayacağını umuyoruz." Onu başından savarak dikkatini bana çevirdi. "Senden ne istediğini biliyoruz, Vicky. Eminim bu kolay bir karar değil, ama doğru olanı yapacaksın, değil mi? Bu, kız kardeşine ve bize verebileceğin en güzel Noel hediyesi. Bize ikinci bir şans verildi. Bunu bizden alma."

Annemin sözleri şiddetli dalgalar gibi üzerime çökünce, salonun duvarları üzerime kapanıyor. Boğazım sıkışıyor, ciğerlerimdeki hava sıkışıyor. Yumruğumu göğsüme bastırıyorum. Benden bunu yapmamı bekliyorlar. Sanki kan bağışı yapmak gibi, hayati bir organımı bağışlamamı bekliyorlar. Beth'in yaptığı onca şeyden, hepimizi içine attığı ezici kederden sonra, hala onun tarafındalar. Bana sadece bir şey istedikleri zaman geliyorlar. Babamın şirketini kurtarmak için Nicholas'la evlen. Beth'e böbreğini ver, çünkü neden vermeyesin ki?

Peki ya ben? Ne zaman öncelikli olacağım? Ne zaman duygularım ve korkularım dikkate alınacak?

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Bunun yerine, iri damlalar yanaklarımdan süzülüyor.

"Yeter artık," diye bağırır Nicholas. "Gece geç saatlerde buraya gelip karıma baskı yapmanı istemiyorum. Bu büyük bir ameliyat ve ne için? Kendi ölümünü sahte gösteren manipülatif bir kaltağı kurtarmak için mi? Bir şeye ihtiyacı olmasaydı geri dönmeyecek olan birini. Senin onun öldüğünü düşünerek mezara girmenize izin verecek olan birini."

"Dur bir dakika," diyor babam.

"Hayır, *sen* bekle, Phillip." Parmaklarını babama doğru uzatır. "Görünüşe göre senin tek endişen Beth. Peki, sana şunu açıkça söyleyeyim, benim endişem Victoria. Eğer değerli kızın için bu kadar endişeleniyorsan, sen yap. Ona böbreğini ver."

"Uygunsa yaparız." Babam alnını ovuşturur. "Sabah ilk iş kan tahlili yaptıracağız, ama Beth'in bize söylediğine göre, uzman doktoru Vicky'nin daha uygun olduğunu düşünüyor."

Nicholas burun kıvrır. "Bu çok uygun oldu." Bana bakar ve gördüğü şey hoşuna gitmez, çünkü "İkinizin de gitmesini istiyorum. Hemen." der.

Annemin yüzü renklenir ve sanırım bir şeyler söylemeli, onları bir şekilde savunmalıyım, ama kelimeler ağzımdan çıkmaz. Savunulmayı hak etmiyorlar. Hayatımda ilk kez bir koruyucum var ve bu inanılmaz bir duygu. Arkamı kolladığını, benim tarafımda olduğunu bilmek, muhtemelen bana verebileceği en büyük hediye. Belki de, duymayı o kadar çok istediğim aşk ilanından bile daha büyük.

"Vicky?" Annem yalvarır, ama ben bakışlarımı başka yöne çeviririm. Yorgun ve bitkinim, bugünkü olaylar beni yıpratmış ve incitmiştir. Uyumak istiyorum, birkaç saatliğine bu devasa kararın önümde olmadığını varsaymak istiyorum.

"Vicky, hadi ama." Bu sefer babam konuşuyor ve sesine o otoriter tonu katıyor, benim sorun çıkardığımı veya mantıksız davrandığımı düşündüğünde kullandığı tonu. "Bu senin kız kardeşin. Onun ölmesine izin mi vereceksin?"

Nefesim kesildi. Bu bardağı taşıran son damlaydı. Nicholas benim adıma müdahale etmeden önce, çok uzun zamandır içimde tuttuğum sözler bir gayzer gibi patladı.

"Bu ne cüret? Beth'in senin favorin olduğunu hep biliyordum. Bunu hiç saklamadın, değil mi? Hayatım boyunca hep ikinci planda kaldım. Sadece bir şey istediğinde bana geliyorsun. Artık böyle olmayacak. Bunu yapmaya karar verirsem, senin suçluluk duygusu uyandırman yüzünden değil, kendi isteğimle yapacağım." Omuzlarımı dikleştiriyorum.

Nicholas, desteğini ve dayanışmasını göstermek için avucunu belimin altına koyar ve bu beni daha cesur yapar.

"Kocamın da dediği gibi, gitme vaktin geldi. Eminim personelimizden biri seni dışarıya kadar geçirecektir."

Onlara cevap verme şansı tanımıyorum. Dönerek odadan çıkıp merdivenlere doğru ilerliyorum. Nicholas bana yetiştğinde ben çoktan ikinci kata çıkmışım. Elimi tutuyor ve birlikte yürüyoruz.

Geri kalan yolu sessizce geçirdik, ama özel odamızın kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz, kendimi onun kollarında buldum. Saçlarımı öpüyor ve sanki benim onun için bir anlamım varmış gibi bana sarılıyordu. Ve sanırım gerçekten de var.

"Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldanıyor, dudakları saçlarımın üzerinde. "Çok gurur duyuyorum. Ve bil ki, benim için her zaman ilk sırada sen olacaksın."

Daha fazla gözyaşı dökülüyor, ama bu sefer üzüntü ve hayal kırıklığından değil, saf mutluluktan. O üç küçük kelime dilimin ucunda, ama onları söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Bunun yerine ona sarılıyorum ve orada birbirimize sarılarak duruyoruz. Ve tam da bu anda, tam da burada, ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumu biliyorum.

Ertesi sabah uyandığımda Nicholas yatakta değildi. Saate baktım: saat 11:30. Vay canına. Sandığımdan daha yorgun olmalıyım. Nicholas'ın çoktan uyanmış olmasına şaşmamalı. Yatakta uzanıp tavana bakarak dünün olaylarını zihnimde tekrar gözden geçirdim. Hâlâ ne yapacağıma karar veremedim. Böbrek bağışlamanın ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

Beth hayatta.

İnanılmazlık ve derin bir şok hissi beni neredeyse tamamen yutuyor. Tüm o planlar, yalanlar, öldüğünü düşünmemizi sağlayarak bize vereceği acıyı bildiği halde, yine de bunu yaptı.

Bir yandan, başka birine aşık olduğu halde Nicholas ile evlenmek zorunda kaldığı için ne kadar kapana kısılmış hissettiğini anlayabilir ve hatta bir dereceye kadar empati kurabilirim. Özellikle de babamın geçim kaynağı ve annemin ruh sağlığının tehlikede olduğunu bilirken. Ama *bana* söyleyebilirdi, ama söylemedi. Hayatım boyunca ikinci planda kaldığımı hissetmiş olsam da, Beth'i bunun için hiç suçlamadım. Onu çok sevdim ve hala seviyorum.

Ama incindim. Ve kızgıyım. Son birkaç ayın ıstırapı boşa gitti ve bununla başa çıkmam biraz zaman alacak

. Onu affedebilecek miyim, bilmiyorum.

Nicholas'ın beni savunması, her düşündüğümde içimi ısıtıyor. Vücudunun ısısı, ellerinin baskısı, benim adıma söylediği sözler, yıllardır içimde sakladığım şeyleri aileme söyleme cesaretini bana verdi.

Evlendiğimizde, hayatımın geri kalanını Oakleigh'de, görücü usulü evlendiğim kocam işleriyle meşgulken, yalnız ve mutsuz bir şekilde geçireceğimi düşünüyordum.

Bir insan ne kadar yanılabilir?

Tanrım, Eloise ve Briony Beth'i bile bilmiyorlar. Telefonumu alıp grup sohbetimizi açıyorum, ama son yirmi dört saatte olanları yazmaya geldiğinde ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bir notta anlatmak için çok karmaşık ve arkadaşlarımı ne kadar sevdiğim halde, telefon etmek için enerjim yok. Özellikle Eloise, beni sorularla bombardımana tutacak ve istemese de, tüm bu durumla ilgili stresimi daha da artıracak. Onlara yakında anlatacağım. Belki yarın, tüm bunları sindirmek için daha fazla zamanım olduğunda.

Duş alıp giyindikten sonra yemek odasına doğru yola çıkıyorum. Oda boş, kahvaltılık kalıntıları çoktan temizlenmiş. Zaten yemek yiyebileceğimi sanmıyorum, ama sert bir kahve iyi gelebilir. Birini aramaya çıkmak üzereyken, Imogen'ın hizmetçisi Maisie elinde meyve dolu bir kaseyle içeri giriyor.

Bana gülümseyerek selam veriyor. "Bayan De Vil. Size bir şey getireyim mi?"

"Oh, Maisie, teşekkür ederim. Zahmet olmazsa bir kahve alayım. Nicholas'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

Kafasını sallar. "Bay Nicholas ve Bay Alexander erken bir toplantıya gittiler, ama çok geçmeden döneceklerdir. Size kahvenizi getireyim."

Meyve kasesi büyük yemek masasının ortasına koyduktan sonra, dönüp ortadan kaybolur. Bir elma alırım, ama sadece ısırırım. Midem bulanıyor, midem kalkıyor ve cildim karıncalanıyor - bu kesinlikle endişenin bir belirtisi. Maisie bana büyük bir fincan kahve getirir ve ben odama dönmek üzereyken, evin uşaklarından Alan ortaya çıkar. Bana selam verir, bu genellikle beni güldürür, ama bugün değil. Sanırım bugün içimde o güç yok.

"Bayan De Vil, aileniz ve... şey... kız kardeşiniz sizi görmeye geldi."

Nedense bu kadar çabuk gelmelerine şaşırmadım, ama bu, özellikle Nicholas yanımda olmadan, ihtiyacım olan son şey. Neden burada olduklarını biliyorum. Bana daha fazla baskı yapmak, hızlı bir karar vermemi sağlamak istiyorlar. Dün gece söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemediler.

"Neredeler?" diye yorgun bir sesle soruyorum.

"Onları oturma odasına geçirdim, hanımefendi."

"Tamam, teşekkürler Alan." Tekrar selam verip geri çekilir ve çıkar.

Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırıyorum. Her şey çok fazla. Batıyormuşum gibi hissediyorum ve ne kadar hızlı kürek çekersem çekeyim, başımı suyun üstünde tutamıyorum.

Sonuçlarla yüzleşme ve boğulmamayı umma zamanı.

Imogen ve Alexander ile paylaştığımız oturma odasına girdiğimde üçü de oturuyorlar. Beni görünce hepsi ayağa kalkıyorlar. Beth ellerini ovuşturuyor ve bana titrek bir gülümseme sunuyor, ama ben karşılık veremiyorum, veremem. Dudaklarım düz bir çizgi halinde donmuş durumda.

"Canım." Annem kollarını açıyor, ama ben olduğum yerde kalınca kolları yanına düşüyor. "Lütfen gel ve otur."

"Beni istediğinizi yapmaya zorlamak için buraya geldiyseniz, boşuna gelmişsiniz. Dün gece size bunun çok önemli bir karar olduğunu söyledim ve evet, zamanın geçtiğinin farkındayım, ama aceleye gelmeyeceğim."

Annem kızarır ve babama döner. Babam boğazını temizler ve kravatını düzeltir, oysa kravatı zaten mükemmel bir şekilde düzgündür. "Buraya bunun için gelmedik, Vicky. Lütfen bizimle otur."

"Tamam." Koltuğa çöküyorum ve üçü de yerlerine geri dönüyorlar.

Beth bana en yakın olanı, eğilip elimi tutacak kadar yakın. Elimi sıkıyor, ama benimki onun elinde gevşek kalıyor. Yine de bırakmıyor.

"Seni özledim Vic."

Bana böyle seslenen tek kişi Beth'tir ve bunu duymak canımı yakar. İki gün önce, bunu tekrar duymak için her şeyi verirdim, ama şimdi her şey farklı. O zaman bu boş bir umuttu, keder bizi tükettiğinde kendimize söylediğimiz bir dilek.

Şimdi ise... Onun yaptığıının acımasızlığını göz kamaştırıcı bir renkle görüyorum. "Vicky, lütfen bana bak," diye yalvarır annem.

Dikkatimi ona çeviriyorum. Sürdüğü makyaj, gözlerinin altındaki koyu halkaları gizleyemiyor. On yıl yaşlanmış gibi görünüyor. Neredeyse gülmek üzereyim. Hepimiz öyle değil miyiz?

"Senden özür dilemek istiyoruz."

"Ne için?"

"Canım, böyle hissettiğini hiç bilmiyorduk. Gerçekten. Baban gibi ben de çok üzgünüm. Seni çok seviyoruz. Doktorun seni kucağıma verdiği ve senin büyük, meraklı gözlerinle bana baktığın anı asla unutmayacağım, o anda sana aşık oldum. Beth'i sana tercih ettiğimizi düşünmen beni çok üzüyor. İkinizi de eşit derecede seviyoruz, ama sen her zaman çok bağımsızdın, Beth ise daha güvensizdi. Sana göre ona daha fazla ilgi gösterdiysem, özür dilerim. Çok üzgünüm, canım. Lütfen beni affet. Bizi affet."

Beth hala elimi tutuyor. O sıcak, canlı ve hayat dolu. Tanrım, mutlu olmak istiyorum. Ona sarılmak ve bir daha bırakmamak istiyorum. Ama yapamıyorum. Henüz yapamıyorum. Belki de hiç yapamayacağım.

Annemin sözleri mantıklı geliyor, ama davranışları aksini söylüyor. "Onuncu doğum günümü hatırlıyor musun?"

Annem kaşlarını çatıyor. "Sanırım."

"Bir köpek yavrusu istiyordum. Sana yalvardım ama sen bana o korkunç plastik Crufts setini aldın. Birkaç hafta sonra Beth'e bir kedi yavrusu aldın."

Annemin eli boğazına gider ve oradaki deriyi çekiştirir.

"Köpek yavrusu, kedi yavrusundan çok daha fazla iş gerektirir, Vicky," diyor babam. "Ama geriye dönüp baktığımda, durumun nasıl görüldüğünü anlayabiliyorum."

"Bu sadece bir örnek. Yüzlerce örnek var. Beth'in on sekizinci yaş günü için Japonya'ya business class ile uçtuk, oysa benimkinde Cotswolds'a gitmiştik. Her zaman ikinci sınıf hissettim, sanki yaptığım hiçbir şey Beth'e gösterdiğin sevgi ve ilgiyi hak edecek kadar iyi değildi."

"Vic." Beth ağlamaya başlar. "Sen ikinci en iyisi değilsin. Hiçbir zaman olmadın. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Sana her zaman hayranlık duydum."

Alaycı bir kahkaha atıyorum. "En iyi arkadaş mı? Eğer bu doğruysa Beth, neden bana geledin? Neden tanıştığını bana söyleyemedin?"

Başka biri mi? Anne ve babana söylemene yardım ederdim ve birlikte bir çözüm bulurduk. Ama yaptığın şey... acımasız ve kalpsizceydi. Kim olduğunu bilmiyorum. Sen benim sandığım kişi değilsin."

Hıçkırıkları daha da yükselir. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Bana şok olmuş bir şekilde bakan, sanki bir yabancıyı görmüş gibi bakan anne ve babama bakıyorum. "Bana şunu cevapla. Beth'e böbrek vermek istemediğime karar verirsem, beni yine de sevecek misin?"

Annenin gözleri fal taşı gibi açılır. "Elbette seveceğiz. Senin yapabileceğin hiçbir şey benim seni sevmemi engelleyemez. Kendi çocukların olduğunda bunu anlayacaksın, ama o zamana kadar lütfen bana inanın, bu doğru. Dün gece..." Dudaklarını ısırır. "Sana baskı yapmak istemedim. Her şeyin şoku yüzündendi, ama bu bir mazeret değil. Ne karar verirsen ver, biz anlayacağız. Ve eğer ben ya da baban uygun çıkarsak, bağış yapacağız. Sana söz veriyorum."

"Peki ya sen?" Bu soruyu Beth'e yöneltiyorum. "Eğer onlar uygun değilse ve ben uygunsam ve hayır dersem, beni anlayacak mısınız?"

Alt dudağı titriyor. "Bu durumun geleceğim için ne anlama geldiği konusunda endişeliyim, ama asla fikrini değiştirmeye çalışmayacağım. Bu büyük bir karar ve ihtiyacın olan tüm zamanı kullanmalısın. Cevabın hayır ise, nakil ekibinin çok geç olmadan kan bağı olmayan birinden uygun bir donör bulmasını umut etmek zorunda kalacağım."

En azından dürüst davranıyor ve bana basmakalıp sözler söylemiyor. Bunu takdir ediyorum. "Ne gerektirdiğini bile bilmiyorum."

Beth elimi bırakıp çantasını karıştırdı ve bir avuç broşür çıkardı. "Hastane bunları verdi. Her şeyi açıklıyor, ama istersen danışmanımla konuşabilirsin. O, diğer sorularını da yanıtlayabilir." Broşürleri bana uzattı.

"Teşekkürler." Broşürleri sehpa üzerine koyuyorum. "Daha sonra bakarım."

Sessiz kalırım ve birkaç saniye sonra babam ayağa kalkar, ardından annem ve Beth. Ben oturmaya devam ederim. Annem önümden geçer ve çenemi avuçlayarak başımı geriye doğru eğirir, gözlerimiz buluşana kadar.

"Bu kadar bozulduğunu fark etmediğim ilişkimizi yeniden kurabiliriz umarım. Seni kendinden daha az hissettirdiğim tüm zamanlar için gerçekten üzgünüm."

Boğazıma bir yumru geliyor ve gözyaşlarıma hakim olamıyorum. Dudaklarımı ısırarak gözyaşlarımın akmasını engelliyorum.

"Sizinle iletişime geçeceğim."

Babam başımın üstüne bir öpücük kondurur ve annemin omuzlarına kolunu dolamıştır. Beth koltuğun koluna oturur ve saçlarımı kulağımın arkasına iter, sonra eğilip bana kısa bir sarılma verir. "Seni seviyorum Vic. Tonlarca hata yaptım, ama bunu atlatırsam, sana bir şekilde telafi edeceğime söz veriyorum."

Konuşmak, gözyaşlarına boğulmadan imkansız. Sadece başımı sallayabiliyorum, ama kapının kapanma sesi kulağıma ulaştığında, dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etraflarına doluyorum ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Otuz Birinci Bölüm

NICHOLAS

Evlendiğimizden beri Victoria'nın ailesinin evini ziyaret etmemiştim ve bu sabah uyandığımda bugün ziyaret etme niyetim yoktu. Xan, Christian ve Sağlık ve Güvenlik İdaresi ile yaptığım toplantıdan Oakleigh'e döndüğümde, karımı gözyaşları içinde buldum ve kahve masasında böbrek bağıışı ile ilgili bir sürü broşür vardı.

Victoria burada olduğumu bilmiyor. Gelmeyip, her şeyi olduğu gibi bırakmam için bana yalvarırdı, ama annesi ve babası "Seni seviyoruz" gibi basmakalıp sözler sarf etseler de, çizilmesi gereken bir sınır var ve ben bu sınırı çizmek için buradayım. Gerekirse kanla.

Barron, Sol ile birlikte arabada beklerken, ben ön kapıya doğru yürür ve kapıyı çalarım. Phillip kapıyı açar, yüzüme bir bakış atar ve geri çekilir. Resmi bir davet beklemeden eve girerim ve koridorun sağındaki oturma odasına doğru ilerlerim. Laura bir sandalyede oturmuş örgü örmektedir. Elizabeth'ten hiçbir iz yoktur.

"Laura." Kısa bir selamlama, ama amaca ulaşır. Örgü iğnelerini düşürür ve koltuğun kolunda duran yün yumağı yere düşer, yerde yuvarlanır ve şöminenin yanında durur.

"Oh, Nicholas." Beni geçip arkama bakar ve yalnız olduğumu görünce yüzü düşer. "Sanırım Vicky hakkında konuşmak için geldin."

"Hayır. Oakleigh'e girişin yasaklandığını söylemeye geldim. Güvenlik ekibi bilgilendirildi."

"Girişiniz yasak mı? Bunu yapamazsınız," diye bağırır Phillip.

"Yapabilirim ve yaptım da. Victoria'ya baskı yapmana izin vermeyeceğim. Dün gece sana defolup gitmeni söyledim, peki bu öğleden sonra toplantıdan eve geldiğimde ne buldum? Karım gözyaşları içinde ve kahve masamda bir yığın böbrek bağıışı broşürü."

"Onu baskı altına almak için gitmedik," diyor Laura, dinlemek ya da umursamak istemediğim bir konuyu gereksiz yere savunarak. "Özür dilemek için gittik."

"Ve sanki bir sihirbaz şapkadan tavşan çıkarır gibi o broşürleri ortaya çıkardınız."

"Öyle olmadı." Tırnaklarını ısırmağa başlıyor ve Phillip'e yardım için bakıyor. Laura ve Phillip'in sorunu ise, Laura'nın her zaman pantolon giymesi. Phillip iyi bir adam, ama karakersiz. Gözlerini kaçırıp ayaklarını sürüyerek bunu kanıtlıyor.

"Vicky, ne olduğunu bilmediğini söyledi, bu yüzden Beth ona broşürleri verdi."

"Tabii ki öyle yaptı." Odada göz gezdirerek burnumdan soluyorum. "Peki Elizabeth nerede?"

"Eve gitti. Haberimiz olursa ona haber vereceğimizi söyledim."

Elizabeth'in burada olmaması şans. Onu boğazlayıp Victoria'yı bu kararı vermek zorunda kalmaktan kurtarabilirdim.

"Victoria kararını verene kadar onu son kez görüyorsun. Bir hafta, bir ay, hatta bir yıl sürse de umurumda değil."

"Beth'in bir yılı yok," dedi Laura sessizce.

Eğer benim şefkatli genimi harekete geçirmeyi umuyorsa, hayal kırıklığına uğrayacak. Benim öyle bir genim yok. Ne Elizabeth için, ne de onun ailesi için.

"Umurumda değil. Zaman bombası olduğunu bilmek kararımı değıştirmmez. Karımın herhangi bir şekilde baskı altında kalmasına izin vermeyeceğim ve güvenilmez olduğunu kanıtladığın için, onun korunmasını sağlamak için sert önlemler aldım."

"Lütfen, biz..."

"Çıkış yolunu kendim bulurum." Laura'nın geri kalan sözlerini dinlemeye gerek duymuyorum. Odadan çıkıp, arkamdan kapıyı çarpıyorum ve

aracın arka koltuğuna binıyorum.

Barron kaşlarını kaldırır. O kadar uzun süredir benimle birlikte ki, artık bir çalışan olmaktan çok ailem gibi, ama ben havamda değilim. Sol'a "Oakleigh" diye ters ters bakıp bağırdığımda, Barron ruh halimi anlar ve koltuğunda dikleşir, ağzını sıkı tutar.

Sol arabayı Oakleigh'in ana kapısından geçirirken, kar taneleri düşmeye başlar. Belki de beyaz bir Noel geğireceğiz, ama Noel'e daha üç gün var ve burası İngiltere. Hava en iyi zamanlarda bile tahmin edilemez.

En üst kata çıktığımda, Xan ve benim eşlerimizle paylaştığımız odaya, koridordan kadın sesleri geliyor. Onlara doğru ilerliyorum ve Victoria ile Imogen'ı kütüphanedeki deri koltukta kıvrılmış, buharlı sıcak çikolata fincanlarını emzirirken buluyorum. Victoria beni görüncü neşeleniyor, önceki sıkıntısının tüm izleri kayboluyor.

"Sıcak çikolata içmeyi kaçırdın."

"Çok yazık." Onunkini elinden alıp büyük bir yudum alıyorum.

"Hey!" Düz avucunu uzatır. "Geri ver, hırsız."

Artık ağlamadığı için çok rahatlamış bir şekilde gülümserim ve ona geri veririm. "Daha iyi görünüyorsun."

"Evet." Bakışlarını Imogen'a, bana, sonra tekrar Imogen'a çevirir. Xan'ın karısı başını sallar ve ayağa kalkar.

"İpuçlarını iyi anlarım." Çıkarken Victoria'nın omzunu sıkıyor ve ilk kez küçük bir bebek göbeği fark ediyorum. Xan'ın tüm yetişkinlik hayatını çocuk sahibi olmamaya kararlı olarak geğirdiğine inanmak zor, ama birkaç ay sonra baba olacak ve bundan daha mutlu olamazdı. Hayatın nasıl da garip olduğunu. Victoria ve bana bakın. Onun hayatımın, mutluluğumun merkezi olacağını kim düşünürdü? Ben değil, orası kesin.

"Imogen'in görüşü ne?"

"Bir görüşü yok. Tek söylediği, benim için doğru olan kararı vermem ve dış etkenlerin beni herhangi bir yöne itmesine izin vermem gerektiği."

Imogen'ın bana dolaylı bir gönderme yapıp yapmadığından emin değilim, ama boşverdim.

"Senden bir ricam var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Beth'in hayatta olduğunu öğrenenler soru sormaya başlayacak. Beth, Joel ve kardeşinin bu yüzden başlarının belaya girmesini istemiyorum. Ne yapmış olursa olsun, onun başına kanun adamlarını sokmaya gönlüm el vermez. Bunu ortadan kaldırarak gücün olduğunu biliyorum. Senden bunu yapmanı istiyorum. Benim için."

Beth'i, sevgili Joel'i ve onun aptal kardeşini hapse attırmak çok cazip geliyor, ama karımın isteğini reddetmenin neredeyse imkansız olduğunu öğreniyorum. İçimdeki intikamcı piç bile reddetmek isteyeceği bir isteği.

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Elimi tutup sıktı. "Teşekkür ederim." Kupa fincanı dudaklarına götürüp içkisini yudumlarken gözleri üzerimdeydi. "Broşürleri okudum."

Nefesim kesildi. "Ve?"

"Testleri yaptırıp uyumlu olup olmadığımı görmekten zarar gelmez. Uyumlu değilsem, o zaman zaten her şey boşuna olur."

Mantıklı. Hâlâ onun bunu yapacağı düşüncesine dayanamıyorum, ama en azından bunun mümkün olup olmadığını öğrenmiş oluruz. Ve eğer uygunsa ve bağışlamaya karar verirse... Tanrım, ne yaparım bilmiyorum. Onun kesilip açılacağı düşüncesi midemi bulandırıyor. Risksiz ameliyat diye bir şey yoktur.

"Doktoru aramamı ister misin? Bir saat içinde buraya gelebilir."

Bana alaycı bir gülümsemeyle omzunu silkiyor. "Sanırım şu an gibi bir zaman yok."

Telefonumun titremesi beni uyandırır. Gözlerim kapalıyken, lanet şeyi aramaya başlarım ve dün gece sessize almayı unuttuğum için kendime küfür ederim. Gözlerimi aralarım. Görüşüm o kadar bulanık ki, odaklanmam birkaç saniye sürer.

Birden dikleşiyorum. "Victoria." Serbest elimi omzuna koyup hafifçe sıkıyorum.

"Hmm." Elimi itip battaniyenin altına daha da gömüldü.

"Test sonuçların geldi."

O benim gibi birdenbire uyanmaz. Bunun yerine, gözlerinde endişeyle yuvarlanır. "Ne diyorlar?"

"Bilmiyorum. Doktor sana e-posta ile gönderdi. Bana gönderdiği mesaj muhtemelen nezaketen."

Ön kollarını yatağa dayayarak kendini dikleştirir. "Ya öyle, ya da sana haber vermezse balıklarla yüzmek zorunda kalacağından korkmuştur."

Midemdeki düğüme rağmen gülümsüyorum. Victoria en karanlık anları bile aydınlatma yeteneğine sahip. "Beni ve ailemi tamamen yanlış anlıyorsun."

Kaşlarını kaldırıp başını bir yana eğiyor. "Gerçekten mi?" Gözlerini ovuşturup telefonunu alıyor. "Beth'e de e-posta göndermiş mi?"

"Eğer gönderdiyse, balıklarla yatmak onun en küçük sorunu olur." Victoria'nın sonuçlarını ilk öğrenecek kişinin o olması gerektiğini ona özellikle söylemiştim. Bu yüzden testleri bizim doktorlarımızdan birinin yapmasını istemiştim.

Telefonunu eline aldı. "Annemden mesaj gelmiş." Kaşlarını çatarak mesajı okudu, sonra iç geçirdi. "Ne annem ne de babam uygun. Sanırım artık her şey bana bağılı."

Bundan nefret ediyorum. Zaten olanları ve olabilecekleri değıştirmek için elimden hiçbir şey gelmiyor. Telefonu ondan alıp mesajı silmek ve ona bunun olmayacağını söylemek için kendimi zor tutuyorum. Gerekirse onu bu odaya kilitleyeceğim. Ama bu bir hayal. Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Birkaç saniye sonra, telefonu kucağına bırakır. "Ee?"

Dudaklarını birbirine sürter. "Burada negatif çapraz test sonucu yazıyor."

"Bu ne anlama geliyor? Uyumlu musun, değıl misin?" Bu kelimeyi gerçekten nefret ediyorum nasıl tıp topluluğunun sevmesinden çok karmaşık her şeyi

. Neden sadece uyumlu olduğunu ya da uyumlu olmadığını söyleyemiyorlar? Tabii ki küfürlü kısmı olmadan.

"Evet," diye fısıldadı. "Uyumluyum."

Siktir.

Elimle burnumu ve ağzımı kapatıp gözlerimi kapatıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Bu olabilecek en kötü sonuç. Onun uygun olmasını istemiyorum. Elizabeth'in yararı için vücudunu ameliyata sokmasını istemiyorum. Ve karımın sağlığını riske atmaktansa kız kardeşinin ölmesine seve seve izin vereceğim diye benim hakkımda ne dendiği umurumda bile değil.

Tüm belgeleri okudum. Son birkaç gün boyunca sonuçları beklerken sayısız makale ve rapor okudum ve hepsi canlı donör için risklerin düşük olduğunu söylüyor. Ama riskler sıfır değil ve bu durumu kabul edebilmem için tek koşul bu.

Ama bu benim kararım değil ve ona farklı bir baskı uygulayan pislik olmak istemiyorum. Onun en son ihtiyacı olan şey, bir tarafta ebeveynleri ve Elizabeth'in ona bağış yapması için yalvarması, diğer tarafta ise benim ona kendini öncelikli tutmasını ve kız kardeşini siktir etmesini söylememdir.

Korkuyorum.

Hayır, bunu sil. Onu kaybetmekten ödüm kopuyor. En kötüsü olursa neler yapabileceğimden ödüm kopuyor.

Onunla birlikteyken kendimi zar zor tanıyorum. Beni yumuşattı, tüm pürüzlerimi düzeltti, ama sakın yanılmayın, o diğer tarafımı bir ışık düğmesini açar gibi açabilirim. Onu kaybetmek bir zincirleme reaksiyon başlatır. Elizabeth ve ailesinden başlayarak tüm dünyayı yakıp kül ederim.

Onu

kaybedemem.

Kaybedemem

işte. "—beni

dinle."

Gözlerimi kırıpıyorum, aniden onun benimle konuştuğunu fark ediyorum, ama tek kelimesini bile duymamışım. "Üzgünüm, dalmışım. Ne dedin?"

Bana bacaklarını atar, yüzümü avuçlar. "Ben de korkuyorum."

Acı dolu bir nefes, sıkışmış göğsünden zorla dışarı çıkıyor. Beni ne zaman anladı? Ben her zaman poker suratlıydım. Bu yüzden

kardeşlerim benimle kart oynamaktan nefret ediyor ve De Luxe'da onları bir iki oyun oynamaya zorladığımda genellikle galip geliyorum. Yine de Victoria beni, korkmuş kalbimi, tam olarak anladı.

"Ne yapacağını biliyor musun?" Sesim, her kelime jilet bıçaklarından yapılmış bir elekten geçiriliyormuş gibi kısık çıkıyor.

"Hayır. Bu gece uyuyup yarın karar vereceğim." Noel günü. Lanet olası mutlu Noeller.

"Nicholas?"

"Evet?"

"Lütfen benimle sevişir misin?"

Bu anın ne kadar kırılgan olduğu düşüncesi göğsümü acıtıyor. "Evet," diyorum, gözlerim yüzünde dolaşüyor, her ayrıntıyı ezberliyorum. "Ben yanımdayım, ufaklık. Ben yanımdayım."

Otuz İkinci Bölüm

VICKY

Evli bir kadın olarak geçirdiğim ilk Noel'de, boş bir yatakta ve midemde bir endişe topuyla uyandım. Dün gece uykuya dalmam çok uzun sürdü ve sonunda uykuya daldığımda da uykum çok huzursuzdu. Beynim bana dinlenmeme izin vermiyordu, sürekli bir şeyleri tekrar tekrar düşünmekle meşguldü, ta ki uyku hapi almayı düşünene kadar. Eğer elimde uyku hapi olsaydı bu iyi bir fikir olabilirdi, ama yoktu.

Mesele şu ki, ne yapmam gerektiğini biliyorum ve çok korkuyorum. Beth'in hileleri ve evet, acımasızlığı beni derinden yaraladı, ama kız kardeşime ikinci bir şans verecek gücüm varken ona yardım etmezsem kendimi affedemem.

Ancak daha kötüsü henüz gelmedi. Nicholas'a söylemeliyim. Ne düşündüğünü anlamam için tek kelime bile etmesine gerek yoktu. Yüzünden okunuyordu. Bunu yapmamı istemiyor. Bir yanımda çok mutlu. Bu, onun beni umduğumdan daha çok önemseydiğini kanıtlıyor. Ama bunun anlamı, bunun doğru şey olduğunu ona ikna etmek için bir mücadele vermem gerekeceği ve ben zaten kendimle bir mücadele içindeyim. Onunla da mücadele edecek enerjim kalmadı.

Banyo kapısı açılır ve Nicholas ıslak saçları, sert göğsünde su damlacıkları ve beline doladığı havluyla ortaya çıkar, o baştan çıkarıcı V şekli gözler önüne serilir. Dudaklarımı yalar ve yutarım, onun ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılır.

"Mutlu Noeller, ufaklık."

Kafamda kaos hüküm sürmesine rağmen, bu sevgi dolu lakaba gülümserim ve onun ilk kez kullandığında ne kadar şaşırdığımı hatırlarım. Artık bunun ne olduğunu anlıyorum: bana olan sevgisini gösterme şekli. Başından beri, kocam şefkatiyle ve son zamanlarda beni şiddetle savunmasıyla beni şaşırttı. Önce barda bana yumruk atan adamla, sonra Matthew'la ve şimdi de ailemle. Beni sevmiyor olabilir, ama bana sevildiğimi *hissettiriyor* ve sonuçta asıl önemli olan da bu değil mi?

"Mutlu Noeller." Yatağımın yanındaki çekmeceye uzanıp, Beth hayatımıza girip dünyamı alt üst etmeden birkaç gün önce onun için aldığım hediye çıkartıyorum. Küçük bir hediye, ama umarım beğenir. Hiçbir şeye ihtiyacı olmayan birine hediye almak kolay değil.

"Bu ne?" diye soruyor, ben ona uzattığımda.

"Şey... Noel olduğu için, Noel hediyesi olarak bir şey getirdim."

"Bunu yapmana gerek yoktu." Yine de geniş bir gülümsemeyle, bir çocuk gibi heyecanla paketi açıyor. "Normalde akşam yemeğinden sonra hediyelerimizi değiştiririz."

"Oh, peki, o zaman." Hediye almaya uzanıyorum, ama o kolunu geri çekiyor.

"Çok geç." Ambalaj kağıdını yatağa atar, kutuyu ters çevirir ve hafifçe sallar. İçine ekstra koruyucu ambalaj eklediğim için şimdi memnunum. Selobantları soyup, içine bakar. Önce kaşlarını çatır, sonra gözleri parlar ve elini uzatıp yat modelini çıkarır. Onun yatlarının tam bir kopyası değildir, ama bulabildiğim en yakın şey budur.

"Bayıldım."

"Gerçekten mi? Cidden mi?"

Dudaklarıma sert bir öpücük kondurur. "Kesinlikle. Ofisimde saklayacağım. Seninle yelken açtığımız günleri hatırlatacak."

Kalbim çarpıyor. O böyle şeyler söylediğinde, kollarıma onu sarmak ve onu ne kadar sevdiğimi, onu her zaman sevdiğimi ve kaderimizin bize bu mutluluk şansını verdiği için ne kadar mutlu olduğumu söylemek istiyorum. Ama kelimeler ağızımdan çıkmıyor.

içimden bir ses bunun bir hata olacağını, ona olan duygularımın derinliğini öğrenirse geri çekileceğini söylüyor.

Yatı her açıdan inceliyor. "İşçiliği inanılmaz. Nereden buldun?"

"Bağımsız bir çevrimiçi mağazadan. Sanırım fiziksel bir mağazaları da var, ama emin değilim."

"Mükemmel bir hediye." Yatağının başucundaki masaya koyar ve tekrar beni öpmek için eğilir. "Nasıl uyudun?"

"Pek iyi değil." Bandajı bir kerede çekmek en iyisi. Derin bir nefes alıp kararımı söylüyorum. "Beth'e böbreğimi bağışlayacağım."

Bir patlama için kendimi hazırlarım, bana onun benim için kendimi tehlikeye atmamı hak etmediğini söylemesi için. Bunun yerine, kollarını bana dolayarak beni sarar. Dakikalar geçer, hiçbir şey söylemeden sadece birbirimize sarılırız. Keşke sonsuza kadar onun kollarında kalabilsem.

"Neye ihtiyacın olursa olsun, her adımda yanında olacağım."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum, göğsüm kramp giriyor. Onun sarsılmaz desteği, umduğumdan çok daha fazlası. "Teşekkür ederim."

"Kahvaltıdan önce yürüyüşe çıkmak ister misin? Hava soğuk ama üstümüze bir şeyler giyebiliriz." Göz kırıyor. "Ve hala üşüyorsan, seni sıcak tutmanın bir yolunu bilirim."

Ruhumu neşelendirmek için her zaman doğru şeyi söylemeyi biliyor gibi görünüyor. "Çok isterim."

De Vil ailesinin Noel'leri, benim çocukluğumda yaşadıklarımın tamamen farklıdır. Bizimkiler sessiz geçerdi, sadece dördümüz olurduk ve akşam yemeğinden hemen sonra Beth ve ben genellikle izin isteyip odalarımıza giderdik, ya ayrı ayrı ya da birlikte. Ama Charles'ın evinin oturma odasına girdiğimizde bizi karşılayan gürültü kulakları sağır edecek kadar yüksek.

Köşede, Trafalgar Meydanı'ndakine rakip olacak kadar büyük bir ağaç var ve altında düzinelerce hediye yığılmış durumda.

De Vil ailesi, şömine başında oturmuş, aynı anda birkaç farklı sohbet yürütüyor. Bu gürültüde birbirlerini nasıl duyabildiklerini anlamıyorum. Sanırım buna alışmış olmalılar.

Girdiğimizde herkes bize dönüyor. George hemen kalkıp ateşin yanında bana yer açıyor, sanki ameliyat olmuşum ve ekstra sıcaklığa ihtiyacım varmış gibi. Yine de bu jesti takdir ediyorum.

"Mutlu Noeller." Gülümserim ve otururum, derin bir nefes alırım ve haberimi pat diye söylerim. "Kız kardeşime böbreğimi bağışlamaya karar verdim." Nicholas yanıma oturur, elimi tutar ve kendi bacağına koyar. Çenesindeki kas titrer. Bu durum belki de benim için olduğundan daha çok onun için zordur. "Ama hepiniz bana bir iyilik yapar mısınız? Bugün bu konuyu konuşmayalım mı? Daha sonra ailemi ve Beth'i görmeye gidip onlara haberi vermeden önce kutlamaların tadını çıkarmak istiyorum."

Charles en yakınimdaki kişidir. Elini uzatıp boş olan elimi sıkar. "Hepimiz senin ve Nicholas için buradayız. Sen bizim ailemizsin ve biz ailemize göz kulak oluruz."

"Tabii ki bakacağız," diyor George.

"Ve bu konuda söyleyeceklerimizin hepsi bu." Charles bana hafifçe vurur, sonra sandalyesine yaslanır. "Şimdi, bir kadeh şampanya içmeye ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor."

Sözüne sadık kalarak, kimse Beth'ten, ailemden veya verdiğim büyük karardan bahsetmiyor. Noel öğle yemeği muhteşem geçiyor ve ardından hediyeler değiş tokuş ediliyor. Nicholas'ın kardeşlerinin yanı sıra babası, amcası ve teyzesi de bana hediye almışlar, bu beni çok duygulandırdı. Nicholas'ın onlara verdiği hediyeleri ikimizin adına imzalamış olması da beni çok rahatlattı. Zaten onlara ne alacağımı bilemezdim.

Nicholas'ın bana verdiği hediyeler arasında, ön yüzünde *Montague Interior Design* monogramı bulunan yumuşak deri bir ajanda çantası, bir çift Cartier elmas küpe ve retro tasarımla ilgili bir kitap var. Bu kitaba özellikle çok sevindim, çünkü Anthony Davidson'ın eşi, birkaç hafta önce ona verdiğim üç plan setinden retro tasarımı seçmişti. Nicholas'ın bana bu konuyla ilgili bir kitap vermesi, beni dinlediğini ve dikkat ettiğini gösteriyor.

Bu, onun beni önemseyişinin bir başka işareti.

Ambalaj kağıtları temizlenirken Nicholas bana doğru eğilir. Parmaklarımızı birbirine kenetleyerek fısıldar, "Benimle gel."

"Nereye?"

"Sürpriz."

Kimse bizim çıktığımızı fark etmez, ya da fark etseler bile nereye gittiğimizi sormazlar. Koridora girerken Nicholas, ihtiyaç duyulursa diye kenarda bekleyen Alan'la göz göze gelir. Alan çenesini indirir. Sadece bir kez, ama bir tür onay gibi görünür. Merak beni kemirir. Nicholas'a yan gözle bakarım.

"Ne yapıyorsun?"

Burnunun kenarına dokunur. "Göreceksin."

Beni üst kata, dairemize götürdüğünde neredeyse zıplıyorum. İçeri girmeden önce, iki elimi de tutar ve bana ciddiyetle bakar.

"Sana başka bir hediye aldım, ama bunu paketleyemedim." "Öyle mi? Neymiş o?"

Beni bırakıp kapıyı işaret etti. "İçeri gir ve öğren."

Kalbim ağzımda, kolu aşağı bastırıp kapıyı açıyorum. İlk başta olağan dışı bir şey görmüyorum. Sonra duyuyorum. Hafif bir havlama.

Elimi ağzıma götürdüm ve gözlerim odanın köşesinde duran bir kafese takıldı, beyaz tüylü bir top kafesin parmaklıklarına tırmanmaya çalışıyordu.

"Bir köpek yavrusu mu? Bana köpek yavrusu mu aldın?" diye bağırarak kendimi ona atıyorum, bacaklarımı beline doluyorum. "Oh, Nicholas. Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye."

Dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Öyleyse git ona sarıl."

O. Hep bir kız köpek yavrusu istemişimdir. Onun vücudundan kayarak kafesin önüne diz çöküyorum. "Merhaba, güzel kız. Adın ne?"

"Bu sana kalmış," diyor Nicholas.

Mandalı açıp onu kucağıma alıyorum. Elim yalıyor ve göğsüme sokuluyor, ben de anında ona aşık oluyorum.

"Penny. Adı Penny." Penny, peony (şakayık) kelimesine benziyor ve ben şakayıkları çok severim. Bir şekilde uygun görünüyor. Ona bakıyorum ve eğer onu ne kadar sevdiğimi göremiyorsa, kör olmalı.

"Ne cinsi?"

"Bichon Frisé."

"Çok güzel, Nicholas. Onu çok sevdim."

Ayaklarından ayaklarına geçer, sonra parmaklarıyla yere dokunur. Rahatsızdır ve bu çok sevimli. "Onuncu doğum gününün hikayesini anlattıktan sonra, biraz araştırma yaptım. Şanslıydım ve buradan sadece birkaç saat uzaklıkta bir yetiştirici buldum. Birkaç gün önce onu almaya gittim. O zamandan beri Alan ona bakıyor. On beş dakika önce onu buraya getirmesini istedim, böylece seni bekliyor olurdu."

Ahhh. Aralarındaki sessiz konuşma bununla ilgiliymiş.

Hala köpeği kucağımda tutarken ayağa kalktım. Onu ezmek için parmak uçlarımda durdum, Nicholas'ın başını kendime doğru çektim ve onu öptüm.

"Teşekkürler. Onu çok iyi bakacağım." Zaten uykuya dalmış, ben de onu dikkatlice kafesine geri koydum. "Ailemi ve Beth'i görmeye gitmeliyim. Ben yokken ona bakar mısın?"

Dudakları inceldi. "Bunu tek başına yapmayacaksın."

"Yalnız yapacağım. Lütfen, bunu yapmam gerek. Bu durumdan hiç memnun olmadığını biliyorum ve Beth'in yaptıklarına olan öfkeni pek gizlemedin. Artık daha fazla çatışma istemiyorum Nicholas. Bıktım artık."

"Öfkemi kontrol altında tutabilirim."

Yüzünü avuçlarımdan arasına alıyorum. "Tek başıma gitsem daha iyi olur. Güven bana."

Çenesini bir yandan diğer yana hareket ettirir. "Andrew tatilde olduğu için Sol ve Barron'un sana eşlik etmesini sağlayacağım."

"Tamam." Hiçbir şeyi umursamadan huzur içinde uyuyan Penny'ye bakıyorum. Şanslı Penny. "Sanırım onları arayıp yolda olduğumu bildirsem iyi olacak."

On beş dakika sonra, zırlı bir arabanın arkasında oturmuş, ailemin evine doğru yol alıyorum. Telefonda bana ne yapmaya karar verdiğimi soracaklarını düşünmüştüm, ama sormadılar. Sadece Beth'i arayıp gelmesini isteyeceklerini söylediler.

Vardığımda Beth henüz gelmemişti. Annem eve girer girmez bana sarıldı ve hiç olmadığı kadar uzun süre sarıldı. Bu rahatsız ediciydi, özellikle de hayatım boyunca bana karşı sevgisini pek göstermeyen biri olduğu için, ama ben çekilmedim.

"Mutlu Noeller, canım. İçeri gel. Dışarısı çok soğuk. Nicholas seninle değıl mi?" Hayır diye başımı salladığımda rahatlamış görünüyor.

"Gelmesin daha iyi olur diye düşünđüm."

Barron ve Sol içeri girerler, ama koridorda kalırlar. Normalde arabada beklerlerdi, ama ya motoru çalışır durumda bırakmak zorunda kalacaklardı (evre için pek iyi değıl) ya da donacaklardı, ve bunun ne kadar süreceğini bilmediğim için, benimle birlikte eve girmeleri konusunda ısrar ediyorum.

Babam, oturma odasına girdiğimde ayağı kalkar ve beni de kucaklar. Bu ani sevgi patlamasına alışabileceğimden emin değılim. Hayatın boyunca bir şeyden mahrum bırakıldığında, birdenbire onunla boğulmak biraz tuhaf geliyor.

"Mutlu Noeller, Vicky." Beni bırakıp, çocukluğumuzdan beri sahip olduğumuz aynı taklit Noel ağacının önüne çömelir. Ayağı kalktığında, elinde bir hediye tutmaktadır. "Sana ne alacağımızı bilemedik, ama umarız beğenirsin."

Ailem on sekiz yaşına girdiğimizde bize Noel hediyesi almayı bıraktığından, ben de hiçbir şey beklemiyordum.

"Sana hediye almadım. Üzgünüm."

"Senin burada olman yeterince hediye," diyor annem. "Gel, otur. Aç şunu." "Beth geliyor mu?"

"Evet, o ve Joel yaklaşık otuz dakika sonra burada olacaklar."

Joel. Tabii. Bu ilginç olacak. "Tamam." Kurdeleyi çekip hediyeı açıyorum. İçinde, üzerine "*Seni seviyoruz, her zaman*" yazan pembe altın bir bileklik var. Beni telafi etmeye çalıştıklarını biliyorum ve nazik davranmak istiyorum, ama bu kolay değıl.

Titrek bir gülümsemeyle bileziğı hemen bileğıme takıyorum. "ok güzel, anne, baba. Gerçekten. Onu özenle saklayacağım."

"Vicky." Annem yanıma oturur ve elimi tutar. Başparmağıyla bileziğı okşar. "Geçen günkü konuşmamızın devamını getirmek istiyorum. Beth'in o bombalı saldırıda ölmemesine çok seviniyoruz, ama yaptığı şey korkunçtu. Hepimizin onun öldüğünü düşünmemizi sağladı, hem de bu kadar şiddetli bir şekilde. Lütfen bunu hafife aldığımızı düşünme, çünkü öyle değıl."

Babama bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. "Ama baban ve ben, onu böyle radikal bir eyleme zorladığımız için bir kısmı bizim suçumuz.

Eğer daha açık ve anlayışlı olsaydık, belki de bize başka birine aşık olduğunu söyleyebilirdi."

Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor. "Sen benim ailemi tanı mıydun, ama onlar... sevgilerini gösterme konusunda cimriydiler. Annem bana bir kez bile beni sevdiğini söylemedi ve babam için ben daha çok bir baş belasıydım. Onlardan ebeveynlik yapmayı öğrendim ve, açıkçası, onlar en iyi örnek değillerdi." Gülümsemesi acı dolu ve alaycı. "Seninle ve Beth'le birçok hata yaptık, ama sizi çok seviyoruz. Babanın şirketini kurtarmak için seni Nicholas'la evlendirdiğimiz için özür dilerim. Bu yanlıştı ve umarım bir gün bizi affedebilirsin."

Kalbim acıyor ve bir hafta boyunca uyuyabilirmişim gibi hissediyorum. O çabalıyor, bu yüzden ben de çabalamak istiyorum. Belki ilişkimizi düzeltebilir ve daha sağlıklı bir şekilde yolumuza devam edebiliriz.

"Nicholas ile evlendiğim için pişman değilim anne. Bana çok iyi davranıyor." *Ve onu çok seviyorum.* "Noel için bana bir köpek yavrusu aldı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

"Evet. Küçük bir Bichon Frisé. Çok tatlı. Onu görmeye gelmelisin. Belki bu hafta sonu."

"Nicholas, Oakfield'ı ziyaret etmemiz için koyduğu yasağı kaldırdı mı?" diye sorar babam.

Düzgün oturup kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Annem yüzünü buruşturur ve babama "Bunu neden söyledin?" diye bakış atar. "Nicholas birkaç gün önce bizi ziyarete geldi. Biraz... heyecanlıydı."

Babam burun kıvrır. "Biraz hafifletmişsin, Laura."

Annem ona yine tehditkar bir bakış atar. "Beth'le birlikte seni ziyarete gelmemizden rahatsız oldu ve kararını verene kadar hoş karşılanmayacağımızı söyledi. Sana baskı yapmamıza izin vermeyeceğini söyledi."

İçimde mutluluk kabarıyor, göğsümü ılık ve umutla dolduruyor. Savunucum, koruyucum, kocam. Kendimi şımartılmış, önemli ve onun hayatındaki bir öncelik olarak hissediyorum. Bu, bana verdiği uzun bir hediye listesine eklenen bir başka inanılmaz hediye.

"Seni çok seviyor, Vicky. Bu çok açık."

Ona karşı çıkmak için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Haklı olabilir mi? "Eylemler sözlerden daha güçlüdür" sözü klişe olabilir, ama klişelerde çok fazla gerçeklik vardır. Bu yüzden klişe haline gelmişlerdir.

Nicholas bana önemli olan her şekilde beni sevdiğini gösteriyor olabilir mi? Herkes sözler söyleyebilir, ama duyguları eylemlerle somutlaştırmak çok şey ifade eder.

Belki tüm bunlar bittiğinde, ona hislerimi söyleme cesaretini toplayabilirim ve durumu doğru okuduğumu ve onun da benim için aynı şekilde hissettiğini umarım.

Beth gelmeden anneme cevap verme fırsatım olmadı. Gözleri sevgiyle parlayarak beni Joel'le tanıştırdı ve Joel ona sanki güneş, ay ve galaksideki tüm yıldızlar bir arada gibi bakıyordu.

"Kocama bir süre uzak dururdum," diyorum Joel'e. "Yalan söylenmesini pek hoş karşılamaz."

"Bu benim hatamdı," diyor Beth, kocasının yanına yapışarak. "Nicholas'ı evimizin önünde gördüğümde panikledim. Hazır değildim..."

"Ölümden dönmeye mi?"

Gözlerinin etrafında kırılganlıklar oluşurken irkilir. "Öyle bir şey," diye fısıldar.

"Hepimiz oturalım," diyor annem, birkaç yastığı kenara çekerek kanepede yer açıyor.

Beth ve Joel'e kanepeyi bırakıp, ben pencere kenarındaki sandalyeye oturdum. Dört çift göz bana dik dik bakıyordu ve bu bakışlar altında kendimi rahatsız hissettim. Onların ve benim acımı uzatmanın bir anlamı yoktu.

"Bir böbreğimi bağışlamaya karar verdim."

Beth hemen gözyaşlarına boğulur ve Joel'e, sanki kontrolünden çıkan dünyada tek sağlam şey oymuş gibi sarılır. Annem elini ağzına götürür, babam ise gözlerini kapatır ve dudaklarını hareket ettirir, ama ne dediğini duyamam.

"Teşekkürler, Vicky," der Joel. "Sana sonsuza kadar minnettarız."

Beth ayağa kalkar ve hala ağlayarak bana atılır. Otomatik olarak kollarımı ona dolarım ve bunu yaptığım anda, ona karşı her zaman hissettiğim sevgi yeniden içimi doldurur. Sonra ben de ağlamaya başlarım.

Son birkaç ayda bana yaşattıkları için onu affetmem için daha çok yolum var, ama ben intikamcı bir insan değilim. Nicholas ise tamamen farklı bir durum. Onun Beth'e düşmanlıktan başka bir şey hissedebileceğini sanmıyorum.

"Nicholas'tan, bunların hiçbirinin sana, Joel'e ve kardeşine yansımamasını sağlamasını da istedim. O da kabul etti." Beth'in şaşkın bakışlarına omuz silkiyorum. "Sana böbreğimi bağışlayıp sonra da hapiste çürümeni izleyemem, değil mi?"

"Seni seviyorum, Vic." Beni tekrar kucaklıyor ve Joel minnettar olduğunu fısıldıyor. Ben hiçbir şey söylemiyorum. Henüz hazır değilim.

Annem hepimize çay yapar ve Beth ile benim yakında geçireceğimiz ameliyat dışında her konuda konuşmak için ortak bir çaba gösterilir. Ameliyatın ne zaman yapılacağına karar vermenin ne kadar süreceğini bilmiyorum, ama bu durumun yarattığı stresi ve Nicholas'ın tüm bu durumla ilgili endişesini ve öfkesini yönetebilmek için, akışına bırakıp her ayrıntıyı kontrol etmeye çalışmamak en iyisi.

Bir saat kadar kalıp, sonra bir bahane uydurup ayrılıyorum. Yine gözyaşları ve kucaklaşmalar oluyor, ama sonunda kendimi kurtarıp Beth'e yakında konuşacağımıza söz veriyorum.

Arabanın kapısı kapanıp Oakleigh'e geri dönmeye başladığımızda hissettiğim büyük rahatlama, Eloise grup uygulamamıza **"Mutlu Noeller, kızlar" mesajını** gönderdiğinde uzun sürmedi.

Ah, kahretsin.

Son birkaç gündür olan biten her şeye rağmen, onlara Beth'ten ve hayatımı değiştirecek kararımdan hala bahsetmedim. Ama artık daha fazla erteleyemem.

Video görüşmesi başlatıyorum ve en yakın iki arkadaşımın yüzleri telefonumun küçük penceresinde belirirken, derin bir nefes alıp kendimi uçuşuma atıyorum.

Otuz Üçüncü Bölüm

NICHOLAS

Son on gün çok hızlı geçti ve Victoria'nın ameliyatının sabahı, ben hazır olmadan çok önce geldi. On yıl geçse bile, *yine de* hazır olamazdım. Cerrahı birkaç kez sorguya çektim, her soruma tatmin edici bir cevap verene kadar onu sıkıştırdım, ama bilgi bile sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi. Donör için bunun, kendi deyimiyle, daha önce birçok kez gerçekleştirdiği güvenli ve nispeten ağrısız bir ameliyat olduğunu son nefesine kadar söyleyebilir.

Onun güven verici sözleri bana hiçbir şey ifade etmiyor.

İşler yolunda gitmezse, son nefesini verecek, bunu lanet olasıca garanti edeceğim.

Dün gece, ben de Victoria da uyuyamadık. Zayıf kış güneşi perdeleri delip geçerken, yanıma dönüp kollarımı ona doladım. Bana sarıldı ve aramızda tek kelime bile konuşmadan, onun gelecekte korktuğunu anladım.

Tek korkmuş olan o değil, ama içimi kemiren korkunun boyutunu ona gösteremem. Ona güçlü biri olmam, ona destek olmam gerekiyor, sadece bugün değil, önümüzdeki haftalarda iyileşme sürecinde de.

Ailem ikimizi de desteklemek istese de, bugün hastaneye gelmemelerini, sanki tatile çıkıyormuşuz gibi bizi uğurlamaya gelmemelerini söyledim. Victoria'nın ailesiyle oturup, ailem etrafında olmadan bir dereceye kadar soğukkanlılığımı korumak yeterince zor olacak.

klanım etrafımda toplanıp, kontrolümü kaybetme belirtileri için beni şahin gibi izlemeden sakinliğimi korumak yeterince zor olacak.

Laura ve Phillip ile ilişkilerim, onları Oakleigh'e gelmelerini yasakladığımdan beri gergin. Victoria kararını verdikten sonra yasağı kaldırmış olsam da, onların gözünde yılın en iyi damadı olduğumu söyleyemem.

Ama bu umurumda bile değil. Onlar da tam olarak yılın kayınvalidesi ve kayınpederi sayılmazlar. Annesi telafi etmeye çalışmış olabilir, ama benim gözümde kendilerini sevdirmeleri için birkaç klişe söz ve "seni seviyoruz" demekten fazlası gerekir.

Penny, bizim yatağımızın ayak ucundaki yatağından havlıyor. Yorganı kaldırıp küçük tüylü topu kucağıma alıyorum ve onu Victoria'ya veriyorum. Victoria onu göğsüne sıkıca sarıp başının üstüne öpücük konduruyor.

"Annenizi özleyeceksiniz, değil mi yavrular? Ama merak etmeyin, göz açıp kapayıncaya kadar geri döneceğim."

Göğsüm sıkışıyor ve Victoria yüzümdeki endişeyi görmeden önce başka yere bakmak zorunda kalıyorum. Daha önce hayatımın bitmesini hiç istememiştim, ama önümüzdeki birkaç günün bir an önce geçip karımın ait olduğu yere, yanıma, eve dönmesi için her şeyi verirdim.

Ağzına hiçbir şey almayan Victoria ile dayanışma içinde, kahvaltayı atlıyorum. Zaten yiyebilecek miyim emin değilim. Midemdeki sürekli çalkantı durmak bilmiyor, ama Sol Victoria'nın çantasını arabaya götürürken, kendime güvenen bir gülümseme takınıp kolumu onun omuzlarına doluyorum.

"Hazır mısın?"

"Her zamanki gibi."

Christian'ı pencerede dururken görüyorum. Elini kaldırıyor ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum. Victoria için endişelenmek beynimin tüm gücünü tüketmiyormuş gibi, şimdi bir de kardeşim için endişeleniyorum. Bina çıktığından beri kendisi gibi değil ve Sağlık ve Güvenlik İdaresi'nin her beş dakikada bir onu kontrol etmesi de pek yardımcı olmuyor. Ölümçül kazalar söz konusu olduğunda, Konsorsiyum üyeliğimiz bile bize kolay bir yol izleme hakkı vermiyor. George amca, durumu yumuşatmak için elinden geleni yaptı, ama bu bir süreç ve ne yazık ki Christian bu süreci yaşamak zorunda. Onlar suçlamada bulunmayacaklar, buna cesaret edemezler, ama bunu bilmek onun için durumu kolaylaştırmıyor.

Elimden geldiğince ona destek olmaya çalıştım, Xan da öyle, ama Christian'da De Vil ailesinin inatçı geni var. Her şeyi kendi başına halletmek istiyor.

"Benim işim, benim sorumluluğum" her yardım teklif edildiğinde söylediği söz.

Hastaneye yaklaştıkça Victoria'nın yüzü soluyor, ama omuzlarını dikleştirip birkaç derin nefes alıyor ve bana tuhaf, titrek bir gülümseme atıyor. Ona yardım edemediğim için kendimi çok güçsüz hissediyorum. Elimden gelse, Sol'u havaalanına yönlendirip onu sıcak bir yere götürürdüm. Onu güvende tutabileceğim bir yere.

Elizabeth, geri kalan günlerini kız kardeşinin ayakkabılarını yalayarak geçirse iyi olur. Hayatımıza yeniden girdiğinden beri, neredeyse hiç konuşmadık, çünkü onun yanında kendime güvenemiyorum. Sesini her duyduğumda, ellerimi boğazına dolayıp onu boğmak için içimi bir dürtü kaplıyor. Victoria affetmiş gibi görünse de, ben affedemiyorum. Onun için durum farklı olabilir, ama ben bu kinimi mezara kadar taşıyacağım.

Saat ondan birkaç dakika önce hastaneye vardık. Arabadan inerken Victoria inledi.

Eloise ve Briony öne doğru yürürken, "Gelmeyin demiştim," diyor.

"Kaltak, lütfen," diyor Eloise. "Kalmayacağız, ama en azından gelip bunu yapmalıydık."

İkisi de kollarını karımın omuzlarına doluyor. Aptalca bir şekilde kıskanıyorum. Onu teselli eden, destek için başvurduğu kişi ben olmak istiyorum. Grup kucaklaşması devam ederken birkaç adım uzakta duruyorum. Neredeyse bir dakika sonra üçlü ayrılıyor.

"Gitmeliyim." Victoria başparmağıyla hastane girişini işaret ediyor. "Nicholas ameliyatım bittiğinde sana mesaj atar, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Tabii."

"Mesajını bekliyor olacağız." Bir kez daha hızlıca sarılırlar ve karımın en yakın iki arkadaşı, birkaç kez arkasına bakıp el sallayarak uzaklaşır.

Sokağın sonundaki köşeden kaybolduktan sonra, Victoria derin bir nefes alır ve hastaneye girer.

O bekleme odasının kapısını açarken ben de onun beline dokunuyorum. Elim altında kasları titriyor, bu da onun gergin olduğunun bir işareti. Laura ve Phillip orada ama Elizabeth'ten iz yok. Laura'nın yüzü solgun ve mum gibi, Phillip ise karnını tutuyor ve hafifçe öne eğilmiş durumda.

O lanet hissi çok iyi bilirim.

"Beth nerede?" Victoria'nın sesi titriyor ve onu omzuma atıp kimsenin bizi bulamayacağı bir yere götürmek için şiddetli bir dürtü beni kaplıyor.

"Yolda. Joel arabayı park ediyor."

Oh, bu ilginç olacak. Henüz kötü şöhretli Joel ile yeniden bağlantı kurmadım.

"Yapma," diye fısıldadı Victoria. "Uslu dur." Dudakları seğirdi ve ben ona gülümsedim. Beni çok iyi tanıyor ve bunu seviyorum. Ailem ve şimdi de eşim dışında çoğu insan için ben kapalı bir kitap gibiyim.

"Tek kelime bile etmedim."

"Söylemene gerek yoktu." Başını koluma yaslar. "Seninle tanışacağı için gergin."

"Olması gerektiği gibi."

Tsk diye ses çıkarır, ama gözleri parıltıyor. Kalbim onun böbreği ile birlikte parçalanmadan önce biraz neşeye kapılma şansı, benim için çok hoş.

Birkaç dakika sonra Elizabeth bekleme odasına girer, ardından Victoria ve benim Windsor'daki kafeden takip ettiğimiz adam gelir. Elizabeth beni görmezden gelir, önce Victoria'yı, sonra da anne babasını kucaklar.

Joel ayaklarını sürüyerek, bana "Selam dostum" der.

"Nicholas." Alışılmadık bir hareketle, ona acıyarak elimi uzattım. Bir an durakladı, sonra elimi sıktı.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim."

"Özür dilemen gerekmiyor." Elizabeth'e anlamlı bir şekilde bakıyorum. O da gözlerime meydan okurcasına bakıyor, tanıdığımı sandığım çekingen, itaatkar kadın ortada yok.

"Sonunda doğru kız kardeşi evlendin, Nicholas," diyor Elizabeth.

Dudaklarım incelir. "Oh, bunu çok iyi biliyorum."

Ona baktıkça cesareti kırılır ve omuzları çöker. "Özür diledim."

"Bana değil."

"Nicholas." Victoria elini koluma koyar, dokunuğu genellikle yatıştırıcıdır, ama ben çok gerginim, bundan rahatlayamıyorum. "Şu anda hiçbirimizin strese ihtiyacı yok."

"Üzgünüm, Nicholas. Tamam mı?" Elizabeth yavaşça içini çekip ayaklarına bakıyor. "Sana yalan söylediğim ve yaptıklarım için özür dilerim. Başka bir yol bulmalıyım."

"Evet, öyle yapmalıydın."

"Söyleyeceklerini söyledin." Joel sonunda kadını savunacak cesareti bulur. Victoria'ya böyle konuşsaydı, çoktan araya girerdim. Ama kızaran yüzü sözlerinin etkisini azaltır. Çatışmalarda pek tecrübeli olmadığı belli.

Benim gibi değil.

"Daha başlamadım bile."

Tartışma daha da kızışmadan önce, iki cerrah odaya girer; biri Victoria, diğeri Elizabeth için. Bu manzarayı görünce boş midem bulanır.

İşte bu kadar.

Victoria'nın beline sarılır ve onu kendime doğru çekerim. "Uyandığında başucunda olacağım, tamam mı?" Söylemek istediğim bu değil, ama nedense, söylemek istediğim sözler boğazımda yapışkan gibi takılıp kalıyor.

O, solgun ve nemli cildiyle başını sallar.

Odayı terk edip, ameliyathanelerin ve özel odaların bulunduğu yere çıkan tek bir merdiveni çıkıyoruz. Elizabeth bir odaya götürülüyor ve tabii ki Laura ve Phillip de Joel ile birlikte onunla gidiyorlar. Ağzımı nasıl kapalı tutabildiğim tam bir muamma, özellikle de Victoria'nın yüzü buruşup, gözleri anne babasının uzaklaşan sırtlarını takip ederken.

Ameliyat için hazırlandığında bile, anestezi uzmanı son bir sorusu olup olmadığını sormak için geldiğinde bile,

hatta görevli onu ameliyathaneye götürmek için geldiğinde bile. Sedyeyle birlikte, daha fazla ilerlememe izin verilmeyen noktaya kadar yürüdüm.

"Nicholas, ben..."

Elini sıkıyorum. "Ne, ufaklık?"

Elini uzatıp avucunu yanağıma bastırıyor. "Boş ver, bekleyebilir."

Saniyeler sonra, o gitmiştir.

Bir sandalyeye çöküp başımı ellerimin arasına gömüyorum, parmaklarımı saçlarıma geçiriyorum.

Bir süre sonra, yaklaşan ayak sesleri duyulur. Kim olursa olsun, durur, derin bir nefes alır ve yanıma oturur.

"Nicholas." Laura sırtıma dokunur. Ben birden doğrulurum ve eli düşer. "Nasıl?"

Şaşkınlıkla burnumu çektim. "Onu görmeye gelseydin, cevabı bilirdin, değil mi? Ama yine Elizabeth'i tercih ettin. Çok barizsin Laura."

"Bu doğru değil. Elizabeth'i yerleştirdikten sonra onun odasına gittim, ama odası boştu."

Onu korkutacak kadar nefret dolu bir bakış attım. "Ebeveynlik sorumluluklarını paylaşmayı düşündün mü hiç? Phillip bir kızı, sen diğerini alabilirsin."

Dudaklarını ısırdı. "Stresli bir dönem. Aklımız başımızda değil."

"Canın cehenneme, Laura." Koltuğumdan fırladım. "Temiz hava almam lazım."

"Nicholas," diye ağlamaklı bir sesle seslenir, ama ben dinlemeye niyetim yok. Merdivenlerden aşağı koşarım ve keskin rüzgâr ve ince çiseleyen yağmurla karşılaşırım. Yüzümü gökyüzüne kaldırıp gözlerimi kapatırım ve birkaç kez derin nefes alırım.

"Beklemek en kötüsü, değil mi?"

İç çekip kayınpederimin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ne istiyorsun, Phillip?"

"İki kızımın da bu ameliyattan sağ salım çıkması için. Bir çözüm yolu bulup ilişkimizi düzeltmemiz için."

Gözlerimi kaçırıyorum. "Eğer 'biz' derken sen ve beni kastediyorsan, şimdi bunun sırası değil. Ne nazik davranacak ne de senin duygularını düşünecek havada değilim."

"Anlıyorum." Bir sigara yakar ve dumanı havaya üfler. "Yıllardır sigara içmedim. Resepsiyonistten bir tane çaldım."

Dilimin ucunda keskin bir "Ee?" cevabı var. Ama hiçbir şey söylemiyorum.

Yağmur durur ve güneş bulutların arkasından yüzünü gösterir, ama bir saniye sonra yine kaybolur. Dönüp içeri girerim. Phillip, kurtulamadığım bir sülük gibi peşimden gelir. Laura'nın ona söylediklerimi anlattığı açıktır ve eğer bu onun kefaretinin ödeme şekliyse, bu konuda berbat bir iş çıkarıyor. Ameliyathane dışındaki bekleme salonuna dönerken kendime bir kahve dolduruyorum. Tadı kül gibi ama kafeinin etkisi hoşuma gidiyor.

Cerrah iki ila üç saat süreceğini söyledi. Saat üçüncü saati geçip dördüncü saate girdiğinde endişem on katına çıktı. Bir şeyler ters gidiyor. Bunu hissediyorum. Biliyorum. Altıncı his gibi, içgüdülerim beni deli ediyor ve karnım bir inip bir çıkıyor. Yürümek beni sakinleştirmiyor. Oturmak beni sakinleştirmiyor. Ellerimle saçlarımı taramak ve köklerinden çekmek beni sakinleştirmiyor. Phillip etrafta dolaşırken, Laura Elizabeth'i götürdükleri ameliyathane dışında beklemek için ortadan kayboluyor.

Victoria kurtulamazsa, burayı yerle bir edeceğim. Lanet olası dünyayı yerle bir edeceğim.

Otuz dakika daha geçer ve ameliyathane kapılarını kırıp içeri girip neler olduğunu öğrenmek için can atarken, kapılar açılır ve Victoria'nın cerrahı çıkar.

"Ne oluyor?" Ellerimi cebime sokuyorum, yoksa boynuna sarılır ve bilgiyi ondan zorla çıkarırım.

"Bayan De Vil ameliyatı başarıyla atlattı. Şu anda dinleniyor."

Dizlerim titrer ve dengemi sağlamak için bir elimi duvara dayarım.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı Phillip.

Cerrah omzumun üstüne hafifçe vurur. "Hemen bir hemşire gelip sizi yanına götürecektir."

"Neden gecikti? İki ila üç saat demiştiniz. Neredeyse dört saat oldu."

"İki ila üç saat ortalama süredir, ama her hasta farklıdır. Küçük bir komplikasyon oldu ve düzeltilmesi biraz daha zaman aldı."

Kalbim yerinden çıkacak gibi. "Ne tür bir komplikasyon?"

"Bayan De Vil'de küçük bir iç kanama oldu. Kanamayı durdurduk ve kan nakli yaptık." Bir kez daha omzuma hafifçe vurur. "Endişelenecek bir şey yok."

Küçük kanama mı? Kan nakli mi? Hiçbir konsültasyonda bunların olasılığı söz konusu olmadı. "Ama o iyi mi?"

"Tamamen iyi. Anesteziden dolayı biraz sersemlemiş, ama hepsi bu."

Salıncak kapıdan geri çekilir. Phillip ile bakışırız. Sanki bana sarılacakmış gibi bir hareket yapar, sonra vazgeçer.

"Vicky'miz çok dayanıklıdır."

"Öyle olmak zorunda kalmamalıydı," diye homurdanırım.

Phillip boğazını temizledi. "Ben..." Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Laura'ya haber vermeli ve Beth'i kontrol etmeliyim."

"Öyle yap." Ona sırtımı dönüyorum. Gittiğinden emin olunca oturuyorum ve rahatlamaya bırakıyorum kendimi.

Bitti.

Victoria'nın teni, sert floresan ışıkların altında solgun görünüyor, ama bana gülümsemesi benim de gülümsememi sağlıyor. Bir sandalye çekip elini tutuyorum, metal bir direğe asılı şeffaf sıvı torbasına bağlı kolundaki iğneyi devirmemek için dikkatli davranıyorum.

"Selam, ufaklık." Elini kaldırıp öpüyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Sadece sana," diyor, gözlerini kapatarak.

"Yorgunum."

Hemşireye sorgulayan bir bakış atıyorum.

"Bu normal," diyor. "Bayan De Vil'in kan dolaşımında hala anestezi var."

Başımı sallayarak dikkatimi Victoria'ya geri veriyorum. "Uyu. Uyandığında ben burada olacağım."

Bir şeyler mırıldanıyor ama anlaşılmaz. Burun köprümü sıkıştırıp derin nefesler alıyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp aile grubumuzun sohbetine Victoria'nın ameliyatı atlattığını bildiren bir mesaj yazıyorum, Eloise ve Briony'ye de bir mesaj gönderiyorum, sonra cevapların sesiyle onu uyandırmamak için hemen telefonumu sessize alıyorum.

Bir süre sonra Laura ve Phillip kapıdan başlarını uzatıyorlar. İkisine de siktirip gitmelerini söylemek istiyorum. Ama onlar içeri girerken bir şekilde dilimi tutuyorum.

"O nasıl?" diye soruyor Laura, yatağın diğer tarafına bir sandalye çekerek.

"Yorgun. Onu uyandırmayın."

"Uyandırmayız." Phillip, Laura'nın arkasında durur ve ellerini onun omuzlarına koyar. "Beth ameliyattan çıktı. O da uyuyor."

"Tamam." Daha fazlasını söyleyecek halim yok, onlar da daha fazlasını beklemiyorlar.

Üçümüz garip bir sessizlik içinde oturuyoruz. Laura sandalyesinde sürekli kıpır kıpır olduğu için, bu sessizlik onlar için garip. Eğer benden nazik bir sohbet bekliyorsa, hayal kırıklığına uğrayacak. Gözlerim Victoria'nın yüzünden ayrılmıyor, uyanıp uyanmadığını anlamak için en ufak bir işaret arıyorum.

Bir saat sonra uyanıyor. Göz kapakları titriyor ve sanki sabahın en güzel esnemesini yapıyormuş gibi sevimli bir ses çıkarıyor. Beni görmek için başını hareket ettirmek zorunda kalmaması için ayağa kalkıp onun görüş alanına giriyorum.

"Merhaba." Elimin tersiyle yanağını okşuyorum. "Daha iyi misin?"

"Biraz. Ağrıyor."

"İyileşeceksin. Sadece dinlen."

"Merhaba, canım." Laura da ayağa kalkar ve Victoria'nın kulağının arkasına bir tutam saçını yerleştirir. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"İçecek." Dudaklarını yalar. "Susadım."

"Ben getiririm." Sürahiden bir bardak su doldurup içine bir pipet sokuyorum. "Al." Pipeti dudaklarına götürüp başını destekliyorum. Birkaç yudum aldıktan sonra yatağa geri uzanıyor.

"Bir kedi yavrusu kadar güçsüzüm."

"Daha erken." Bardağı yatağının yanındaki küçük masaya koydum.

"Beth nasıl?"

"O iyi, hayatım." Laura eğilip alnına bir öpücük kondurur. "Derin uykuda."

"O zaman her şey yolunda gitti?"

"Mükemmel. Cerrah, ameliyatın ders kitabı gibi olduğunu söyledi."

Seninkinden farklı olarak, diye neredeyse ağızımdan geçiriyorum.

"Oh, çok iyi. Uyandığında yanında olmalısın."

Laura'ya sert bir bakış atarak gitmesi için onu cesaretlendiririm.

Victoria ne derse desin, annesinin ona öncelik vermesi zamanı gelmiştir.

"Joel onunla birlikte. Bir süre seninle oturmak istedik."

Karımın gülümsemesi minnettarlıkla dolu ve bu hem kalbimi parçalıyor hem de bir şeyler kırmak istememe neden oluyor. Minnettarlık, çünkü bir kez olsun annesi onu küçük kardeşi lehine bir kenara itmemiş. Duvara yumruk atmak için can atıyorum.

"Tamam." Bana dönerek yüzünü buruşturuyor. "Biraz uyumalısın. Dün gece pek uyumadın. Ben iyiyim."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Birkaç gün önce buraya bir yatak koydurttum." Kayıt memuru, ısrar edince bana *bunun kurallara aykırı olduğunu* söyledi. Umurumda değil, dedim. Karım, kararlı bir kocayı gördüğünde, pes etti.

"Nicholas, hayır. Düzgün bir gece uykusu çekmelisin." "Çekerim. Tam burada, seninle birlikte."

Çenesi gerildi, ama bu noktada karımı yeterince iyi tanıyorum ve benim burada olmamın onu rahatlattığını ve güvence verdiğini biliyorum.

Gün boyunca ara ara uyuyor ve akşam yaklaşırken Laura ve Phillip, Elizabeth'i kontrol etmek için ayrılıyorlar. Gittiklerine sevindim. Laura'nın sürekli yalvaran bakışlarından bıktım. Eğer işleri düzeltmek istiyorsa, Victoria'nın birkaç günden fazla bir öncelik olduğunu bana göstermesi gerekir. Birkaç yıl dene, sonra bakarız. İster içgüdü ister şüphecilik olsun, onun söylediklerine inanmıyorum.

O gece, ayaklarım yatağın ucundan sarkarken, yanımda Victoria'nın sessiz nefes alıp verişini duyarak, katlanabilir yatağa uzandım, gözlerimi kapattım ve uykuya daldım.

"Nicholas."

Victoria'nın fısıldayarak adımı söylemesi, huzursuz uykumdan beni uyandırdı.

Bir saniye sonra yataktan kalkarım. "İyi misin?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum." Titreme geçiyor. "Donuyorum."

Elimi alnına koyuyorum. Ateşi var.

"Bir şeyin yok," diye yalan söylüyorum ve yatağın üzerindeki düğmeye basarak hemşireyi çağırıyorum. "Ben yanıdayım."

Birkaç saniye sonra hemşire gelir. Victoria'nın bana söylediklerini tekrarlarım, midemde biriken endişeyi bastırmaya çalışırım. Hayatım boyunca içgüdülerime güvenerek yaşadım ve şu anda içgüdülerim bana tersini söylüyor. Bir terslik var. İçgüdülerim öyle söylüyor.

Hemşire Victoria'nın nabzını ve ateşini ölçtü, sonra tansiyon aletini taktı. Ben doktor değilim, ama sistolik basıncın yüzün altında olması iyiye işaret değil.

"Ona ne oldu?" Sesimdeki dehşeti ben bile duyabiliyorum ve Victoria bana iri gözlerle bakınca küfrediyorum.

"Nicholas?" Sesi zayıf, konuşmak çok zor geliyormuş gibi.

Tanrım, lütfen onu kaybetmeme izin verme. Ben... Yapamam.

Alnındaki ıslak saçları eliyle silkeliyorum. "Sorun yok, ufaklık." Hemşireyle göz göze geldiğimde midem bir anda düğümleniyor. Tek kelime etmeden, hızla dönüp odadan neredeyse koşarak çıkıyor. On saniye sonra, üç doktor ve başka bir hemşire içeri giriyor. Kenara itiliyorum, önümdeki sağlık görevlileri duvar gibi önümü kapatıyor.

"Ne oldu?" Panik boğazımı sıkıyor. İçeri girmeye çalışıyorum, ama doktorlardan biri elini göğsüme koyup beni geri itiyor.

"Bay De Vil, bize yer açın."

Çaresizim. Lanet olası çaresizim.

Ellerimle saçlarımı tarıyorum. Nefesim göğsümden girip çıkıyor. Victoria benimle konuşmuyor. Her şey çok hızlı geliyor. Çok hızlı. Geriye doğru sendeliyorum. Omurgam duvara çarpıyor, dizlerim

titriyor. Emirler bağırlıyor, hastane personeli sanki peşlerinde yangın varmış gibi koşturuyor. Panik gördüğümde anlarım ve bu odada panik içinde olmayan tek bir kişi bile yok.

"Daha fazla," diye bağıırır doktorlardan biri. "Torbayı sıkın. Bunu ona hızlıca vermem lazım."

Onu görebilmek için çaresizce volta atıyorum, ama daha fazla insan geliyor ve yer kapmak için itişip kakışıyorlar.

Neler olduğunu doktorun söylemesine gerek yok. Zaten biliyorum. Onu kaybediyorum.

Otuz Dördüncü Bölüm

NICHOLAS

Oda sessiz, kargaşa yatışmış, sadece Victoria, ben ve ağzını hareket ettiren tek bir doktor var, ama kulaklarımda, fırtınadan sonra nehirdeki akıntılar gibi uğultu olduğu için söylediği tek kelimeyi bile duyamıyorum.

"—nadir, ama elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Başımın iki yanını tutarak gözlerimi sıkıca kapattım. "Bir daha söyle."

"Eşiniz bakteriyel bir enfeksiyon kapmış ve bu da sepsise yol açmış. Hastaların ameliyattan kısa süre sonra enfeksiyon kapması son derece nadirdir, ama..."

"Sepsis mi? Bu ne anlama geliyor? İyileşecek mi?"

"Elimizdeki en güçlü antibiyotikleri veriyoruz, ama enfeksiyon çok agresif." Yüzünü buruşturur ve ben en kötü habere hazırlanırım. "Önümüzdeki birkaç saat içinde kontrol altına alamazsak, ölebilir."

Ayaklarımdaki sağlam zemin kaybolur. Dizlerim titrer. Dengemi sağlamak için elimi duvara dayarım. Midem düğümlenir, doktorun sözleri boş bir hastane koridorunda yankılanan ayak sesleri gibi kafamda yankılanır.

Ölmek. Victoria ölebilir.

Hayır. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bu olamaz. Ona olamaz.

"Başka bir şey olmalı. Deneysel bir şey. Ne kadara mal olursa olsun, onu bulun. Umurumda değil. Sadece..." Doktorun

omuzlarından tutuyorum. "Onu kurtarsan iyi olur. Ne gerekiyorsa yap, onu kurtar."

Elimi tutar ve nazikçe çekerek yanıma koyar. "Deneysel ilaçlar yok. Tek yapabileceğimiz antibiyotiklerin işe yaramasını ummak. Şu anda vücudu kendisine saldırıyor ve iltihaplanma çok yaygın. Önümüzdeki iki üç saat içinde ilaçların istenen etkiyi gösterip göstermediğini anlayabiliriz." Elini omzuma koyar. "Onunla konuşun. Yardımı olur."

"Onunla mı, benimle mi?"

diye soruyorum donuk bir sesle. "İkisiyle de."

O ayrılırken, bir hemşire içeri girer ve Victoria'nın yatağının diğer tarafına geçer. Bana, muhtemelen güven verici olduğunu düşündüğü bir gülümseme atar. Ben güvenli hissetmiyorum. Kahrolasica korkmuş durumdayım. Victoria ameliyattan çıktığında solgun olduğunu düşünüyorsam, şu anki haliyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey. Cildi kağıt kadar ince ve gözlerinin altındaki siyah halkalar sanki yüzüne defalarca yumruk atılmış gibi görünüyor.

Yatağının yanına bir sandalye çekip oturdum. Umutsuzluk ve inanamama duygusu göğsümü sıkıştırıyordu. Bu nasıl olmuştu? Olmamalıydı. O, Penny ve benimle birlikte evde, yatağımızda uyuyor olmalıydı.

Bu Elizabeth'in suçu. Onun, Laura'nın ve Phillip'in suçu. Sanki Victoria, kendi hayatını tehlikeye atsa bile, kız kardeşinin hayatını kurtaracak bir ameliyatı reddedebilirdi sanki. Bana anlattıklarından, karımın yirmi dört yılını, ailesinin gözünde eşitlik için mücadele ederek geçirdiği açık. Hiçbir zaman bunu doğrulamadı, ama ailesinin sevgisine layık olduğunu hissetme arzusu kararında rol oynadı ve Victoria dahil kimse beni aksine ikna edemez.

Alnımı karımın serin eline dayıyorum ve içimden bir sel gibi kelimeler dökülüyor, her biri bir sonrakini takip ediyor. "Lütfen beni terk etme. Sensiz yaşayamam. Seni seviyorum. Daha önce söylemediğim için özür dilerim. Kelimeleri bulamadım. Neden şimdi, sen bilinçsizken söylemesi bu kadar kolay?" Avucunu yanağıma bastırıyorum. "Seni çok seviyorum. Annem öldükten sonra, kalbimin de öldüğünü sandım.

onunla birlikte, ama sen ona yeniden hayat verdin. Sen benim her şeyimsin, Half-pint. Sen benim hayatımsın. Sensiz devam edemem. Devam etmek istemiyorum. Lütfen, lütfen bana geri dön. Savaş, bebeğim." Gözyaşları yanaklarımdan süzülerek soluk mavi hastane battaniyesine damlıyor ve koyu, yuvarlak bir iz bırakıyor. "Savaş. Yapabileceğini biliyorum. Sen tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin. Onun kazanmasına izin verme."

Yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum. "Bir zamanlar seni değiştirmek istediğime inanamıyorum. Çok asi, çok inatçı, çok küstah olduğunu düşünüyordum. Senin hakkında sevmediğimi sandığım şeyler, aslında en çok sevdiğim şeylermiş. Lütfen, yalvarıyorum sana, Half-pint, lütfen beni terk etme. Sensiz ben bir hiçim."

Kapı birden açılır ve Laura ile Philip neredeyse kapıdan düşecekler. Sağlık görevlileri onlara olanları anlatmış olmalı ve bu beni çok kızdırıyor. Ben onun en yakın akrabasıyım. Kimin gelip kimin uzak duracağına ben karar vermeliyim. Kan çanağı gözlerim ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımla, birkaç acımasız sözle onları yerle bir ederken, duygularım yüzümden okunuyor.

"Bu senin hatan."

"Nicholas." Babamın sesi, son birkaç saatteki kaosun yarattığı zihin bulanıklığını dağıtır.

Yorgun bir şekilde başımı Victoria'nın yatağından kaldırıp ona bakıyorum, uykusuzluktan gözlerim yanıyor.

Arkasında, Xan duruyor, yüzünde hiç görmediğim kadar ciddi bir ifade var. "Girebilir miyiz?"

Elimi yarı kaldırıyorum. Elimden gelenin en iyisi bu. Yorgun ve korkmuş durumdayım. Victoria geceyi atlattı, ama durumu hala kritik ve henüz tehlikeyi atlatmış değil. Ölmesen bile, bir veya daha fazla uzvunun kesilme riski var. Bu düşünce, tüm bu adaletsizliğe karşı çılgınlık atmak istememe neden oluyor.

Ellerimle yüzümü kapatıp, umutsuzluk içinde başımı sallıyorum. Babam omzumu sıkıyor. "Laura ve Phillip nerede?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil." Onlara suçlamalar yağdırdıktan sonra, gitmezlerse onları dışarı attıracağımı söyledim. Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. "Bu olmamalıydı baba. Cevaplar istiyorum. Cevaplara *ihtiyacım var* lan."

"Birkaç dakika önce cerrahla konuştum," diyor Xan, bir sandalye çekip yanıma oturuyor. Bana bir kahve uzatıyor, ben de ondan alıyorum. "Böyle bir şeyin olma ihtimali yüzde bir, ama başına geldiğinde istatistiklerin ne önemi var ki?"

"Haklısın." Başımı geriye atıp derin bir nefes alıyorum.

"Git bir şeyler ye, Nicholas," diyor babam. "Biz onunla kalırız."

Olmaz. "Hayır. Ya uyanırsa ve ben burada olmazsam? Ayrıca, a değilim." Kahve beni ayakta tutar. Karım gözlerini açtığında, gördüğü ilk kişinin ben olduğumdan emin olmak istiyorum.

Gözlerini aarsa.

Yumruğumu göğsüme bastırıp ovuşturuyorum. Sanki yerçekimi beni aşağı çekiyormuş gibi hissediyorum. İçmek için kolumu kaldırmak bile büyük bir çaba gerektiriyor. Konuşmasak da, ailemin sessizliğindeki sevgisi bana güç veriyor ve onlara ifade edebileceğimden çok daha fazla minnettarım.

Her otuz dakikada bir, hemşire birkaç hayati organın değerlerini ölüyor, bunları bir çizelgeye kaydediyor ve sonra yerine geri dönüyor.

Hayatımın alt st olduğu andan bu yana on saat geçti.

Annemin banyo küvetinin dibinde yatarken bulduğumdan beri hayatımın en kötü on saatiydi.

Bununla başa çıkmak için hayatımı bir balonun içinde yaşadım. şimdi bunun farkındayım ve Victoria, ben ne olduğunu anlamadan kalbime kök salmasaydı, hayatımı bu şekilde sürdürmeye devam edecektim. Aşık olamayacağımı sanıyordum. Gerçekte ise, doğru kadının gelmesini beklemem gerekiyordu.

Bir bakıma, Elizabeth'e ölümünü sahte gösterip Victoria ile beni bir araya getirdiği için minnettar olmam gerekir, ama henüz o noktaya gelemedim. Ve eğer o başaramazsa, ben de asla o noktaya gelemeyeceğim.

Babam ve Xan birkaç saat kalıp Christian ve Saskia ile yer değiştiriyorlar. Onları çok iyi anlıyorum. Benim

bunu tek başıma yaşamamı istemiyorlar. Kız kardeşim arkamda durup kollarını omuzlarıma dolayarak yanağını yanağıma dayadığında, kalbim minnetle doluyor.

"Senin için buradayız. Senin için ve Victoria için. Seni seviyoruz."

Gözlerime yeniden yaşlar doluyor. Ben ağlayan bir adam değilim. Annabel'i ya da annemi gömdüğümüzde bile ağlamamıştım. Victoria beni her sevgi dolu anında değiştirdi ve ben bunun farkına bile varmadım.

"Anladım, kardeşim." Christian koluma hafifçe yumruk atar. O da benim kadar bitkin görünüyor - aynaya bakmadım ama - ve tüm bunlar bittiğinde, Victoria evde iyileşirken, kardeşimle oturup onu endişelendiren şeyi bana anlatıp anlatmayacağını görecekim.

Tobias ve George amca üçüncü vardiyayı üstleniyor. Onların görünüşü yüzüme bir gülümseme getiriyor. Ailemin bir araya gelip bir program hazırladığı belli, ama onlar gittikten sonra sadece karım ve ben kaldığımızda, derin bir nefes alıp yanaklarımdan sessizce gözyaşları akıtıyorum.

Bir şey beni uyandırıyor. Birdenbire doğruluyorum, kalbim beşinci vitesine geçiyor. Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum, ama uyuyakalmış olmalıyım.

"Victoria?" Parmak eklemlerimi göz çukurlarıma sokup ovuşturuyorum. Her şey bulanık. Tekrar ovuşturup birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. Belim spazm geçiriyor, gergin kasları yoğuruyorum.

Görüşüm netleştikçe karımın yüzünü inceliyorum. Hâlâ sakinleştirici etkisi altında ama mumsu solgunluğu geçmişti ve yanaklarına biraz renk gelmişti.

"Karınız çok dayanıklı bir kadın."

İrkıldım. "Kahretsin, Doktor. Geldiğinizi duymadım."

"Derin uykudaydınız. Uyandırdığım için özür dilerim."

"Bayılmış olmalıyım." Boynumu iki yana çevirerek gerdim. "Bana doğruyu söyle. Durumu nasıl?"

"Birkaç saat önce ölümün eşiğinde olan bir kadın için oldukça iyi." Gülümsüyor ve sanırım beni rahatlatmak istiyor, ama benim ihtiyacım olan şey sempati değil, gerçekler.

"Amputasyon ne olacak?" Bu kelimeyi söylemek bile midemi bulandırıyor.

"Enfeksiyon geriliyor. Son kan testleri umut verici." "Yani ölmeyecek ve kollarını ya da bacaklarını kaybetmeyecek mi diyorsunuz?" bacaklarını kaybetmeyecek mi diyorsunuz?"

"Doğru. Zamanla tamamen iyileşecek. Şanslı bir kadın."

Beni içten içe yiyip bitiren ezici korku yok oluyor, yerini rahatlamamanın getirdiği baş dönmesi alıyor ve gözlerime yeni gözyaşları akıyor. Son yirmi dört saatte, önceki otuz yılda ağladığımdan daha fazla ağladım.

O iyi olacak. Karım, bencil kız kardeşine yaptığı özverili bir fedakarlık yüzünden ölmeyecek ya da hayatını değiştirecek sonuçlara katlanmak zorunda kalmayacak.

"Neden uyanmadı?"

"Hâlâ sakinleştirici etkisi altında. Kısa süre içinde bu ilaçları kesmeye başlayacağız. Bunu yaptığımızda, bir saat içinde uyanması gerekir. Kendinizi tazelemek isterseniz, şimdi tam zamanı."

"Hayır." Onun güzel ela gözlerine bakıp tatlı sesini duyana kadar hiçbir yere gitmiyorum.

"Nasıl istersen." O geri çekilir ve yine baş başa kalırız, ama bu sefer durum farklıdır.

Titrek bacaklarımla ayağa kalkıp eğilip alnına öpücük konduruyorum.

Onu kaybetmedim. Ait olduğu yere, benimle birlikte eve geliyor.

Eğer iyi kalpli bir adam olsaydım, Laura ve Phillip'i arayıp en büyük kızlarının hayatta kalacağını söyledim.

Ama

değilim.

O yüzden

aramıyorum.

İkisini de siktir et. Biraz daha acı çekebilirler. Umurumda

değil.

Otuz Beşinci Bölüm

VICKY

Üç ila beş gün kalmayı planladığım hastanede dört hafta geçirmek, hayatımın büyük bir bölümünü kaybetmiş gibi hissettiriyor — ve bunu asla geri alamayacağım.

Bu bir kabus gibiydi.

Eloise geçen gün bana, ne olacağını bilseydim yine de Beth'e böbreğimi bağışlar mıydım diye sordu. Ona bilmediğimi söyledim, hala da bilmiyorum.

Şanslı olduğum tek şey, Anthony Davidson'ın ne kadar anlayışlı davrandığıydı. Tatil evinin tadilatını yapmak için kolaylıkla başka birini işe alabilirdi, ama bana hem kendisinin hem de eşinin benim tamamen iyileşene kadar beklemekten memnun olduklarını açıkça söyledi. Bu, umduğumdan da fazlasıydı. İşletmem pek de hayırlı bir başlangıç yapmadı ve Anthony ilk müşterim olmasaydı, böyle bir aksilik daha başlamadan işimi bitirebilirdi.

Beth, ameliyatından altı gün sonra taburcu olduğundan beri neredeyse her gün beni ziyaret etti. Benden farklı olarak, onda herhangi bir komplikasyon görülmedi. Her ziyaretinde ağlayarak bana ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Sepsis kapması onun suçu değildi, ama yine de o suçluluk duygusunu taşıyordu. Roller tersine olsaydı, ben de öyle yapardım.

Nicholas daha fazla özen gösteremezdi. İlk hafta boyunca yatağımın başında uyudu ve ben uyanınca hemen yanıma gelip saçlarımı okşayarak beni teselli eden sözler fısıldadı.

En önemli olduğunu düşündüğüm üç kelime hariç.

Bu günlerde, bunun benim için eskisi kadar önemli olup olmadığından emin değilim. Belki bana asla sevdiğini söylemeyecek, ama her davranışı bana sevdiğini gösteriyor ve onun beni sevmesi için bana aşık olması gerektiğini düşünsem de, onun için bir numara olduğumu biliyorum. Ekstra onaylanmaya ihtiyacım yok.

Bana çok iyi bakan hemşirelere veda etmek sandığımdan daha zor. Bir ay boyunca kapalı bir ortamda kalmak, yabancılarla yakınlaşmak için yeterli bir süre ve ben de öyle oldum, ama aynı zamanda eve gitmek için sabırsızlanıyorum. Penny'yi özledim. Muhtemelen beni hatırlamıyordur bile. Onunla olduğum sürenin üç katı kadar bir süredir ondan uzaktayım. Yine de bunu düzeltmek için zaman var.

Nicholas beni hastanenin dışına çıkarırken, Şubat ayının keskin havası yanaklarıma çarpar. Ocak ayının neredeyse tamamını kaçırdığımı düşünmek zor. Kışlık montumu üzerime daha sıkı sarınırım ve titrerim.

"Kapıyı kapat, Barron," diye bağırır Nicholas, koruması kapıyı yarı açık bırakmış olmasına rağmen. "Üşüyor."

Arkamdan uzanıp eline dokunuyorum. "Ben iyiyim. Telaşlanmayı bırak." "Asla olmaz." Dirseğimi tutup beni ayağa kaldırıyor ayağa kalkmama yardım eder. O kadar uzun süre yatakta kaldıktan sonra bacaklarım titriyor, kaslarım tamamen körelememiş ama eskisine göre çok daha zayıf. Bacaklarımdaki gücü geri kazanmak için önümde çok iş var ama başaracağım.

Araba Oakleigh'in etkileyici ön girişinin önünde durduğunda, bizi karşılamak için küçük bir karşılama grubu bekliyordu, ancak ailem onların arasında değildi. Nicholas ile ilişkilerimiz hala gergin ve onun her zaman benim tarafımda olmasını seviyor olsam da, annem ve babam için hem benim hem de Beth'in aynı anda ameliyat olması kolay olmamıştır. Annem sevgisini daha coşkulu bir şekilde göstermeye ve ikimize de eşit ilgi göstermeye çalışıyor, ama şimdi Beth hakkında ne demek istediğini anlıyorum. Ben her zaman güçlü ve bağımsız olan bendim, Beth ise zihinsel olarak daha zayıf ve daha fazla desteğe ihtiyaç duyuyor.

Garip bir şekilde, Nicholas'ım olduğu için artık bu durum eskisi gibi beni rahatsız etmiyor. Ölümle burun buruna gelmiş olmamın

yaşam görüşümü değiştirmiş olabilir. Sebep ne olursa olsun, onların gözünde her zaman ikinci sırada olduğum inancı biraz azaldı. Kız kardeşimi benden daha çok sevdiklerini düşündüğüm yılların acısını ortadan kaldırmıyor, ama onları eskisine göre daha iyi anlıyorum.

Dairemizin oturma odasına girdiğim anda Penny bana doğru uçar, beyaz bir tüy yumağı gibi. Onu kucağıma alıp sevgiyle okşarım. "Çok büyümüş. Beni hatırlayacağından emin değildim."

"Yatağına senin gömleklerinden birini koydum." Nicholas, Penny'nin başını okşadı. "Sanırım işe yaradı."

Onu yere indirdiğimde, poposunu sallayarak uzaklaşır ve bir çiğneme oyuncağı alır.

"Ve işte böyle, yerime başkası geçti."

Nicholas kollarıyla belimi sarar ve çenesini omzuma dayar. "Sen benim için her zaman birinci olacaksın."

Kalbim çarpıyor. Bunu daha önce de söylemişti, ama yine de kontrol etme ihtiyacı duyuyorum. Kollarında kıvrılıyorum. "Ciddi misin?"

"Evet." Burnumun ucunu öptü. "Acıktın mı?"

"Biraz. Daha çok yorgunum ve gerçekten banyo yapmak istiyorum." Hastanede sadece duş vardı ve köpük banyosuna dalıp, suyun son birkaç haftanın dehşetini biraz olsun hafifletmesini istiyorum.

"Banyo, yemek, sonra yatak." Beni bırakıp yatak odasına doğru büyük adımlarla yürüdü.

Kanepeye çöküp gözlerimi kapatıyorum. Doktor, birkaç hafta boyunca normalden daha fazla yorgunluk hissedeceğimi ve kabuslar veya uykusuzluk çekebileceğimi söyledi. Bana sepsis hastalığının yan etkileri olarak dikkat etmem gereken bir dizi başka belirti daha verdi. İnanması zor olsa da, bunlardan biri böbrek yetmezliği.

Bu konuda fazla paniğe kapılmamaya çalışıyorum. Kız kardeşime böbrek bağışladıktan sonra kalan tek böbreğimin iflas etmesi ne kadar korkunç bir ironi olurdu.

Okalıptüs ve vanilya kokusu yatak odasından geçip oturma odasına yayılıyor. Birkaç dakika sonra kocam ortaya çıkıyor. Tek kelime etmeden beni kucaklayıp banyoya taşıyor.

"Yürüyeblirim, biliyorsun," diye itiraz ediyorum, ama beni taşımasını çok seviyorum.

"Sus." Beni küvetin kenarına oturtur ve kıyafetlerimi çıkarır. Böbreğimi aldıkları dört küçük kesi neredeyse iyileşmiş ve günlük kan alımı için kullanılan kanülün bıraktığı morluklar da solmaya başlamış. Saçımı bağladıktan sonra elimi tutup beni suya indiriyor, sonra kendi kıyafetlerini çıkarıp arkama geçiyor. Bacaklarını bacaklarımın etrafına doluyor, ayaklarını ayak bileklerime geçirip kollarını belime doluyor.

"Su yeterince sıcak mı?"

"Çok lezzetli." Başımı omzuna yaslıyorum. "Sen de öyle."

O gülüyor. Haftalardır onun gülüşünü duymamıştım ve özlemiştim.

"Eve döndüğüne sevindim, ufaklık."

"Ben de eve döndüğüme sevindim. Annemi aramalıyım, en azından mesaj atmalıyım."

"Ben ona mesaj attım bile. Sevgilerini gönderdi." Sesinde bir parça şüphecilik var. "Ne zaman ziyarete gelebileceğini sordu."

İç çekerim. "Lütfen ona asla demediğini söyle."

Yine güldü. "Cazip bir teklif, ama hayır. Birkaç gün sonra, yerleşip yerleştiğinde dedim."

"Onlar hakkında ne hissettiğini biliyorum ve buna hakkın var. Ama gelecekte bir gün, ailemle ve belki Beth'le de barışmanın bir yolunu bulacağını ummaktan kendimi alamıyorum. Onlar benim ailem, Nicholas."

Kollarını bana daha sıkı sarar. "Denememi istiyorsan denerim, ama seni ihmal ettikleri için onları affetmemi bekliyorsan, bu biraz zaman alabilir. Elizabeth'in yaptığına gelince... Sana yaşattıkları için, ona bakarken boynuna ellerimi geçirip onu boğmak istemeden duramayabilirim. Üzgünüm, Half-pint, ama ben senin kadar merhametli değilim."

Bir bez alır, ortasına bir parça sabun sıkar, köpürtür ve göğsüme sürer. "Sana söylemeyi unuttum,

sonunda kız kardeşinin kendi amaçları için kullandığı kadının kim olduğunu bulduk."

"Öyle mi?"

"Evet. Adı Petra Downey'di. Yirmi yaşındaydı. On altı yaşında evden kaçmış ve birkaç yıl sonra, onu hiç bulamadan, ailesi bir trafik kazasında ölmüş. Ama annesinin tarafından bir kuzeni ve okuldan onu hatırlayan birkaç arkadaşı varmış. Kuzeni, onu ailesinin yanına gömmek için gerekli düzenlemeleri yapacak."

"Bu iyi. Onun ait olduğu yere, evine döneceğine sevindim." Beth sayesinde değil, ama bunu kendime saklıyorum. Nicholas'ın kız kardeşimi nefret etmek için daha fazla gerekçeye ihtiyacı yok ve onun yerinde olsaydım, eminim ben de benzer şekilde hissederdim.

Su soğuyana kadar banyoda uzanıyoruz, sonra o bana kurulamama ve pijamalarımı giymeme yardım ediyor. Saat daha sabah on bir buçuk, fiziksel olarak hiçbir şey yapmadım, ama yine de yorgunum. Doktorlar yorgunluk hissedeceğinizi söyleyebilir, ama bunu yaşamak bambaşka bir şey.

Nicholas mutfaktan tavuk çorbası ve taze pişmiş tahıl ekmeği getirir. Kokusu bile ağzımın suyunu akıtmaya yeter. Haftalarca hastanede yemek yedikten sonra ev yapımı bir şeyler yemek cennetten bir parça gibidir. İkinci porsiyonu reddederek yemeğimi bitiririm. Yemek, sıcak banyo ve hastaneden ayrılmanın duygusal çalkantısı beni neredeyse hiç enerjim kalmayacak hale getirmiştir.

Yastıklara gömülüp gözlerimi kapatıyorum.

Uyandığımda dışarısı karanlık. Nicholas'ın yatağının yanındaki saat altı otuz dört gösteriyor. Vay canına. Altı saatten fazla uyumuşum. Yatağın yanındaki lambayı açıyorum, ani parlaklığa gözlerim kırpışıyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Oh." Nicholas'ın yatak odamızın köşesindeki sandalyede oturduğunu ve kucağında uyuyan Penny'yi görmemişim. "Beni korkuttun."

Ağzının köşelerinde bir gülümseme belirir. "Zamanında bir iki kişiyi korkuttuğum olmuştur." Penny'yi yere indirir ve ayağa kalkar. Penny hemen top gibi kıvrılır ve gözlerini kapatır.

Yatağın kenarına oturarak, bir tutam saçımı kulağımın arkasına koydu. "Bir şeye ihtiyacın var mı, ufaklık?"

"Evet." Yanımdaki boşluğu okşadım. "Beni sarıl."

Nedenini bilmiyorum, ama bu basit istek karşısında yüzü buruşur. Yatağın etrafından dolaşıp uzanır, ben de yuvarlanıp ona sokulurum. Vücudu şiddetli bir titremeyle sarsılır.

"İyi misin?"

"Evet."

Sesinde, duygularını kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi bir titreme var. Ona bakmak için geriye yaslanıyorum. O... Tanrım, ağlıyor.

"Nicholas? Aman Tanrım, ne oldu?" Onu hiç ağlarken görmemiştim. Hiç. Bu beni mahvediyor. Dayanamıyorum.

"Victoria." Yanaklarımı avuçlayıp yüzümü yukarı doğru çevirdi, gözleri daha fazla gözyaşıyla parlıyordu. "Seni neredeyse kaybediyordum. Seni neredeyse kaybediyordum ve sana seni sevdiğimi bile söylememiştim."

Kalbim göğsümde sıkışır. Aylardır, kocamın dudaklarından bu sözleri duymayı umut ediyor ve dua ediyordum ama asla beklemiyordum. Onları duymama gerek olmadığını, onun eylemlerinin tek önemli şey olduğunu kendime inandırmıştım.

Ne kadar

yanılmışım.

Gözyaşlarıma

boğuldum.

"Hey." Kollarını bana daha sıkı sarar ve göz kapaklarımı, ıslak yanaklarımı, dudaklarımı öper. "Ağlama. Ağladığında dayanamıyorum."

"Ağladığında dayanamıyorum," diye hıçkırarak ağlıyorum, sonra gülmeye başlıyorum ve bir kez başladığımda durduramıyorum. "Ben de seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni çok uzun zamandır seviyorum, Nicholas."

Kaşları havaya kalkıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Sanırım bu, gençlik dönemindeki bir takıntı olarak başladı, ama kalbimin derinliklerinde, senin benim için doğru kişi olduğuna hep inandım. Sonra Beth'i seçtiğinde seni kaybettim ve her şeyin bittiğini düşündüm. Ama kader bize bir şans daha verdi. Neyi ve kimi istediğimizi anlamamız için bize zaman tanıdı. Annenin ölümü seni mahvettikten sonra, tekrar birini sevebileceğini fark etmen için sana zaman tanıdı. Sen benim her şeyimsin. Seni seviyorum, Nicholas De Vil. Tüm kalbimle."

Sık sık sertleşen yüz hatları yumuşadı, gözleri sıcak ocak üzerinde eriyen çikolata gibi eridi. "Seni seviyorum. Hayatımdan daha çok. Ve hayatımın geri kalanını sana her zaman benim için bir numara olduğunu göstererek geçireceğim."

O beni öper ve ben kendimi onun kucaklamasının sıcaklığında, sevgisinin gücünde, desteğinin kuvvetinde kaybederim.

Birkaç ay önce, bir gün beni seveceğini umduğum, ama bunun gerçekten olacağını hiç düşünmediğim bir adamla evlendim. Bana aşk diye bir şeyin olmadığını söyleyen bir adam. Annesi intihar ettiğinde kalbi parçalanan bir adam. Kendini yetersiz gören, ama gerçekte benim her şeyim olan bir adam.

Benim her şeyim.

Ve şimdi ben de onun her şeyi olduğumu biliyorum.

Otuz Altıncı Bölüm

NICHOLAS

Victoria hastaneden taburcu olduğundan beri geçen son dört hafta, kendimi hissetmeye alışık olmadığım bir duygu seli oldu. Kesinlikle heyecan verici bir yolculuktu.

Birkaç gün önce Phillip ve Laura ile oturup aralarımızı açtık. Hâlâ Elizabeth'i çok fazla kayırdıklarını düşünüyorum, ama tabii ben önyargılıyım. Victoria benim her şeyim, kalbim, ruhum, yaşam nedenim.

Kız kardeşi ise, üzerinde çalışıyorum. Çoğunlukla birbirimizden kaçınıyoruz, yollarımız kesiştiğinde sadece hoşbeş ediyoruz. Victoria, Elizabeth'in yaptıklarını geride bırakabilirsem çok sevinir, çünkü o bunu başarmış gibi görünüyor, ama haftalar önce ona da söylediğim gibi, o benden çok daha bağışlayıcı ve şefkatli bir insan.

Elizabeth'i her zaman bencil, manipülatif bir kaltak olarak göreceğim ve bu şekilde hissettiğim için hiç suçluluk duymuyorum. Onunla evlenebilirdim diye düşündüğümde her seferinde titriyorum.

Belki bu, onun yaptıklarına karşı daha hoşgörülü olmam gerektiği anlamına gelmelidir, ama ben öyle değilim. Victoria'ya ve ailesine yaptıklarını asla affetmeyeceğim. Babamın bir çocuğunu kaybetmesinin acısını yaşadığını gördüm ve bu hiç hoş bir şey değil. Laura ve Phillip en sevdiğim insanlar olmayabilirler, ama tanrım, hiçbir ebeveyn çocuğunu gömmek zorunda kalmamalı, hele ki tek yapması gereken cesaretini toplayıp ailesine başka biriyle tanıştığını söylemek ve benimle evlenmeyi reddetmekken, bunu sahte bir şekilde yapması hiç adil değil.

Ailem çok güçlü olabilir, ama en son baktığımda, kimseyi kafasına silah dayayarak zorla evlendirmedik.

En azından bir iki yüzyıldır böyle.

Ama Phillip, işini ayakta tutmak için babamın nakit desteğine ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden belki de dinlemezlerdi. Yine de, artık bunların hepsi tartışmalı.

Şubat ayı boyunca hava pek iyi değildi, neredeyse her gün yoğun kar ve buz vardı. Victoria'nın kayıp düşmesinden çok korktuğum için onu evden pek çıkarmadım, ama Mart ayı daha iyi başladı ve bugün, kabarık beyaz bulutlar ve ılık güney rüzgarı ile neredeyse bahar gibi hissediliyor.

Yelken açmak için
mükemmel bir gün.
"Dışarı çıkmak ister
misin?"

Victoria kanepede kıvrılmış kitap okuyor, Penny de dizlerinin arkasına kıvrılmış. Victoria eve döndüğünden beri köpek yavrusu nadiren yanından ayrılıyor ve beni tamamen ikinci plana itiyor.

Gözleri galaksideki en parlak yıldız gibi parlıyor. Kitabı bırakıyor. "Tanrım, evet. Evde kapalı kalmaktan deliye dönüyorum. Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Yelken açabiliriz diye
düşündüm." "Penny de gelebilir
mi?"

Adını duyunca Penny başını kaldırıyor, kulaklarını dikey, sanki yaklaşan bir macerayı hissediyormuş gibi.

"Neden olmasın? Umarım denize alışmıştır."

Bir saat sonra, *The Devil's Tormentor'u* marinadan çıkıp açık denize doğru yönlendiriyorum. Teknenin adını ve Hırvatistan'da tuttuğum teknenin adını da değiştirmem gerekebilir. Artık bana eskisi gibi uymuyor. Uzun zamandır kendimi bu kadar dengeli ve huzurlu hissetmemiştim ve bunun için kime teşekkür etmem gerektiğini biliyorum.

Gözlerim karıma kayıyor, deniz havasında yanakları güzelce kızarmış, Penny göğsüne sokulmuş. Gülümsüyorum ve onun bana karşılık verdiği gülümseme kalbimi hayranlıkla dolduruyor. Yaşadığımız onca şeyden sonra, ne kadar şanslı olduğumu hafife almıyorum. Birkaç ay önce, karımı sevdiğim kadar bir kadını sevemeyeceğime dair kesin bir kararlılıkla

kararlılıkla, karımı sevdiğim kadar başka bir kadını sevemeyeceğimi söyledim.

Ama işte buradayız.

"Penny'yi indir, ufaklık. Yelken derslerine başlamanın zamanı geldi."

Dudaklarını ısırp yüzünü buruşturur, bu ifade gözlerinin etrafındaki deriyi kırıştırır. "Ya kaza yaparsam?"

Eğlence dudaklarımı kaldırıyor. "Çarpacak bir şey yok. Ayrıca, ben hemen arkanda olacağım."

İkna olmuş gibi görünmüyor, ama yine de Penny'yi güverteye bırakıp bana doğru geliyor. Penny onun peşinden emekleyerek, Victoria'nın ayaklarından iki inç bile uzaklaşmadan güverteye oturup hak iddia ediyor. Konuşabilseydi, eminim "O benim!" diye bağırırdı.

Çok yazık, yavrular. O, siz dünyaya gelmeden çok önce benimdi ve siz öldükten sonra da benim olacak.

Victoria'yı önüme getirip ellerini dümenin üzerine koyuyorum. Rüzgar yönünü anlamak, dümen kullanmak ve yelken kontrolünün önemi gibi yelkenciliğin temellerini ona anlatıyorum. Her şeyi dikkatle dinliyor, anladığını göstermek için başını sallıyor, hatta bir acemiden beklemeyeceğim bir iki soru bile soruyor.

"Bu o kadar da kötü değil," diyor, beş dakika kontrolü elinde tuttuktan sonra.

"Seni bir denizci yapacağız."

Öğle yemeği için seçtiğim yere, güney İngiltere'nin tipik bir sahil kasabasına giden zorlu bir koya yaklaşıp kadar kontrolü elinde tutuyor. Ana yelkeni indirip motoru kullanarak bizi demirleme yerine yönlendiriyorum.

Küçük bir yan sokakta Penny'yi memnuniyetle ağırlayan şirin bir çay dükkânı buluruz ve öğle yemeği sipariş ederiz. Victoria, ölümle burun buruna geldikten sonra iştahını kaybetmiş ve kilo vermişti, ama balık ve patates kızartmasını afiyetle yemesi, iştahının geri geldiğinin kanıtıydı. Öğle yemeğinden sonra, Penny'yi deniz kıyısında yürüyüşe çıkarırız, ama Victoria yavaşlayıp nefes almakta zorlanmaya başlayınca, tekneye geri dönmeye karar veririm.

"Hemen gitmek zorunda mıyız?" diye sorar Victoria, tekneye döndüğümüzde.

"İstemediğimiz hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz." Kolumu omuzlarına doladım ve şakağına öptüm. "Ne düşünüyordun?"

Bana umut dolu gözlerle bakar, alt dudağını diliyle yalar ve bakışlarını ağızma indirir.

"Hayır."

Genişlemiş burun deliklerinden hava çıkar ve dudakları düzleşir. "Ben iyiyim, Nicholas."

"Hâlâ iyileşme sürecindesin. Yürümek seni ne kadar yordu, bak.

Hayır." "Yani..." Bana kirpiklerini kırıştırır ve elini benim aletime koyar.

Onun dokunuşundan mahrum kaldığında sertleşir. "Sert seks yapmak zorunda değiliz. Beni fazla yormayacak başka şeyler de yapabiliriz."

Parmakları bükülerek beni kavrar. İlerim. "Ufaklık, bunu kolaylaştırmıyorsun."

"Planım bu." Beni bırakıp, yaşam alanlarının bulunduğu alt kata iner. Gözlerimi kapatıp iç geçiririm.

Ben lanet olası bir kadın kölesiyim ve biliyor musun? Hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Kafamı eğerek çerçeveye çarpmamak için onu takip ediyorum. Oturma odasına girdiğimde Victoria kanepede uzanıyor. Kot pantolonu ve dantelli siyah külotu yerde duruyor ve bacakları açık.

Siktir.

"Zaman kazanmak için." Dilini üst dudağına sürer ve bana ateşli bir bakış atar. "Yetişmen gereken şeyler var."

"Penny nerede?" Lanet köpek izlerken bunu yapmayacağım.

"Onu mutfağa koydum."

Gözlerim bacaklarının üst kısmına kayıyor. Tanrım, çoktan ıslanmış bile. "Bunu yatak odasına taşıyabiliriz, biliyor musun?"

"Oh, biliyorum. Ama burada daha acil hissediyorum." Beni kendine çağırıyor. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Bana iki kez yalvarmaya gerek yok. Kanepede diz çöküyorum, bacaklarını kaldırıp omuzlarıma koyuyorum. Kalçalarını kavrayarak onu ağızma kaldırıyorum

ağızıma kaldırdı m ve kokusuna inleyerek. Son birkaç haftadır bastırdığım tüm kirli düşünceler içimden dökülmeye başladı.

"Amına dilimi sokmamı istiyorsun, değil mi, ufaklık?" Burnumu yumuşak buklelerine gömüyorum ve nefes alıyorum.

"Evet," diye nefes nefese cevaplar. "Çok fazla." "Ne kadar? Söyle bana."

Onu ve kendimi eziyet ediyorum, ama bunu geciktirmezsem, onu saniyeler içinde yiyip bitireceğim ve bu çok çabuk bitecek.

"Nicholas." Kafamı tutup beni üzerine çekmeye çalışıyor. Direniyorum.

"Söyle," diye homurdanıyorum. "Sözlerini söyle. Bunu ne kadar istediğini duymama izin ver."

"Beni boşaltmazsan öleceğim."

"Seni nasıl orgazm etmemi istiyorsun?"

"Tanrım, Nicholas." Saçımı tutar ve köklerinden çeker. "Yala beni, em beni, ısır beni. Yap şunu, yoksa ölecek olan sen olursun."

Göğsümden bir kahkaha yükselir. "Sırılsıklamsın, ufaklık. Bana dölünü ver, bebeğim, ben de sana benimkini vereyim."

Dilimi onun içine sokuyorum. Ani girişime nefesini kesiyor, sonra havası boşalmış bir balon gibi kanepeye çöküyor ve memnuniyetle inliyor. Onu, birdenbire havyar ikram edilmiş, işkembe yemeye alışkın bir adam gibi yutuyorum ve yirmi saniye geçmeden tatlı tadı ağızıma fışkırıyor.

"Seni seviyorum." Onun amına ağızımı dayayarak, asla söyleyemeyeceğimi düşündüğüm sözleri söylüyorum. "Seni çok seviyorum."

O da aynı şeyi söylemeyince, başımı kaldırıyorum. Yanaklarından gözyaşları akıyor.

"Küçük hanım, ne oldu?" Kanepede yukarı kayarak, ağırlığımın ona binmemesine dikkat ediyorum. "Canını mı yaktım?"

Kafasını salladı.

"O zaman ne oldu? Konuş benimle." "Ben... çok mutluyum."

Rahatlamış hissediyorum. Yanaklarını avuçlarım ve tuzlu dudaklarını öperim. "Hayatımı değiştirdin Victoria. Kendimi yeterli hissetmemi sağladın. Annem intihar ettikten sonra, yıllarca bunun suçluluğunu

Yıllarca bu suçluluk duygusunu taşıdım. Eğer onun için yeterli olsaydım, o da hayatta kalırdı diye derin bir inanç vardı içimde."

"Sen fazlasıyla yeterlisin." Parmaklarını saçlarıma geçirir. "Şimdi pantolonunu çıkar da sikini emmeme izin ver."

Karnım kahkahalarla titriyor. Onun üstünden kalkıp fermuarımı açıyorum. "Böyle bir teklif karşısında nasıl reddedebilirim ki?"

Victoria'nın saçları göğsüme yayılırken, çıplak ve bitkin bir halde kanepede uzanıyoruz, bacaklarımız birbirine dolanmış. Parmaklarımla onun saçlarından bir tutam alıp parmağıma doluyorum.

"Burada sonsuza kadar kalabilirim," diye mırıldanıyor, kolumu okşayarak.

"Ben de." Başının üstüne öpücük konduruyorum. "İyi misin? Hasta hasta hissetmiyor musun?"

"Harika hissediyorum. İhtiyacım olan tek ilaç sensin, Nicholas. Oh, ve bir kızı tatmin edecek kadar orgazm. "Bunu başarabilirim sanırım."

Memnuniyetle içini çekip bana sokulur. "Bu çok güzel bir resim."

Onun bakışlarını takip ederek, beyaz uçlu dalgaların aşağıdaki kayalıklara çarptığı kayalık bir uçurumun resmedildiği tuvali gördüm.

"Annem çizdi. Burası buradan birkaç saat uzaklıkta. İstersen bir gün seni oraya götürürüm."

"İsterim. Annen inanılmaz yetenekliymiş."

"Evet, öyleydi. Üretken de. Annem öldüğünde babam evin her yerine onun resimlerini asmıştı, ama yıllar geçtikçe onları indirdi. Sanırım o ilk yıllarda yaşadığı korkunç acıyı atlatmasında ona teselli oluyordu."

"Yaptığı şeyi yapmak için çok büyük bir acı çekmiş olmalı."

Omzum çıkıyor. "Sanırım, ama biz de öyleydik." İç çekiyorum. "Ama senin sayende artık ona o kadar kızgın değilim."

"Ne yaptığımı bilmiyorum, ama memnunum. Çok sevdiğin birine kızgın kalmak zor."

Sanırım Elizabeth'ten bahsediyor, ama en son istediğim şey kız kardeşi hakkında bir tartışma başlatmak. *Ona* ise hiç çaba harcamadan kızabilirim.

"Şu anda biraz solmuş görünüyor. Tablo," diye ekliyorum. "Belki restore ettirebilirsin. O kadar güzel ki, eski ihtişamına kavuşturmamak

"Evet, belki."

Memnuniyetle sessizliğe büründük, ama Penny mutfak kapısını tırmalamaya başlayınca giyinip onu dışarı çıkardık ve eve dönüş yolculuğuna başlamak için güverteye çıktık.

Vardığımızda öğleden sonra geç saatlerdi, güneş ufku neredeyse öpüyordu. Yata bağladım, ama Victoria'nın elini tutup iskeleye doğru ilerlerken durdum.

"Biliyor musun, sanırım tabloyu yanımızda götürüp restore ettireceğim."

Bu kararı neden verdiğimi anlayacak kadar zeki ve akli başında biriyim. Bu, hayatıma devam etmek ve annemin yaptıklarını affetmek için atılmış bir adım, ama aynı zamanda, muhteşem eşim olmasaydı bu adımı asla atamayacağımı bilecek kadar da akıllıyım. Bana verdiği mutluluk ışığı, doğru kararı verdiğimi doğruluyor.

"Harika bir fikir."

Penny peşinden ayrılmadan beni aşağı kata kadar takip ediyor. Tabloyu askısından çıkarıp indiriyorum. "Tanrım, çok ağır. Bir tuval için oldukça kalın."

Döndüğümde Victoria kaşlarını çatıp bir şeyi işaret ediyor. "O ne?" "Ne ne?"

"Arkasında. Sanki bir kesik var."

Tabloyu kanepeye dayadım, sonra tersini kontrol edebilmek için döndürdüm. Tabii ki, tuvalde kare şeklinde bir kesik vardı, sanki arkası kesilip tekrar birleştirilmiş gibi.

"Mutfaktan bir bıçak getir." Çömelip, ikiye bölünmüş alanı inceliyorum. Üzerine hafifçe vuruyorum. Çıkan ses boğuk, içi boş değil. Ne garip.

"Al." Victoria bana bir tereyağı bıçağı uzattı.

Bıçağı kesik yerinden geçirip dışarı doğru hafifçe çekiyorum. Bir kapı gibi açılıyor.

Nabzım hızlanır ve ağzım kurur. İçinde bir kutu vardır. Onu çıkarır, ellerimde çeviririm.

"Nedir bu?" diye sorar Victoria.

Ayağa kalkarım. "Imogen ve Xan'ın kar küresinde buldukları anahtarı ve onun neyi açtığını hiç bulamadığımızı hatırlıyor musun?"

Gözleri büyür. "Ve anahtarın bu kutuya uyduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kilit yeterince küçük. Evet, biliyorum. Kesinlikle biliyorum. Sanırım annem o kutuyu oraya koydu ve anahtarı kar küresinin içine sakladı."

"Ama neden bu kadar zahmete girsin ki?"

Kutuyu sallıyorum. İçinde hiçbir şey yok. "Sanırım bunu birazdan öğreneceğiz."

Otuz Yedinci Bölüm

NICHOLAS

Kanım o kadar hızlı akıyor ki başım dönüyor ve kalbim göğüs kafesime o kadar sert vuruyor ki kırılma riski var. Xan ve Imogen'in kar küresinde buldukları anahtarın nereye uyduğunu bulma umudumu çoktan yitirmiştim, ancak kardeşimi yeterince iyi tanıyorum ve onun tüm umudunu yitirmedeğini tahmin edebiliyorum.

Hala yanılıyor olabilirim ve kutu bir aldatmaca olabilir, ama anahtar uymazsa, yine de bu şeyi zorla açacağım. Annem onu o resmin arkasına saklamış, bunun bir nedeni olmalı ve ben bu nedeni bulmaya niyetliyim.

Resmi arabada bırakarak Victoria'nın elini tutup yavaşça evin bizim bölümüne çıkan merdivenleri çıkıyorum. Onu oturma odasına yerleştirdikten sonra Xan'ın ofisine doğru yöneliyorum.

Boş.

Kütüphaneyi, dairesini ve yemek odasını kontrol ediyorum. Hiçbir iz yok. O zaman telefonu arayalım.

Numarasını seçip aramaya basıyorum. Telefonda araba motorunun uğultusu geliyor.

"Nicholas, ne oldu?"

"Neredesin?"

"Londra'nın merkezinden 20 mil uzakta. Bir toplantım var."

"Hemen buraya gel. Yanında başka kimse var mı?"

"Tobias. Neden?"

"Sadece eve gel." Xan meşhur hızlı soru yağmuruna başlamadan önce telefonu kapatıyorum. Bunu telefonda konuşmayacağım.

Hemen geri arar. Ben cevap vermem. Diğerlerini toplamak biraz zaman alır, ama doksan dakika sonra yedi kişi Victoria ve benim Xan ve Imogen ile paylaştığımız oturma odasında toplanırız. Şansıma, Xan ve Tobias en son gelenlerdir, yani onun cevaplar için beni sıkıştırmasını önlemiş olurum.

"Neler oluyor?" Xan, kıcı kanepeye değdiği anda sorar.

"Sen ve Imogen'ın kar küresinde bulduğunuz anahtar nerede?"

Xan cebine uzanıp bir anahtar takımı çıkarır. En küçüğünü bulup onu havaya kaldırır. "İşte, neden sordun?"

"Çünkü bunu teknede buldum."

Kutuyu koyduğum kanepenin kenarına eğildim. Kutuyu gördüğü anda elini uzattı.

"Ver onu bana."

Ona veriyorum. Xan'ın bu gizemi çözmeye ne kadar önem verdiğini düşünürsek, kutuyu açması gereken kişi o olmalı.

Anahtarı kilide sokar, tereddüt eder, sonra sağa doğru çevirir. Kutunun kapağı açılır.

"İçinde ne var?" Tobias daha yakından bakmak için boynunu uzatır.

Xan elini içeri sokar ve yıpranmış, kahverengi deri bir günlük çıkarır.

"Seninkine benziyor, Xan," der Christian.

"Evet." Kaşlarını çatarak, defteri ters çevirip arkasına bakar. "Öyle. Ama benimkilerden biri değil."

"Aç şunu," diye ısrar eder Imogen.

Yedi kişi de koltuklarımızda öne doğru eğildik. Xan ilk sayfayı açtı. "Bu annemin el yazısı." Bir sonraki sayfayı çevirip düzgün yazıyı inceledi. "Günlük tutuyormuş. Onun hakkında bunu hiç bilmiyordum." Imogen'a baktı. "Annem günlük tutuyormuş."

"Belki de bu yüzden onu bu kadar çok seviyorsun," der Imogen, elini Xan'ın bacağına koyarak.

"Vay canına," diyor Tobias, sesinde hayret dolu bir tonla. "O anahtarla gölgeleri kovaladığını sanıyordum."

"Ben de." Saskia yüzünü buruşturur. "Ne yazıyor?"

Xan kitabı kapattı. "Sanırım okuyamam."

"Al." Elimi uzattım. "Okumayı ve özetlemeyi ben yapayım, daha kolay olur." Annemin düşüncelerini okumak benim için daha kolay olacak diyemem, ama birinin bunu yapması gerekiyor. Ben, şahsen, neden kişisel düşüncelerini bu kadar gizlemeye çalıştığını merak ediyorum. Kutuyu ve anahtarı ayrı yerlere saklayarak, bizim onları bulmamızı hiç istemediğinden eminim.

Xan'ın yüzünde rahatlama belirir. "Teşekkürler."

Ben yüksek sesle okurken, kardeşlerim Imogen ve Victoria her kelimemi dikkatle dinliyorlar. İlk başta sadece annem gününü özetliyor ve ilginç bir şey yokmuş gibi görünce okumayı hızlandırıyorum. Ta ki bir şey dikkatimi çekene kadar. Bir sonraki sayfayı çevirip, bir önceki sayfaya geri dönüyorum.

"Ne oldu?" diye sordu Xan, devam etmediğim için. "Tuhaf."

"Neyin tuhaf?"

"Şunu dinleyin. 'Bugün Charles bana olabilecek en kötü haberi verdi. George Oakleigh'e geri dönüyor. Hiç dönmemesini umuyordum ve bunca zaman sonra neden şimdi dönmek istediğini anlayamıyorum. Korkuyorum.'" Kardeşlerime bakıyorum. "Annem neden George amcanın eve dönmesinden korkuyor?"

"Devam et." Saskia eliyle işaret eder.

Gözlerimi indirip, ileride neler olacağını tahmin etmek için önceden okumaya çalışıyorum. "Ana evin dışında bir yerde yaşamasını ısrarla talep edeceğim. Arazide boş duran pek çok mülk var. Onun benimle burada yaşamasını istemiyorum. Charles'ın şüphelenmemesi için bunu ona nasıl söyleyeceğimi bulmam lazım. Kardeşinin eve dönmesinden çok mutlu. Onun bunu öğrenmesine izin veremem. Bunca yıl sonra olmaz. Bu onu öldürür." Kafamı bir kez daha kaldırıyorum. "Neyi öğrenmesini?"

"Tanrı aşkına." Christian kitabı almaya çalışır ama ben onu onun ulaşamayacağı bir yere atarım. "Her cümleden sonra durursan, asla öğrenemeyeceğiz. Tanrı aşkına, bu hikaye saati değil."

Bir sonraki sayfaya geçiyorum, ama George amca hakkında hiçbir şey yazmıyor. Sonraki birkaç sayfada, annem kuaföre gittiğini ya da şefle yeni bir et tedarikçisi hakkında konuştuğunu yazıyor. Günlük şeyler. Annem tarih yazmadığı için zamanı takip etmek zor.

Günlüğün yaklaşık yarısını okuduktan sonra George amcamdan tekrar bahsediliyor.

"George geri döndü. Bu öğleden sonra beni köşeye sıkıştırdı, hiçbir şey olmamış gibi davrandı ve çığlık atmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. O, tüylerimi diken diken ediyor. O gecedan bu yana neredeyse on yedi yıl geçmiş olması önemli değil. Bana göre, sanki dün olmuş gibi ve..." Gözlerim otomatik olarak ileriye kayıyor. Korku göğsüme yayılıyor.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır. Kahretsin. *Kahretsin*. Öfke damarlarımı yakıyor, boğazım is ve külle doluyor. Nefes alamıyorum, gözlerimin bana söylediği gerçeğe inanamıyorum. *Kalbimin* bana söylediği gerçeğe inanamıyorum.

"Ne oldu?" Victoria dizime dokunuyor, ama ben donmuş durumdayım, sayfadaki kelimeler gözümün önünde yüzüyor, birbirine karışıyor.

"Ben... ben yapamıyorum." Kitabı ona doğru itiyorum, midemde mide bulantısı dönüyor. Sanırım kusacağım. "Oku lütfen."

"Ne yazıyor?" Xan, elini uzatarak soruyor. "Ver onu bana."

"Hayır." Onu durdurmak için elimi uzattım. "Bırak o yapsın. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Imogen, Xan koltuğunda geriye kayana kadar onun kolunu çekiştirir. Victoria, baldızına bir bakış atar, sonra parmağıyla el yazısını takip eder, muhtemelen benim yazıyı kestiğim yeri bulmaya çalışır. O kısma geldiği anda, başını bana çevirir, dudakları aralanır, gözlerinde şok belirir.

"Nicholas."

"Oku. Ben okuyamıyorum. Lütfen, sen oku."

Ses telleri parçalanmış gibi ses çıkararak benim bıraktığım yerden devam eder. "Bana sanki dün olmuş gibi geliyor ve yeniden tecavüze uğruyormuşum gibi hissediyorum."

Kardeşlerimin hepsi aynı anda nefeslerini tuttular. Xan, kitabı Victoria'nın elinden kaptı.

"İnanmıyorum." Sayfayı tarar, yüzündeki renk kaybolur. Acı içinde, sırayla hepimizi arar. "Onu öldüreceğim."

Bir saniye sonra ayağa kalkar, elleri yanlarında yumruk halindedir.

"Bekle!" diye bağırırım. "Günlüğü bitirmeliyiz. Daha fazlası olabilir."

"Daha fazlası var mı bilmek mi istiyorsun?" Sesinde inanamama duygusu hakim. "Babamın kardeşinin karısını tecavüz etmesinden daha fazlası mı?"

"Eğer varsa, tüm resmi görmek daha iyi olur," diye araya girer Victoria. "İsterseniz ben okurum. Size özetlerim."

"Yap," diyor Saskia.

Imogen uzanıp Xan'ın ceketini çeker. Xan onun yanına oturur, bacağını yukarı aşağı sallayarak. Victoria annemin günlüğünü okurken, *annem tecavüze uğradı cümlesi* lanet bir pinball makinesi gibi zihnimde yankılanır. Artık bu düşünceye dayanamayacak hale gelene kadar tekrar tekrar, ama nasıl durduracağımı bilmiyorum. O kelimeleri asla unutamayacağım.

Sorular beni bombardımana tutuyor, hızla gelen mermilerden daha hızlı. Ya... Ya annem intihar etmemişse? Ya George onu banyoda boğmuşsa? Ya günlüğüne yazdıkları gerçek duyguları yansıtıyorsa, babama yaptıklarını anlatmakla tehdit etmişse?

Hayır. Bu çok abartılı. Fazla ileri gidiyorum. Ama... bunun gerçekleşme ihtimali en ufak da olsa varsa, bu her şeyi değiştirir. Kendimi ikna ettiğim gerçek, annemin beni, bizi terk ettiği

bizi terk ettiğine dair ikna olduğum gerçek bir yalan olabilir. Bize ne olduğunu anlatabilecek tek kişi George. Ve lanet olsun, hepimiz sırayla ona işkence yapıp tüm o iğrenç hikayeyi anlatana kadar onu işkence etsek bile, o anlatacak.

Xan'ın daha önce solgunlaştığını düşünüyorsam, Victoria'nın günlüğü nihayet kapattığında yüzünün rengi bununla kıyaslanamaz. Ne bulduğunu duymak istemiyorum, ama aynı zamanda sormadan *da* edemiyorum.

"Ee?"

Karanlık gözleri benimkilere, sonra Imogen'inkilere, sonra tekrar bana dönüyor. "Nicholas, ben... bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ne iyi fikir değil?" Xan, karıma ne demek istediğini sormadan araya girer.

Ona sert bir bakış attım. "Ona bir dakika ver."

"Bundan iyi bir şey çıkmaz," diye fısıldadı. "Yalvarıyorum, hepiniz. Vazgeçin."

"Annemizin tecavüze uğradığını duymaktan daha kötü bir şey olamaz," diye bağıırır Xan, bunun için benden bir kez daha sert bir bakış alır. Karıma bir kez daha bağıırırsa, lanet dilini koparırım.

Victoria'nın dizine dokunuyorum. "Bunu kaldırabiliriz. Tek istediğimiz gerçek.

Annem ne zaman olduğunu söyledi mi?"

Boğazı yutkunarak hareket eder, başını sallar, sonra hiçbir şey söylemez. Hayalet gibi solgundur. Onun okumasına izin vermemeliydim.

"Ne zaman oldu?" diye nazikçe soruyorum.

"Babanla evlenmeden önceki gece. O, yani George, onu sevdiğini söyledi ve kardeşiyle evlenmek yerine onunla kaçmasını istedi. O reddettiğinde, o zaman o, o zaman o..." Elleriyle yüzünü kapattı. "Tanrım, bu çok korkunç."

Xan tekrar ayağa kalkar. "*Şimdi* onu öldüreceğim."

"Bekle." Victoria ayağa fırlar. Günlük yere düşer. "Bekle, lütfen. Daha... daha fazlası var."

Ben de kalkarım, Imogen de peşimden gelir. Okuduğu bu "daha fazlası" her neyse, açıkça üzölmüş olan karımı hem teselli etmem, hem de onu kendime destek olarak kullanmam gerekiyor. Kolumu beline dolayarak, başparmağımla kalçasını okşarım.

"Anlat bize," diye ısrar ediyorum.

Ne bana ne de Imogen'a bakmıyor. Bakışları Xan'a kilitlenmiş durumda.

Midem bulanıyor, içgüdülerim devreye giriyor.

Tanrım, umarım yanılıyorumdur. Lütfen, Tanrı aşkına, yanılıyor olayım.

"Orada yazıyor ki sen... sen ve Annabel... George senin babanmış."

Otuz Sekizinci Bölüm

ALEXANDER

Victoria'nın açıklaması zihnimin derinliklerine ulaştığında, dünyam çöküyor, etrafımdaki oda dönüyor.

İnandığım her şey bir yalan. Kendi anneme yapılan iğrenç bir saldırıdan doğan bir yalan.

Ben babamın oğlu değilim. *Sandığım kişi değilim.*

Ben kimim? Tecavüzün ürünü mü? Güvenin iğrenç bir şekilde ihlal edilmesiyle yaratılmış bir çocuk mu? Annem tecavüze uğradı. *Tecavüze uğradı.* Ve ben bunun ürünüüm.

Son yirmi yıldır her gün ikiz kız kardeşimin hala hayatta olmasını diledim, ama şimdi? Ölmüş olmasına çok memnunum. Gerçeği bilmeden öldü — şu anda karşı karşıya olduğum korkunç gerçeği.

O öldü. *Öldü.*

Onu kendi ellerimle öldüreceğim. Onu parça parça edeceğim, merhamet dileklerine soğuk bir kayıtsızlıkla karşılık vereceğim.

"—otur."

Kolumdan aniden çekilince kendime geldim. Kardeşlerim, eşim ve yengem, yüzlerinde endişeyle bana bakıyorlardı. Nicholas en yakındaydı, bacaklarını gerginleştirmiş, her an harekete geçmeye hazırды.

"Çekil üstümden." Gözlerim yerde duran annemin günlüğüne takılıyor. Onu kapıp kapıya doğru koşuyorum. Nicholas önüme atlayıp ellerini öne uzatarak çıkışıımı engelliyor.

"Çekil Nicholas."

"Xan, bekle. Tanrım, *bekle* kardeşim."

"Kardeşim mi?" Neşesiz bir kahkaha attım. "Ben senin kardeşin olduğu kadar kuzenim de. Tanrım." Bir elimi saçlarımin arasından geçirdim, sırların kitabı sanki alevler içindeymiş gibi elimi yakıyordu. "Çekil önümden lanet olası."

"Hayır." Bakışlarını arkama çevirir ve Christian ile Tobias onun iki yanına geçerek bir barikat oluşturlar. Beni durduramazlar. Hiçbir şey beni durduramaz. Saf, kör bir öfke görüşümü bulanıklaştırır.

"Bırak beni, Nicholas."

"Böyle olmaz. Ne yapmayı planladığını bize söyleyene kadar olmaz." "Onu öldürmek."

"Xan." Nicholas kollarımı kavrar ve karımın eli belimin altına iner, ısısı ceketim ve gömleğimden sızar. "Babanla konuşman lazım."

"Babam mı? Sorun da bu, Nicholas. O benim babam değil."

"Evet, öyle," diyor Imogen. "Bebeğim, öyle. Baba, DNA'dan daha fazlasıdır. Charles, hayatın boyunca senin yanında oldu."

"Sadece gerçeği bilmediği için." Sesimdeki acı, dilimde kül, boğazımda is gibi. "Gerçeği öğrendiğinde, her şeyi farklı görecek."

"Görmeyecek," diyor Christian. "Babam bunu yapmaz. Sen onun oğlu, varisi sensin. Seni çok seviyor. Her zaman sevdi."

Tobias başını sallar. "Doğru. Yani, bu konuda kızgın falan değilim." Güler. Gergin bir duruma mizah katmaya çalışmak Tobias'ın tipik davranışıdır, ama yanlış zamanı seçmiştir.

Ona sert bir bakış atarım. "Bunu eğlenceli buluyorsun, ha Tobias? Siktir git."

Benim nazik kardeşim — lanet olsun, üvey kardeşim — hiçbir şeyi kaçırmaz. "Bana istediğin kadar bağır. Eğer ihtiyacın buysa, senin kum torban olmaktan mutluluk duyarım. Ama Tanrı aşkına, bunu iyice düşünmek için kendine biraz zaman tanı. Mantıklı olan sensin. Soğukkanlı olan sensin. Anlıyorum. George'un bedelini ödemesini istiyorsun ve ödeyecek de. İnan bana, o adam annemize yaptıklarının bedelini ödeyecek, ama önce babamla konuşmalısın."

Imogen görüş alanıma girer ve yüzünün her santimetresine kazınmış endişeyi gördüğüm anda, içim boşalır. Hayatım altüst olmuş olabilir ve kim olduğum ve nereden geldiğim hakkında inandığım her şey

ve nereden geldiğim hakkında inandığım her şey toz duman olmuş olabilir, ama o gerçek. Bebeğimiz gerçek ve her an doğabilir. Onunla olan hayatım gerçek ve sağlam.

Açık bir kitap gibi, davranışlarımdaki değişikliği okur. Kollarını boynuma dolayarak bana yaklaşır, hamile karnı bana baskı yapar. Bebek tekmeler, sanki o da bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyormuş gibi.

Kardeşlerim haklı; babamla konuşmam gerekiyor ve daha tek kelime etmeden, bunun şimdiye kadar yaptığım en zor konuşma olacağını biliyorum.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye fısıldıyor Imogen.

"Hayır." Bunu tek başıma yapmam daha iyi.

Beni bırakır, sonra yüzümü okşar. Elini tutarım ve birkaç saniye öyle tutarım. "Hepimiz senin yanındayız."

Başımı sallıyorum, boğazıma düğümlenen teşekkür sözleri. Karımı öpüyorum ve avucumu karnına koyuyorum. "Yanımda kal. Sana ihtiyacım var."

"Burada olacağım. Seni seviyorum."

Babamın bulunduğu odaya doğru yürürken bacaklarım kurşun gibi ağırlaşıyor. Orada söylediklerime rağmen, benim için o her zaman babam olacak. Sormaya korktuğum sorunun cevabı, doğumumun gerçeğini anlattığımda beni hala oğlu olarak görüp görmeyeceği. Tanrım, umarım görür. Charles De Vil, hayatım boyunca hayranlık duyduğum biridir ve beni ondan daha aşağı görmesi düşüncesine dayanamıyorum.

O ofisinde, masasının arkasında oturmuş, telefonda konuşuyor. Bana işaret ediyor, sonra masasının karşısındaki koltuğu gösteriyor. Konuşmasını bitirmesini beklerken bacaklarım titriyor, bakışlarım masasının üzerinde duran, onun ve annemin olduğu bir fotoğrafa kayıyor. Babam birkaç haftada bir fotoğrafları değiştirir ve bu yeni bir fotoğraf. Elimi uzatıp fotoğrafı alıyorum ve parmağımla annemin yüzünü okşuyorum. Bu fotoğrafta ikisi de otuzlu yaşların başında ya da ortalarında olmalı. Fotoğraf dışarıda, muhtemelen malikanenin bir yerinde çekilmiş. Babam annemin arkasında duruyor ve kollarını annemin göğsüne dolamış, annem ise babamın koluna tutunmuş ve kameraya gülümsüyor.

"O zamanlar bilmiyorduk, ama o fotoğrafta annen Saskia'ya hamileydi."

Düşüncelerime dalmış olduğumdan, onun telefon görüşmesini bitirdiğini duymamıştım ve irkildim. Fotoğrafı masasına geri koydum.

"İkiniz de mutlu görünüyorsunuz."

"Öyleydik. Annenle on sekiz harika yıl geçirdim." "Yeterli değil," diye mırıldanıyorum.

"Hayır. Doğrusu, seksen yıl bile yetmezdi. O inanılmaz bir kadındı."

Bakışlarını fotoğrafa çevirir ve sanki o günün anılarına dalmış gibi gözleri buğulanır. Birkaç saniye sonra gözlerini kırpar. Ellerini birleştirip kucağına koyar ve sandalyesine yaslanır.

"Orada ne var?" Günlüğü işaret eder.

Deri ciltli kitabı parmaklarım beyazalana kadar sıkıca tutuyorum ve bunu başaracak gücü bulmak için dua ediyorum.

"Annemin."

Ona, aylar önce anahtarı bulduğumu, ama neye ait olduğunu hiç bilmediğimi, Nicholas'ın annemin resimlerinden birinin arkasında saklı olan kutuyu bulduğunu kısaca anlatırım.

Her zamanki gibi babam beni kesmiyor. Bu özelliği, babamda sevdiğim birçok şeyden biri. İnsanların konuşmasına izin verir ve sadece dinler. Nefes almak için durakladığımda konuşur.

"Annen de ara sıra günlük yazardı, ama senin kadar üretken ve adanmış değildi." Elini uzatır. "Bakabilir miyim?"

"Henüz değil. Baba..." Burnumun köprüsünü sıkıştırırım. "Siktir."

Daha dik oturur, ellerini masanın kenarlarına dayar. "Alexander, ne oldu?"

Şimdi zamanı geldi, ama kelimeleri bulamıyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bu nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, babamı mahvedecek ve geriye baktığında, annemle ilgili anılarını ve kardeşine olan sevgisini mahvedenin ben olduğumu hatırlayacağından korkuyorum.

"Oğlum, beni endişelendiriyorsun. Hadi, söyle."

Yara bandını bir kerede çek. Çabuk söyle. Şimdi söyle. Yap şunu.

"George amca, düğününüzden önceki gece annemi tecavüz etti ve Annabel ile ben onun çocuklarıyız, sizin değil."

Sözler karmakarışık bir şekilde dökülüyor, ama babam ana fikri anlıyor. Yüzüne yumruk atmış olsaydım, babamı, kekelediğim itirafımdan daha fazla şok edemezdim. Geriye doğru sendeliyor,

sandalye arkasındaki kitaplığa çarpar. Yüzü kanı çekilir ve ellerini kaldırıp olmayan bir saç tutamını itmek için sallandığında eller titrer.

"Annen öyle mi diyor? Orada mı?"

"Evet." Bir an daha ona bakamayarak gözlerimi sıkıca kapatırım. "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Ver onu bana, Alexander." Sessizce sorduğu ve sesindeki nazik ton, gözlerimi açmaya zorladı. Ona günlüğü verirken ellerim titriyordu.

O sayfalar arasında hızla göz gezdirirken, sessizlik havayı ağırlaştırıyor. Nicholas'ın okuduğu kısma geldiğinde, durduğu ve yüzünde ölümcül bir ifade belirttiği için bunu anlayabiliyorum. Tek kelime etmeden okumaya devam ediyor. Kalbim ağzımda, savaş ya da kaç içgüdülerim beni kaçmaya zorluyor. Bir dahaki sefere bana baktığında, gerçeği öğreneceğim ve buna hazır değilim. Onun bana otuz altı yıldır baktığı gibi bakmaması için *asla* hazır olamayacağım.

Kitap kapanır ve ben irkilirim. Gözleri benimkilere doğru kayar. Ben başka yere bakarım.

"Alexander."

Gözlerimi tekrar ona çeviririm. "Efendim?"

Ayağa kalkar, masasının etrafından dolaşır ve sandalyemin önüne gelir, üzerime eğilir. "Kalk."

Ben pek korkak bir adam değilim, ama ayağa kalkarken dizlerim titriyor. Hayatım boyunca bu adamı sevdim ve saygı duydum. Beni reddederse, bununla başa çıkamam.

O benim kollarımı tutar. "Sen benim oğlumsun. *Her zaman* benim oğlum oldun ve ben bu hayattan ayrılıp annenin yanına gittikten sonra da benim oğlum olmaya devam edeceksin."

Rahatlama hissi içimi kaplar. Omuzlarım düşer. "Ve sen de benim babamsın. Seni seviyorum baba."

Gözleri yaşlarla doluyor ve gözyaşlarının yanaklarından akmasına engel olamıyor. Babamı en son annemin cenazesinde ağlarken görmüştüm ve onun yıkıldığını görmek beni mahvediyor. Benim de gözyaşlarım akıyor ve birkaç dakika boyunca birbirimize sarılıyoruz, ikimiz de birbirimizi bırakmak istemiyor gibiyiz.

İlk ayrılan benim. Yüzümü ovuşturup gözlerimi kuruluyorum. Babam masasındaki kutudan bir mendil alır ve burnunu siler.

"DNA testi yaptırmamı ister misin? Annen yanılmış olabilir diye, ve cevap vermeden önce şunu bil ki, sonuç ne olursa olsun, sana olan hislerim *asla* değişmeyecek."

Boğazımdaki düğüm çözülene kadar birkaç kez yutkunmam gerekiyor. "Çok teşekkür ederim baba."

O başını sallar. "George konusunda ne yapmak istersin?"

Bana bunu sorduğuna şaşırdım, ama şaşırmamam gerekirdi. Bu tamamen benim muhteşem babamın yapacağı bir şey. "Ne yapmak istiyorsun baba? O senin kardeşin."

Gözleri sertleşir ve nadiren görülen bir yönünü ortaya çıkarır. Yetişkin erkekleri tek bir dikkatlice hazırlanmış bakışla altlarına sıçratan yönünü. "O benim kardeşim değil."

"Amcam da değil." Lanet olası babam da değil. O iğrenç bir tecavüzcü.

Yeni bir nefret dalgası damarlarıma yayılır. Ellerimi yumruk yaparım, kafatası çökene kadar ona yumruk atma dürtüsü beni sarar. Annem, Annabel, babam ve kendim için intikam alma ihtiyacıyla boğuluyorum.

"Gerçeği istiyorum. Her şeyi. Ama o öldü. Onun gitmesini istiyorum."

"Anlaştık." Babam günlüğü ve telefonunu aldı. "Ona bir ziyaret yapalım mı?"

George ve Alice, malikanenin uzak tarafındaki büyük bir çiftlik evinde yaşıyor. Neden Oakleigh'de yaşamadıklarını sık sık merak ederdim, şimdi biliyorum. Annem öyle ayarlamıştı. Annem öldükten sonra babamın bunu değiştirmedigine şaşırdım. Haklarını talep etmedi.

Babam evden uzaklaşırken, aklımdan neredeyse düşünmesi bile iğrenç olan ürpertici bir düşünce geçer. Ama saniyeler içinde, kanser gibi kök salar.

"Baba, ya Annabel'in ve benim kaçırılmamızın arkasında George varsa?" İçten içe, ikizime ve bana olanların arkasında bir beyin olduğuna hep inanmışım. Ya bu beyin, içeriden bir düşman, erişim ve fırsatı olan bir adamsa?

Babam frene basar. Araba durduğunda emniyet kemerim yerine oturur. Babam dehşet içinde bana doğru döner.

"Olamaz, değil mi?"

"Neden olmasın? Kardeşinin nişanlısına tecavüz eden bir adam, neler yapabileceğini göstermiştir. Ya Japonya'dan döndüğünde annemi bir şekilde tehdit ettiyse ve annem onun taleplerine boyun eğmeyi reddettiğinde, onu cezalandırmak için bizi de yanına aldıysa?"

Babam irkilir. "Kendi kanından olanı kaçırıp öldürmek mi?" Bir kez daha yüzünü buruşturur. "Tanrım, eğer yaptıysa..."

Dudaklarını sıkıştırır ve arabayı vitesine takar. Yolun geri kalanını sessizce gideriz, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmışızdır. George zaten öldü, ama kız kardeşimin ölümüne neden olan kaçırılmada parmağı varsa, onu günlerce işkence ederek acı çektireceğim.

Çiftlik evine vardığımızda alt katta tek bir ışık yanıyor. Arabadan inip ön kapıya doğru yürüdük. Babam kapıyı çalmadan içeri daldı.

"George?" diye bağıırır, evin içinden geçerek ilerler.

"Yukarıya bakayım." Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak odadan odaya geçtim. Boştu. Zemin kata geri döndüm.

"Bir şey var mı?" diye sorar babam. "Hiçbir iz yok."

Cebine uzanıp telefonunu çıkarır ve ekrana dokunur. Zil sesinin ardından George'un sesli mesajı ve bir bip sesi gelir. "George, ben Charles. Beni ara. Acil."

Sesi sakın ve kontrollü. Bu durumda ben aynı şeyi yapabilir miydim, emin değilim. Muhtemelen "Sen öldün, piç kurusu!" diye bağıırırdım.

Tam çıkmak üzereyken, oturma odasındaki şöminenin üzerinde duran beyaz bir zarf gözüme çarpar. Gidip onu alırım. Zarf babama adreslidir ve George'un el yazısı ile yazılmıştır.

"Baba?" Ona gösterdim.

Babam zarfı benden alır ve açar. İçinde, spiral ciltli bir defterden koparılmış tek bir sayfa kağıt vardır. Üzerinde iki kelime yazmaktadır:

Özür dilerim.

"Hayır!" Yumruğumu duvara vuruyorum. "Bunu nasıl bildi?"

Babam notu buruşturup ateşe atar. "Bilmiyorum evlat, ama bildiğim bir şey var: Uzaklara gidemeyecek."

Hayır. Kaçamayacak. Bundan emin olacağım.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

VICKY

Neredeyse üç ay sonra...

"Sağlık raporu temiz." Nicholas'ın beline arkadan sarılırim ve yanağımı geniş omuzlarına dayarım. "Neyse ki üç ay boyunca başka bir muayeneye gitmem gerekmiyor. Sıkıştırılmaktan ve dürtülmekten bıktım."

Bana dönerek, dudaklarında eğlenceli bir gülümsemeyle, "Umarım benim tarafımdan değil." der.

Gülüyorum. "Seksi konuşma becerini geliştirmelisin."

"Öyle mi?" Kulağıma yaklaşır, dudakları kulak kepçemi okşar. "Eve dönerken tek düşünebildiğim şey, amını yalamak ve yüzüme boşalmanı sağlamaktı."

Karın kaslarım gerilir ve uyluklarımı birbirine sıkıştırırım. "Böyle daha iyi."

Gözlerini üzerimde gezdirir. "Elimi bacaklarının arasına koysam, ne kadar ıslak olurdu?"

"Her zaman deneyebilirsin."

"Öyle yapmayı planlıyorum." Beni döndürür ve popoma bir şaplak atar. "Git soyun, ben de birazdan gelirim."

"İki kez söylemene gerek yok." Son birkaç aydır kocam bana kırılğan camdan yapılmışım gibi davranıyor ve ben bundan bıktım. Sarsılmak, eğilmek ve sertçe vurulmak, saçımı çekmesini ve popomu tokatlamasını istiyorum.

Yatak odasına adımı attığımda, yatakta gördüğüm manzaraya kaşlarımı çatarak durdum. Ne garip. "Nicholas?"

"Mm-hmm?"

"Neden gelinliğim ve senin sabahlık takımın yatakta?"

Arkamdan yaklaşıp, boynumun arkasını öpmeden önce kalçalarımı okşadı. "Bu sefer doğru düzgün yapmalıyız diye düşündüm."

Beni kollarında döndürerek, bir dizinin üzerine çöküyor. Avucunda, yakut gibi görünen taşlarla süslenmiş güzel bir elmas yüzük var.

"Onlar kırmızı zümrüt," diyor sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Son derece nadir ve değerli. Tıpkı senin gibi." Sol elimi tutuyor, alyansımı çıkarıyor ve yüzüğü parmağıma takıyor. "Victoria De Vil, benimle yeniden evlenir misin?"

Avuç içimi göğsüme bastırdım. "Oh, Nicholas."

"Bu evet demek mi?"

Başımı sallayarak, "Yüzde yüz evet" diyorum.

Evlilik yüzüğümü cebine koyar ve kendi yüzüğünü çıkarır. "O zaman giyinmeliyiz çünkü törene geç kaldık."

Yirmi dakika sonra, bir daha giyme fırsatım olacağını hiç düşünmediğim bir elbiseyle merdivenlerden aşağı süzülerek indim. Saçımı pek düzeltme fırsatım olmadı, hastaneye giderken sürdüğüm hafif makyajdan başka bir şey yapamadım, ama daha fazla zaman istediğimde Nicholas, beni makyajsız ve dağınık halimle sevdiğini söyledi.

Oakfield'ın önündeki park yerinde gümüş rengi bir Rolls Royce duruyor. Sol, normalde siyah pantolon ve gömlek giyerken, bu sefer şoför kıyafeti giymiş, şapka dahil baştan aşağı giyinmiş, arka kapının yanında duruyor.

"Uymazsa kafasını keseceğini mi söyledin?" Nicholas gülüyor. "Bu onun fikriydi."

"Ah, Sol." Arabaya binerken ona şakacı bir şekilde dürtüyorum. O kadar şiddetli kızarıyor ki, kulakları bile kırmızıya dönüyor.

Şapele gitmek sadece beş dakika sürüyor. Arabadan indiğimizde, babam içeriden çıkıyor, muhtemelen beni koridorda yürümek için.

"Tüm töreni yeniden mi yapıyoruz?"

"Tamamen değil." Nicholas bana göz kırpar, babamın omzuna vurur ve şapele girer.

Bu ne anlama geliyor?

"Vicky." Babam kollarını açar ve beni kucaklar. Bu, ilk düğün günümle tam bir tezat oluşturuyor.

Neredeyse ölüyordum, o zamandan beri ailem çok daha dokunaklı ve açık hale geldi. Buna alışmak biraz zaman alıyor. Yirmi dört yıllık alışkanlıkları silmek zor, ama deniyorum.

"Hazır mısın?"

Derin bir nefes alıp gülümserim ve kolumu onun dirseğinin kıvrımına geçiririm. "Hazırım."

Orgcu düğün marşını çalmaya başlar. Orijinal törende olduğu gibi çok sayıda konuk görmeyi bekleyerek şapele girerim. Ancak şapel neredeyse boştur, sadece ilk iki sıra koltukta birkaç kişi oturmaktadır.

Nicholas, sadece yakın aile üyeleri ve arkadaşların katılabileceğini ısrarla belirtti.

Onların önemli olan tek kişiler olduğunu söyledi."

Kalbim sıkışır, gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırır. Gözlerimi kırıştırarak gözyaşlarımı silerim ve Nicholas net bir şekilde görünür, Christian da yedi ay önceki düğünümüzde olduğu gibi sağdıç olarak yanında durmaktadır. Eloise ve Briony biz yaklaşırken ayağa kalkarlar ve ancak o zaman onların nedime elbiseleri giydiklerini fark ederim.

Her şeyi düşünmüş.

"Kocan bu gece çok şanslı olacak," diye fısıldadı Eloise kulağıma.

Dirseklerimi geri çekerek onu uyardım. Babamın yanakları pembeye döndü.

Harika. Bu iş bittiğinde onu öldüreceğim.

Babam beni bırakır ve ben Nicholas'ın yanına geçerim. İlk düğün günümün anıları bir anda aklımda canlanır. Bana ne kadar güzel görüldüğümü söylediğini asla unutmayacağım. Geriye dönüp bakınca, Nicholas ile hayatımın düşündüğüm gibi olmayacağını ilk işaretiydi bu. Ailemin evinde beni asla sevmeyeceğini söylemesi, soğuk ve mesafeli bir koca olacağını ima ediyordu, ama davranışları bunun tam tersini kanıtladı.

"Sen gördüğüm en güzel kadınsın." "Buraya birlikte geldik."

"Evet, ama seni her gördüğümde, bir önceki seferden daha da çarpıcı görünüyorsun. Benim gözümde, sen sadece daha da güzelleşiyorsun."

Tanrım. Bu töreni ağlamadan atlatamayacağım. İyi ki makyaj yapmamışım. Panda gözleri hiç hoş görünmez.

Bir bebeğin ağlaması, neredeyse boş olan şapelde yankılanıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, en yakın arkadaşlarımdan biri haline gelen kadına gülümsüyorum. Imogen yüzünü buruşturup özür diler gibi bir hareket yapıyor, sonra bebeği omzuna alıyor ve sırtını okşuyor. Alexander Charles De Vil, büyükannesinin sırları bu sıkı sıkıya bağlı ailenin temellerini sarsan olaydan bir gün sonra dünyaya geldi. Zamanlaması çok yerindeydi, şok edici bir anı geçici olarak neşeli bir anın gölgesinde bırakıyordu.

Kapsamlı bir aramaya rağmen, George ve Alice ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Ancak Konsorsiyum üyeleri dünyanın geniş bir alanını kapsadığından, Nicholas onların sonsuza kadar saklanamayacaklarından emin. Hala bilinmeyen çok şey var ve tüm cevapları bilen adamı bulmak, tüm hikayenin ortaya çıkmasının tek yolu. Charles'ın yaptırdığı DNA testi, onun Alexander'ın babası olamayacağını doğruladı, ancak yakın bir akraba olduğunu da doğruladı. İyi haber ise, ikisinin her zamankinden daha yakın görüldüğü.

Bir zamanlar George'un kötülerin en iyisi olduğunu düşünmüştüm, ama en kötüsü olduğu ortaya çıktı. Bu, insanlar hakkında ne kadar yanılabileceğini gösteriyor.

Tıpkı kocam hakkında ne kadar yanıldığım gibi.

Nicholas ellerimi tutup dudaklarına götürdü ve her birini öptü. "Geçen Ekim ayında, tam da bu noktada durmuş, babamın benim için seçtiği kadınla evlenmeye hazırdım. Ailemde görücü usulü evlilikler normaldir ve ben görevimi yerine getirmekten mutluydum. Belki bir eş ve çocuklarımız için bir anne bulacağımı umuyordum. Ama bunun yerine ruh ikizimi buldum."

Ellerimi bırakıp, yüzümü avuçları arasına aldı, başparmakları nazikçe yanaklarımı okşadı. "Her nefesimle,

her kalp atışımla, varlığımın her zerresiyle. Sana olan aşkım her geçen gün daha da güçleniyor. Hayat bize ne getirirse getirsin, ne tür zorluklarla karşılaşsak karşılaşalım, bunları birlikte aşacağımızı biliyorum. Sen sadece karım değilsin; sen benim sevgilimsin, arkadaşımsın, ortağımsın. Sen, eksik olduğunu fark etmediğim parçasımsın. Zaman durana kadar seni ruhumun her parçasıyla seveceğim."

Boğazım daralıyor, hiç beklemediğim bir adamdan duyduğum bu sözler ve ona olan sevgim boğazımı düğümlüyor. Şimdi sıra bende, ama konuşamıyorum. Sadece ona bakıyorum, sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Hiçbir şey söylemene gerek yok." Nicholas dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi. "Beni ne kadar sevdiğini her gün bana gösteriyorsun. Bu, geceleri telefonumu şarj etmek için fişe takmak ya da duş almadan önce havlu askısını açmak gibi küçük jestlerde kendini gösteriyor. Yanımdan geçerken belime dokunman ve işime daldığımda bir şeyler yediğimden emin olman da öyle. Her şeyi benim için düzeltmeye çalışmadan dinlemende. İlk seferinde yanlış bir seçim yaptım, ama kader bana ikinci bir şans verdi. Bu sözlerin hiçbirini hatırlamazsan, şunu hatırla." Gözlerimin derinliklerine bakar, gözleri en zengin bitter çikolata gibi erimiş gibidir. "Sen benim ilkim, sonum, her şeyimsin. Bir numaram. Seni seviyorum."

Ve son derece utanç verici bir şekilde, gözyaşlarına boğuluyorum. "Kararımı verdim." Nicholas gülüyor. "Yüzükleri takalım."

Yanakları gözyaşlarıyla ıslanan Nicholas, bir saat önce çıkardığı alyansı parmağıma takıyor. Ben de aynı şeyi onun için yaparken ellerim titriyor, bu ani gelişme beni çok heyecanlandırıyor ve şaşırtıyor.

Muhtemelen zavallı bebek Alexander'ı yoldan çıkaracak bir öpücükle dudaklarımı ele geçiriyor, ya da Imogen ve Alexander'ın ölen ikizine saygı göstererek karar verdikleri gayri resmi adı olan Sasha demeliyim. Imogen'e göre, Alexander'a Sasha diyen tek aile üyesi Annabel'di. Bu o kadar sevimli ki, kalbim dayanamıyor.

Biz ayrılırken ailelerimiz ve arkadaşlarımız etrafımızı sarıyor. Kucaklaşmalar, öpücükler ve konfeti yağmuru eşliğinde koridordan geri yürüyoruz. Sol bize gülümseyerek selam veriyor, şapkasını çıkarıp derin bir reverans yapıyor.

"Eminim o kıyafeti çıkarmak için sabırsızlanıyorsundur, değil mi?" Parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük konduruyorum, bu da Nicholas'ın homurdanmasına neden oluyor ve kolumu sertçe çekerek beni yanına geri getiriyor.

"Üzgünüm, Bay DV." İkinci kez kızaran Sol, arabanın kapısını açar ve Nicholas beni içeriye alır.

"Kıskanmana gerek yok, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Karımın dudaklarının başka bir erkeğin cildine dokunmasının beni kanlı bir cinayet işlemeye ittiği dışında böyle bir şey bilmiyorum."

Kıkırdayarak gülüyorum, o kadar mutluyum ki nefes alamıyorum.

"Şapelde söylediğin sözleri asla unutmayacağım, Nicholas. Seni ruhumun ifade edebileceğinden daha çok seviyorum."

Kendimi onun yanına sokuyorum ve kolunu bana doluyor, başparmağı kalçamda tembel daireler çiziyor. Yolculuğumuz kolay olmadı, ama aynı imkansız, güzel aşk hikayesinin iki yarısı gibi birbirimize uyduğumuzu inkar edemeyiz.

Kırkıncı Bölüm

CHRISTIAN

En sevdiğim restoranın eşsiz atmosferi genellikle kutlama ya da en azından harika bir gecenin beklentisi için bir neden olur. Mükemmel yemekler, lezzetli şaraplar, belki bir ya da iki güzel kadının eşliği.

Bu gece farklı.

Anksiyete sorunu olan bir adam değilim, ama maître d' beni her zamanki masama götürürken, sağ elimdeki yüzüğü sürekli çevirdiğimi fark ettim. Burada buluşacağım adamdan çok daha güçlü biriyim, o adam sağlık ve güvenlikten sorumlu Dışişleri Bakanı olsa bile. Ancak ben de kusursuz olmadığım ve benim ve ailemin itibarı söz konusu olduğunda, durum değişiyor.

Neyse ki, elimde bir koz var — gerekirse kullanmaktan çekinmeyeceğim bir koz.

Thomas Bartholomew, ellili yaşlarında, uzun bir aile siyasi geçmişi olan ve kırmızı yanaklarından da anlaşıldığı üzere İskoç viskisine düşkün bir eski Etonlu, ayağa kalkarak beni selamlıyor. Elini sıkıyorum, ceketimin düğmesini açıyorum ve oturuyorum.

"Şarabı ben sipariş ettim, dostum." Güler ve garsona bana bir kadeh doldurması için işaret eder. "Château Lafite. Senin en sevdiğin şarap olduğunu duydum."

"Old boy" (yaşlı adam) ifadesi, kulaklarımı kesip beynimi peynir rendesinden geçirmek istememe neden oluyor. Bu ifade, ataerkil toplumda yaygın olarak kullanılıyor ve

İngiliz toplumunun bazı üst sınıf kesimlerinde yaygın olarak kullanılır. Elimden gelse, bu ifadeyi kullanan her erkeğin dilini keserdim. Dişlerimi sıkıp, bu toplantıyı dostane bir ortamda sürdürmenin benim için daha iyi olacağını kendime hatırlatıyorum.

Peçetemi silkeler ve kucağıma koyarım. "Château Lafite. İyi seçim, eminim hesabı benim ödeyeceğimi bilerek seçmişsindir."

Thomas, şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışırken gözleri parlar ve sonra daralır. Şaka yapmıyorum, ama yine de ağzımın bir köşesini kaldırıyorum. Kendisine ve bana dikkat çekmesinden hiç aldırmadan yine kahkahalarla gülüyor.

"İyi espiydi, dostum. Bir an için neredeyse kanıyordum."

Menüyü açar ve dikkatle inceler. Benimki kapalı kalır ve şarabımdan bir yudum alırım. Haklı, bu benim en sevdiğim şaraplardan biri. Fiyatına göre de öyle olmalı.

"Buradaki bifteklerin iyi olduğunu duydum." Menüyü kapatır ve garsona işaret eder. "İki biftek."

Garson bana bakar. "Bay De Vil."

Menümü uzatıyorum. "Her zamanki gibi lütfen, Evan."

"Elbette, Bay De Vil." Bartholomew'un menüsünü alır ve siparişimizi vermek için uzaklaşır.

"Biftek sevmez misiniz?"

"Başkaları benim adıma seçim yapmasından hoşlanmam," dedim ifadesiz bir yüzle.

Karşımda oturan adam bir saniye tereddüt eder, sonra yine o sinir bozucu kahkahasını atar.

"Ee, dostum, senin için ne yapabilirim?"

Derin bir nefes alıp şarap kadehimi sıkıca kavrarım, elimle masanın diğer tarafındaki adamın boynunu değil, kristal kadehi tutarım. *Sakin ol. Doğru yaklaşım bu. Ta ki öyle olmadığı ortaya çıkana kadar.*

"Hartley istediğim kadar işbirliği yapmıyor."

Daniel Hartley, Sağlık ve Güvenlik İdaresi'nin başkanıdır. Bartholomew onun patronudur, bu yüzden bu toplantı düzenlenmiştir. Nexus çöktüğünden beri Hartley benim için tam bir baş belası oldu. Kurallara harfiyen uyan bir işkolik olan Hartley, gerçek dünyanın nasıl işlediğini anlayamayacak kadar hiyerarşide alt sıralarda yer alıyor.

Ne yazık ki, okuduğu kurallar bir yanılsamadan ibaret.

"Anlıyorum." Bartholomew pürüzsüz çenesini eliyle okşadı. "Korkunç bir olay. Zavallı aile. İki çocuk vardı, değil mi?"

"Evet." Vicdan azabı göğsümü sıkıştırıyor. Bu duyguyu içimde saklıyorum ve bakışlarımı sabit tutuyorum.

"Korkunç," diye tekrarlar, başını sallayarak, tanımadığı iki genç yetişkine önem veriyormuş gibi davranır. "Ön rapor... iyi haberler değil, Christian."

Yüzyılın en hafif tabiri.

"Hayır."

Şarabından bir yudum alır, mavi gözleri kadehin kenarından benimkilere kilitlenir. "Ne yapmamı istersin?"

"Göm."

"Hmm." Garsonun bifteklerini masaya koyması için geriye yaslanır.

"Teşekkürler, Evan." Ben de aynısını yapar, ördeğin lezzetli kokuyu içime çekerim.

Evan'ın ayrılmasını bekledikten sonra dikkatimi tekrar Bartholomew'a çeviriyorum. Bu adam Piccadilly Circus'taki bir reklam panosu kadar okunaklı. Bu işi uzatmaya çalışacak. Sonunda teslim olacak, ama ben kozumu kullanmak zorunda kalmadan teslim olmasını tercih ederim. Elinde mümkün olduğunca çok koz bulundurmak iş için iyidir.

"Çok şey istiyorsun Christian. İki kişi öldü."

"Farkındayım."

"Protokol, prosedür ve cevap vermesi gereken başka departmanlar var

."

Derin bir nefes alıp bıçağımı ve çatalımı aldım. Dilimleyerek Bir parça ördek eti kopardım ve lezzetli eti dilimde eritmeye bıraktım. Çok lezzetliydi.

"Bir yolunu bulursun."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Christian. Bu benim yeteneklerimin ötesinde."

Demek böyle oynuyor. Peki. Kart destesinde bir kart eksik olması beni öldürmez.

Çatal bıçağımı bıraktım, dirseklerimi beyaz masa örtüsüne dayadım ve çenemi ellerime dayadım. "Bu gerçekten çok yazık."

"Yardım etmek isterim. Bunu biliyorsun. Aptal değilim. Dünyanın nasıl işlediğini biliyorum, ama bazı şeyler saklanamayacak kadar büyük."

"Ve bazı şeyler gizli kalamayacak kadar büyük, değil mi Thomas?"

Kıllı kaşlarının arasında iki derin çizgi belirir. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Değil mi?" Peçeteyle ağzımı sildim, sonra tabağımın yanına koydum. "Bugün çok hoş bir kadınla tanıştım. Çok çekici. Ayrıca doğru şekilde cesaretlendirildiğinde çok konuşkan."

Kendini çok zeki sanan adamın alnında anında ter damlaları oluşur. Yutkunur, belirgin adem elması sallanır. Beklediğim gibi hiçbir şey söylemez. Hala benim bir şey bildiğimden mi yoksa blöf yaptığımdan mı emin değildir. Ne yazık ki onun için, ben tüm bu iğrenç hikayeyi biliyorum.

"Ve çocuk. Babasının tıpatıp aynısı. Beş yaş ne kadar da güzel bir yaş, değil mi? Kişilikleri gerçekten ortaya çıkmaya başlıyor." Elimi sakallarımın üzerinde gezdiriyorum. "Beş yaş, artı dokuz aylık hamilelik, tatlı Amy'yi... sen o tombul küçük aletini ona soktuğunda, reşit olmaya yeni başlamış bir kız yapar. Ne yaptın, Thomas? Ona, şekerden vazgeçerse karını terk edeceğine söz mü verdin?" Tısladım. "Daphne bunu öğrendiğinde ne diyecek?"

Taze kar tabakasından daha beyaz. Ağzını üç kez açıp kapıyor, ama tek kelime bile etmiyor.

"Ve Başbakan... seçimleri ilkelere dayalı bir manifesto ile kazandı. İkinci dönem için şansını tehlikeye atacak herhangi bir skandala izin veremez. Kendini feda etmelisin. Uzun bir siyasi geçmişe sahip bir ailenin mahvolması, peki ne için? Bir arkadaşına iyilik yapmadığın için."

Tehditimin etkisini gösterirken, ördeğin bir parçasını daha kesip düşünceli bir şekilde çiğniyorum. Yutkunarak, ona sert bir bakış atıyorum. "Ne olacak, Thomas? Emeklilik fonuna sağlıklı bir bağış mı, yoksa paramparça bir hayat mı?"

Bir süre duraksadıktan sonra, zafer dolu bir gülümsemeyle bana baktı. "Amy'yi konuşturursan, ben de onu susturabilirim."

Forrest Gump ne demişti? Aptal olan aptalca davranır. Ne kadar doğru.

"Ah, ama onu bulman gerek. Kendi kanından olan birini yoksulluk sınırında yaşamaya nasıl terk edebildin, benim için bir muamma. Neyse ki

Amy için, sadece karnını doyurmak için iki işte birden çalışmak zorunda kalmayacak. Onun iyi bakıldığından emin olacağım."

Ağzının köşelerinde tükürük birikir ve alnında bir damar belirir. "Bunu yapamazsın."

Bir çatal dolusu trüf mantarlı patates püresi alıyorum. "Çok yazık, *dostum*. Zaten yaptım. Lanet raporu göm, yoksa seni gömerim."

Grace

Beden dili benim için bir nevi hobidir. Uzman değilim, ama benim gibi bir amatör bile, restoranın karşısında oturan iki adamın sohbetinin dostane olmadığını anlayabilir. Aralarında açık bir hiyerarşi var ve yaşlı adam kaybeden tarafta.

Yani, bu o kadar da şaşırtıcı değil. Şeytanla uğraşırken, zamanın bile iyileştiremeyeceği acı verici yanık izleri kalmaması neredeyse imkansızdır.

Nasıl bildiğimi sor.

Göğsüm ağrıyor ve onu ovuyorum. Bir faydası yok ama bir şeyler yapmak, hayatım üzerinde bir miktar kontrolüm olduğunu hissettiriyor.

Kardeşim bugün buraya gelmeme karşı çıktı. Özellikle planlarımızı düşününce bunun çok riskli olduğunu düşünüyor, ama gelmek zorundaydım. Buna bir tür test deyin. Beni tanırsa, planımızı değiştirmek zorunda kalırız, ama tanımayacak. Burun estetiği ve çene şekillendirme ameliyatının bir kişinin yüzüne yapabilecekleri inanılmaz. Buna, anne babamın cenazesinde taktığım peçe ve onların ölümünden sorumlu olan adamın, sosyal medyadaki az sayıdaki paylaşımlarımı kontrol edip nasıl görüldüğümü görmek için yeterince ilgilenmeyeceği ihtimalini de ekleyin, işte bu kadar.

Yine de, bu teoriyi test etmek istiyorum.

Musluk suyum yudumlarırken garsonu ikinci kez oyalarım. Burada yemek yemek benim için karşılayamayacağım bir lüks. Tüm paramızı, De Vils'in tüm gücü ve nüfuzuna rağmen bile fark edemeyeceği bir geçmiş hikayesi oluşturmak için harcadık. Bunun yanı sıra, uzak bir akrabamız devreye girip bizi kurtarana kadar neredeyse kaybedeceğimiz evimizi korumak için de para harcadık.

Christian De Vil'e bakarken kalbim nefretle doluyor. Onların konuşmalarını dinleyebilmek için her şeyi verirdim, ama burası normal insanların masalarını seçebilecekleri türden bir yer değil. Eğer bu kurumun bir parçası değilseniz, "size verilen masaya otursunuz". Kardeşimin üstün bilgisayar becerileri sayesinde, bir yıl önceden rezervasyon yapmadan bir masa bulabildik.

Kardeşim bir dahi. Canı istediğinde girip kırmayacağı bilgisayar sistemi neredeyse yok. O olmasaydı, kendimi yeniden keşfedip elit kesime uygun bir hayat kurmam mümkün olmazdı.

Bu, benim yaptığım şeyden memnun olduğu anlamına gelmez. Memnun değil. Ama bazen kişisel acı, gerçeğe ulaşmak için ödediğimiz bedeldir.

Christian De Vil, aileme ne olduğunu biliyor ve ben onun yalanlarını ortaya çıkarmak ve onun bir katil olduğunu ifşa etmek niyetindeyim.

Teorimi test etme zamanı.

Su bardağı deviriyorum. Bardağın parçaları yere düşüyor ve cam parçaları birkaç metreye yayılıyor. Ayağa fırlıyorum ve garson koşarak gelip dağınlıklı temizlerken özürler mırıldanıyorum. Birkaç müşteri bana bakıyor, aralarında Christian De Vil de var. Ona doğru bakıyorum ve o... o beni görmezden geliyor.

Yüzümü ikiye bölecek bir gülümsemeyi bastırıyorum. İş tamam.

Garsonun uzaklaşmasını bekledikten sonra eşyalarımı toplayıp ayağa kalktım. Ama çıkışa doğru yürürken, mahvetmeyi planladığım adama bir kez daha bakmadan edemedim.

Hayatının tadını çıkar, Christian. Her şey çökmek üzere.

*The Devil's Torment'*ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Nicholas De Vil'e tamamen aşık oldum. Bazı karakterler diğerlerinden daha fazla etkiler ve o sonsuza kadar benim sevgilim olacak! Umarım siz de onu seversiniz.

Bu dünyayı sizinle daha fazla paylaşmak için heyecanla sabırsızlanıyorum. Nicholas'ın Vicky'yi Hırvatistan'a geri götürdüğü ve ona büyük bir sürpriz hazırladığı *The Devil's Torment'in* ücretsiz bonus sahnesinin bağlantısını görmek için okumaya devam edin!

Bir sonraki bölümümüzde, gizemli Christian De Vil, kendisine denk birini buluyor. Grace, bir kahramanda sevdiğim her şeye sahip. O, sert bir kadın, ama sessiz ve mütevazı bir şekilde. Ailesine ne olduğunu ortaya çıkarmak için kendini tehlikeye atacak kadar kararlı olması, yazmayı sevdiğim türden bir cesaret. Christian'a gelince... Tek söyleyeceğim, gördüğünüz kesinlikle gerçekte olduğu gibi *değil*. Umarım bu küçük tanıtım, *The De Vil Dynasty* serisinin üçüncü kitabında sizi nelerin beklediğine dair bir fikir vermiştir.

The Devil's Deceit hakkında daha fazla bilgi edinmek için [buraya](#) tıklayın. Veya aşağıdaki QR kodunu tarayın. *The Devil's Torment* için bonus sahneyi görmek için sayfayı aşağı kaydırmayı unutmayın.

Hayatında daha fazla Nicholas ve Vicky mi istiyorsun? Ben hallederim!
Tek söyleyeceğim, bonus sahnelerinde bir tekne, bir göz bağı ve bir itiraf
var.

Bu QR kodunu tarayarak ücretsiz dijital kopyasını alabilirsiniz.

Veya yazın/kopyalayın bu bağlantıyı adresine
tarayıcınıza tarayıcınıza -
<https://dl.bookfunnel.com/ozlbfsavc9>

Facebook'taki The De Vil hayran grubuna katılmak ister misiniz? [Buraya](#)
tıklayın veya Facebook'ta The De Vil Dynasty'yi arayın.

**Christian De Vil hayatımı mahvetti.
Ben de onun hayatını mahvetmeye
niyetliyim.**

Altı ay süren titiz planlamalarım beni aslanın inine götürdü.
Hedefim: De Vil Hanedanı'nın çekici ve güçlü üçüncü oğlu.
Oh, iyi bir oyun oynuyor, ama tehlikeli derecede pürüzsüz görünüşünün
altında neyin gizlendiğini biliyorum. Bir katil. Ailemin ölümünden
sorumlu olan adam.

Stratejim basit: ona yaklaşmak, gerçeği ortaya çıkarmak ve onun bir
yalancı olduğunu ifşa etmek. Ama babası,
gelin seçeceğini açıkladığında, intikam için fırsat pencerem kapandı.

Tabii ben mükemmel seçim olmazsam.

Christian için bu bir çıkar evliliği. Benim içinse bu bir fırsat, kanıtlarımı
toplama ve o, yatağını paylaştığı kadının onun düşüşünü planladığını
fark etmeden ortadan kaybolma şansı. Bu aile ihaneti affetmez, onu
gömer. Tek bir hata yaparsam adaleti sağlama şansımı kaybederim
ve ailemin yanına mezara gireceğim.

Ama ne kadar yaklaşırsam, o kadar çok sır ortaya çıkıyor. Her dokunuş, her uzun bakışla, intikam ve arzu arasındaki çizgi bulanıklaşıyor.

Christian, sandığım gibi bir canavar değil. Dikkatli olmazsam, yok etmeye yemin ettiğim adama aşık olarak ailemi, görevimi ve kalbimi ihanet etmiş olacağım.

[Amazon'da satışta!](#)

Teşekkürler

Teşekkür yazısını yazmaya başladığımda, hem tekrarlar yapmaktan endişe duyuyorum, hem de önemli birine teşekkür etmeyi unutmaktan korkuyorum. Eğer unutursam, lütfen özürlerimi kabul edin ve sizi sevdiğimi ve takdir ettiğimi bilin.

Tamam, derin bir nefes alalım... Başlıyoruz

Her zamanki gibi, teşekkür listemin ilk sırasında inanılmaz kocam var. Yazar olmak istediğim hayali paylaştığım ilk andan itibaren, bana sonsuz desteğini esirgemedi. Ona bunu çok sık söylememeye çalışsam da, inanılmaz derecede şanslıyım. Kafası daha da şişmesin diye! Şaka yapıyorum. Seni bugün, yarın ve sonsuza kadar seviyorum.

Bir kez daha, eşlerim Lasairiona ve Clare başından sonuna kadar her adımda benim yanımdaydılar. Şimdiye kadar yayınladığım kitapların sayısına bakılırsa, bu işin artık daha kolay hale geldiğini düşünebilirsiniz. Ama gerçek bundan daha uzak olamazdı. Neyse ki her gün bana destek olan bu harika kadınlar var. Beni asla terk etmeyin. Sizi kaçırmam... ve iyi bir kaçırma olayını ne kadar sevdiğimi biliyoruz. 😊

Benim için çok önemli hale gelen ekibimin bir diğer üyesi ise catsandbookstacks.com'daki inanılmaz asistanım Alyssa. O, sahne arkasında pek çok işi hallediyor. Sorunsuz bir şekilde gerçekleşen pek çok şey beni her zaman şaşırtıyor. Onsuz bu kadar çok kitabı nasıl yayınladığımı bilmiyorum, ama bir şey kesin: O benden bıkcıncaya kadar ona sıkı sıkı tutunacağım

(Not: Lütfen benden bıkcma 🙏)

Başından beri yanımda olan ve bunca yıl sonra hala benimle olan Louise'e sonsuz teşekkür ve minnettarlığımı sunuyorum. Ayrıca, kapsamlı geliştirme düzenlemesi (ve "biraz basitleştirelim" tavsiyesi) için HEA Author Services'ten Editör Jess'e ve sözlerimi şarkı gibi seslendiren The Indie Hub'dan Vicki James'e teşekkür etmek istiyorum.

Katie'ye dostluğu ve tavsiyeleri için, Emily'ye haber bültenimi ve ARC ekibimi yönettiği için, Jacqueline'e inanılmaz düzeltmeleri ve detaylara gösterdiği özen için teşekkür ederim.

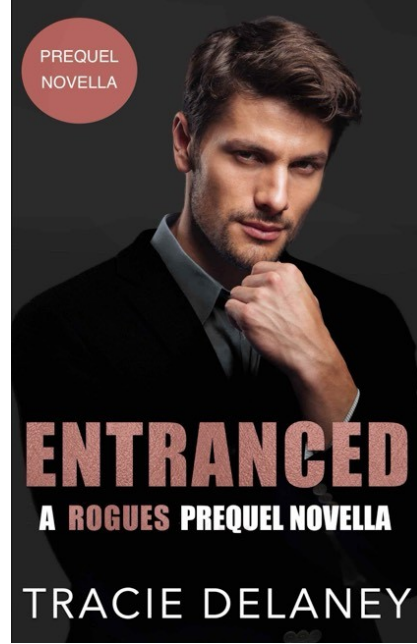
Kapak sanatçım Clarise Tan bu seriyi gerçekten çok iyi yakaladı. Muhteşem ve zarif kapaklı kitapları henüz görmediyseniz, mutlaka bakın! Seni seviyorum ve hayranım, Clarise! Oh, ve en iyi fotoğrafları çeken inanılmaz yetenekli Wander Aguiar'ı da unutmayalım.

Son olarak, bana ve dünyalarım şans tanıdığınız için siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Sizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyor ve takdir ediyorum. Sizler olmadan ben bir hiçim. Yakında çıkacak daha patlayıcı De Vil kitaplarına hazır olun.

ÜCRETSİZ TRACIE DELANEY KİTABI ALIN!

Tracie'nin posta listesine katılarak yeni çıkan kitaplar, ücretsiz kitaplar, özel fiyatlar ve diğer yazar hediyeleri hakkında ilk bilgi sahibi olun.

[BUGÜN KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Büyük başarılarla imza atacak altı arkadaş.
İnkâr eden iki sevgili.
Kalpleri kıracak büyüleyici bir hikaye.
ROGUES ile tanışmaya hazır mısınız?

**E-posta sizin için uygun değilse, Racy
Aces Facebook grubuna katılın.**

E-postanın herkes için uygun olmadığını biliyorum. Bu yüzden Racy Aces Facebook grubunu kurdum. Burada okuyucularla düzenli olarak sohbet ediyor, alıntılar, özetler, kapak resimleri paylaşıyor ve genel olarak çok eğleniyorum.

Sizin de bana ve Racy Aces ılgın çetesinin diğerk üyelerine katılmanızı çok isterim. Bu [bağlantıya](#) tıklayın ve bize katılın.

Bağlantı alışmazsa, Facebook'ta Tracie's Racy Aces'i arayın, bizi hemen bulacaksınız!

Tracie Delaney'nin kitapları

Tracie'nin kitaplarının tam listesi ve satış yerleri için web sitesini ziyaret edin:

www.authortraciedelaney.com/books

Tracie Delaney hakkında

Tracie Delaney, erkeklerin aşık olduğu ve kadınların onları uğraştırdığı milyarder aşk romanları yazıyor.

Birkaç seri halinde 35'ten fazla roman yayınlamış olsa da, kendini her şeyden önce bir okuyucu olarak görüyor.

Kocası, bu durumlarda çıkardığı yüksek sesli çığlıkları pek hoş karşılamasa da, Delaney, geniş bir kitap yelpazesi olan yeni yazarlar keşfetmekten büyük keyif almaktadır.

Geceleri, iki Westie köpeğı Murphy ve Cooper ile kanepede kıvrılıp Netflix'te dizi maratonu yapmayı seviyor. Biraz şarap da içiyor olabilir...

Web sitesini ziyaret edin: www.authortraciedelaney.com

İçindekiler

[Başlık](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Adanma](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[Tanıtım](#)

[Kısa yazar notu Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Şeytanın](#)

[Aldatmacası](#)

[Teşekkürler Haber](#)

[Bültenine Kaydol](#)

[Tracie Delaney'nin](#)

[Kitapları Tracie Delaney](#)

[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

